

AUTORA BESTSELLER EM ESPANHA

Alice
Kellen

Tudo o que
somos juntos

DEIXA
ACONTECER

2

2.^a EDIÇÃO

 EDITORIAL PRESENÇA

Cuprins

Drepturile Odin

FIȘA CU DATE

.

.

.

Nota autorului

.

Prolog

noiembrie

(PRIVĂVARA, AUSTRALIA)

1

Lea

Două

Axel

3

Lea

4

Axel

5

Lea

6

Lea

7

Axel

8

Axel

decembrie

(VARA, AUSTRALIA)

9

Lea

10

Axel

11

Axel

12

Lea

13

Axel

14

Lea

15

Axel

16

Lea

17

Lea

18

Axel

19

Lea

20

Axel

21

Lea

22

Lea

23

Lea

24

Axel

25

Axel

26

Lea

27

Axel

28

Lea

29

Axel

30

Lea

31

Lea

32

Axel

33

Lea

ianuarie

(VARA, AUSTRALIA)

34

Axel

35

Axel

36

Lea

37

Lea

38

Axel

39

Lea

40

Axel

41

Lea

42

Lea

43

Axel

44

Lea

45

Axel

46

Lea

47

Axel

48

Axel

49

Lea

50

Lea

51

Axel

52

Lea

52

Lea

54

Axel

55

Axel

56

Lea

februarie

(VARA, AUSTRALIA)

57

Lea

58

Lea

59

Axel

60

Lea

61

Axel

62

Lea

63

Axel

64

Axel

65

Lea

66

Axel

67

Lea

68

Lea

69

Lea

70

Axel

71

Lea

Martie

(PRIVĂVARA, PARIS)

72

Axel

73

Lea

74

Lea

75

Axel

76

Lea
77 Axel
78 Lea
79 Axel
80 Lea
81 Lea
82 Axel
83 Lea
84 Lea
85 Lea
86 Axel
87 Lea
88 Lea
89 Lea
Abril
(PRIMAVERA, PARIS)
90 Axel
91 Lea
92 Axel
93 Lea
94 Axel
95 Lea
96 Lea

97

Axel

98

Lea

99

Axel

100

Lea

101

Axel

102

Lea

103

Axel

104

Axel

105

Axel

Mai

(PRIVĂVARA, PARIS)

106

Lea

107

Axel

108

Axel

109

Lea

110

Axel

111

Lea

112

Lea

113

Axel

iunie

(VARA, PARIS)

114

Lea

115

Axel

116

Lea

117

Lea

118

Lea

119

Lea

120

Axel

121

Lea

122

Axel

iulie

(IARNA, AUSTRALIA)

123

Axel

124

Lea

125

Axel

126

Lea

127

Lea

August

(IARNA, AUSTRALIA)

128

Lea

.

Epilog

.

Muțumiri

AUTORA BESTSELLER EM ESPANHA

Alice
Kellen

Tudo o que
somos juntos

DEIXA
ACONTECER
2

2.ª EDIÇÃO

EDITORIAL PRESENÇA

Alice Kellen

Tradução de
Cláudia Gomes Oliveira

 EDITORIAL PRESENÇA

ODINRIGHT DATE

Despre lucrare:

Această lucrare este pusă la dispoziție de către echipa [eLivros](#) și diferiții săi parteneri, cu scopul de a oferi conținut pentru utilizare parțială în cercetare și studii academice, precum și pur și simplu testarea calității lucrării, cu scopul exclusiv de achiziție viitoare.

Vânzarea, închirierea sau orice utilizare comercială a acestui conținut este interzisă în mod expres și complet repudiabilă.

Despre noi:

eLivros și partenerii săi pun la dispoziție conținutul din domeniul public și proprietatea intelectuală complet gratuit, deoarece credem [că](#) cunoștințele și educația ar trebui să fie accesibile și gratuite pentru oricine și pentru oricine. Puteți găsi mai multe lucrări pe site-ul nostru: [eLivros](#).

Cum pot contribui?

Puteți ajuta contribuind în mai multe moduri, trimițând cărți pentru ca noi să le postăm [Trimiteți o carte](#) :)

Sau dacă puteți ajuta financiar să plătiți costul serverelor și lucrărilor pe care le cumpărăm pentru a le posta, [faceți o donație aici](#) :)

„Când lumea este unită în căutarea cunoașterii și nu mai luptă pentru bani și putere, atunci societatea noastră poate evolua în sfârșit la un nou nivel.”

[eLivros.love](#)

Convertit de [ePubtoPDF](#)

FIȘA CU DATE

Titlul original: *Tot ce suntem împreună*

Autor: *Alice Kellen*

Copyright © Editorial Planeta, SA, 2019

Traducere © Editorial Presença, Lisabona, 2021

Traducere: *Cláudia Gomes Oliveira*

Recenzie: *Ricardo Batalheiro*/Editorial Presença

Imagine de copertă: *Shutterstock*

Coperta: *Catarina Sequeira Gaeiras*/Editorial Presença

Compoziție, tipărire și finisare: *Multitipo — Artes Gráficas, Lda.*

1. ^{ediția} de hârtie, Lisabona, septembrie 2021

Toate drepturile rezervate

în Portugalia să

PREZENTA EDITORIALA

Estrada das Palmeiras, 59

Queluz de Baixo

2730-132 Barcarena

info@presenca.pt

www.presenca.pt

*Pentru Elena, Dunia și Lorena,
Vă mulțumesc că m-ați însoțit în această călătorie*

"Toată lumea știe:
când inima ta se rupe în o mie de bucăți
și te apleci să le ridici,
sunt doar nouă sute nouăzeci și nouă de părți."

CHRIS PUEYO , *Aici înăuntru întotdeauna llueve*

Nota autorului

În toate romanele mele, există cântece care însoțesc multe dintre scenele care apar pe hârtie. Muzica este inspirație. În momentul de față, este mai mult decât atât. Este o acoperire în anumite momente, un fir care leagă puțin personajele. Puteți găsi lista completă de melodii pe care le-am ascultat în timp ce scriam povestea, dar, dacă aveți chef, vă invit să ascultați unele dintre cele mai importante în momentul exact în care au marcat romanul. În capitolul 50, *Too Young To Burn* ; la 48 de ani, *Let It Be* . Și în epilog, *Twist and Shout* .

Prolog

Mi-a fost teamă că granița dintre ură și iubire era atât de subțire și îngustă încât puteam trece de la o extremă la alta dintr-un singur salt. L-am iubit... L-am iubit visceral, cu ochii, cu inima; tot corpul meu a reacționat când era prin preajmă. Dar și o altă parte din mine l-a urât. Îl ura cu amintirile, cu cuvintele niciodată rostite, cu resentimentele, cu acea iertare pe care nu era în stare să i-o ofere cu un sărut, oricât de mult ar fi vrut să o facă. Când m-am uitat la el, am văzut negru, roșu, un violet latent; emoții debordând. Și simțind ceva atât de haotic la el m-a rănit, pentru că Axel era o parte din mine. Ar fi mereu. La urma urmelor.

noiembrie

(PRIVĂVARA, AUSTRALIA)

Lea

Încă aveam ochii închiși, când i-am simțit buzele alunecând pe curba umărului meu, înainte de a coborî puțin mai departe și de a lăsa o dâră de sărutări lângă buricul meu; săruturi dulci și delicate, de genul care te înfioarează. Zâmbet. Dar zâmbetul a dispărut curând când i-am observat respirația caldă lângă coaste. Aproape de el. Din cuvintele pe care într-o zi Axel le-a trasat cu degetele pe pielea mea, acest *Let It Be* pe care l-am tatuat.

M-am mișcat neliniștit înainte de a deschide ochii. L-am pus o mână pe față și l-am tras până când gura lui se potrivește cu a mea și un sentiment de calm s-a cuprins peste mine. Ne-am scos hainele în liniștea acelei dimineți calme și însorite de sâmbătă. L-am îmbrățișat în timp ce a alunecat în mine. Încet. Adânc. Ușor. Mi-am arcuit spatele când aveam nevoie de mai mult, acea împingere finală, dură, intensă. Nu l-am găsit. Am pus o mână între noi și m-am mângâiat cu degetele. Am ajuns la orgasm în același timp. Eu respir agitat. El gemând numele meu.

S-a mutat într-o parte și am rămas uitându-mă la tavanul alb și neted al camerei. Nu a trecut mult până când m-am ridicat pe pat și el m-a prins de încheietura mâinii.

— Pleci deja? — avea o voce blândă.

— Da, am multe de făcut.

M-am ridicat și am mers desculț spre scaunul unde îmi lăsasem hainele cu o seară înainte. În timp ce m-am îmbrăcat, Landon s-a uitat la mine, încă întins între cearșaf, cu mâinile în spatele capului meu. Mi-am strâns cureaua subțire de pe fustă înainte de a-mi trage bluza cu bretele peste cap. Am pus pe umăr valiza pe care mi-o dăduse fratele meu de Crăciun și, în drum spre ușă, mi-am legat părul într-un coc.

- Hei, asteapta. Un sărut înainte să pleci, nu?

M-am apropiat de pat zâmbind și m-am aplecat să-l sărut. Mi-a mângâiat fața cu tandrețe înainte de a ofta, mulțumit.

- Ne vedem diseară? - El a întrebat.

— Nu pot, o să stau în studio până târziu.

„Dar e sâmbătă”, a insistat el. — Hai, Leah.

- Îmi pare rău. Luăm cina mâine?

- Ar putea să fie.

- O să te sun.

Am coborât scările clădirii. Lumina blândă a zilei m-a primit sub cerul cenușiu. Mi-am scos căștile din geantă în timp ce mergeam, am luat o acadea și mi-am pus-o în gură. Am dat peste o trecere cu pietoni când semaforul era pe cale să devină roșu și am traversat un parc presărat cu flori care a servit drept scurtătură către studioul meu.

De fapt, nu a fost al meu, nu complet.

Dar lucrasem din greu în acei ani la universitate pentru a obține o bursă care îmi permitea să am un spațiu mic pentru mine.

Când am ajuns, mirosul de vopsea a cuprins totul. Mi-am lăsat lucrurile pe un fotoliu rotund și am luat haina care atârna pe spatele ușii. În timp ce îl apăsam, m-am apropiat de tabloul care ocupa centrul podurilor vechi.

M-am cutremurat în timp ce contemplam curbele delicate ale valurilor, stropii de spumă și lumina irizată a soarelui care părea să alunece pe ecran. Am luat paleta de lemn și am amestecat câteva culori, în timp ce am continuat să privesc cu degete acea pânză care, într-un fel pervers, părea să mă provoace. Am ridicat peria și am observat că mâna îmi tremura în timp ce amintirile au luat stăpânire pe mine. Stomacul mi s-a scufundat când mi-am adus aminte de noaptea în care a trebuit să alerg acolo, pentru că, deodată, a trebuit să pictez acea bucată de plajă pe care o cunoșteam atât de bine, în ciuda faptului că nu am mai pus piciorul pe ea de trei ani...

Trei ani fără această bucată de mare, diferită de celelalte.

Trei ani în care mă schimbasem foarte mult.

Trei ani fără să-l văd. Trei ani fără Axel.

Două

Axel

Am alunecat pe peretele cu valuri, în soarele slab al dimineții, înainte de a cădea în apă. Am închis ochii când m-am scufundat, iar sunetele lumii exterioare au devenit îndepărtate. Am împins în sus când mi-am dat seama că mă înec. Cu efort, am reușit să mă țin de *placa de surf*. Am respirat adânc. Una și alta dată. Dar niciuna dintre aceste inspirații nu m-a umplut în interior. Stăteam întins acolo, plutind în dorul mării mele, contemplând urma de spumă și lumina pătată care strălucea între valuri și mă întrebam când voi respir.

Lea

Am lucrat non-stop toată săptămâna. Uneori mă speria să cred că nu era nici măcar asta, munca, ci mai degrabă nevoia, sau un amestec al ambelor. Pictura a fost motorul vieții mele, motivul pentru care m-a ținut în picioare, puternic, plin de lucruri de exprimat și de eliberat. Îmi amintesc ziua în care Axel m-a întrebat cum am reușit să o fac și i-am spus că nu știu, că pur și simplu am făcut-o. Dacă mi-ai fi pus întrebarea asta ceva timp mai târziu... nu ți-aș fi dat același răspuns. L-aș fi mărturisit că a fost scăparea mea. Că ceea ce nu știa să exprime în cuvinte, a transmis prin culori și forme și texturi. Că era treaba mea, și numai a mea, mai mult decât orice altceva pe lume.

Dacă acea noapte nu ar fi fost ziua mea de naștere, aș fi stat până târziu să pictez în micile mele poduri, așa cum făceam adesea în weekend, dar prietenii mei de la universitate își făcuseră timp să-mi pregătească o petrecere și nu puteam. S-ar putea să nu merg. În timp ce mă îmbrăcam, mi-am amintit de apelul lui Blair cu câteva ore mai devreme, care mă felicita și profita de ocazie pentru a-mi spune vestea că copilul lui Kevin era băiețel. A fost, fără îndoială, cel mai bun cadou pe care l-aș primi în acea zi.

M-am dus la oglindă să o împletesc. Avea părul lung și aproape niciodată nu-l lăsa în jos; Mă gândisem să-l tund de mai multe ori, dar părul îmi aducea aminte de acele zile în care mergeam desculț și locuiam într-o casă izolată de restul lumii, zile în care nu-mi păsa prea mult dacă îmi pieptănam sau nu. . Chiar și asta se schimbaseră. La fel de îmbrăcat, mai atent. Am încercat să mă controlez atunci când am simțit un tip de impuls în mine, pentru că învățasem că stimulii nu urmează întotdeauna căile cele mai potrivite. Am încercat să fiu mai calmă, m-am gândit la lucruri înainte de a mă arunca în gol și m-am forțat să mă gândesc la consecințe.

Telefonul mobil a sunat din nou. Ca întotdeauna, inima mi s-a oprit când am văzut acea poreclă pe ecran: Georgia Nguyen. Am inspirat înainte de a răspunde.

- Felicitări dragă! - el a exclamat. — Deja douăzeci și trei de ani. Nu-mi vine să cred că timpul a trecut atât de repede, parcă chiar ieri te țineam în brațe și ne plimbam prin grădină ca să nu mai plângi.

M-am așezat pe marginea patului și am zâmbit.

- Multumesc pentru apel. Ce mai faci?

— Pe cale să prind avionul, la poarta de îmbarcare. — A început să râdă ca un copil, pentru că, se pare, soțul ei încerca să o gâdile pentru a-i lua telefonul mobil. — Nu fi enervant, Daniel, îți dau telefonul meu mobil într-o clipă! Cum spuneam, dragă, suntem pe aeroportul din San Francisco și zborul nostru spre Punta Cana pleacă într-o oră.

— Ce călătorie ai avut. Și cât de invidios.

— Vă sun în câteva zile ca să vorbim mai calm și fără întreruperi.

— Nu-ți face griji, dă-i lui Daniel.

— Felicitări, Leah! — exclamă el imediat. — Ai de gând să sărbătorești cu colegii tăi? Sa ai o zi fericita. Bucurați-vă.

— Mulțumesc, Daniel. Voi încerca să o fac.

Am închis și, pentru câteva clipe, m-am uitat nostalgic la ecranul telefonului, gândindu-mă la toate felicitările pe care le promisem în ziua aceea... și la cele pe care nu le promisem.

A fost o prostie. Una dintre acelea care, din când în când, mă asaltează, pentru că, până la urmă, amintirile oamenilor rezidă în detalii care par ne semnificative, dar care ajung să fie cele care contează cu adevărat. Axel fusese întotdeauna o prezență importantă la toate zilele mele de naștere; singura persoană pe care mi-am dorit să o văd când a venit ziua să sărbătoresc, care mi-a făcut cadourile care mi-au plăcut cel mai mult și care a făcut parte din dorințele mele când am stins lumânările încă de când eram copil.

Am simțit că a trecut o veșnicie de la toate astea...

M-am uitat din nou la telefonul meu. Nu știu la ce mă așteptam, dar nu a sunat.

Am oftat adânc și m-am ridicat să mă apropiu de oglinda mare care stătea sprijinită de perete, exact în același loc în care o așezase Oliver cu aproape trei ani în urmă, când am cumpărat-o din impuls de la un magazin din apropierea reședinței mele de studenți.

Absent, am atins capătul împletiturii, uitându-mă în tot acest timp la reflexia mea. „O să fii bine”, a spus el, mai mult din obișnuință decât orice altceva, „o să fii bine”.

Când am ieșit din casă, era deja întuneric și m-am dus la restaurantul unde ne-am înțeles. Făcusem doar câțiva pași când a apărut.

- Ce faci aici? - Am râs.

— Am vrut să te însoțesc. — Landon mi-a întins trandafirul pe care îl ținea în mână înainte de a mă săruta încet.

M-am uitat la floarea în timp ce el se îndepărta și mângâia petalele stacojii. Mi l-am adus la nas ca să-l miros, în timp ce ne-am reluat mersul în tăcere.

— Spune-mi ce ai făcut azi. Ziua a decurs bine?

— Da, aproape termin un tablou... — Mi-am amintit din nou bucata aceea de mare care era atât de a mea, atât de a noastră, și am clătinat din cap. — Nu vreau să te deranjez cu asta. Spune-mi despre tine.

Landon mi-a povestit în detaliu cum a decurs săptămâna lui, cum a muncit din greu la proiectul pe care îl dezvoltă pentru a-și termina cursul de management, a vorbit despre cât de mult și-a dorit să mă vadă în ultimele trei zile, când nu fusesem. capabil să găsesc puțin timp să ne vedem, cât de frumos arătam în noaptea aceea...

Când am văzut restaurantul, am mers mai repede.

— Sper să vă placă petrecerea surpriză — a glumit el, redevenind în curând serios. — Au venit toți. Uneori, când ești atât de prins în tine și în mansardele alea, îmi fac griji pentru tine, Leah. În seara asta, vreau să te distrezi.

Am fost mișcat de cuvintele lui și l-am îmbrățișat strâns.

I-am promis că o voi face.

Un zâmbet mi s-a răspândit pe față când am traversat ușa restaurantului și i-am văzut pe prietenii noștri stând la masa din spate în timp ce cântau *La mulți ani*. Am primit îmbrățișări și sărutări înainte de a sta lângă ei. Aproape toți cei care făceau parte din viața mea în Brisbane veniseră: niște colegi de clasă și Morgan și Lucy, fetele pe care le-am întâlnit în

prima lună la reședință și de care nu mă mai despărțisem de atunci. Ei au fost primii care mi-au dat darul lor.

L-am desfăcut cu grijă, fără nicio legătură cu nerăbdarea care mă domina odinioară; Am scos banda cu unghia și am împăturit hârtia înainte de a mulțumi că am găsit materiale de desen, instrumente de care știau că am nevoie.

— Ești incredibil și nu a fost nevoie...

— N-are rost să plângi! — strigă imediat Morgan.

— Da, nu aș...

— Te cunoaștem deja — interveni Lucy.

Am izbucnit în râs când i-am văzut expresia.

— Bine, fără lacrimi, doar distracție! — M-am uitat la Landon, care zâmbea mulțumit și îmi făcea cu ochiul de peste masă.

Când s-a terminat petrecerea, era dimineța devreme și băusem mai mult decât era recomandabil, ținând cont că fratele meu Oliver avea să sosească a doua zi. Dar nu mi-a păsat, pentru că acolo, sub luminile aceluia loc unde am ajuns să bem câteva pahare, m-am simțit bine, fericit, înconjurat de brațele lui Landon și de râsetele prietenilor mei. Am încetat să mă mai gândesc la cei care nu erau acolo, la vocea răgușită a lui Axel care mă felicita și la ce mi-ar fi oferit în acel an, într-o realitate paralelă în care vom continua să fim aceiași oameni care credeau că nu vor pleca niciodată.

Mi-a luat ceva timp să înțeleg, dar... viața continuă. Axel nu fusese destinația, doar începutul unui tronson de potecă pe care am parcurs-o împreună și mână în mână, până când s-a hotărât să facă un ocol.

Am căzut beat pe pat și camera părea că se învârte. Am îmbrățișat perna. Au fost momente când abia mă gândeam la Axel, ocupată cu cursurile, cu orele petrecute în pod și acele momente în care eram cu Landon, sau cu prietenii, dar mereu mă întorceam. El. Acea senzație, care mă irita din ce în ce mai mult, de a-l avea încă sub piele. Amintiri s-au trezit în cel mai neașteptat moment: văzând un străin ținând o țigară cu degetul arătător și cu degetul mare, cu miros de ceai, cu muzică, un gest amețitor... cu orice detaliu.

Mi-am amintit ce păstrasem în primul sertar al noptierei, dar mi-am controlat dorința de a o deschide și de a ține acel obiect pe care îl cumpărasem dintr-o piață, la scurt timp după ce am ajuns în Brisbane.

Am închis strâns ochii. Totul se mișca.

M-am întrebat ce face în acel moment...

Axel

M-am uitat la galerie pentru ultima dată înainte de a pleca și de a mă întoarce acasă. M-am întors, pentru că nu m-am grăbit niciodată să ajung acolo, nu mă aștepta nimeni.

În ziua aceea, m-am înșelat.

Oliver stătea în prag.

Din anumite motive, mi-a făcut o impresie la fel de puternică ca prima dată când l-am văzut acolo, cu patru luni în urmă. Pentru că nu mă așteptam, desigur, și pentru că... la naiba, pentru că am rămas fără suflare când mi-am dat seama cât de mult mi-a fost dor de acei ani de absență.

Apoi, Oliver a revenit brusc în viața mea, într-o după-amiază, exact așa cum plecase.

Eram paralizat și mi-a luat câteva secunde să mă conving că este real; Era la fel, părea că nimic nu s-a schimbat. S-a uitat la mine, confuz, iar când am deschis ușa casei mele și l-am întrebat dacă vrea să intre, nu a spus nimic, pur și simplu m-a urmărit înăuntru. A luat berea pe care i-am oferit-o, ne-am dus pe terasă și am fumat o țigară în tăcere. Nu știu cât am stat acolo, dacă au fost ore sau doar douăzeci de minute, eram atât de pierdut în gânduri încât nici nu mi-am dat seama. Știu doar că, când s-a ridicat, m-a îmbrățișat cu furie și afecțiune în același timp, toate amestecate, apoi a plecat fără să-și ia rămas bun.

A repetat asta de câteva ori. Apărând pe neașteptate la mine acasă. Știam că a venit când s-a dus să-și viziteze sora în Brisbane; În treacăt, am încercat mereu să mă apropiu și să fiu o vreme alături de familia mea. În cei trei ani care trecuseră de când ne-am văzut ultima oară, făcuse la fel fără să se deranjeze să vină să mă salute. Până un timp mai târziu, nu am știut ce l-a făcut să se răzgândească și să-mi bată la ușă. Oricum, nu l-am întrebat. De asemenea, nu am mai vorbit niciodată despre Leah. A fost un acord tacit între cei doi, ale cărui reguli le cunoșteam bine amândoi. Și am devenit din nou prieteni. Dar a fost o prietenie... diferită, pentru că atunci când ceva se rupe și se reunește din nou, nu este niciodată perfect, la fel ca înainte, apar crăpături și margini neuniforme.

— Nu știam că vii — i-am spus a patra oară când m-a vizitat.

- Nici eu. — M-a urmat când am intrat în casă. — De fapt nu am avut zile libere, dar am reușit să fac o schimbare de ultimă oră la...

„Ziua de naștere a Leah”. La dracu. Am închis ochii.

- O bere? — L-am întrerupt.

- Rece ca gheața. E cald ca naiba.

— E normal, cu acele haine pe care le porți.

— Așa este să nu trăiești ca un pustnic.

După ce m-am uitat din nou la pantalonii lui întunecați și la cămașa aceea prea caldă, chiar și cu mânecile suflecate, am clătinat din cap.

— Totul în regulă, Oliver? — Am ieșit pe terasă.

— Da, și ce zici de galerie? - El a întrebat.

— Nu mă plâng. mă distrez. E diferit.

Trecuse puțin peste un an de când am început să lucrez în acea mică galerie din Byron Bay, unde, cu o zi în urmă, am vrut să-mi expun lucrările. Mai mult, era legat și de o promisiune. Dar nu luase slujba din cauza asta, ci mai mult pentru că... nu găsisese niciun motiv să-l refuze. Era puțin de făcut. M-am plictisit. Tăcerea era uneori prea copleșitoare. Și m-am gândit că mi-ar face bine să trec și să ajut punctual, fără programe.

Nu m-am înșelat. A fost una dintre puținele decizii corecte pe care le-am luat în ultima vreme. A continuat să ilustreze, dar a fost mai exigent cu munca pe care a acceptat-o.

Cerința fundamentală pentru ca o galerie să funcționeze bine este să aibă un plan clar și solid. Eram însărcinat cu cartografierea, cu indicarea ce tip de opere de artă și ce tip de artiști vom promova; ceva care a fost, în esență, munca de bază care a susținut acea afacere. Proprietarul, Hans, era un om de afaceri care apărea doar foarte sporadic și care îmi dădea libertatea de a face și de a desface după bunul plac, sprijinit mereu în management de Sam, care lucra cu normă întreagă.

Primele luni au fost grele, dar, în cele din urmă, am ajuns la un catalog mai definit, uniform și mai coerent, grație legăturilor pe care le stabilim între stilurile artiștilor pe care i-am gestionat. M-am ocupat să-i găsesc și să-i conving să se alăture proiectului nostru, invitându-i să facă o primă expoziție în Byron Bay, iar apoi Sam s-a ocupat de menținerea unei relații mai strânse cu ei. A făcut bine acea parte pe care galeriștii o numesc de obicei „poezia operei ei”, poate pentru că era o femeie dulce, mamă a trei copii și răbdare infinită, capabilă să suporte ego-ul oricărui artist deșarte, ceva ce puteam. Eu eram pe cale să suport. Știam magia pe care a avut-o acest proces pentru Sam: să văd potențialele mai tinere în care am investit crescând, să avem contact regulat cu ei și, mai ales, să le vizitez studiourile.

Pentru mine a continuat să fie dificil să mă implic cu normă întreagă.

A fost un lucru... ceva care m-a oprit.

— Câți artiști ai acum? — Oliver s-a uitat la mine curios în timp ce se juca cu marginea etichetei de bere.

- Eu? — Am ridicat din sprâncene. - Nici unul.

- Știi ce vreau să spun.

— Sam o are. Le găsesc și le atrag în galerie.

Am rămas tăcuți în timp ce soarele se scufunda spre orizont. Să-l am pe Oliver din nou în viața mea mi-a dat un fals sentiment de normalitate, pentru că totul era diferit, desigur. Sau poate eu eram cel care mă schimbasesm mult din acele vremuri de universitate când eram nedespărțiți. Era încă unul dintre oamenii care îmi plăceau cel mai mult, dar aveam senzația că, încetul cu încetul, puneam cărămizi până construim un zid între noi. Și mai rău: am vorbit prin acel zid. Și am început să o facem chiar înainte de relația mea cu sora ta. Acea certitudine de a ști că celălalt te ascultă și este de acord, dar că nu te înțelege pe deplin, nu pentru că nu vrea, ci pentru că nu poate. Și uram să simt acea neînțelegere în cameră când vorbeam, pentru că îmi aducea aminte de singura persoană despre care simțeam că m-a văzut complet, de la început până la sfârșit, bucată cu bucată, o fată care avea gust de căpșuni și de care îmi era atât de dor. ..

Lea

Când profesorul Linda Martin m-a sunat la sfârșitul orei pentru a programa o oră de tutorat cu mine, am fost foarte nervoasă. Așa că, în timp ce așteptam în sala de așteptare, nu m-am putut opri să-mi mușc unghia degetului mic. Și-a deschis ușa biroului la un minut după ora convenită și mi-a zâmbit. Asta m-a relaxat puțin. Muncisem atât de mult la studii, încât ideea de a fi greșit la ultimul examen, de a-mi scădea media sau de a dezamăgi pe cineva m-a îngrozit.

Ea s-a așezat pe scaunul ei, iar eu m-am așezat de cealaltă parte a biroului. Mi-am mușcat buza ca să încerc să mă țin, dar a fost în zadar.

-Ce am făcut? — Am împușcat la o distanță directă.

Am urât acea parte din mine. Cel impulsiv. Cea care m-a împiedicat să-mi gestionez bine emoțiile, să le controlez și să le diger puțin câte puțin. Acea latură oarecum ascunsă, care m-a făcut cândva să mă dezbrac într-o noapte în fața lui și să-l întreb de ce nu a fost niciodată interesat de mine. Din anumite motive, acea amintire mi-a revenit adesea.

— N-ai făcut nimic, Leah. Sau da. Ai făcut multe și foarte bine. — A deschis un dosar care era pe birou. A făcut câteva fotografii care arată lucrările mele. — V-am recomandat pentru expoziția care va începe peste o lună, în Red Hill. Am crezut că vei fi candidatul perfect, pentru că te potrivești profilului.

- Ești serios? — Am clipit din ochi ca să nu plâng.

— Va fi o mare oportunitate. Ai fost selectat.

— Da... Nu știu ce să spun, profesore Martin.

— Un „mulțumesc” este suficient. Vor fi doar lucrările tale, dar este perfect, pentru că expoziția va atrage o mulțime de vizitatori. Ce crezi?

— Cred că o să ți se dea felicitări!

Linda Martin a izbucnit în râs și, după ce am comentat rapid câteva detalii, i-am mulțumit de o mie de ori, în timp ce m-am ridicat și mi-am luat valiza. Când am plecat de la universitate, m-am uitat la cer și am respirat adânc. Vântul era cald și plăcut. M-am gândit la părinții mei, cât de mândri vor fi, cum mi-ar fi plăcut să împărtășesc acea victorie cu ei... Mi-am luat imediat telefonul mobil, care era printre toate lucrurile pe care le aveam în geanta mică din valiză și a format numărul lui Oliver. Am așteptat cu nerăbdare până mi-a răspuns al cincilea apel.

— Tu stai? — am întrebat eu, entuziasmată.

— Sunt... da, ei bine, în pat. Culcat. Se potrivește?

— Oh, dracu, nu-mi spune că ai fost cu Bega!

— Hai, spune-mi ce ai de gând să spui.

— Am fost selectat... Am de gând să expun... — Am respirat. — Doar trei lucrări, dar sunt...

— Phonix, Leah. — Au fost câteva secunde de tăcere și mi-am dat seama că fratele meu devenise emoționat. Și că s-ar ridica din pat, pentru că i-am auzit pașii în timp ce își tragea sufletul. — Nu ai idee cât de mândru sunt de tine. În sfârșit, piticul mic.

— Totul se datorează ție... — am șoptit.

Și nu a negat, știa că este adevărat.

Când totul s-a prăbușit, acum trei ani, am fost supărat pe fratele meu câteva săptămâni, abia vorbind cu el.

M-am comportat așa la început, înainte să-mi dau seama că nu a fost vina lui. Oliver nu luase decizia. Oliver nu stricase totul. Oliver nu alesese calea pe care să o ia.

Dar la vremea aceea, nu voiam să-l văd. Nu am vrut să recunosc că Axel era mereu supărat când ceva era prea confuz pentru el, că, la cea mai mică complicație, ar face un ocol și va renunța la lucruri pe care nu le putea controla, pe care nu s-ar fi oprit niciodată să le aducă. totul și toată lumea.

Și poate că a fost vina mea, că am idealizat.

Axel nu era perfect. După cum mi-a spus el însuși, au existat părți urâte, de genul pe care cu toții vrem să le pilim și să lustruim până dispar. Și, de asemenea, zone gri. Virtuți care uneori se pot transforma în defecte. Lucruri care au fost cândva albe și care, cu timpul, au ajuns să se întunece: vise, curaj.

Am clătinat din cap și m-am întors chiar după un colț.

Am sunat la ușă. Landon a răspuns și a deschis-o.

Când am terminat de urcat scările, el mă aștepta, sprijinit de tocul ușii. Avea părul dezordonat și cămașa suflecată; Mi s-a părut drăguț și a zâmbit înainte să mă arunc asupra lui și să-l îmbrățișez strâns.

— Atât de mult entuziasm... — a glumit el.

— O să expun trei lucrări! Am strigat.

— Uau, dragă, nici nu-ți poți imagina cât de fericit sunt...

Am înghițit în sec, cu fața ascunsă lângă gâtul lui, uram că a spus cuvântul acela pe care nu-mi plăcea să-l aud și pe care îl rugam mereu să nu-l folosească.

„Iubito...” am continuat să-l aud în vocea răgușită a lui Axel. Cu dorința. Cu dragoste.

L-am îmbrățișat mai strâns pe Landon, forțându-mă să nu mă mai gândesc la altceva decât la veștile bune. Am sărutat-o pe gât și m-am mișcat în sus până i-am găsit buzele moi. A închis ușa în timp ce eu îi strângeam talia cu picioarele. Ne-am plimbat prin apartamentul lui până m-a lăsat să cad pe pat. M-am uitat la el în timp ce el, cu fața spre mine, își descheia cămașa.

— Mă întorc într-o secundă — spuse el și, după câteva clipe când am auzit zgomot în bucătărie, s-a întors cu două beri în mână. — Credeam că există o sticlă de șampanie, dar nu. Acest lucru va trebui să facă.

- E perfect. — Am apucat deschizătorul de sticle și am scos blaturile.

- Pentru tine. — Sticlele noastre de bere țâșneau când se loveau. — La visele tale.

— Și noi, am adăugat.

Landon s-a uitat la mine recunoscător înainte de a lua o înghițitură și de a-și scoate cămașa. S-a întins lângă mine pe pat și m-a tras spre el. M-a sărutat. M-a linistit. M-a umplut. Mi-am înfășurat picioarele între ale lui și am crezut că nimic nu poate fi mai bun.

Lea

L-am cunoscut pe Landon la scurt timp după sosirea în Brisbane.

Eram de acord să ies o vreme cu Morgan și Lucy după o zi groaznică, una dintre acelea care m-a doborât în primele luni și a fost plină de amintiri. Poate de aceea am fost silit să mă spăl pe față, pentru că încă îmi umflau ochii de plâns, să-mi pun o rochie, pe care încă nu o scosesem din dulap, și să merg undeva să bem ceva cu ei.

La un moment dat în noapte, am început să dansăm. Când a început să sune muzică lentă, am plecat spunând că voi comanda o altă băutură, dar ceea ce îmi doream era să-i las în pace. Stând pe un taburet lângă bar, i-am văzut cum se mișcau pe muzică, zâmbindu-se unul altuia, sărutându-se și șoptindu-și unul la ureche.

— Pictezi? — m-a întrebat un băiat.

- De unde știi? — M-am încruntat.

— Unghiile tale — răspunse el, în timp ce s-a așezat pe banca alăturată, căutându-l pe angajat. Avea părul castaniu închis, ochii mari și un zâmbet molipsitor. — Și ce pictezi, mai exact?

- Nu știu. Depinde — am răspuns eu liniștit.

- Înțeleg. Ești una dintre acele fete misterioase...

- Nu sunt sigur de asta. — Am zâmbit, pentru că mi s-a părut amuzantă deducția ta. Eram mai mult invers: prea transparent. — E doar... o zi proastă.

- Am înțeles. Să începem din nou. Numele meu este Landon Harris.

Mi-a întins mâna. I-am strâns.

- Mare plăcere. Leah Jones.

Am stat de vorbă toată noaptea. Nu știu ce oră va fi când, după ce am băut deja destul, am decis că ar fi o idee bună să mă desprind la un complet străin. I-am povestit vag despre moartea părinților mei, despre istoria mea cu Axel, despre lunile grele pe care le-am avut la sosirea în Brisbane... totul.

Landon a fost unul dintre acei oameni care emană încredere. M-a ascultat cu atenție, m-a întrerupt când a fost nevoie și a împărtășit și detalii despre viața lui: cât de pretențioși au fost părinții săi cu el, cât de mult îi plăcea fotografia și cățărutul ori de câte ori putea scăpa.

Când prietenii mei au vrut să plece, le-am spus că voi mai rămâne puțin cu Landon. S-a oferit să mă ducă la reședință. În timp ce mergeam pe străzi, vocile noastre au rupt liniștea nopții și mi-am dat seama că nu mă mai simțeam atât de liniștită de mult. Când am ajuns la ușa blocului, el s-a apropiat, ușor nesigur, a pus o mână pe perete și mi-a dat un sărut; Nu a fost inconfortabil, a fost frumos.

S-a îndepărtat și s-a uitat la mine în lumina portocalie a lămpilor stradale.

— Încă ești îndrăgostit de el.

Nu era o întrebare, ci doar o afirmație, dar oricum am dat din cap și am încercat să nu încep să plâng, pentru că mi-aș dori ca lucrurile să fie altfel; Am vrut să am o inimă goală și să cunosc un băiat ca Landon, atât de fermecător.

Din acea zi, a devenit unul dintre cei mai buni prieteni ai mei. În anii care au urmat, am întâlnit o mulțime de tipi și a avut câteva prietene care s-au dovedit a nu fi ceea ce se aștepta. M-am limitat la relațiile de o noapte, în care căutam ceva ce nu am găsit niciodată. Mi-am dat seama repede de diferența dintre a face sex și a face dragoste, între a-i dori pe cineva și a-l iubi. Era o linie atât de groasă încât nu mă simțeam în stare să o trec din nou.

Într-o dimineață de iarnă, am sunat la ușa lui acasă, plângând și cu inima bătându-mi tare în coaste. Landon o deschise imediat.

- Care-i treaba? — a întrebat el după ce a închis ușa.

Anxietate. Cunoșteam bine simptomele. Am înghițit greu.

— Nu cred că simt nimic, Landon, cred... cred...

Nu puteam vorbi. M-a îmbrățișat și mi-am ascuns capul pe pieptul lui, înăbușind un suspine. Treceam printr-o fază dificilă.

Fiind din nou gol m-a îngrozit, ideea de a deveni amorțit. Oprirea picturii... doar gândirea la acea posibilitate mi-a lăsat un nod în gât. Dar, cu fiecare zi care trecea, emoțiile păreau să se diminueze și m-am trezit să mă ridic din pat în fiecare dimineață doar pentru că știam că trebuie. Săruturile oricărui străin nu m-au mai mulțumit, nici amintirile pe care le-am ținut atunci când aveam nevoie să le pictez, să le eliberez.

— Calmează-te, Leah. — Landon m-a mângâiat pe spate.

Am simțit un ușor înfior când mâna lui se mișca în sus și în jos. Și atunci nu m-am gândit, doar m-am lăsat purtat de impuls. Am respirat pe fața lui, tremurând de frică, dându-mi seama că mirosea atât de bine și că pielea lui era atât de netedă...

Buzele noastre s-au întâlnit ca și cum ar fi ceva natural. Landon m-a strâns mai strâns de el și ne-am sărutat pentru ceea ce părea a fi o eternitate, luându-ne timp, bucurându-ne doar de sărut. Când am început să ne dăm jos hainele, m-am simțit în siguranță. Când am aterizat pe salteaua din camera lui, m-a cuprins o senzație confortabilă. Și când l-am simțit mișcându-se în mine, m-am simțit iubit. Nu mă mai simțeam așa de mult, așa că m-am agățat de el, de spatele lui, de prietenia lui, de lumea lui, pentru că a-l avea în preajmă era liniștea și calmul de după furtună.

O săptămână mai târziu, fratele meu a venit să mă viziteze. Ne-am dus la o cafenea liniștită unde au făcut un sandwich delicios cu pui. Am comandat două și băuturi răcoritoare, ca întotdeauna, și apoi am observat că se scărpină pe ceafă înainte de a ofta.

- Este ceva greșit? am întrebat, neliniștită.

— Cred că trebuie să-ți spun.

- Haide. Spune-mi, orice ar fi.

— M-am întors cu Axel.

Mi-a căzut stomacul când i-am auzit numele. Aș vrea să pot spune că nu m-a afectat, mi-aș dori să fiu indiferentă la acele patru litere, aș vrea...

- De ce imi spui asta? — am protestat.

— Cred că ar trebui, Leah. Nu vreau să existe minciuni între noi. Nici măcar nu am plănuit-o, doar că după ce am petrecut un pic de timp cu soții Nguyen zilele trecute, am condus la el

acasă fără să mă gândesc. Sau gândind. Pentru că de când m-am logodit cu Bega, nu mă pot abține să nu-mi învârt capul... ea m-a întrebat cine va fi bărbatul meu cel mai bun și eu... la naiba...

— Nu trebuie să fii așa. E în regulă, Oliver.

S-a uitat la mine, recunoscător. Am înțeles, chiar am înțeles.

Știam că Axel fusese foarte important pentru fratele meu și nu aveam nicio intenție să mă amestec dacă aveau ceva de recuperat... dar asta nu însemna că mă durea mai puțin. M-a durut pe tot parcursul prânzului, chiar dacă nu am mai pomenit niciodată de asta. Și m-a durut după aceea, când mergeam pe stradă. Durerea s-a atenuat doar când am ajuns în apartamentul lui Landon și brațele lui m-au primit. Securitatea. Departe de orice altceva.

De atunci, am devenit ceva mai mult.

Nu eram sigur ce înseamnă acel „mai mult” și nici măcar nu mă simțeam pregătit să încerc să aflu. Nu eram un cuplu, dar nici nu eram doar prieteni. Landon încercase, în mai multe rânduri, să vorbim despre subiect, iar eu... i-am cerut timp.

Axel

Când a apărut ea, cădea o ploaie ușoară.

Am stins țigara pe care o fumam și m-am aplecat în fața ei. Era foarte slabă și respira cu dificultate. Nu o mai văzusem de săptămâni. S-a întins pe podeaua terasei și l-am mângâiat ușor pe spate. Gemu încet, de parcă ar fi suferit.

— Ce ai, frumoaso?

Pisica avea ochii întredeschiși.

Și nu știu cum sau de ce, dar am înțeles.

Mi-am dat seama că venise să moară cu mine, să-și petreacă ultimele minute din viață protejat în brațele mele. Mi-au venit lacrimi în ochi gândindu-mă la dor și cum poate fi uneori atât de crud. M-am așezat pe podea, cu spatele lipit de una dintre grinzile de lemn, și am pus-o în poală. Am mângâiat-o încet, liniștind-o, însoțind-o, până când respirația ei a devenit din ce în ce mai puțin audibilă, de parcă ar fi adormit...

Am vrut să cred asta. Că a fost o moarte pașnică.

Am rămas acolo puțin mai mult, privind ploua, contemplând cerul întunecat al acelei nopți blânde. M-am trezit când era doar burniță. Am intrat în casă și am scotocit prin dulapul cu scule până am găsit o lopată mică.

Am săpat și am săpat, am făcut o groapă mult mai adâncă decât era necesar, dar nu m-am putut opri din săpat din ce în ce mai mult... Era deja zori când m-am oprit. Era acoperit de noroi. Am îngropat-o acolo, cu un nod în gât, și m-am grăbit să pun pământul la loc.

M-am întors acasă, am intrat la duș și am închis ochii.

Mi-am pus o mână pe piept.

Încă nu puteam să respir.

Axel

— Arăți rău — mi-a spus Justin îngrijorat.

— Nu am dormit deloc. Pisica mea a decis că preferă să moară cu mine decât să dispară singură.

— Curios este că prima dată când te referi la acel animal ca fiind al tău este tocmai când nu mai este aici — reflectă fratele meu, în timp ce usca niște pahare.

Am pufnit, am terminat ceaiul pe care îl comandasem și am plecat de la brutărie după ce mi-am luat rămas bun cu un gest vag. Am mers la galerie și am petrecut o clipă privind picturile atârinate pe pereți, gândindu-mă la secretele care se ascundeau în spatele fiecărei linii și că fiecare lucrare reprezenta gânduri, emoții, ceva uman înregistrat pentru totdeauna pe o bucată de pânză... Am înghițit în sec și m-am întrebat de ce nu am reușit niciodată să o fac. Fa aia. A picta. Lăsând părți din mine pe un ecran.

— Uau, ai sosit azi devreme. — Sam mi-a zâmbit.

- Lasa-ma sa te ajut. — Am ținut cele două genți pe care le purta în mână și am urmat-o până la birou.

Obrajii lui Sam erau roz. M-am dedicat contemplării pereților aceluia colț al ei, care, aproape ironic, erau plini de mai multe... lucrări de *amator*. Am zâmbit când am văzut ultimul desen pe care ea l-a agățat lângă restul: reprezenta cinci persoane desenate cu bețișoare colorate, sub care se putea citi „Pentru cea mai bună mamă din lume”, cu o scriere copilărească și neregulată.

— Există un viitor — am glumit, arătând spre desen.

— Mi-a fost de ajuns ca, din când în când, să mă lase să dorm mai mult de două ore o dată.

— O întrebare importantă la care să reflectați înainte de a alege să nu folosiți prezervative.

— Axel! — Mi-a aruncat un pix în timp ce râdea.

— Hărțuirea la locul de muncă? — Am ridicat o sprânceană.

— Ești o cauză pierdută. Să ne concentrăm. Am aranjat cu Will Higgins să-i vizitez studioul mâine la zece; spune că unele dintre noii sale lucrări ar putea fi interesante pentru noi. Sper că da, pentru că ultimul lui... — A făcut o mutră amuzantă.

— Faceți fotografii. Vreau să văd.

— N-ar fi mai ușor dacă ai veni cu mine?

— Demis. Vizitând un studio, văzând toate acele picturi, suportându-l...

Sam a oftat și și-a legat părul într-un coc.

— Ești cea mai ciudată persoană pe care am întâlnit-o în toată viața mea.

— Și știai multe? - Am raspuns.

- Câțiva. Dragă, îți place arta sau o urăști?

- Încă nu m-am hotărât. - M-am trezit. — Luăm prânzul împreună mai târziu?

- Clar. Am de gând să avans câteva lucruri.

M-am dedicat trecerii în revistă a calendarului pentru luna următoare, a lucrărilor care ar trebui să intre și a celor care aveau să plece, precum și a târgurilor de artă care erau programate și pe care le pomenisem mai multor artiști ai noștri. A fost cel mai bun mod de a le promova munca; asta și contactele pe care Hans le-a avut în toată Europa, desigur.

O oră mai târziu, am ieșit la prânz.

Sam îmi spunea, în detaliu, isprăvile fiecăruia dintre cei trei fii ai săi. Unul dintre ei, cel mai mare, a urmat aceeași școală cu nepoții mei și păreau să se înțeleagă foarte bine când a fost vorba să inventeze noi farse. Potrivit fratelui meu Justin, gemenii moșteniseră „genele rele” în familie; adică a mea.

— Și apoi, când am ajuns, cei trei erau acoperiți cu sos de ciocolată, așa că le-am pus direct în cadă, haine și tot, ca să economisesc timp. — A dus furculița la gură, a mestecat și a părut să devină mai serioasă. — Și tu, Axel? Ideea de a avea copii nu te atrage? Ar fi adorabili, cu acei ochi ai tăi și acele sprâncene încruntate...

- Eu? Copii? — Am simțit o strângere în piept.

— Da, nu am spus extraterestri sau dinozauri.

— Cred că ar fi mai probabil.

Sam avea un „instinct matern” de a da și de a vinde. Adesea, când trecea pe lângă mine, mă ciupia pe față, îmi ciufulia părul sau se grăbea să-mi măsoare temperatura cu mâna ori de câte ori mă durea capul, lucru care începea să mi se întâmple des. De asemenea, purtam mereu în spate o valiză uriașă cu tot felul de lucruri utile: șervețele, mentă pentru durerile de gât, șervețele, unguent pentru înțepăturile de țânțari...

Și-a ținut cafeaua cu lapte și s-a uitat gânditoare la mine.

— N-ai fost niciodată îndrăgostit, Axel?

Întrebarea m-a luat prin surprindere. Leah a apărut ca un fulger în capul meu, una dintre multele fotografii mentale pe care le aveam cu ea. Zâmbetul care i-a umplut toată fața, privirea ei pătrunzătoare, senzația pielii ei pe degetele mele...

— Da. Cu mult timp în urmă — spuse el răgușit.

-Si ce s-a intamplat?

M-am mișcat pe scaun, inconfortabil.

- Orice. Nu a funcționat - am rezumat.

Sam părea să simpatizeze și a așteptat, fără alte întrebări, să mă ridic și să mă duc să plătesc nota. După aceea, ne-am dus în tăcere la galerie și toată lumea s-a concentrat pe sarcinile lor în așteptare. Sam a apărut la ușa mea mai târziu, aproape la ora închiderii.

— Am vrut doar să mă asigur că ești bine.

— De ce nu ar trebui să fiu? — M-am încruntat.

- Acum ies. Ai nevoie de ceva?

— Nu. Închide-l când pleci, voi mai sta puțin aici.

- Toate bune. — A trecut pe lângă mine, mi-a ciufulit părul de parcă aș fi fost unul dintre copiii lui mici și m-a sărutat pe obraz, la care i-am răspuns cu un mormăit.

Mi-am frecat fata. Am scos din sertar ochelarii de vedere de aproape, de care începusem să am nevoie când eram obosit, și am continuat să citesc câteva CV-uri interesante pe care mi le trimisese Hans. Când am plecat, era deja noapte. M-am gândit să trec pe la casa fratelui meu,

pentru că deodată ideea de a lua cina cu cineva mi s-a părut plăcută; putând petrece timp cu el și Emily și copiii, departe de tăcere. Am ajuns să renunț și să plec acasă.

Am făcut un sandviș și am ieșit pe terasă să fumez o țigară. Fara muzica. Nicio dorință de a citi. Fără stele pe cerul înnorat. Fara ea.

Ar fi trebuit să încetez să-mi fie dor de ea... Ar fi trebuit...

decembrie

(VARA, AUSTRALIA)

Lea

— Hai, lasă-mă să merg cu tine. Vreau să văd cum e.

Landon mi-a aruncat o privire fermecătoare, dar am refuzat. Nu l-am putut lăsa în pod, în garsoniera mea. De fapt, nu am vrut. Ideea ca el invadează acel spațiu m-a îngrozit, pentru că, într-un fel, acel loc era doar al meu, un loc în care eram cu inima deschisă, fără nimic de ascuns. Și nu a fost nimeni în care am avut suficientă încredere să-l las acolo dintr-o dată, nici măcar fratele meu.

„Ar fi ciudat”, am insistat. - Nu intelegi...

— Deci, explică-mi din nou — zâmbi el.

— Doar că... este prea personal.

— Mai personal decât să împarți patul cu cineva?

„Da, mult mai mult”, am vrut să-i spun, dar mi-am mușcat limba.

— Nu e asta, Landon. Este o chestie foarte mea.

— Și vreau să fac parte din tot ce este al tău.

Am simțit o ușoară strângere în piept. Părea să-și dea seama că mă sufoca puțin și a făcut un pas înapoi înainte de a-mi da un sărut blând.

- Bine, imi pare rau. Pe curând?

— Da, te sun când termin.

Am mers la studio puțin absorbit, fără să fiu atent la împrejurimile mele. Am urcat pe rând scările vechii clădiri și, când am ajuns la pod, m-a cuprins un sentiment de liniște. Mirosul de vopsea. Ecranele care s-au uitat înapoi la mine. Scârțâitul lemnului pe podea. Mi-am pus haina și am deschis fereastra mică, cea care se bloca mereu și ajungea să se deschidă cu câteva bătăi.

M-am uitat din nou la bucățița de mare sărutată de soare de pe pânză și m-am gândit că poate pictura nu face dreptate locului respectiv, nu din cauza locului în sine, ci din cauza a tot ceea ce a însemnat pentru mine, acea bucată de plajă. unde mi-am revenit, bucata cu bucata, bucata, înainte de a ma sfarsi din nou. Din fericire, când s-a întâmplat asta, am făcut-o altfel. Nu în bucăți mici, nu. Pur și simplu m-am rupt în două. O pauză rapidă și curată; Acesta a fost Axel.

Am ridicat paleta și, pentru câteva clipe, am amestecat culorile, înainte de a decide să ridic din nou pensula. Am oftat adânc și apoi am pictat și pictat și pictat, până când stomacul a început să mă mârâie de foame și am decis să cobor în stradă să iau una dintre plăcintele cu pui pe care le făceau la cafeneaua din colț. Imediat ce m-am întors, m-am așezat în fotoliul mic să-l mănânc, fără a uita să observ pictura, culorile, felul în care lumina cobora spre apă...

În ultimul timp, m-am gândit mai mult la Axel.

Poate pentru că desenam ceva care, pentru mine, era el din toate unghiurile. Marea. Imens, misterios în adâncime, frumos și transparent lângă mare. Puterea valurilor. De asemenea, lașitatea lor când au lins nisipul înainte de a se întoarce...

Sau poate că nu mi-am amintit de el doar din cauza asta, ci și din cauza expunerii. Pentru că la un moment dat în viața mea, poate înainte să împlinesc cincisprezece ani, sau la nouăsprezece, când m-am îndrăgostit de el, am luat de la sine înțeles că va fi alături de mine dacă aș obține acea primă victorie. Că în ziua în care un tablou de-al meu era atârnat pe un perete cu o etichetă dedesubt, l-aș avea lângă mine pe Axel, zâmbind mândru înainte de a spune o prostie să mă liniștească.

Dar n-ar fi așa... Și m-a durut. Nu din cauza a ceea ce am trăit, nu pentru că nu eram un cuplu, ci pentru că nu l-am avut ca persoană, ca prieten. Pentru că nu este cu mine acum...

Am pus jos rămașițele de plăcintă când nodul din gât m-a împiedicat să înghit altceva. M-am ridicat, am ținut peria cu inima bătând tare, tare, tare. Și în loc să aleg ceva din albastrul pastel pe care îl foloseam pentru cer, am luat tubul unei nuanțe mai închise.

M-am uitat la norii spongioși pe care i-am desenat.

Câteva ore mai târziu, au fost acoperiți de un cer furtunos.

Axel

L-am văzut când a intrat în camera mea, ca întotdeauna.

Singurul tablou pe care l-a pictat în ultimii ani. Ce am făcut cu Leah, în timp ce făceam dragoste cu ea încet, deasupra aceluia ecran și îi umpleam pielea cu culoare, săruturi și cuvinte care se pierduseră în uitare. Am contemplat urmele, petele haotice. Apoi, am ridicat privirea spre partea de sus a dulapului și am respirat adânc. Am ezitat. După cum ezitase în multe alte zile. Am urmat rutina obișnuită, am părăsit camera și mi-am luat *placa de surf*.

Axel

Oliver stătea pe treptele din față când am ajuns, aproape la căderea nopții. L-am salutat cu un gest rapid și a intrat cu mine în casă. A deschis frigiderul de parcă nu ne-am pierdut niciodată încrederea și a scos două beri.

Părea fericită, exuberantă.

— Hai să prăjim! - el a spus.

— Uau! și cu ce toastăm?

— N-am vrut să-ți spun, dar apoi m-am gândit... — Se scărpină pe ceafă, confuz. — M-am gândit că ar trebui. Leah expune luna aceasta la Red Hill. Doar trei lucrări. Dar este un pas mare, l-a recomandat profesoara ei. Și m-am gândit că... ar trebui să știi. Pentru că, în ciuda tuturor, asta se întâmplă datorită ție. — A întins mâna și și-a bătut sticla de bere de a mea.

Dar nu m-am mișcat. Nu am putut s-o fac. Nu am putut...

Am stat acolo uitându-mă la el. Urându-l. Și să mă urăsc și mai mult. Mi-am dat seama că nu-mi plăcea să-mi spună asta, că îmi aducea atâtea amintiri. Dar cel mai rău e că m-aș supăra și mai mult dacă nu mi-ai spune, dacă ai tăcea. A fost la fel. Niciuna dintre alternative nu m-a mulțumit și eu... aveam probleme serioase să mă prefac, în fața lui, că nimic nu este în neregulă, că totul este bine.

— Axel... — M-a privit cu prudență.

- Când este? — Am mormăit încet.

- Săptămâna viitoare.

— Ai de gând să fii acolo?

— Voi lucra, nu pot pleca.

- Eu merg. — Nu a fost o întrebare, nici o sugestie. A fost o decizie fermă. Aș merge, trebuia să plec, trebuia să văd cu ochii mei.

Oliver a pus berea pe tejghea.

— Nu poți face asta. Vrei să-i strici ziua? Am vrut doar să-ți spun pentru că sunt mândru și pentru că, la naiba, pentru că știu că ai ajutat-o, în ciuda tuturor celorlalte... M-am gândit mult la asta în ultima vreme... — Se opri, de parcă el nu știa cum să continue.

— Nu-mi pasă ce spui. Eu merg.

A contractat un mușchi în maxilar.

— Nu o să strici totul din nou.

Inima îmi bătea tare, repede.

— Am nevoie de o țigară.

Am iesit pe terasa. Oliver ma urmat. Am aprins una și am tras adânc aer în piept, încercând să mă calmez, deși știam deja că sunt departe de a reuși. Pentru că asta... m-a destabilizat. Imaginează-ți-o. Pentru ea într-o galerie, în fața ceva de-al ei...

- De ce?

Nu mă așteptam la întrebarea asta.

— Pentru că trebuie să... — Am încercat să raționez ca o persoană normală. — Pentru că a trecut o viață întreagă, Oliver, și nu pot să nu fiu prezent într-un moment ca acesta. Pentru că... — „Încă o iubesc.” Am înghițit cuvintele. — Dar ai dreptate. N-am de gând să mă încurc noaptea. Nu mă voi apropia de ea. Voi încerca să mă asigur că nu mă vezi.

Oliver și-a pus mâinile peste față și a gemut.

— La naiba, Axel. Urăsc asta. Situația. Toate.

Mi-am mușcat limba ca să nu-i spun ce credeam, pentru că el era încă parte din viața mea, indiferent cât de diferite ar fi fost lucrurile; mai rece, mai tensionată.

Am stins țigara. Ne-am uitat unul la altul. Am văzut, în ochii lui, îndoială, incertitudine. Și presupun că a găsit hotărâre în a mea, pentru că a ajuns să privească în altă parte înainte de a lua o țigară din pachetul pe care îl aveam în mâini. Și știam că, cel puțin, câștigasem acea bătălie. Nu am observat că a fost una dintre primele ori când m-am confruntat cu ceva direct.

Lea

Am luat o înghițitură din cel de-al doilea ceai de tei al zilei, dar nu părea să aibă prea mult efect, pentru că eram încă foarte nervos. Mai erau câteva ore până la vernisajul expoziției și nu mă puteam opri să mă gândesc la toate lucrurile care ar putea merge prost: critică distructivă, priviri de indiferență, împiedicare de propriile picioare și cădere în mijlocul galeriei. ..

A sunat telefonul mobil. A fost un mesaj de la Blair care mi-a dat putere. După ce am aflat că nu se descurcă prea bine în acele prime săptămâni de sarcină, i-am interzis să vină. Și nu doar ea, ci și Justin și Emily, care sugeraseră să-i lase pe gemeni cu o vecină pentru a ieși o vreme; l-am asigurat că nu va fi necesar. Am încercat să-l liniștesc și pe Oliver, care îi ceruse șefului său încă o zi liberă și, după ce i-a dat una de ziua mea, de data aceasta nu a cedat.

M-am gândit din nou la părinții mei... aș fi vrut să fi putut fi prezenți...

Am tras adânc aer în piept și am mers în baia minusculă să mă pieptăn. Mă îmbrăcasem aproape în mijlocul după-amiezii, chiar înainte de a mă machia. M-am întors în cameră, am amestecat restul de ceai și l-am terminat dintr-o înghițitură, exact când a sunat ușa.

L-am îmbrățișat atât de tare încât mi-a fost teamă că l-am rănit.

— Sunt atât de nervos! — Am ridicat o mână în fața lui. - Uite. Eu tremur.

Landon a izbucnit în râs, m-a prins de mână și m-a întors.

— Nu fi exagerat. Arătați frumos. Totul se va rezolva.

- Crezi asta? Pentru că îmi vine să vomit.

— Glumești sau vrei să te țin de păr?

- Nu știu. Stomacul meu este în noduri.

M-am simțit mai liniștit după un timp, după ce Landon a vorbit cu mine, povestindu-mi despre lucrurile stupide pe care le făcea constant colegul său de proiect, cum ar fi să se prezinte la muncă în pijama sau să-și bage un creion în nas, pentru că a spus că asta i-a stârnit creativitatea. Următorul lucru pe care l-am știut, am râs și era aproape timpul să plecăm. M-am ridicat încet în picioare și m-am uitat prin casă după valiza mea.

— Sunt sigur că uit ceva important.

— Întotdeauna spui asta și nu se întâmplă niciodată.

— Dar... — M-am uitat în jur, îngrijorată.

— Trebuie să plecăm, Leah. Să mergem.

Am dat din cap, în ciuda faptului că eram neliniștit, și l-am urmat în timp ce coboram scările și afară. Galeria nu era departe. Am mers mână în mână, în tăcere, împreună. Știam că va fi lângă mine în noaptea aceea. Mai târziu aveau să apară și câțiva prieteni, precum și Linda Martin, profesoara mea. M-am liniștit puțin.

Locul era mic, pentru că nu era una dintre marile galerii din oraș, dar mi se părea cel mai bun loc din lume. Avea un acoperiș cu două versiuni, un semn verde cu numele și o fațadă vopsită în maro.

Nu era încă deschis publicului, așa că pașii noștri au răsunat puternic pe podeaua de lemn, în timp ce am înaintat spre prima cameră, de unde veneau vocile.

Linda era deja acolo. Mi-a zâmbit și mi-a prezentat directorul galeriei și alți oameni care au colaborat la expoziție, printre care mai mulți artiști.

Am încercat să mă relaxez și am acceptat băutura pe care mi-a fost oferită mie și Landon. În următoarea jumătate de oră, am vorbit cu alte persoane și ne-am plimbat prin camere fără vizitatori, privind lucrările agățate pe pereți. Când am ajuns în zona în care erau ai mei, am tresărit. Am întins mâna lui Landon și am strâns-o între degete.

Discutasem multe cu Linda despre ce trei tablouri să aleg. Nu a fost ușor, pentru că aveam în cap o idee a cărei importanță Linda nu o putea înțelege. În timp ce ridicam privirea la peretele acoperit în picturile mele, m-am simțit mândru de mine pentru prima dată. Am observat că genunchii îmi tremurau.

Prima a fost pictată doar în culori închise. O noapte închisă. O inimă frântă. Angoarea. Neînțelegerea. Frica.

Al doilea a fost dulce-amăru, cu unele linii luminoase și pline de intenție, dar altele mai plictisitoare, de parcă ecranul însuși le-ar fi consumat. Nostalgia.

Al treilea a fost lumina. Dar o lumină adevărată, cu umbrele ei. Speranța.

Nu aveau titluri individuale. Am numit grupul celor trei *lubire*.

Am aruncat o privire laterală spre Landon și m-am întrebat dacă le înțelegea înțelesul. Odată, când eram încă doar prieteni, l-am rugat să-mi spună ce a văzut într-o gravură pe care i-am arătat-o și nu a reușit să distingă liniile încurcate. Nu l-am învinuit, pentru că am înțeles că nu au aceeași semnificație pentru o persoană care le-a văzut din afară. Pentru că nu aș putea simți acele replici în același mod; poate într-un mod diferit, da, dar nu la fel.

Au început să sosească unii vizitatori. M-am simțit mai calm pe măsură ce camerele se umpleau și vocile se ridicau în jurul meu. Prietenii mei au apărut la scurt timp și Landon m-a lăsat singur cu profesorul Martin să vorbesc, în timp ce el i-a însoțit în camera alăturată.

— Au fost deja două persoane care au întrebat despre ele.

- Serios? Cine ar vrea...?

— Ai ceva de-al tău? — M-a întrerupt Linda. — Trebuie să începi să-l asimilezi.

Mi-am frecat nervos mâinile când asistentul directorului galeriei s-a apropiat de noi și a început o conversație cu profesorul meu. Am stat acolo, între cei doi, fără să știam ce să spun sau ce să fac. Nu am îndrăznit să merg în altă cameră și să văd reacțiile vizitatorilor când se uitau la tablourile mele; Eram îngrozit.

Am inspirat adânc, pentru că ce era mai rău trecuse.

Și apoi, am simțit-o. Nu stiu cum. În piele. Pe corp. În inimă.

De câte bătăi ale inimii sunt necesare pentru a recunoaște o persoană? În cazul meu, a fost nevoie de șase. Două în care am rămas paralizat, acel moment în care lumea pare să cadă brusc într-o tăcere deplină. Alți trei, să mă hotărâsc să mă întorc, pentru că îmi era frică să o fac. Și unul... unul doar să mă poticnesc în acei ochi albaștri care m-ar bântui toată viața.

După aceea, nu m-am mișcat. Nu am fost în stare.

Privirile noastre s-au împletit încet.

Și a fost amețitor. Ca și cum ar fi căzut brusc în gol.

Axel

Nu am avut de gând să dau peste ea, dar am văzut-o când am intrat în galerie. Mă simțeam fără suflare, de parcă tocmai aş fi fost lovit cu pumnul în stomac. Leah avea spatele întors. M-am gândit la momentele în care o sărutasem pe ceafă înainte de a o îmbrăţişa, în timp ce pregăteam cina în bucătărie; sau, pe terasă, când m-am apropiat de ea din spate. Mi-am fixat privirea asupra părului blond care era strâns într-un coc strâns, deşi nişte şuviţe moi se desprinseseră deja din elastic şi din agrafele care le ţineau.

Şi apoi, de parcă m-ar simţi, s-a întors.

A făcut-o încet, foarte încet. Am rămas tăcut în mijlocul camerei. Ochii lui i-au întâlnit pe ai mei. Ne-am contemplat în tăcere şi am simţit că totul în jurul nostru a dispărut: vocile, oamenii, lumea. Am făcut un pas înainte, aproape fără să-mi dau seama, de parcă ceva mă trage spre ea. Si altul. Inca una. Până când a fost în faţa mea. Leah nu şi-a îndepărtat niciodată privirea de la mine; un aspect provocator, periculos, dur.

Mi-am ținut respirația. Aveam un nod în gât. Am vrut să spun ceva, al naibii de orice, dar ce îi spui singurei persoane care te-a făcut să simţi totul înainte de a-i frânge inima? Nu am găsit cuvinte. Nu puteam decât să mă uit la ea şi să o privesc de parcă urma să dispară de la un moment la altul şi trebuia să reţin acea imagine cât mai clar posibil în capul meu. Mi-am fixat privirea asupra gâtului ei. În mâinile tale tremurânde. În gura ta. Gura aceea.

Tocmai în momentul în care am găsit curajul să încerc să vorbesc, femeia de lângă ea s-a întors brusc şi a apucat-o ferm de braţ pe Leah.

— Haide, trebuie să vă prezint nişte oameni.

Mi-a aruncat o ultimă privire pătrunzătoare înainte de a pleca în celălalt capăt al camerei. Eram aproape recunoscător pentru întrerupere, pentru că... trebuia să mă compun.

— La naiba. Totul mersese invers.

M-am mişcat neliniştit, uitându-mă la nişte tablouri în timp ce încercam să mă calmez. Am înaintat în camera alăturată. În acea galerie, era potenţial, mai mult în unele lucrări decât în altele. M-am concentrat pe asta, pe analizarea lor ca să nu mă gândesc la ea, pe faptul că era la doar câţiva paşi şi nu prea eram sigură ce să-i spun.

Când le-am văzut, am înghiţit greu. Nu aveam nevoie să mă apropii ca să citesc numele şi să ştiu că este al Leahului, i-aş recunoaşte trăsăturile oriunde. Nu ştiu cât am stat acolo, nemişcat, uitându-mă la acele trei tablouri, dar când le-am simţit prezenţa lângă mine, m-am înfiorat şi am inspirat brusc.

— Dragoste — am şoptit numele compoziţiei şi mi s-a părut ironic că acesta era primul cuvânt pe care ajunsesem prin a-i spune după trei ani lungi de absenţă. - Durerea. Nostalgia. Speranţa.

Am rămas amândoi cu ochii aţintiţi asupra lucrărilor.

— Foarte intuitiv — şopti el cu voce joasă, doar o mângâiere.

Am simțit o strângere în piept și am întins mâna spre ea. am clipit. Nu mi-am amintit să fi plâns vreodată în toată viața mea. Da, își simțise emoțiile cum se ridică, pe cale să se debordeze, dar reușise întotdeauna să le controleze. Totuși, în noaptea aceea, confruntat cu acea *lubire* care a fost cândva a noastră, am plâns. O lacrimă, în tăcere. Și nu a fost din tristețe, ci dimpotrivă. Cu o voce răgușită, el i-a spus:

— Sunt mândru de tine, Leah.

Lea

Am închis ochii în timp ce cuvintele lui au trecut prin mine, umplându-mă și aterizând în mine. Acel „Sunt mândru de tine” pe care l-am urât și iubit aproape în egală măsură. A trebuit să-mi adun tot curajul care mi-a mai rămas ca să îndrăznesc să mă uit la el. Ochii lui Axel erau puțin roșii, iar eu... nu știam ce să spun. Tot ce puteam să mă gândesc a fost că o aveam în fața mea și că nu părea reală. Că prezența lui a pus stăpânire pe întreaga cameră, fiecare colț, fiecare perete...

— Leah, ai fost aici. Nu te-am putut găsi.

M-am întors către Landon.

Și cred că tot ce avea nevoie era să se uite rapid pentru a deduce cine era persoana de lângă mine și, de asemenea, că trebuia să ies de acolo, pentru că nu puteam să respir...

Am ținut mâna care mi-a întins. Și m-am îndepărtat de Axel...

Nu m-am uitat înapoi. Nu mi-am luat rămas bun. Am continuat să merg pentru că de asta aveam nevoie: să mă mut undeva. Aproape că mi-am ținut respirația, până când vântul nopții mi-a mângâiat fața. Când liniștea de pe stradă s-a dens în jurul nostru, Landon m-a îmbrățișat. Și m-am agățat de el, de siguranță.

- Ești bine? — Nu mi-a dat drumul.

- Nu știu. Nu știu cum sunt.

- Hai acasa. — M-a sărutat pe frunte și m-a ținut din nou de mână.

Fiecare pas pe care l-am făcut m-a îndepărtat mai mult, m-a ușurat mai mult. Înainte de a da colțul următor, m-am uitat înapoi peste umăr și mi s-a părut că îi văd silueta în fața ușii galeriei, dar când am clipit, nu mai era acolo și mi-am spus că e mai bine așa. , mult mai bine. .

Nu ne-a luat mult să ajungem la apartamentul lui Landon.

Ne-am urcat în pat și m-am ghemuit lângă el. Mâna mea s-a pierdut repede sub cămașa ei și i-am acoperit buzele cu ale mele. A găfâit și limbile noastre s-au întâlnit într-un sărut plin de nevoie și mai mult, mult mai mult. Mi-am scos rochia și mi-am desfăcut coafura, lăsându-mi părul liber.

— Leah... — răsuflă Landon agitat.

M-am aplecat peste el și am întins mâna după un prezervativ de pe noptieră. Mi-a șoptit din nou numele pe buze și mi-a ținut încheietura mâinii fără ca eu să pot continua.

— Nu așa, Leah. Acest...

„Dar am nevoie de tine”, am rugat eu.

- De ce?

— Pentru că ești cea mai bună persoană pe care o cunosc. Pentru că atunci când sunt cu tine mă simt în siguranță și de o veșnicie am senzația că trăiesc în vârful picioarelor, cu frică. Pentru că mă faci mai puternic...

Landon s-a rostogolit până s-a întins deasupra mea, iar apoi nu m-am gândit decât la el și la momentul pe care îl împărtășeam: sărutările lui, mângâierile și felul lui de a face dragoste cu mine, mereu dulce, făcându-mă mereu să mă simt minunat în preajma lui. .ochii tăi.

Axel

Timpul... timpul nu vindecă totul. Timpul calmează, înmoaie și rotunjește marginile cele mai ascuțite, dar nu le face să dispară. Timpul nu m-a vindecat de asta. Timpul nu a fost suficient pentru a împiedica întregul meu corp să reacționeze la vederea ei, ca și cum mi-ar fi amintit fiecare semn al pielii ei și fiecare curbă pe care mâinile mele le mângâiaseră cu trei ani în urmă. Timpul nu a făcut nimic din toate astea. Și când am avut-o în fața mea și m-am cufundat în acei ochi de culoarea mării, mi-am dat seama că nu o voi putea uita niciodată, pentru că, ca să fac asta, va trebui să mă uit și pe mine.

Lea

Am depășit pierderea părinților mei. Nu, nu ar fi sincer să spun asta; în realitate, am asimilat-o, am acceptat-o, dar, în schimb, am lăsat părți din mine în acest proces. Și am adus altele noi. Deschide-mă. M-am îndrăgostit. Și mi-au frânt inima. Am plecat de la casa lui Axel într-o noapte, la sfârșitul primăverii, cu toate aceste piese în mână. Era un alt fel de durere. O durere pe care am mestecat-o singur în zilele în care mă plimbam prin Brisbane și mă pierdeam pe străzile ei.

Într-una din acele zile, am vizitat o piață de lângă râu. Au fost nenumărate tarabe cu o varietate incredibilă de produse, însă doar unul mi-a atras atenția. Poate pentru că la vremea aceea încă îmi era dor de el și credeam că așa mă voi simți mai aproape de el. Așa că am cumpărat obiectul pe care l-am pus ulterior în sertarul de sus al noptierei, în speranța că nu voi mai avea nevoie de el. Și în noaptea aceea, când nostalgia și dorul m-au cuprins, m-am dus să-l caut. Am ținut conca pe care o cumpărasem, mi-am pus-o la ureche și am ascultat zgomotul mării cu ochii închiși. L-am ascultat.

Lea

În săptămânile următoare, am fost puțin izolat, concentrându-mă pe lucrurile mele. În primul rând, nici măcar nu i-am răspuns la telefonul lui Oliver câteva zile după ce mi-am dat seama că știa că Axel va merge la vernisajul expoziției. Explicațiile tale nu m-au convins. Dar, fiind fratele meu, am ajuns să răspund și, între a patra sau a cincea cerere de iertare, am ajuns să o rafinez puțin și să-i accept scuzele.

În rest, m-am concentrat pe pictură mai mult ca niciodată.

Expoziția a mers bine. Critica nu fusese excepțională, dar nici rea. Experiența a fost un fel de împingere înainte, avântul de care aveam nevoie pentru a mă dedica și mai mult picturii în nopțile pe care am început să le petrec în pod. Nu am spus nimănui, dar dormisem deja acolo de câteva ori și, uneori, trebuia să pun frâna pentru a duce o viață normală, să-l văd pe Landon sau să fiu cu prietenii mei.

Când profesorul Linda Martin mi-a cerut din nou să mă întâlnesc pentru timpul de instruire, nu am fost atât de nervos. Poate asta a fost greșeala mea. Pentru că nu mă așteptam la ce s-a întâmplat. Pur și simplu m-am așezat în biroul ei cu un zâmbet și o priveam cu așteptare.

— Am o veste bună, Leah. — Ochii lui străluceau.

— Nu mă face să cerșesc... — spuse el cu o voce slabă.

Se lăsă pe spate în scaun, vizibil fericită.

— Există un agent interesat de tine, spuse el.

- În mine? — Am clipit, fascinat, conținându-mi emoția.

Niciodată în visele mele cele mai sălbatice nu mi-am imaginat așa ceva; pentru început, pentru că încă învățam, încercam noi tehnici, îmi consolidam stilul. Și în plus, lumea artei era complicată, dură și competitivă; puțini au putut să trăiască din artă sau să obțină agenție.

— Da. Lucrează la o galerie din Byron Bay...

- Cum te numești? — Am simțit că am rămas fără aer.

— Axel Nguyen. Este o galerie importantă, pentru că, deși este mică, proprietarul, Hans, are multe contacte în Europa și colaborează cu... Leah, ce se întâmplă? — Cred că trebuie să fi devenit palid, pentru că părea îngrijorată.

— Eu... nu pot... — M-am ridicat. - Scuze.

— Leah, așteaptă! N-ai auzit ce ți-am spus?

— Da, dar nu mă interesează — am reușit să spun, în timp ce îmi strângeam mânerul valizei între degete. Îmi tremurau genunchii; parcă biroul devenise din ce în ce mai mic.

— Este o oportunitate unică. Nu doar pentru tine, ci și pentru universitate. Prestigiul unuia dintre studenții noștri fiind gestionat chiar înainte de absolvire...

— Îmi pare rău, dar este imposibil — am întrerupt-o și am plecat de la birou.

Axel

Când am deschis ușa, Oliver a intrat în casă ca un vârtej. Nu s-a obosit să mă întâmpine, a început să-mi plimbe camera dintr-o parte în alta până când, în cele din urmă, s-a uitat la mine, cu mâinile pe șolduri și cu fața înșurubată de o expresie furioasă.

— Ce dracu ai făcut? Cum ai putut? În primul rând, mi-ai spus că ea nu te va vedea, că n-ai de gând să strici noaptea. În al doilea rând, ai contactat universitatea ei pentru a o rezerva? Serios? Nu ți-a trecut prin cap să-mi spui ceva despre asta?

— Aveam de gând să o fac. Nu am avut timp.

— Ce dracu e în neregulă cu tine? - strigat.

— Chestia e că m-am săturat să mă prefac.

M-am sprijinit de blatul din bucătărie, încercând să rămân calm, pentru că era singurul mod în care mă puteam gândi să țin acea conversație fără ca noi să ajungem să ne folosim mâinile, ceva ce nu știam că se va întâmpla, pentru că totul era la fel. .. dependent, de parcă am fi vorbit deja despre Leah înainte, când adevărul era că nu am ajuns niciodată să o facem cum trebuie. Cel puțin, nu fără să se lovească unul pe altul. A fost singura dată când am încercat să ne înțelegem și nu, nu a mers bine.

— Ce vrei, Axel?

— Nu mai pot ignora asta.

- Ce? — Oliver a tras aer în piept.

- Pentru ea. La ce sa întâmplat. La ce naiba a existat. Nu pot să-ți vorbesc în continuare prin zidul ăsta blestemat dintre noi și să mă prefac că nu se întâmplă nimic, că totul rămâne la fel — am ridicat vocea fără să-mi dau seama.

-Ce încerci să spui? întrebă Oliver și mi s-a părut că a fost cu adevărat surprins.

Mi-am întors părul și am încercat să cântăresc fiecare cuvânt.

— De ce te-ai întors? De ce ai apărut brusc la mine acasă?

A continuat să fie surprins, acum, de întrebarea care a schimbat cursul confruntării noastre iminente. A dat din cap spre terasă și l-am urmat afară. l-am dat o țigară. Am luat altul pentru mine. l-au luat câteva minute să se hotărăască să continue conversația. De data aceasta, nu am fost dispus să dau înapoi.

— O să mă căsătoresc, spuse el deodată.

— Și ce dracu are asta de-a face cu asta?

Nu este că nu eram fericit pentru el, dar...

— Când Bega m-a întrebat cine îmi va fi nașul... mi-am dat seama că nu putea fi altcineva în afară de tine. Și mi-am dat seama... că nu fusesem doar prieteni, ci și o familie. - S-a uitat la mine. — Și familia este pentru totdeauna, Axel. Nu pot să mă opresc să-mi zguduiesc creierul, să mă gândesc la tot ce s-a întâmplat, la ce am greșit...

Am tras lung de țigară. La naiba, dormeam de trei ani, stagnam în rutina mea și, deodată, totul părea să se prăbușească deodată și nu voiam să se întâmple asta, ca lucrurile să alunece

și să izbucnească odată pentru totdeauna, pentru că am putut' Nu mai suport acea indiferență din viața mea, acea monotonie care m-a forțat să-mi petrec ziua amintindu-mi trecutul, vremurile mai bune pline de culoare care dispăruseră.

— La naiba, Oliver...

— Așa că, am stat săptămâni întregi gândindu-mă la tine, la tot ce am trăit împreună și apoi, într-o zi, am venit aici. nici nu m-am gandit. Și era ușor să nu vorbești despre subiecte incomode, de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat.

„Dar s-a întâmplat”, am șoptit.

— Am vrut să uit de asta. Lasa în urma.

Da. Problema a fost că nu am vrut la fel. Timpul acela nu mă vindecase. Că nu reușise s-o uite. Că o lăsa pe Leah în urmă era ca și cum a ignora tot ce avea mai bun și nu a reușit să o facă. Am clătinat din cap.

— Îmi pare rău, Oliver. nu pot...

— Să fii nașul meu? — S-a încruntat.

Apoi am simțit că o parte din mine se rupe.

— Da, nici nu fi prietenul tău. Nu ca înainte.

Oliver mormăi, furios și uluit.

— Ce dracu e în neregulă cu tine, Axel?

— Lucrurile nu pot fi la fel. Nu are nimic de-a face cu tine, doar că... doar că atunci când am văzut-o...

La dracu. Aveam de gând să spun ceva barbar. M-am întors, dar el m-a prins de umăr înainte să mă pot îndepărta.

- Aștepta. Explica-mi. Vreau să înțeleg.

— Când am văzut-o, zilele trecute... când am văzut-o...

— Îți mai place de ea? După atâta timp?

Asta aproape că a durat mai mult. Că a continuat să creadă că Leah fusese un capriciu de-al meu, că în niciun moment nu a luat în considerare adevărul: că m-am îndrăgostit de ea, că ceea ce simțeam este real. M-am întrebat cum va fi în ochii lui; cinic, laș, impulsiv.

— O să-mi placă toată viața mea.

— Dar, Axel... — M-a privit confuz.

— Da. Știu că am stricat totul prin felul în care am făcut lucrurile, prin faptul că nu ți-am spus. Și, de asemenea, că nu era momentul și că ai crezut că este un lucru temporar. — Am ezitat între a fi complet sincer și a deghiza lucrurile. Am ales prima variantă, presupun că pentru că nu aveam nimic de pierdut, totul era atât de rău... — Tu ești important pentru mine, dar ea va fi mereu mai mult, în alt fel... și nu putem fi prieteni, pentru că ea este sora ta și am crezut că pot face asta, dar... nu, pentru că singurul lucru la care m-am putut gândi, când am văzut-o în galerie, era să-mi dau jos rochia și să fac dragoste cu ea într-un colț. .

— Axel, la dracu, ești nebun!

— Așa stau lucrurile.

— Fii atent la ce spui!

— Am vrut să fiu sincer.

- Cum! Este sora mea. — Și-a ciufulit părul și s-a întors spre ușă.

Am crezut că o să intre și să se sperie prin ușa din față, dar nu a făcut-o. S-a întors din nou și a tras adânc aer în piept în timp ce se uita la mine.

- Nu vreau să te pierd. Și ai dreptate, nu credeam că vorbești serios cu ea, dar la naiba, pentru că nu iei nimic în serios niciodată. Și nu ai făcut lucrurile bine, Axel, m-ai mințit, m-ai trădat, ai stricat totul...

M-am ținut strâns de balconul de lemn.

— Știu... — am răspuns, simțindu-mi maxilarul încordat.

Oliver și-a aprins o altă țigară și am urmat exemplul. Uneori am crezut că am făcut-o pentru a avea mâinile pline când situația ne trecea înaintea. Ia o pauză pentru a-l aprinde, ia o lovitură, dă drumul la fum, încet...

- Si acum? întrebă Oliver.

— Acum, vreau să semnez un contract cu mine.

- Nu e o idee bună...

— Știi că este, da. Nimeni nu te va putea gestiona mai bine, nimeni nu va mai avea grijă de interesele tale. Și crede-mă, cineva îi va rezerva în curând, pentru că are mult talent.

— Credeam că nu ai descurcat pe nimeni, că doar i-ai găsit — spuse el, repetând cuvintele pe care i le spusese luna precedentă, pe aceeași terasă.

— Dar o voi face cu ea. Îți jur că voi avea grijă de ea și...

— La naiba, nu, nu face asta, nu-mi spune că ai de gând să ai grijă de ea — spuse el brusc.

Mi-am amintit că nu era prima dată când promisesem asta.

— Voi încerca să o fac cât mai bine posibil. Și ea are un viitor, Oliver. Știu că vei face ceva grozav dacă ai instrumentele necesare. Și îți pot oferi asta.

Oliver se încruntă. Părea epuizat.

— Cred că are pe cineva...

„Nimeni nu a întrebat asta”, am spus.

Tăcerea ne-a cuprins pentru câteva clipe.

— Chiar crezi că poate reuși?

— Nu cred, știu. Ea a avut întotdeauna talent.

— O să încerc să vorbesc cu ea, dar nu-ți promit nimic.

Câteva minute mai târziu, după ce Oliver a plecat, m-am dus direct în bucătărie, am scos o sticlă fără să mă obolesc să mă uit la etichetă și am ieșit din casă. Am mers pe poteca de pe plajă, am luat o băutură generoasă și m-am întins lângă mare. Am închis ochii și am respirat... sau cel puțin am încercat. Mi-aș fi dorit ca murmurul oceanului să fi putut să-mi liniștească gândurile.

le-am creat pe toate. Eu singur.

Mi-am amintit de tipul care era cu ea în galerie, de cel care o luase de acolo, așa cum făcusem cu trei ani în urmă, ținând-o departe de ceea ce era dăunător. Ce ironie nenorocită că persoana care o plăcea cel mai mult a ajuns să-i ceară, în orice seară, să cunoască alți oameni, să trăiască, să se distreze, să facă sex. Pentru că am crezut că va fi doar atât. Că s-ar întâmpla și ei la fel ca și mie, că printre toată acea mare de străini, ea va ajunge mereu să mă aleagă pe mine, chiar dacă nu i-aș fi dat acea opțiune. Că ne vom revedea mai devreme sau mai târziu. Că cumva, în acel moment, am fi în condiții egale.

Problema era că era o distanță infinită între a o imagina în pat, în alte brațe și a ști că simțea ceva pentru altcineva. Un apel. O relație. Ceva ca ceea ce aveam noi.

Prima a ars. A doua a durut tare...

Lea

Nu voiam să văd pe nimeni. Nu am vrut să mă gândesc. M-am limitat la a merge la cursuri, a picta și a dormi. Am avut senzația că sunt prins într-unul din acele globuri de zăpadă care se scutură astfel încât fulgii să se miște și să cadă încet. Un glob gigant. Puteam să merg și să merg dar, cumva, ajungeam mereu să mă întorc în același loc, aceeași stradă, aceiași ochi. Și oricât am alergat sau am încercat să scap, la capătul potecii... Eram tot cu el.

Axel

— Nu putem oferi altceva? Îmbunătățiți contractul? Vorbesc cu universitatea?

— Axel, de ce vrei să te descurci atât de mult pe fata asta? — Sam s-a lăsat pe spate în scaun și s-a uitat la mine, ca atunci când și-a surprins copiii făcând ceva răutăcios, cu sprâncenele încruntate. — Ai talent, dar nu te-am văzut niciodată atât de interesat de cineva.

— Da... — Am înghițit în sec, neputând să-i mărturisesc adevărul, să vorbesc despre asta cu voce tare cu altcineva.

Avusesem doar câteva conversații cu fratele meu, devreme, când abia găseam cuvintele pentru a descrie felul în care mă simțeam, pentru că, ei bine, nu.

„Am un sentiment”, am concluzionat.

M-am ridicat și m-am întors la birou. Mi-am deschis sertarul biroului și am luat o pastilă pentru dureri de cap, deși în mod normal evitam să o fac. Nu-mi plăceau medicamentele, dar în acea zi creierul avea să-mi explodeze. Așa era de ceva vreme. Bineînțeles că mama a insistat să merg la doctor și am ajuns să cedez, doar ca ea să nu mă mai sune din oră să-mi aducă aminte. Diagnosticul? Tensiune, consum de alcool, tutun, *stres emoțional*, anxietate, nu dormi suficient...

Am dat niște telefoane care erau în așteptare și mi-am petrecut restul timpului uitându-mă la fotografia pe care mi-o furnizase galeria de artă cu o săptămână înainte. Acele trei tablouri, numite *Dragoste*, surprinse într-o imagine care nu putea conține tot ce reprezentau. Am oftat și am salvat imaginea într-un folder.

În acea zi, am plecat devreme, pentru că plănuisem să-l întâlnesc pe Justin după-amiază. Nu-mi mai aminteam când a apărut prima dată în casă cu copiii săi, cu o placă de surf sub braț, dispus să mă lase să-l învăț să facă ceva ce părea să-l urască mereu; dar a ajuns să devină un moment de familie și, din când în când, am convenit să fim împreună.

Nepoții mei m-au încolțit când au ajuns, vorbind cu mine în același timp, strigând, în timp ce tatăl lor încerca să-i stăpânească și le spunea să se liniștească. Nu se duseseră după el, nu. Erau gălăgioși, nebuni și puțin dați să respecte regulile pe care le-au impus părinții.

— Astăzi, pot să-ți iau tabla? întrebă Max.

- Desigur. — Am încercat să nu râd.

— Hai, unchiule Axel! — a întrebat el din nou.

- De asemenea, doresc! — Connor s-a uitat la noi.

— Băieți, fiecare cu propria tablă — a concluzionat Justin. — Mergi la apă, haide!

Copiii au fugit la malul mării, în timp ce eu și fratele meu i-am urmat într-un ritm mai relaxat. Îl simțeam uitându-se la mine. Mi-am dat ochii peste cap, pentru că cu o săptămână înainte îi spuseseam că m-am dus la galerie să o văd și, bineînțeles, nu a lăsat ușor subiectul.

— Ați dat deja vreun răspuns cu privire la propunere?

— Dacă ai fi spus da, aș ști deja, nu-i așa?

Am intrat în apă. Nepoții mei erau la câțiva metri distanță, lângă niște valuri mai mici lângă malul mării. Cred că încruntarea mea a fost suficientă pentru ca fratele meu să-și dea seama că avea nevoie de puțin timp singur cu tabla pentru a elibera energia acumulată și a se epuiza, deși, din păcate, asta nu m-a ajutat să dorm mai bine. Așadar, m-am concentrat doar pe corpul meu, pe postura mea, pe echilibrarea greutății mele și pe alunecarea de-a lungul pereților valurilor de parcă nu ar fi nimic altceva în jurul meu.

Când Justin s-a săturat să facă la fel, a venit la mine. Connor și Max erau deja afară din apă râzând de o glumă pe care doar ei păreau să o înțeleagă. Am rămas acolo, întins pe scândură lângă fratele meu, sub un cer portocaliu.

— Nu poți continua să fii atât de nenorocit, Axel.

— Nu pot să nu fiu așa.

— Știi că înțeleg, dar...

— Are o persoană — am spus brusc, și parcă cuvintele mi s-au înfipt în gât, ascuțite și tari.

— Nu știu la ce mă așteptam, dar nu la asta, la naiba.

— Nu ți-a trecut prin cap că ar putea întâlni pe cineva în trei ani?

— Știind, da. Îndrăgostit, nu.

— Și nu este același lucru?

— Nu, nici măcar nu e așa ceva. Sunt două planete diferite.

Fratele meu se căsătorise cu iubita lui de liceu, Emily, singura fată pentru care avusese vreodată sentimente. Și fusesem cu atât de multe femei încât nici măcar nu-mi aminteam de jumătate dintre ele și, pentru mine, toate reprezentau acea „întâlnire cu cineva” care nu a dus niciodată nicăieri. Nu avea nimic de-a face cu ceea ce am experimentat cu Leah. Orice. Nici măcar sex, pentru că la ea nu era de plăcere, era... necesitate, atât de simplu.

— Axel, la ce te așteptai? — Stând pe tablă, fratele meu s-a uitat serios la mine.

- Nu știu. Speram... — Am respirat adânc, am făcut o pauză, am încercat să limpez toate acele gânduri încurcate care mă asaltau. — Cred că o parte din mine a crezut întotdeauna că ne vom revedea și că, în acel moment, ar fi ca și cum nimic nu s-ar fi schimbat. Ceea ce, poate, acum trei ani nu a funcționat pentru că nu era momentul sau situația, dar acum...

Probabil că am încercat să mă înșel. În acea perioadă, fusese mai ușor să te ții de acea idee decât să recunoști alta, că totul era distrus pentru totdeauna.

— Și ce ai de gând să faci?

- Nu am nici o idee. Încearcă să o faci să accepte să fie condusă de mine. — „Și să mor puțin înăuntru de fiecare dată când o văd.” — O cred. Trebuie să fac asta...

— Pentru Douglas? — a ghicit Justin.

— Da, și pentru mine. Și pentru ea.

— O să te bagi în multe necazuri. Stii asta, nu?

— Lucrurile cu Leah nu au fost niciodată ușoare.

Lea

— Nu poți vorbi serios!

— Lea...

Vocea lui Oliver era blândă. Totuși, nu voiam să știu dacă fratele meu încerca să fie dulce sau despre eforturile lui de a suna delicat, pentru că tot ce mă puteam gândi era că într-o zi a încercat să mă smulgă din brațele lui Axel și acum părea gata. să mă arunce.el cu ochii închiși. Și am fost furios. Foarte furios. Acceptasem că își vor relua prietenia fără a-i cere vreo explicație, dar schimbările lui de părere nu mă priveau, totul era foarte inconsecvent.

— Ascultă, e o oportunitate bună — oftă el la celălalt capăt al firului. — Știu că este o situație complicată, dar timpul a trecut. Ești cu un băiat, nu-i așa? Axel conduce artiști și e... e o familie, Leah.

- Nu este adevărat. Nu mai. — Și am închis.

Am închis pentru că nu puteam să aud în continuare lucruri care nu erau adevărate, pentru că totul m-a durut și pentru că nu l-am înțeles pe Oliver. Știam că îi pasă de cariera mea și de faptul că îmi pot face un nume, dar cu ce preț? Nu știam dacă merită să trec o linie atât de periculoasă. Mai presus de toate, pentru că l-am cunoscut bine pe Axel și a existat întotdeauna un motiv în spatele tot ceea ce a făcut.

Am căzut pe patul din apartamentul lui Landon și mi-am îngropat capul în pernă. Din ziua expoziției m-am simțit instabil, neconcentrat. De câte ori îmi aminteam de momentul în care l-am văzut stând acolo în mijlocul camerei, uitându-se la tablourile mele, simțeam că sunt gheare care îmi strângeau plămânii până am rămas fără aer. Și nu puteam suporta acel sentiment, simțindu-mă din nou atât de fragilă. M-am înfiorat când mi-am amintit ochii lui umezi, expresia lui...

Cuvintele lui: „Sunt mândru de tine”.

M-am ridicat din pat când am auzit clicul cheii în broască. Am luat pungile de cumpărături pe care le aducea Landon și l-am ajutat să-și pună cumpărăturile în frigider. Era vineri și hotărâse să petreacă noaptea în apartamentul lui; Am putea să luăm o cină simplă, să ne uităm la un film împreună și apoi să dormim îmbrățișați.

— Acesta este pentru congelator.

- Înghețată! — zâmbește el, fericit.

L-am sărutat pe obraz înainte de a ridica pachetul și de a-l pune deoparte și am continuat să organizez chipsurile tortilla și alte câteva lucruri pe care mi le-a dat.

Mi-am auzit sunând telefonul mobil, pe care îl lăsasem în cameră.

— Te sună, Leah.

— Da, am auzit deja.

— Și n-ai de gând să răspunzi?

- Este fratele meu. M-am supărat pe el, așa că nu.

— Ce s-a întâmplat de data asta?

Oliver și cu mine obișnuiam să avem dezacorduri frecvent, dar în privința unor prostii, ca doi frați care se plac unul pe altul, în ciuda necazurilor cotidiene. Cu toate acestea, Axel nu a fost asta pentru noi; Axel era la o aruncătură de băț, cea mai înaltă barieră care ne despărțea, iar eu nu eram dispus să sar dintr-o parte în alta conform dorințelor lui Oliver.

M-am uitat la Landon, puțin inconfortabil.

— Vrea să o accept... — am șoptit.

— Lasă-l să te gestioneze? — Voiam să mă asigur, pentru că i-am pomenit doar în treacăt, săptămâna precedentă, când plecasem la el în stare de dezordine, după ce plecasem de la biroul Lindei Martin, încă cu inima în gât.

După aceea, am încercat să nu vorbesc despre asta, deși nu mă puteam opri să mă gândesc la asta.

— Da. Oliver este așa, foarte coerent.

Landon se rezemă de teighea.

-Si ce crezi?

— Nu trebuie să găsesc nimic — am răspuns în timp ce puneam un pachet de suc în frigider.

Landon s-a uitat la mine, mușcându-și buza.

- Care-i treaba?

- Orice. Doar că... poate ar trebui să te gândești la asta.

- Ce? Nu poți să fii serios!

M-a prins de încheietura mâinii înainte ca eu să ies din bucătărie. Am încercat să-mi păstrez controlul, să respir adânc și să ascult ce voia să-mi spună.

— Stai, Leah, dragă...

— Nu-mi spune așa — am întrebat.

- Scuze. — Și-a trecut o mână prin păr, încordat.

Nu eram obișnuiți să ne certăm; Eu și Landon nu ne-am certat în cuplu, doar ne-am petrecut timp de calitate îmbrățișându-ne pe canapea sau plimbându-ne prin oraș.

— Nu m-am explicat bine. Dacă nu vrei, nu e nimic de discutat, bine? Ai motivele tale, știu. Crede-mă, sunt primul care nici măcar nu vreau să mă gândesc la tine în jurul lui... — Vocea i s-a stins ușor înainte să se uite din nou la mine. — Dar pot înțelege de ce fratele tău crede că aceasta este o bună oportunitate pentru tine în această lume complexă. Haide, îmbrățișează-mă.

M-am lipit de el. Am închis ochii când i-am simțit pieptul pe fața mea. Am inteles. Dacă m-aș strădui suficient, aș putea înțelege că ei se gândesc la viitorul meu și, de asemenea, să recunosc că au trecut trei ani, care mi s-au părut suficient timp pentru a înfrunta demonii din trecut care au rămas nerezolvați. Avea sens, dar... în practică, mi s-a părut sufocant, pentru că Axel mă pune în fața unei bomboane căreia știa că nu voi putea rezista: tabloul, visele mele. Iar condiția pentru a realiza toate acestea a fost să eliberez sentimente pe care voiam să le țin închise.

Landon s-a îndepărtat ușor de mine.

- Să uităm asta. Ce vrei la cină?

M-am mușcat de obraz, neliniștită.

— Ar fi foarte complicat...

A tăcut când și-a dat seama că continuam să vorbesc despre subiect. Mi-a pus două șuvițe din părul meu, care scăpaseră din elastic, în spatele urechilor și a inspirat, înainte de a pune o întrebare care părea să fi fost depozitată în el de mult timp:

— Mai ești îndrăgostit de el?

- Nu.

Nu eram, pentru că Axel nu fusese persoana pe care credeam că o cunosc, pentru că, pe măsură ce au trecut lunile și anii, a dezlipit straturile de care mă îndrăgosisem: sinceritatea lui, modul lui de a trăi, , privirea lui transparentă... Iar când le-am scos pe toate și m-am uitat din nou, am văzut că nu a mai rămas nimic. Doar gol. Nu îl găsisem pe băiatul pe care îl credeam sub acea hârtie de împachetat drăguță și strălucitoare.

Am observat că Landon răsufla ușurat.

— Deci, de ce ești îngrijorat?

- Nu știu! Avea să fie dificil și incomod. Nu mă simt capabil să fiu în preajma lui de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat, după tot răul pe care mi l-a făcut. Nu doar din cauza a ceea ce s-a întâmplat între noi când locuiam în casa lui, a fost din cauza tuturor celorlalte, a ceea ce s-a întâmplat înainte. Eram prieteni, familie. Eram genul de oameni care, când te uiți la ei, crezi că nu vor fi niciodată despărțiți pentru că viețile lor sunt, într-un fel, interconectate.

Am observat că mă plimbam înapoi și înapoi prin bucătărie, confuz, când Landon m-a forțat să mă opresc, poziționându-se în fața mea. A lăsat capul în jos, astfel încât să fim la aceeași înălțime.

— Și nu vă puteți recupera din asta? - El a întrebat.

M-am gândit la asta. Separând o parte a lui Axel, cea a sărutărilor lui, a trupurilor noastre unite și a nopților pe terasă, de cealaltă, care fusese originea tuturor: prietenia, afecțiunea, acea iubire necondiționată a vieții. .

— Nu știu, dar această situație este...

- Incomod. Cred. Vreau doar să-ți evaluezi opțiunile cu atenție, să te gândești calm înainte de a lua o decizie. — Landon m-a sărutat pe frunte și m-a îmbrățișat. — Și acum să lăsăm acest subiect. Astăzi, tu alegi filmul, bine?

Lea

Am fost suparata.

Supărat de lume pentru că m-a pus în această situație. Supărat pe Oliver pentru că este atât de contradictoriu. Supărat pe Landon că nu mi-a spus ce voiam să aud. Supărat pe profesoara Linda Martin pentru că a continuat să insiste și să mă sune din nou în timpul programului de îndrumare. Supărat pe Axel pentru tot. Și, mai presus de toate, eram supărat pe mine însumi, pentru că eram pe punctul de a rata o ocazie, pentru că m-am împotrivit să aflu dacă, de fapt, am depășit acea parte a trecutului meu; în mod ironic, visele mele s-au intersectat pe acel drum pe care îl evitasem de mult. A trebuit să decid dacă să merg după ei sau să-i las să scape.

Lea

Îndoielile înconjoară. E ca și cum ai fi sub o pătură groasă pe care nu o poți îndepărta și, cu cât petreci mai mult sub acolo, cu atât te sufocă mai mult. Încercasem să scap de el, dar nu reușeam: când ridicam un capăt, celălalt cădea înapoi; când credeam că am un răspuns în fața mea, frica se strecura din nou și mă făcea să dau înapoi și să continui să merg în cerc sub toate acele îndoieli care mă zdrobeau.

Până când, într-o dimineață, am respirat adânc și am decis să smulg acea pătură odată pentru totdeauna. Am încercat să mă gândesc la rece, fără să las încurcătura de sentimente să ajungă din nou la mine. M-am ridicat din pat, m-am uitat pe fereastră și am luat o decizie.

Axel

Mi-am pus telefonul la ureche, încă dezorientat.

— Ai acceptat? am întrebat din nou.

- Nu chiar. Vrei să discutăm problema. E ceva.

— Oliver... — Am inspirat, nervos, pentru că o parte din mine deja mă resemnase cu tăcerea lui indicând un „nu”, iar cealaltă parte, ei bine, făcusem un efort enorm în ultimele săptămâni să nu intru în mașina.și stai în fața ușii ei cu amenințarea de a nu pleca până când va obține ceea ce își dorește. - Multumesc pentru asta.

La celălalt capăt al firului a fost o tăcere tensionată.

— Mi-a dat adresa unei cafenele să mă întâlnesc acolo luna viitoare, la mijlocul după-amiezii. Ai hârtie și pix la îndemână? Ia-ti notite.

Am notat ce mi-a dictat în timp ce ținea telefonul mobil între umăr și ureche, întrebându-mă de ce Leah hotărâse să-și folosească fratele ca intermediar. Și apoi m-am gândit... M-am gândit că poate mi-am șters numărul din lista de contacte. Poate am făcut-o într-o zi în care eram furios, apăsând butonul de furie, ca atunci când vrem să ștergem pentru totdeauna ceva din viața noastră pe care l-am lăsat în urmă, când intrăm într-o nouă etapă.

— Deci, luni, la cinci — am repetat.

— Da. Un lucru, Axel... fii delicat. Fii ca niciodată. — Mi-am dat ochii peste cap și i-am fost recunoscător că nu m-a putut vedea. — Ține-te de pictură.

— Oliver, calmează-te.

— Este foarte ușor de spus. Sentimentul este mult mai de rahat – a răspuns el.

— Leah este un adult al naibii. Are douăzeci și trei de ani, cred că va putea purta o conversație normală cu mine într-o cafenea.

În mod ironic, nu eram sigur că o pot face, având în vedere că în galerie cuvintele abia ieșiseră. În orice caz, am vrut să-l liniștesc pe Oliver, am vrut ca asta să nu facă relația noastră și mai tensionată și mai inconfortabilă; pentru că uneori părea că suntem bine, ca întotdeauna, iar în minutul următor m-am simțit de parcă suntem străini.

Eram pe cale să închid când a adăugat:

— Axel, încă ceva...

- Se spune. — Am inspirat.

— Nu mă face să regret asta.

Am observat ușoară rugămintă ascunsă în cuvintele lui și m-am întrebat ce simțea, întrucât părea dispus să mă lase să mă apropii din nou de Leah, deși a arătat și reticență.

Nu am apucat să întreb, pentru că Oliver și-a luat repede rămas bun.

Am petrecut câteva secunde cu telefonul mobil în mână, urmărind, printr-o fereastră, cum vântul zguduia copacii care creșteau în jurul cabanei, gândindu-mă mereu la ea, la cum o voi vedea în doar câteva zile și că nu știa prea bine.la ce să se aștepte. Și asta m-a iritat.

Incertitudinea, când era vorba de acea fată pe care o văzusem cum crește, cu care atunci împărtășisem totul: casa mea, viața mea, inima mea.

Și ce importanță au avut toate acestea?

Oamenii vin și pleacă constant, închizând și deschizând uși prin care intră sau ies. Se întâmplă mereu. Cineva părăsește lumea ta și nu sună niciodată înapoi, dar ce se întâmplă cu tot ce nu poți accepta? Amintiri, sentimente, momente... Pot să dispară și să se transforme în praf? Unde sunt? Poate că stau în brațele unei persoane mai mult decât a celeilalte. Poate că, în cazul meu, eu am fost cea care a rămas cu toate acele lucruri invizibile, o valiză uriașă, plină, în timp ce ea reușise să-și urmeze calea fără să poarte vreo greutate pe umeri.

Am luat o țigară și am ieșit pe terasă. L-am aprins.

L-am fumat încet, în liniștea nopții. Una dintre amintirile pe care le purtam mereu cu mine m-a făcut să tremur când fumul se pierdea în întuneric. Acordurile acelei melodii s-au îngălăbuit în jurul meu și am auzit din nou *The Night We Met*, când am dansat cu Leah lipită de corp, chiar înainte să o sărut și să trec peste linia care a schimbat totul.

Am închis ochii și am oftat adânc.

Axel

Nu mi-am amintit să fi fost vreodată atât de nervos.

Cafeneaua unde ne-am convenit avea un aspect rustic, cu pereții îmbrăcați în lemn și rafturi pline cu plante și obiecte antice, a căror funcție era acum decorativă. Când am intrat, Leah nu sosise încă, așa că m-am așezat la una dintre mesele din spate, lângă o fereastră mare care dădea spre o stradă mai puțin aglomerată. Mi-am comandat o cafea tare, deși știam că nu mă va ajuta să mă liniștesc și mi-am masat tâmpilele cu degetele, în timp ce îmi fixam privirea pe unul dintre balcoanele clădirii de vizavi, cu florilele asortate, culorile. extinzându-se prin ramurile care alunecau de-a lungul și mai jos, pentru că crescuseră prea mult, florile galbene punctând verdele intens...

Totul era artă. Toate. Ce păcat că nu pot exprima.

Mi-am ridicat privirea când am auzit clopotele atârând peste ușa din față. Mi s-a uscat gura. Leah a înaintat încet, cu ochii ei plictisindu-se în ai mei, așa cum am crezut că nu o va face. Se părea că avea întotdeauna capacitatea de a mă surprinde.

Atât de imprevizibil...

Eram sigur că privirea lui va fi alunecoasă, dar nu. A fost o provocare. Mi-am ținut respirația când am văzut-o apropiindu-se. Purta blugi strâmți și o bluză simplă, gri, cu mâneci scurte, dar tot ce puteam să mă gândesc a fost că era cea mai strălucitoare fată pe care am văzut-o vreodată în toată viața mea. Pentru că asta a fost. Strălucea. M-am întrebat cum era posibil ca nimeni altcineva din acea cafenea să nu observe lumina pe care părea să o reflecte pielea ei, ochii ei strălucitori și puterea care se eliberează cu fiecare pas pe care îl făcea.

Mi-am pus mâinile pe masă și m-am ridicat.

Leah stătea în fața mea. M-am aplecat spre ea și i-am dat un sărut pe obraz. De fapt, nu a fost atât un sărut, cât mai mult o atingere, pentru că s-a tras repede, s-a așezat și și-a așezat valiza pe spătarul scaunului. M-am instalat în fața lui.

Ne-am uitat unul la altul. Eram fără suflare.

Cum să încep? Ce de spus?

Am observat tensiunea din umerii ei îngusti și mi-am dorit să o pot calma. Ca înainte. Ca de fiecare dată când se simțea rău, când eu eram adăpostul ei și nu cea care îi pune probleme.

- Vrei să bei ceva?

Leah și-a luat o clipă să-și îndepărteze privirea de la mine și să se uite la chelnerița care venise să-i ia comanda, după ce mi-a servit cafeaua. Am contemplat lichidul întunecat în același timp în care ea a comandat suc de mere și a vrut să-l schimb cu un pahar cu ceva ce puteam să beau dintr-o înghițitură pentru a-mi calma nervii.

„Deci... iată-ne”, am șoptit.

— Iată-ne, repetă ea încet.

Am tăcut din nou. Am fost un idiot. După ani în care nu am vorbit cu Leah, singurul lucru la care mă puteam gândi a fost să spun asta. Am închis ochii și am respirat adânc, umplându-mă de curaj.

— Leah... eu... — Aveam un nod în gât.

— Contractul, spuse ea. — Trebuie să vorbim despre asta.

- Da asta. — M-am oprit când chelnerița s-a întors să-i servească sucul. — I-am trimis-o profesorului tău.

„Nu mi-a spus nimic”, a răspuns el.

- De ce? — M-am uitat la ea intrigat.

— Pentru că nu am vrut să o ascult.

— Ei bine, asta e... promițător.

Nu a zămbit. Nici macar puțin. Nici nu m-aș fi așteptat la tine. Mi-am înăbușit un oftat și am deschis dosarul pe care îl pusesem pe masă. I-am alunecat o copie și am luat-o pentru mine. Leah se încruntă în timp ce o citi. Nu atinsesem sucul. Am încercat să nu mă mai holbez la ea ca un copil scăpat și m-am concentrat să amestec cafeaua.

— Vrei să știi ceva? Am întrebat.

— Da, vreau să-mi explici totul. Nicio surpriza.

— Înainte, îți plăceau surprizele...

M-a străpuns cu privirea. A fost o prostie să spun așa ceva, dar mi-a lipsit acel sentiment pe care mi l-a trezit doar privind-o. har.

— Axel, nu vreau să pierd timpul.

- El este bine. Ce trebuie să știi este...

Lea

Am vrut să mă ridic și să fug de acolo.

Tot corpul mi-a cerut să o fac: inima îmi bătea repede, nervii din stomac, palmele transpirate și, mai ales, instinctul. Acel sentiment care nu pare să urmeze rațiunea, dar care, uneori, pur și simplu ne ghidează.

Axel era la fel. Părul este puțin mai lung, ajungând până la urechi; ochii lui erau de un albastru închis care îi amintea de adâncurile mării; piele bronzată de soare, buze pline și maxilar definit. Am observat că se bărbierise înainte de a veni; Nu fusese niciodată foarte atent cu briciul. Apoi, i-am observat mâna sprijinită pe hârtia de contract: bărbat, cu degete lungi, unghii tăiate și ceva piele ridicată.

Am inspirat adânc și am privit în altă parte.

Parcă aveam nevoie să memorez din nou fiecare detaliu, toate acele lucruri mărunte care se uită în timp; cicatricea minusculă care i-a străbătut sprânceana stângă și a fost rezultatul unei lovituri de la o placă de surf când avea șaisprezece ani, primii nasturi de la cămașă pe care i-a tot desfăcut, curba buzelor...

— În calitate de artist de agenție, galeria se obligă să mențină în catalog cel puțin zece lucrări pe lună; Nu este un lucru static, ideea este să le reînnoiești frecvent. De asemenea, vă vom face să participați la târguri de artă și expoziții. Profiturile sunt împărțite în jumătate, cincizeci la sută fiecare.

— Nu mi se pare corect.

- Îmi pare rău? — ridică o sprânceană.

— Nu accept mai puțin de șaizeci la sută.

Axel a părut surprins, dar apoi am văzut că și-a strâns buzele pentru a-și înăbuși un zâmbet. A tăcut un minut lung înainte de a ofta.

- Toate bune. Șaizeci. Nu uita însă că galeria investeste în tine, se ocupa de transport, ceea ce nu este puțin lucru, te sfatuiește și te promovează, printre altele.

Mi-am strâns mâinile sub masă, dar pentru Axel m-am ținut ferm, deși tremuram. O mică parte din mine sperase că nu va accepta atât de ușor obiecția mea. Cine știe, poate așa am putea ajunge la o înțelegere și eu... m-aș simți mai puțin laș pentru că nu merg mai departe.

Am încercat să rămân calm. Am înghițit greu.

— Ai de gând să te ocupi de toate astea?

— Da. — S-a uitat fix la mine.

— Nu ar putea fi altcineva?

Chipul lui Axel era străbătut de o expresie ciudată.

— Crezi că e atât de rău? — Vocea lui răgușită mă mângâia.

Am clipit și am fost puțin deranjat. Ce să răspunzi la asta?

Da, a fost foarte rău să mă gândesc la tot timpul pe care ar trebui să-l petrecem împreună, să realizez că privindu-l la el m-a durut, că îmi era foarte dor de ceea ce aveam înainte să pun

picioarul în casa lui și universul meu s-a schimbat pentru totdeauna. Și m-a întristat să mă gândesc la toate lucrurile pe care nu le-am putut recupera.

— Ce altceva ai de gând să faci? — M-am eschivat cu o altă întrebare.

— Voi evalua lucrările. Este complicat, dar este important să stabilești prețuri. Să le studiem înainte de a decide cum ar trebui să vă vindem.

— Cât durează contractul?

— Optsprezece luni.

— Și ce se întâmplă dacă regret sau vreau să raportez?

— Leah... — A tras adânc aer în piept. - Asta nu se va întâmpla. Nu vei regreta.

— Ești surprins că mă îndoiesc de promisiunile tale?

Axel i-a luat câteva secunde să-mi asimileze cuvintele. În falca lui, era un mușchi care s-a tensionat.

— De data asta, nu te voi dezamăgi.

Vocea lui era doar o șoaptă. Primul gând care m-a frapat a fost că părea sincer, iar apoi am regretat că încă mai am încredere în el.

Am clătinat din cap.

— Vreau să renegociez durata.

— Este contractul standard, Leah.

— Deci, vreau un contract „non-standard”.

„Nu funcționează așa”, a răspuns el, încordat.

— Nu voi semna timp de optsprezece luni.

— Phonix. — Axel și-a frecat fața, a scos aerul pe care îl ținea și s-a rezemat de spătarul scaunului — Bine. Un an. Și este o excepție, așa că nu mai întinde frânghia, Leah.

— Așa cum a fost, a fost nerezonabil — m-am apărat.

Și vorbeam serios. Toată lumea avea aceeași părere despre sector. Galerile profitau adesea de artiștii care semnau contracte abuzive pentru iluzia de a-și vedea lucrările expuse; Nu era neobișnuit ca unele afaceri să ofere artiștilor doar treizeci la sută din profit și galeriilor să păstreze șaptezeci, sau ca artistul să fie nevoit să acopere cheltuieli extraordinare, sau să nu respecte ceea ce fusese stabilit.

— Dă-mi adresa ta ca să-ți trimit o copie după ce fac modificările contractului — spuse el în timp ce ridica hârtiile pentru a le aranja în dosar. — După ce semnați, vom aranja o zi pentru a vă vizita studioul.

— În studioul meu? — L-am întrerupt.

— Ai o bursă de la universitate, nu-i așa?

Am dat din cap, dar a trebuit să las paharul jos pentru că mâna îmi tremura. Am observat că Axel nici măcar nu-și gustase cafeaua, care era încă neatinsă în fața lui.

— Nu vreau să intre nimeni acolo.

Axel se încruntă, enervat.

- Glumesti?

- Nu, desigur că nu.

— Acest lucru nu este negociabil, Leah.

„Totul este negociabil”, i-am răspuns.

— Trebuie să văd lucrările tale. Trebuie să le studiez pe toate. Trebuie să le evaluez, să stabilesc prețuri și să le catalog, înțelegi?

— Da, dar... — Îmi venea să plâng. Am vrut să evadiez.

— Leah... — Axel și-a întins mâna peste masă pentru a o ține pe a mea, când m-a văzut clipind repede, dar am împins-o și am recăpătat controlul. — Vom face asta treptat, bine? În prima zi, voi arunca o privire. Vom avea timp.

Am dat din cap, pentru că nu puteam vorbi.

Când m-am simțit mai calm, m-am ridicat.

- Trebuie să plec.

Axel a deschis gura, dar trebuie să se fi gândit mai bine la asta, așa că a închis-o și a rămas tăcut în timp ce eu m-am aplecat și îmi scriam adresa de e-mail a universității pe șervețel . Înainte să mă pot întoarce, s-a ridicat și m-a prins de încheietura mâinii. Am simțit un fior. Avea încă pielea caldă și o prindere fermă și hotărâtă.

— Mai ai numărul meu?

„Am șters-o”, am recunoscut.

Mărul lui Adam s-a mișcat în timp ce el a înghițit. Și-a scris numărul de telefon mobil pe un alt șervețel, pe care am ajuns să-l pun în buzunarul din spate al blugilor. Nu i-am spus că știu numărul pe de rost. Nu v-am spus că ar fi grozav dacă s-ar putea dezactiva și alte lucruri așa, prin simpla apăsare a unui buton.

Am plecat de la cafenea fără să mă uit înapoi.

Aveam nevoie de aer, să scap, să mă regăsesc.

Axel

M-am așezat pe o bancă și am pus o mână pe umărul fratelui meu, scuturându-l puțin până când a început să protesteze. Am râs când chelnerul s-a apropiat.

— Două rom? – i-a spus lui Justin.

— Poate, dar nu foarte puternic.

— Avem o singură marcă — răspunse băiatul.

— Păi, atunci... — Justin se încruntă.

— Deci, două dintre acestea, am spus.

Chelnerul a plecat și Justin mi-a dat un cot.

— Nu te decide pentru mine! — se plânse el, îmbufnat.

— Acestea sunt consecințele de a mă chema să ies.

— Am vrut doar să știu cum ești. — A ținut băutura care tocmai ne fusese servită, a luat o înghițitură și a făcut o mutră. — E ca și cum ai bea foc!

— Haide, arată-mi că ești fratele meu.

Justin a zâmbit înainte să scuture din cap și să-și bată paharul de al meu într-un toast improvizat. După aceea, am terminat de băut, în timp ce el mi-a povestit despre ultimele trăsături ale gemenilor sau subiecte de interes dubios, precum încuietoarea pe care o pusese pe ușa dormitorului, ca să poată avea un fel de intimitate cu Emily fără întreruperi. L-am oprit când a început să vorbească despre ultima sa întâlnire romantică.

— Serios, Justin, nu e nevoie să-mi spui detaliile.

De-a lungul ultimilor ani, fratele meu și cu mine ne apropiasem și, aproape fără să ne dăm seama, devenim doi prieteni care erau împreună din când în când la un pahar, sau la distracție. Era încă puțin prea potrivit pentru gustul meu, puțin impertinent și nu era dat să facă toate lucrurile care mă amuzau, dar, în apărarea lui, să mă suporte după ce se întâmplase cu Leah nu fusese o sarcină ușoară și a fost singurul care a rămas disponibil necondiționat, chiar și atunci când părinții mei mi-au dat cea mai mare pauză din viața mea, când aveam treizeci de ani îngrijorător.

Cu tatăl meu fusese mai ușor, dar în ceea ce privește mama... ei bine, nu eram sigur dacă încă mai ținea ranchiună față de mine. Și-a petrecut luni de zile papagalând „Nu-mi vine să cred”, plângând când și-a dat seama că, după moartea lui Douglas și Rose, familia noastră se destrămasese și mai mult, pentru că nu vor mai fi prânzuri în familie duminica sau așa ceva. În mod ironic, această situație a determinat, câteva luni mai târziu, ca părinții mei să-și facă bagajele și să se imbarce în prima lor călătorie. Acela a fost cel mai scurt, aproape experimental. Au urmat multe altele, de fiecare dată mai mari. Deveniseră doi călători.

— Încă o rundă, îi spuse el chelnerului, ridicând paharul.

— Nu putem împărtăși una? — Justin s-a uitat la mine și cred că expresia mea a fost suficientă pentru ca el să ofte, resemnat.

— Știi unde sunt părinții acum? Am întrebat.

— Cred că sunt în Panama. Nu te-au sunat?

— Nu. — Am băut o băutură mare.

— Asta pentru că mama se plânge că atunci când încearcă să te sune, telefonul tău mobil este întotdeauna oprit. Te costă mult să ții telefonul mobil pe baterie?

— În limba mea, a te comporta ca un „frate mai mare” înseamnă că nu ai băut încă suficient. Și, pentru informarea dumneavoastră, am telefonul mobil pornit de câteva zile — am adăugat în același timp în care scoteam telefonul mobil din buzunarul pantalonilor. - Vedea? Magie!

— Uau, bine pentru tine. Cu ce se datorează asta?

— Vreau să fiu în contact. — Am ridicat din umeri.

Nu i-am explicat că, din ziua în care mi-am notat numărul pentru Leah pe șervețelul acela de cafea, devenisem unul dintre acei oameni care nu își lasă telefonul mobil jos. Si pentru ce? Degeaba, pentru că ea nu sunase. Nici măcar nu răspunsese la *email*-ul pe care i l-am trimis cu noul contract.

— Arăți ca un copil de cincisprezece ani care tocmai a cunoscut o fată — spuse Justin cu acea voce serioasă care nu suna bine când glumea. Nu m-am putut abține să nu râd, pentru că era adevărat, deși n-aș recunoaște niciodată cu voce tare. — Nu ți-a răspuns?

— Nu. Nimeni nu vrea să mă sune, după cum vezi.

— Asta pentru că ești insuportabil.

L-am lovit cu pumnul în umăr și a scos un geamăt ridicol care ne-a lăsat să râdem. De fapt, am râs toată noaptea și ori de câte ori Justin se gândea să plece, l-am convins să mai stea puțin și să mai comandă o rundă. Nu am vrut să fiu singur. Nu am vrut să mă duc acasă, pentru că când am fost acolo, m-am gândit și mi-am amintit, și am murit puțin înăuntru în toată liniștea.

Am inspirat adânc și mi-a dat un cot.

— Bucură-te! Ar trebui să sărbătorim că ea a acceptat să semneze contractul. — Justin avea ochii strălucitori și o expresie năucită care indica că băuse deja prea mult.

— Da, asta e ceva, cred.

— Nu te va urî pentru totdeauna, Axel.

Da, a fost ușor de spus fără să o cunoști pe Leah. Problema era aceasta, că nimeni nu o cunoștea mai bine decât mine: obiceiul ei de a se deschide și de a da totul, sau exact invers, de a se închide complet și de a te uita cu acea răceală care ți-a pus părul pe cap. Pentru că cu Leah lucrurile nu ar putea fi niciodată între ele; era emoționantă, impulsivă, una dintre acei oameni care, atunci când își doresc ceva cu adevărat, fac tot ce le stă în putință și se luptă cu dinți și unghii pentru a obține.

Atât de special. Atât de diferit de mine...

— Așteaptă aici, mă întorc imediat.

M-am ridicat și am traversat barul pentru a merge la baie. Sala principală era plină de oameni care vorbeau și dansau sub ghirlandele de lumini colorate. Pe fundal se auzea muzică *chill out*, ca în aproape toate barurile de pe malul mării.

Când m-am întors, Justin nu mai era acolo.

Mi-am dat ochii peste cap, am luat *mojito*-ul care era încă pe tejghea și m-am plimbat ca să încerc să-l găsesc. Am salutat mai multe persoane pe care le cunoșteam și le-am lămurit

îndoielile a doi turiști, ale căror intenții nu păreau să se limiteze la a afla puțin mai multe despre Byron Bay, pentru că a trebuit să țin una dintre ele de mână pentru a o împiedica să atace bietii nasturi de pe cămașa mea, care era deja pe jumătate desfăcută.

M-am îndepărtat de ei și l-am văzut pe fratele meu pe terasă. Când m-am apropiat de el, am văzut că se clătina puțin. Vorbeam cu un băiat tânăr.

— Și ce fel de ciocolată iau? - el a întrebat-o.

Am rămas uluit când mi-am dat seama că tipul încerca să-i vândă prăjituri cu cannabis. A trebuit să-mi folosesc toată autocontrolul ca să nu izbucnesc în râs. Am pus un braț în jurul gâtului fratelui meu.

— Justin, asta nu este ceea ce crezi...

— Am o patiserie. Facem prăjituri.

Tipul se încruntă, puțin confuz.

— Dacă ceea ce vrei tu este ciocolată în loc de Mary, am un prieten care...

L-am întrerupt pentru a încerca să pun capăt situației.

— Nu vrea nimic. Este deja în creștere.

- Desigur ca vreau! — a exclamat Justin. - Dă-mi unul.

— Justin, te sfătuiesc să nu faci asta...

Am ezitat în timp ce a plătit cupcake-ul, cu doar o secundă înainte de a-l pune în gură deodată și de a mesteca fără să se obosească să-l închidă. Băiatul a dispărut, căutând noi clienți, iar eu doar mi-am înăbușit un zâmbet și i-am dat o înghițitură din *mojito-ul meu* în timp ce mă sprijineam de unul dintre stâlpii de pe terasa barului.

„Este grozav”, mormăi Justin.

— Ce fel de tinerețe ai avut?

-Ce vrei să spui? - S-a uitat la mine.

— Vorbesc despre ce naiba făceai când erai tânăr, așa că nu știai despre acele cupcakes?

Nu era un secret pentru nimeni că în Byron Bay a existat un consum mare de cannabis în toate utilizările și preparatele sale. Uneori aveam senzația că fratele meu trăia pe o altă planetă decât mine sau ceva de genul ăsta. L-am bătut pe spate când s-a înecat.

— Deci, normal. Am fost cu Emily.

Am fost gelos pe el pentru o clipă. Dacă Leah și cu mine ne-am fi cunoscut când aveam amândoi șaisprezece ani, probabil că nici eu n-aș fi fost prea interesat să încerc rahatul ăla sau să ieșim până târziu. Pentru că, desigur, aș fi fost mai ocupată uitându-mă la ea, făcând dragoste cu ea în fiecare seară.

La dracu. Am înghițit în sec și am oftat.

— În câteva minute, vei începe să te simți ciudat — i-am explicat. — Așa că, de dragul tău și al mingilor tale, am să o sun pe soția ta să-i spun că te simți rău și că vei dormi la mine acasă.

M-a ignorat și a început să danseze pe o melodie cu mâinile în aer. Un grup de fete i-au urmat exemplul, au râs și au dansat în jurul lui de parcă ar fi fost cu adevărat distractiv să vezi un tip, care probabil își călca *boxerii*, făcând figuri triste.

L-am pierdut din vedere pentru o secundă ca să o sun pe Emily, care a vrut imediat să știe în ce necazuri se băgase soțul ei. Am ajuns să-i spun adevărul.

„Ei bine, îți va face bine să te distrezi puțin”, a răspuns el.

- Ți s-a spus vreodată că ești incredibil?
- Nu-ți bate joc de mine, Axel, mă cunoști deja.
- Cu tine, asta îmi vine de la sine.

Până la urmă, ne-am înțeles că cel mai bine ar fi ca gemenii să nu-l vadă așa, așa că, când m-am întors la bar, l-am găsit și am reușit să-l scot din acel grup care își bate joc de el. Justin a protestat, dar în cele din urmă a cedat când l-am împins spre ieșire. Am mers spre casa mea pe poteca de pământ. Justin s-a clătinat, spunând primul lucru care i-a venit în minte cu voce tare și sprijinindu-se de umărul meu ori de câte ori simțea că-i rămâne fără suflare. Când am trecut pe lângă stâlpul ușii și a căzut pe canapea ca o greutate moartă, mi-am dat seama că nu mă simțeam atât de bine de mult. Cine ar fi crezut, cu ani în urmă, că fratele meu va ajunge să fie un bun tovarăș de petrecere? Am ieșit pe terasă și am aprins o țigară, întinsă pe podeaua de lemn. Era dimineața devreme și tot ce mă puteam gândi era la ea și la dorința pe care o aveam să o revăd. Am contemplat, în interior, fumul care flutura spre cerul înstelat. M-am întrebat ce face Leah în acel moment precis și m-am forțat să mă opresc când mi-am imaginat-o între alte brațe și cearșafuri încurcate, pentru că m-a durut, m-a durut prea mult...

- Ce faci?

Mi-am întors capul spre Justin, care s-a întins lângă mine.

- Orice. Gândire. Cum te simți?

- Relaxat. — A trebuit să râd. -Ce crezi?

- În ea...

— Înainte erai diferit.

- Da.

— Sau poate ai fost mereu așa, dar nu ai știut până când a venit persoana potrivită. Deși asta nu are sens pentru că ea a fost mereu prin preajmă, dar...

— Nu încerca.

Am tăcut o clipă. După un timp, mi-am scos telefonul mobil din buzunar și am căutat numele ei în lista de contacte.

- Ce faci? Justin se încruntă.

— Îți voi trimite un mesaj.

— Ce fel de mesaj?

— Unul care spune că, dacă ea nu îmi răspunde ca să putem programa o zi pentru a semna contractul, îmi voi lua libertatea de a apărea pe neașteptate la domiciliul ei.

— Ești sigur că aceasta este o opțiune bună?

— Nu, dar ea nu-mi dă multe altele.

Am apăsat butonul de trimitere și m-am uitat înapoi la stele, care păreau să tremure. Nu era prima dată când simțea că trebuie să pună presiune pe Leah și să strângă frânghia, pentru că știa că, dacă nu, ea va scăpa. Și asta m-a speriat mult...

Trecusem deja prin asta o dată și nu eram dispus să repet experiența și să o las. Văzând-o, îl făcuse să re trăiască totul cu intensitate, de parcă amintirile rămăseseră ușor latente până atunci. Nu a mai avut contact cu Leah de trei ani și, dintr-o dată, gândul că nu a auzit de ea timp de o săptămână a fost insuportabil. Și era o cale din care nu puteam da înapoi.

Lea

Telefonul mobil a vibrat. Am lăsat peria jos și am tremurat când i-am văzut numele pe ecran. Apoi am citit mesajul, amenințarea implicită în acele cuvinte care păreau casual, dar nu erau.

Am oftat adânc.

Vineri seara a trecut și, când au venit zorii, eram încă în pod pictând ceva căruia nu puteam să-i dau un nume, pentru că erau doar linii tremurătoare, o explozie de culori intense, un țipăt conținut într-un ecran. Mi-am analizat opțiunile, pentru că o parte din mine încă nu-i permitea lui Axel să se amestece în noua mea viață și eram conștientă că, după semnarea acelor acte, va fi, inevitabil, alături de mine.

Dar nici nu puteam face un pas înapoi...

Axel

Am urcat treptele casei și am bătut în ușă cu degetele. Am așteptat, neliniștită. Leah răspunsese la mesajul meu și îmi spusese să mă prezint luni, într-o pauză pe care o avea liberă între două ore, lucru pe care, evident, făcuse intenționat, pentru a nu ne prelungi prea mult întâlnirea. Acceptasem pentru că... ei bine, pentru că aș fi spus da la orice mi-a cerut ea, pe cine glumeam? Asta era starea în care mă aflam, destul de nenorocit.

Leah a deschis-o. S-a uitat la mine înainte de a se întoarce.

Am intrat în camera ei și am contemplat fiecare colț, în timp ce ea închidea ușa în urma mea. Mă așteptam să văd o gravură cu ea, dar pereții erau goali. În schimb, avea un birou plin de cărți și materiale. M-am apropiat ca să văd mai bine un desen cu cărbune care ieșea în evidență printre mai multe coli de hârtie, dar ea l-a îndepărtat brusc când l-am atins cu degetele.

— Nu atinge nimic — șopti el aproape pe nerăsuflăte.

M-am uitat la felul în care i se mișca gâtul și am vrut să o sărut chiar acolo, pe acel petic de piele pe care îl credeam mereu destinat buzelor mele.

— Bine, dar știi deja că jocul este una dintre specialitățile mele...

Leah m-a străpuns cu privirea. Am zâmbit, pentru că am preferat acea reacție decât indiferența. Tot ce trebuia să fac era să trezesc din nou ceva în ea, chiar dacă era furie.

— Am puțin timp, Axel.

— Bine — am oftat adânc.

Lea

M-am forțat să înghit în sec pentru a scăpa de nodul din gât, în timp ce el s-a așezat pe patul meu și a deschis dosarul. Mi-a dat două contracte capsate.

— Unul este pentru mine, celălalt exemplar este al tău.

- Foarte bun. Pot să arunc o privire?

- Clar. Nu sunt cel care se grăbește.

Eram cât pe ce să-mi dau ochii peste cap, dar în ultimul moment am evitat să o fac, pentru că îl cunoșteam pe Axel și știam ce vrea: să mă provoace, să mă destabilizeze. M-am așezat pe scaunul din fața biroului și am citit-o în tăcere. Nici nu mi-am ridicat privirea când am văzut cu coada ochiului că stă întins pe pat. În patul meu. Am respirat, inconfortabil; Ideea de a realiza, în acea noapte, că cearșafurile vor miroși ca el a fost mai mult decât puteam suporta. Mi-am pus o șuviță de păr în spatele urechii, în același timp am simțit că camera devenind din ce în ce mai mică cu fiecare secundă care trecea, de parcă Axel ar fi micșorat pereții doar cu prezența lui, până în punctul în care parfumul lui masculin m-a învăluit și m-a transportat în alt loc: marea, soarele, sarea...

Am ajuns să parcurg paginile aproape fără să le citesc, doar ca să ajung rapid la ultima, să o semnez și să evit ca întâlnirea să mai dureze.

- Este gata. Ia-l. — I-am întins copia lui.

— Vezi cum nu a fost atât de greu?

Un „taci” mi-a dat peste vârful limbii, dar am reușit să-l înghit, pentru că nu voiam să-i dau satisfacția de a cădea după ceea ce căuta. Am observat, în timp ce am înghițit, că și eu eram plin de furie. Ce ar ști despre lucrurile dificile? Ce ar ști el despre toate nopțile în care am adormit plângând în același pat în care stătea întins? Ce ar ști despre sentimente, despre a fi fidel sentimentelor, despre lupta pentru ceva chiar dacă nu ar fi ușor?

— Trebuie să plec, spuse el sec.

- La Universitate? - El a întrebat.

— Da. — După ce am plecat, am încuiat ușa cu cheia.

— O să te însoțesc, spuse el.

M-am oprit în mijlocul scărilor și m-am ținut de balustrada de lemn, înainte de a mă uita peste umăr la el. Mi-a zâmbit lateral. Am vrut să șterg acea imagine.

— Nu poți face asta.

- De ce nu?

- Pentru că nu vreau.

Am continuat să cobor până am ajuns la parter. Când am ieșit în stradă, am fost recunoscător pentru vântul care sufla în acea zi, pentru că simțeam că Axel nu numai că micșorează spațiile, ci și absoarbe aerul din jurul meu. Am început să merg spre universitate până când m-a oprit, punându-se în fața mea și punându-și mâinile pe umerii mei.

- Care este problema? - El a întrebat.

— Axel, nu înrăutăți lucrurile...

Chiar și rostirea numelui mi-a lăsat un gust amar în gură. „Axel.” Acele patru scrisori care păreau să mă bântuie. „Axel.” O viață întreagă rezumată într-o singură persoană. Am tras adânc aer în piept, strângând puteri în timp ce el s-a aplecat mai aproape de mine.

— Știi că nu este ușor, murmură el.

— Deci, nu mai complica lucrurile.

— Ideea este că va trebui să lucrăm împreună și, Phoenix, nu suport să te uiți așa la mine, Leah. Ar trebui, nu știi... să vorbim. Sau fă un armistițiu. Orice ai nevoie.

Inima mi s-a accelerat. "A vorbi." Nu, nu eram pregătit, pentru că asta însemna să scormonesc prin sertarele pline cu praf pe care le încuiam și doar să mă gândesc la asta m-a îngrozit. Pentru că nu a fost un lucru concret asupra căruia să fim de acord; a fost totul!, a fost o relație de o viață care s-a prăbușit brusc și tot am continuat să călc pe bucăți pe care nu le ridicasem de pe jos.

Oamenii au continuat să treacă pe lângă trotuar sau să traverseze trecerea de zebră care se afla la doar câțiva metri, dar pentru câteva secunde, în timp ce ne uitam unul la altul, parcă lumea a înghețat complet.

— Armistițiu — am reușit să spun în șoaptă.

Axel făcu un pas înapoi. Nu știu dacă părea dezamăgit sau ușurat. Poate amândoi.

Mi-am reluat mersul și Axel m-a urmat, mergând lângă mine. Nu am vorbit. Au fost zece minute care mi s-au părut, în același timp, eterne și efemere. Prezența lui m-a tulburat, cât de aproape era mâna lui de a mea, fermitatea pașilor lui, respirația lui calmă...

- Am sosit. — M-am oprit în fața ușii universității.

- Totul este la fel. — Axel a contemplat grădinile și apoi și-a coborât privirea până mi-a întâlnit ochii. — Spune-mi în ce zi putem aranja o vizită la studioul tău.

- Inca nu stiu...

— Lea...

— Joi, poate...

— Poate sau sigur?

Am urât când a apăsât și a apăsât și a apăsât. Axel a făcut ceva foarte bine. Nu era dintre cei care știau să încetinească sau să-și țină gura, nu, mergea până la capăt, dar numai în anumite situații; Când a fost vorba despre el însuși, nu a făcut-o.

- Desigur. Plec de la cursuri la cinci.

- O sa fiu aici asteptandu-te.

- El este bine. — Am plecat fără să-mi iau rămas bun.

Lea

Landon oftă și își frecă maxilarul obosit. Nu suportam să-l văd așa, era mereu fericit și entuziasmat, era unul dintre acei oameni care tind să vadă paharul pe jumătate plin.

M-am așezat la capătul opus al canapelei.

— Deci, joi va veni în studioul tău — repetă el.

— Da, este... din cauza muncii.

Se uită la mâinile lui.

— La naiba, Leah, doar că...

„Știu”, am spus. — Și îmi pare rău.

— Dacă m-ai lăsa să mă văd și pe mine...

— Poate într-o zi, mai târziu.

În acel moment, nu era o opțiune. Dacă aș fi putut, l-aș fi împiedicat pe Axel să pună piciorul în podul meu, dar din anumite motive nu m-a deranjat deloc ideea ca el să facă asta. Poate pentru că, într-un fel, Axel mă văzuse deja complet, din o mie de unghiuri diferite, fără nicio acoperire care să mă protejeze. Nu era nimic de ascuns. Asta a arătat că, în trecut, mă înșelasem. Pentru că ceea ce se întâmplă atunci când te deschizi complet față de o altă persoană este că, atunci devii transparent în ochii ei. Și când dai totul, te golești înăuntru. Și nu am vrut să mai fac această greșală. În timpul cât am stat cu Axel, am fost atât de inconștient încât nu am ținut nimic pentru mine. I-am dat inima mea, bucată cu bucată, nu, i-am oferit-o întreagă, cu ochii închiși și fără ezitare. Exact opusul a ceea ce am experimentat cu Landon...

Cu el a fost diferit. O potecă pe care am urmat-o cu pași scurți, într-un ritm calm, dar sigur, de parcă am merge înainte ținându-ne de o balustradă. Nu m-am simțit instabil, ca la Axel, de frică să nu mă împiedic sau să mă clătin în fiecare colț. Aveam controlul în mâini și eram îngrozit să-l pierd din nou.

- Vino aici. — Landon m-a îmbrățișat.

— Îmi pare rău că e atât de complicat...

— Va trebui să ne obișnuim — mi-a spus cu un sărut pe cap. — Va fi o mare oportunitate pentru tine, sunt sigur. Este curios, pentru că acum câteva nopți am visat la asta, că ai fost triumfător și că picturile tale au ajuns în cele mai bune galerii din lume.

Mi-am îndepărtat capul de la pieptul lui să mă uit la el.

— De ce ești atât de bun cu mine? — Am gemut.

— Pentru că sunt cel mai bun prieten al tău.

— Ești mult mai mult decât atât.

Mi-am ascuns fața în claviculă; Nu știu cât timp am stat acolo simțind atingerea caldă și confortabilă a pielii gâtului lui lângă fața mea. Landon era un stâlp solid și m-am învârtit în jurul lui, incapabil să mă îndepărtez suficient de teamă să nu cad.

Presupun că prima iubire este plină de nevoi și nesiguranțe, dar este și specială și magică, pentru că, atunci când descoperi cum este să fii îndrăgostit, nu ești pregătit să simți toate acele emoții care te implică, cu atât mai puțin să gestionezi. Ior. Așa că simțiți, iubiți-vă și aruncați-vă. Mergi fără frâne, pentru că încă nu știi că la capătul potecii este un zid de care vei ajunge să te ciocnești. Problema este că afli repede. Când simți din nou acea furnicătură, îți amintești ce ți s-a întâmplat, durerea loviturii și te hotărăști să mergi mai încet, dar, desigur, asta are consecințele ei: raționalizare în loc de act impulsiv, calm în loc de intensitate. . Și începi să vezi gri acolo unde obișnuiai să vezi culori vibrante.

Mai târziu, l-am ajutat să facă ordine în bucătărie înainte să plec. În acea dimineață, după ce am părăsit reședința, cu Axel deranjat, nu-mi aminteam să aduc cărțile pentru a doua zi, căci voiam să petrec noaptea în apartamentul lui Landon. Așa că, deși nu aveam chef să fiu singură, mi-am luat rămas bun de la el și am mers pe jos până la reședință, pentru că îmi venea să fac o plimbare și să mă relaxez.

Când am ajuns, am făcut un duș. Am lăsat apa fierbinte să curgă o vreme și m-am concentrat să simt cum se relaxau mușchii mei, iar tensiunea din întreaga zi disparea. Fusesem distras la cursuri, gândindu-mă la situația suprarrealistă a lui Axel care mă însoțea până la intrarea la universitate, cu câteva ore înainte, de parcă nu ar fi fost nimic, după trei ani fără să ne vedem.

Dar așa au stat lucrurile cu el. Multe diferite. Ilogic. Poate de aceea mi-a fost atât de greu să-l înțeleg, pentru că nu raționez la fel. Eram incapabil să simt sau să gândesc ceva și să nu o fac sau să strig tare și clar; Mi-aș pierde avântul, primul clocot de emoții. El nu. Se putea stăpâni mai bine. El ar lua acele emoții ale mele și le-ar pune deoparte sau îngropate undeva și apoi... să-și continue viața.

Am ieșit de la dus lasând o urmă de apă, pentru că uitasem să aduc un prosop. Am scos una din dulap, m-am uscat și mi-am pus pijamale confortabile înainte de a-mi pieptăna părul și de a-l lăsa să se usuce. Când m-am văzut în oglinda mare, care stătea sprijinită de unul dintre pereți, m-am gândit din nou că ar trebui să mă tund pentru că era prea lung.

m-am băgat în pat. Și apoi, l-am mirosit. De la el.

Cu fața sprijinită pe pernă, am observat că ochii mi se umpleau de lacrimi. Le-am închis ca să nu cadă. Am respirat încet, păstrând acea aromă în mine... M-am gândit la carapacea pe care o păstrasem, cea care mă ajutase să adorm de atâtea ori în primele luni, dar am rezistat impulsului de a merge să o iau. Și știam... știam că va trebui să mă ridic, să smulg cearșafurile naibii, să le arunc în mașina de spălat și să scot unele curate din sifonier. Georgia îmi oferise trei jocuri diferite anul trecut, mereu atât de precaută: „Sunt sigur că Oliver nu se gândește la aceste lucruri”, și a avut dreptate.

Dar din anumite motive nu am făcut-o. Am rămas acolo, înghițindu-mi lacrimile, mirosindu-l lângă mine și amintindu-mi cât de frumos era să-l am în viața mea: arătându-i fiecare tablou pe care l-am pictat, invitându-l la ziua mea de naștere, văzându-l, pentru că el să zâmbească încet, sau pt. ochii noștri să se întâlnească în mijlocul unui prânz de familie de duminică...

Mi-a fost atât de dor de vechea mea viață. Din toate. De părinții mei. Dos Nguyen. Că eram o familie. Trezindu-mă în fiecare dimineață în Byron Bay și contemplând cerul albastru, atât de albastru...

Axel

Am ajuns cu o jumătate de oră mai devreme, m-am sprijinit de peretele intrării principale a universității și am așteptat, contemplând norii încălciți care traversau cerul de plumb. Eram treaz toată noaptea și mă durea capul, dar eram atât de obișnuit cu ambele lucruri încât nici nu m-am gândit să iau o pastilă înainte de a pleca din casă, deși am regretat mai târziu, pentru că îmi doream să văd totul foarte bine. , am vrut să fiu la sută la sută când intri în studioul tău.

Pentru prima dată, l-am înțeles pe Sam.

Am înțeles așteptările ei înainte de a vizita fiecare artist și de a afla la ce lucraseră în ultimele luni; Obișnuia să spună că era magic, ca și cum ai contempla o lume întreagă cuprinsă în patru pereți. Și nu mi-am dorit mai mult decât să pot vedea lumea lui Leah între culori și linii.

Am zărit-o în depărtare mergând distras pe poteca mărginită de plante. Avea căști în urechi, părea pierdută în gânduri și purta pantaloni scurți și uzați, expunând acele picioare lungi care îmi înconjurau odată șoldurile de fiecare dată când mă cufundam în ea. Am tras adânc aer în piept și am încercat să alung acele amintiri, pentru că în acel moment eram atât de departe de ele... încât aproape că păreau să aparțină altor oameni și nu nouă.

Și-a ridicat capul și m-a văzut. Când a ajuns la perete, și-a scos căștile fără grabă și m-am aplecat să o sărut pe obraz, deși știam că o va irita. Am observat că unghiile îi erau puțin mușcate și că privirea ei arăta o oarecare neliniște.

— Îți promit că nu va fi la fel de rău ca ceea ce crezi — am șoptit. — O să arunc o privire rapidă, nu este nevoie să facem totul astăzi.

— Nu, mai bine terminăm cât mai curând posibil.

Mi-am dat seama că voia să evite să petreacă mai mult timp cu mine decât era necesar, dar asta nu m-a rănit mai puțin. Mi-am băgat mâinile în buzunare și am urmat-o pe jos. Am mai mers câteva străzi în tăcere înainte de a ajunge la o clădire veche care părea să aibă doar trei etaje. Leah și-a scos cheile din geantă și a deschis ușa. Nu era lift, așa că am urcat scările. Apoi, am început să deslușesc mirosul de vopsea și, când am ajuns la studio, s-a intensificat, până a inundat totul. Am respirat adânc, pentru că acel miros erau amintiri: Douglas, ea, vesele mele uitate, o viață întreagă concentrată pe ceva invizibil.

— Îmi pare rău, totul e puțin dezordonat — spuse Leah în timp ce ridica niște tuburi goale care erau pe podea și câteva cârpe pătate.

Nu am răspuns, pentru că eram prea ocupată încercând să absorb tot ce vedeam în jurul meu. Leah s-a îndepărtat în timp ce am făcut un pas înainte ca să mă apropii de șirul de tablouri rezemate de unul dintre pereți. Nu știu dacă a fost din cauza ei, a tavanului înclinat și a podelei din lemn, sau a torentului de culoare care a inundat acel loc, dar acele mansarde erau... magice. M-am înfiorat în timp ce mergeam încet înainte, privind în jurul fiecărui colț, și

am observat puterea pe care o posedau toate tablourile, deși unele erau foarte diferite de altele, pentru că probabil ar fi fost pictate în momente diferite.

— De cât timp ai nevoie?

M-am întors când i-am auzit vocea tremurândă.

Leah stătuse pe o bancă neagră, rotundă, în colțul cel mai îndepărtat de mine. Părea atât de neajutorat încât, pentru câteva secunde, am revăzut în ea fata pe care o văzusem crescând în fața ochilor mei. I-am zâmbit pentru a încerca să o liniștesc.

— E un proces lung, trebuie să evaluez fiecare lucrare individual și să le separ pe stil, dar, dacă vrei, ți-am spus că pot reveni în altă zi.

— Nu, e în regulă, eram doar... ca să-mi fac o idee.

Am dat din cap, dorindu-mi să nu se simtă așa, pentru că încă îmi aminteam de acea perioadă în care era încântată să-mi arate fiecare tablou și să mă lase să fiu parte din tot progresul ei. Cât de departe era totul. Cum s-ar putea schimba lucrurile.

Am continuat să mă uit în jur încă o vreme, simțind o senzație ciudată de furnicături pe piele; dintr-un motiv oarecare, asta părea mai intim decât ideea de a o dezbraca în mijlocul acelor mansarde. Am putut să o văd. Am putut găsi durere în petele de cerneală, cuvinte nerostite, emoții în fiecare rând, confuzie, speranță, nostalgie, curaj, resturi de vremuri trecute, șoapte despre ceea ce a urmat...

Mi-am ținut respirația și am rămas nemișcat în mijlocul podurilor. Aproape că mi-am atins capul de tavan. În acel moment de liniște, mi-am fixat privirea pe un ecran care era acoperit într-un colț, exact acolo unde înălțimea tavanului era cea mai mică. Și am fost, parcă atras, într-un mod inexplicabil. Am avansat, hotărât, până acolo.

— Axel, nu...

Dar nu am auzit, nu am putut să-l auzesc, pentru că eram atât de absorbit de propriile mele emoții, de ceea ce simțeam, încât nu eram în stare să asimilez altceva. Pentru că intrarea în studioul lui fusese ca și cum ai fi lovit cu pumnul; să văd, dintr-o dată, ce fusese Leah în acei trei ani de absență, să îmbrățișeze fiecare clipă în care nu era cu ea prin urma pe care o lăsase...

Așa că nu m-am oprit până nu am ajuns la ecran.

Și când l-am întors, am rămas fără suflare.

Pentru că eram... bucățica noastră de mare...

Eram pe cale să încep să plâng ca un copil. Am îngenunchat pe pământ și mi-am trecut degetele pe cer, observând straturile de vopsea, de câte ori o corectase; Am vrut să răzuiesc suprafața pentru a descoperi ce era dedesubt, care ar fi fost prima sa versiune... pentru că ceea ce aveau în fața ochilor era un cer în tonuri de albastru și violet, întunecat, intens. A fost o furtună. M-am întrebat dacă așa s-ar simți Leah amintindu-și ce am fost, și am urât această posibilitate, pentru că pentru mine era încă un cer albastru senin.

Am simțit că îmi cade stomacul când m-am întors.

Leah stătea acolo, în mijlocul podului, al lumii ei, privindu-mă fix, în același timp în care lacrimile îi curgeau pe față și eu... M-am stricat puțin mai mult în acel moment. Inima avea să-mi iasă din piept. Făceam câte un pas la fiecare bătaie, apropiindu-mă de ea. Nu știam dacă se va îndepărta dacă o atingeam, dacă mă va împinge sau dacă pur și simplu va rămâne așa

cum era, fără să mă mișc, dar nu puteam stăpâni impulsul care țipa la mine că aveam nevoie să fac. atinge-o...

am îmbrățișat-o. Am îmbrățișat-o atât de tare încât mi-a fost teamă că o voi răni.

Și, ca întotdeauna, Leah m-a surprins agățându-se de mine, cu brațele în jurul gâtului meu, pentru că asta nu era nici măcar una dintre cele trei opțiuni pe care le luasem în considerare cu câteva secunde înainte. Mi-am îngropat capul de umărul ei și ea s-a lipit de pieptul meu și a scos un suspine întrerupt în timp ce trupul ei tremura. Am vrut să mă contopesc cu ea. Ia-ți durerea cu mine. Am închis ochii și am simțit atât de mult, am simțit-o atât de mult... încât m-am întrebat cum aș suporta să rămân acolo îmbrățișând-o, respirând pe pielea gâtului ei.

Nu știam că o îmbrățișare poate fi mai mult decât un sărut, mai mult decât orice declarație, mai mult decât sex, mai mult decât orice. Dar acea îmbrățișare a fost.

I-am mângâiat părul cu o mână, fără să dau drumul.

— Iată, draga mea, calmează-te...

— Te-am urât atât de mult... — șopti el cu fruntea încă sprijinită pe pieptul meu. La naiba, mi-am simțit genunchii tremurând. Am respirat adânc. — Oricât mi-ai fost dor de tine...

Am fost invadat de o senzație de căldură. Am continuat să mă țin de ea, nu eram încă pregătită să dau drumul și să o las din nou. Așa că, m-am concentrat pe senzația moale a părului ei pe fața mea și simțind curbele corpului ei încadrându-se în al meu, de parcă acel spațiu gol i-ar aparține și i-ar fi revendicat ca fiind al ei. A fost un miraj perfect. Și efemer.

Când mi-am dat seama, m-am despărțit încet de ea. Înainte ca ea să se poată întoarce și să fugă de mine, am ținut-o lângă mine și i-am șters lacrimile cu degetele mari, trecându-mi degetele pe sub ochii ei. Am prins-o pe față ca să o forțez să se uite la mine. am inspirat.

— Nu vreau să îngreunez lucrurile, Leah. Știu că s-au întâmplat multe, dar dacă mă lași să intru din nou în viața ta, îți promit că voi încerca să mă asigur că nu vei regreta. Dragă... — Am gemut când a vrut să-și îndepărteze privirea și i-am luat fața în palmă. — Nu-ți voi cere nimic din ce nu vrei să-mi dai.

Ochii lui Leah erau strălucitori și umezi.

- Pentru că acum? De ce te-ai întors?

— Pentru că, în ziua în care Oliver mi-a spus că o va expune, am crezut că voi muri dacă nu aș putea fi martor la acel moment. Trebuia să fie acolo, Leah. Nu am vrut să-ți stric noaptea, dar la naiba, trebuia să o văd. În plus, trebuia să se întâmple, mai devreme sau mai târziu, și știi asta.

„Închisesem deja această ușă”, a răspuns el.

— Dar poate nu ai aruncat cheia...

Leah s-a dus la bancă și și-a luat geanta.

— Trebuie să iau puțin aer.

„Întâșesc munca”, i-am răspuns.

Pașii ei au devenit mai puțin auziți pe măsură ce cobora scările. În mijlocul acelor spații de mansardă care erau lumea lui Leah, mă uitam la tablourile care păreau să se uite înapoi la mine și încă simțeam textura pielii ei pe vârful degetelor mele.

Lea

Am închis ochii când am părăsit clădirea în urmă. am inspirat. am expirat. Am încercat să rămân calm concentrându-mă să simt aerul care intră și iese încet. După cum mi-am imaginat, mi-au trebuit doar câteva zile să mă destram în fața lui Axel.

Când ne-am întâlnit în galerie, era atât de blocat încât abia am înregistrat momentul. Câteva săptămâni mai târziu, la cafenea, am reușit să rămân calm, în ciuda tensiunii. În ziua în care a apărut în camera mea, am început să cad puțin, mai ales când, la întoarcere noaptea, mi-am dat seama că patul încă mirosea a el. Și apoi... apoi pământul tremurase sub picioarele mele când l-am văzut în poduri observând totul cu acea privire curioasă și ascuțită care părea să vadă mai mult decât ceea ce arătau picturile la prima vedere. Am rămas fără suflare când i-am simțit brațele în jurul meu și corpul lui apăsător de al meu.

Mi-aș fi dorit să mă pot reține ca el și să păstrez pentru mine ceea ce simțeam, dar nu am putut. Pentru că a fost corect. Pentru că am urât ultima parte a poveștii noastre, cea în care am descoperit că Axel nu era băiatul pe care credeam că îl cunosc, ci cineva cu multe mai multe straturi, unele pline de lașitate, de sentimente care mi-au pus în cale. Mi-am tot amintit ultimele cuvinte pe care le rostise chiar înainte să fug din casa lui, în miezul nopții. M-am simțit foarte mic când mi-am auzit propria voce în cap spunând: „Ești incapabil să lupți pentru lucrurile pe care le dorești”. Și apoi a ta, inundând totul, terasa, acea dimineață devreme, inima mea: „Deci poate că nu le vreau atât de mult.”

Nu voiam nimic de la acel Axel. Orice.

Dar de la celălalt, da, de la ceea ce îmi fusese prieten și familia, de la care nu trebuia să cer mai mult decât puteau să-mi dea, pentru că situația nu o cerea. Mi-a fost foarte dor de acel Axel. El și glumele lui, zâmbetele lui și buna lui dispoziție. Să-l am în viața mea.

Problema este că era greu să se separe cele două părți, pentru că uneori se amestecau ca două picături de vopsea de culori diferite care, combinate, ajungeau să formeze o nouă nuanță cu care nu știam cu ce să fac.

Am ocolit blocul de câteva ori, într-un ritm lejer.

Când m-am simțit mai liniștit, m-am întors, dar în loc să urc din nou la pod, am intrat în cafeneaua de pe aceeași stradă și m-am așezat la una dintre mesele din spate. Am comandat o cafea cu lapte înainte de a scoate din valiză un caiet cu niște note de clasă, pe care am început să le recitesc în tăcere.

Telefonul mobil a sunat aproape o oră mai târziu.

Era Axel. Am inspirat și am răspuns.

- Unde ești? - El a întrebat.

— Aici jos, în cafenea.

— Ne întâlnim acolo — spuse el, înainte de a închide.

Și cinci minute mai târziu, Axel stătea vizavi de mine, cu un cot sprijinit cu nonșalanță pe masa de lemn și cu o expresie gânditoare în timp ce decidea ce va bea. Servitoarea așteptă și îl privi cu interes; Uitasem de reacțiile pe care le putea provoca Axel când trecea, dacă voia.

— Cum e sandvișul vegetarian?

— Până acum, nimeni nu s-a plâns încă. — Ea a zâmbit și el a răspuns.

— Deci, este una dintre acestea. Și ceai rece. Mulțumiri.

— Cu plăcere — făcu el cu ochiul.

Chelnerița a plecat și eu am ridicat din sprâncene.

— Eram pe punctul de a pleca... — am lămurit, deși nu mi s-a părut necesar, având în vedere că ceașca mea de cafea era deja goală.

— Încă nu am terminat cu picturile tale.

- Cât timp va dura?

- Mult mai lung. Leah, trebuie să organizez lucrările, ceva cu care mă poți ajuta și să stabilesc și prețuri, dar pentru asta am nevoie de părerea lui Sam; Nu-ți face griji, am făcut deja câteva fotografii. Și apoi trebuie să alegem niște tablouri pe care să le ducem la galerie. Poate ai o părere despre asta.

- Ca aceasta?

— Există vreun tablou special pentru tine?

- Așa cred. Și despre ceea ce s-a întâmplat acum...

— Nu trebuie să vorbim despre nimic, Leah.

Da, știam deja, cu tăcerile lui Axel spuse mai mult decât cuvintele, dar aveam nevoie ca bazele să fie solide înainte de a merge mai departe.

— Chiar nu vei face lucrurile dificile?

Ochii lui au trecut direct prin mine. am tremurat.

— Nu. Și tu, eu?

- Eu? Niciodată nu am făcut nimic dificil...

— Te înșeli foarte tare, Leah.

Chelnerița s-a întors și a lăsat sandvișul și ceaiul pe masă. Axel s-a rezemat de spătarul scaunului, a oftat și a luat câteva mușcăături, distras, de parcă cu un minut în urmă nu am vorbit despre noi, despre toate.

M-am concentrat pe granulația lemnului mesei.

— Deci... ai pe cineva — șopti el răgușit. Mi-am ridicat privirea spre el și am dat din cap. - Grozav. Ma bucur pentru tine. — Oftă și se ridică, după ce termină ceaiul dintr-o înghițitură. — Vrei să-mi lași cheile? Pot veni mai târziu la reședință să vi-l returnez, dacă nu doriți să așteptați aici.

M-am gândit cât de eliberator ar fi, să merg la plimbare și să nu trebuiască să intru în studio cu Axel care mă deranjează din nou, dar ceva în expresia lui m-a făcut să mă răzgândesc. Nu știu ce a fost. Nu a fost nimic special, nici un gest revelator. De fapt, fața lui părea aproape inexpressivă și totuși...

— Nu, merg cu tine — i-am răspuns.

Scârțâitul scărilor a fost singurul sunet care ne-a însoțit în timp ce urcam la pod. De data aceasta, am stat alături de el în timp ce a fotografiat fiecare tablou din unghiuri diferite și le-a aranjat în trei grupuri.

— Lucrul bun este că este ușor să le diferențiezi — a subliniat el. — Acestea sunt mai întunecate, mai viscereale. Cele de cealaltă parte sunt mai strălucitoare. Iar restul... ei bine, nu prea sunt sigur cum să le catalogez”, a adăugat el, oprindu-se la ultimul grup.

Am așezat acolo tabloul care arată bucățița noastră de mare. Și și altele, unele pe care nici nu știam ce simbolizează, dar pe care pur și simplu simțeam nevoia să le pictez.

- Ce au ei? Am întrebat.

— Nimic, dar nu-mi pasă.

Am clipit, puțin surprins.

- Nu înțeleg. Ai spus că am talent.

— Desigur, dar printre tot ce faci, sunt lucruri mai bune și mai rele, nu crezi? — Am observat că el încerca să fie delicat, de parcă ego-ul meu ar fi fost din sticlă, iar asta m-a supărat puțin. — Și cât despre acesta... — A ridicat pânza mării. - Vreau sa-l cumpar. Spune pretul.

am deschis gura. L-am închis din nou. m-am încruntat.

- Ești nebun? — Am gemut.

- Nu-mi place de el. O să-l atârî în bucătărie.

— Axel, nu te bate joc de joc — l-am întrebat.

— Nu glumesc, Leah. Spune o valoare.

Acolo era el, obișnuitul Axel, cel care mă putea destabiliza cu doar trei-patru cuvinte. Chiar dacă ar încerca „să nu îngreuneze lucrurile”, ar fi întotdeauna foarte complicat. Am încercat să nu mă alătur conversației lui, să rămân pe linia de plutire.

— Îl poți lua. Este gratis.

- Esti sigur? Căruî îi datorez această onoare?

— La faptul că vreau să taci acum — i-am răspuns. — Și să fie un dar. Știi, din cauza armistițiului nostru. Un lucru simbolic.

Axel a zâmbit; Am văzut, cu coada ochiului, gropița pe care o avea obrazul drept înaintea să se întoarcă să lase tabloul lângă ușă. Apoi s-a întors să se concentreze asupra celorlalți, mergând prin pod cu un aer gânditor.

— Ar trebui să alegem cinci de aici și cinci de acolo.

- El este bine. Mie mi se pare bine”, a spus el. — Ceva preferințe?

- Fara indoiala. Acesta este uimitor. — A petrecut o clipă privind la desenul la care se referea, cufundat în tăcere.

M-am simțit... dezbrăcat. Pe ecran, în tonuri închise, care variau de la negru la violet și maro, era o față de profil, cu doar fața vizibilă între trăsături confuze. Ceea ce era clar vizibil era inima pe care o ținea în mâini.

- Pot să vă pun o întrebare?

— Depinde ce vrei să știi.

— Sunt curios despre fata din tablou. — El a pocnit pe limba. — Tocmai l-au dat înapoi inimii pe care o ține, sau a fost momentul în care i-a scos-o din piept?

Mi-am mușcat buza.

— l-au dat-o înapoi.

Axel dădu din cap înainte de a lăsa lucrarea în urmă și de a mai selecta câteva pe care voia să le ducă la galerie. Am vrut și eu să particip și am ales două care mi-au plăcut în mod

deosebit. Când am terminat selecția, a continuat să arunce o privire la restul, cele pe care le plasase în grupa „neclasificabile”. Cred că, din anumite motive, ei au fost cei care i-au stârnit cel mai mult interesul. Văzându-l acolo, îngenuncheat în fața ecranelor, mi-a adus aminte de o pisică sălbatică care se apropie doar cât să mănânce, dar apoi ajunge mereu să se îndepărteze și să trăiască în singurătate.

— Pisica continuă să apară...? — Aveam să spun „acasă”, de parcă locul acela era încă puțin al meu.

Axel s-a uitat la mine peste umăr.

- El a murit.

- Ce?

— Era bătrână.

— Axel...

— A fost luna trecută. A murit în brațele mele, nu a suferit. Am îngropat-o în noaptea aceea.

Am continuat să stau pe podeaua de lemn cu picioarele încrucișate și el a continuat cu analiza. Mi-am dat seama că era târziu când m-am uitat la fereastră și am observat că cerul deja începea să devină un albastru dens, închis.

— Aceste tablouri... de ce le-ai pictat?

Întrebarea m-a prins puțin neprevăzut.

- Nu știu. La ce te referi?

— Trebuie să simți ceva. Ai un motiv.

— Nu. — Am ridicat din umeri. — Le-am făcut fără să mă gândesc. Ca toate celelalte. Cred că ideea sau sentimentul a apărut brusc și am canalizat-o acolo.

Axel a dat din cap, deși mi-am dat seama că răspunsul meu nu i-a satisfăcut curiozitatea. Mi-am amintit că asta îl mănâncă cel mai mult, neputând înțelege că pictura era atât de simplă, doar să te lași purtat, simțind, trăind prin pensula pe care o țineai...

M-am trezit când mi-am auzit telefonul mobil sună.

Era Landon. Răspuns.

— Încă sunt aici, spuse el.

— Vrei să luăm cina împreună?

- El este bine. — M-am mutat să părăsesc podul, dar m-am oprit când mi-am dat seama că conversația nu va mai dura mult. Landon s-a oferit să ia mâncare de la un restaurant mexican aflat la câteva străzi distanță de apartamentul său. — Da, ar putea fi tacos. Bine, și nachos. Ne vedem mai târziu.

Când am închis, Axel era aproape la ușă.

— Nu te mai ocup — spuse el încet.

— N-am vrut să... — Am început să mă plâng.

- Înțeleg. Este vineri”, a spus el.

Am coborât scările în tăcere. Când am ieșit în stradă, magazinele se închiseseră deja și nu se vedea nimeni. Se auzea doar foșnetul copacilor scuturați de vânt și murmurul unor mașini în depărtare.

— Deci, ce acum? am întrebat, nervoasă.

A fost prima dată când Axel își întoarse privirea. Se încruntă ușor și părea să se concentreze asupra liniilor trotuarului și a unei pietricele pe care a lovit cu piciorul cu pantofii.

— Probabil că unul dintre cei doi ar trebui să spună așa ceva, e o idee bună să o luăm de la zero, dar sună atât de ridicol încât ar fi bine să o ferim. Așa că, cred că ne luăm rămas bun acum, o să mergi la cina cu iubitul tău și eu o să merg pe jos la universitate, să-mi iau mașina și să plec acasă.

Am inspirat și m-am uitat la cerul întunecat.

„Totul acesta este... inconfortabil”, a spus el.

„Știu”, a răspuns el încet.

— Urăsc așa.

- Și eu.

- E oribil. Este ciudat.

— E o chestiune de a te obișnui cu asta — spuse el gulerului cămășii de parcă ar fi vorbit singur.

Ne-am uitat unul la altul. Axel a făcut un pas înainte și m-a îmbrățișat din nou, de data asta mai sigur, mai strâns, de parcă ar fi vrut să memoreze momentul. L-am îmbrățișat de gât și am rămas acolo, în tăcere, pe vreo stradă în acea noapte caldă.

Respirația lui caldă mi-a periat urechea.

— Fii bine, draga mea — șopti el chiar înainte de a-mi da drumul brusc și de a-și lua rămas bun cu un sărut blând pe obraz.

Am rămas nemișcat. L-am privit în timp ce se îndepărta în lumina portocalie a lămpilor stradale și l-am văzut aprinzându-și o țigară. Apoi a dispărut după colț. Mi-a luat câteva secunde să reacționez, dar am ajuns să mă întorc și să mă îndrept în direcția opusă.

ianuarie

(VARA, AUSTRALIA)

Axel

Teoretic, mama i-a plăcut de mine. Teoretic.

Doar că văzând-o scuipând foc din ochi nu era ceea ce aş considera o expresie a iubirii. Şi totuşi, acolo era, privindu-mă într-un mod care ar putea face ladul în sine să îngheţe în trei secunde. Din fericire, tatăl ei a ținut-o cu un braţ peste umeri, într-o atitudine care se dorea să pară lipsită de griji, deşi, în realitate, avea o anumită rigiditate.

— Cum ți-a trecut prin minte o asemenea idee? Apărând așa dintr-o dată la expoziția fetei?

— Am încercat să rămân calm, pentru că uram felul în care pronunța „fată”, pentru că pentru mine era foarte departe de a fi așa. — Plecăm într-o excursie și când ne întoarcem, găsesc situația asta! Nu te putem lăsa în pace!

Mi-am bătut farfuria goală cu degetul arătător.

— Există suc în frigider?

— Axel, ce naiba! -ea a strigat.

Din nefericire pentru mine, m-a urmărit când m-am ridicat și am părăsit sala de mese. Era duminică, părinții mei se întorseseră cu o zi înainte și așa am decis să ne întâlnim la prânz, ca pe vremuri. Nu făceam ca conceptul de familie să arate foarte bine, nu. Am oftat adânc, am deschis frigiderul și l-am închis din nou pentru că nu găsisem nimic care să mă intereseze. Mama era acolo, în spatele ușii, o epavă nervoasă privindu-mă.

— Calmează-te — l-am întrebat. — Nu s-a întâmplat nimic rău.

— Dar Leah a spus... că o vei gestiona...

Cel mai apropiat aeroport era Brisbane și, ori de câte ori mergeau sau se întorceau dintr-o excursie, părinții mei profitau de ocazie pentru a o vedea și a petrece ceva timp cu ea.

— Da, care este problema?

— După ce ai făcut...

La naiba, acela a durut. Cred că anii ne oferă mereu o altă perspectivă, iar ceea ce înainte mi se părea interzis sau rău capătă ulterior nuanțe noi. Am încetat să văd lucrurile așa. Și dacă aş putea să mă întorc în timp... ei bine, că aseară Leah și cu mine ne-am văzut ar avea un final foarte diferit. Aș fi sărutat-o înainte de a o ține în brațe și de a o duce în patul meu pentru a face dragoste cu ea și a vorbi despre planurile noastre de viitor, de a menține o relație la distanță până când va termina facultatea. Oliver ar fi înțeles, în timp, așa cum a făcut mai târziu, când a plecat și lunile și anii au calmat situația. Și la fel și pentru familia mea. Ar trebui doar să mă susțin și să lupt pentru ceea ce îmi doream.

Și ceea ce o dorea era pe ea, într-un mod aproape irațional.

Dar nu asta am făcut, a fost doar o realitate paralelă care nu avea să existe niciodată, pentru că mă limitasem să nu mișc un singur pai în același timp în care Leah mi-a părăsit viața. S-a luptat, a venit să mă caute la mine acasă la primele ore ale dimineții, a încercat să mă convingă că merităm, a plâns în fața mea, fără să se ascundă sau să se obosească să-și

șteargă lacrimile, iar eu... . nimic. Mereu a fost așa. Orice. Am stat pe loc fără să fac un pas înainte. Nu înapoi. Așa m-am simțit, ancorată în mijlocul neantului, prinsă de mine însumi.

„Nu am făcut nimic rău”, am răspuns.

— Apărând așa fără avertisment!

L-am apucat de braț înainte să înceapă să papagal fără oprire. Mama a rămas fără cuvinte.

— N-am făcut nimic rău. Înainte de. Acum trei ani.

— Axel... — m-a privit cu un amestec de tandrețe și dezamăgire. — Ce s-a întâmplat nu a fost corect. Leah era doar un copil și tocmai trecuse printr-o situație dificilă.

Mi-am simțit maxilarul încordat.

— Habar nu ai ce am trăit când era la mine acasă. Este ușor să judeci lucrurile din exterior, fără să te obosești să încerci să înțelegi. Pur și simplu... m-am îndrăgostit. Nu am crezut niciodată că se va întâmpla asta, dar s-a întâmplat. Și ceea ce aveam era real.

M-am îndepărtat brusc. Nu vorbisem niciodată așa cu mama. În mod normal, își petrecea ziua batând joc de ea, plangându-se sau ironic cu ea. Nici măcar după ce s-a întâmplat nu-i spusese un singur cuvânt; Ea a încercat să strige la mine și am suportat totul, pentru că am crezut că merit.

— Axel, dragă... — Am lăsat-o pe mama să mă îmbrățișeze.

Justin și gemenii au intrat în bucătărie înainte de a ne putea continua conversația, fapt pentru care am fost recunoscător pentru că nu eram foarte familiarizat cu ideea de a spune cu voce tare ce simțeam, iar când am făcut-o, a fost ca și cum aș fi bruscat. Mă simțeam gol înăuntru...

După aceea, am luat o bere din frigider și m-am întors în sufragerie. Tatăl meu stătea lângă Emily și se uita la rubrica de sport a ziarelor. S-a uitat la mine. Părea fericit.

— Ce se întâmplă, amice? Cum merge viața?

„Fă ce poți”, i-am răspuns.

— Pace și dragoste, fiule. Pace și dragoste.

Zâmbet. Chiar am zâmbit serios.

Axel

Sam și-a scos ochelarii și m-am lăsat pe scaunul din fața biroului lui. Am contemplat acel spațiu ca de obicei, fixându-mi privirea asupra detaliilor haioase pe care ea le-a așezat în fiecare colț, precum desenele copiilor ei, păpușile pe care una dintre ei le-ar fi lăsat acolo în timpul unei vizite, fotografiile familiei...

— Te gândești să spui ceva? — M-a privit amuzat.

— Am vrut doar să mă asigur că ai vorbit cu compania de transport.

Eram de acord cu Leah că săptămâna următoare vom aduce picturile în galerie. Întrucât cursurile se terminaseră deja, ea avea să profite de ocazie pentru a mai rămâne câteva zile în Byron Bay, ajutând astfel la organizarea expoziției.

— Am vorbit cu ei, totul este de acord.

- Bun. Excelent. Apoi...

— Atunci îmi datorezi o explicație.

— Copiii tăi au pus ceva în cafea azi?

„Nu încerca să-l ascunzi”, a avertizat el. — Vreau să știu de ce ești atât de interesat de această fată. Nu am lucrat mult împreună, dar te cunosc suficient de bine încât să știi că trebuie să fii special, să te implici așa. Hai, Axel, nu mușc. Pentru acum.

Mi-am înăbușit un zâmbet și am oftat adânc.

- Este ea. Fata despre care ți-am spus.

— De ea erai îndrăgostit?

— Da — am reușit să spun, cu greu.

— Nu mi-ai spus nimic, Axel.

— Mă cunoști deja...

— Și a trebuit să te prezez săptămâni întregi să-mi spui asta?

— Pentru mine, nu este ușor.

- Înțeleg. Și care este planul?

— Vreau doar ca expoziția să fie perfectă.

Am păstrat lucrul important, care a fost împlinirea, în sfârșit, a promisiunii pe care i-am făcut-o lui Douglas într-o noapte petrecută la mine acasă, ziua în care am renunțat la visele mele și le-am înlocuit cu ale altcuiva. M-am înfiorat când mi-am amintit cuvintele lui Douglas: «Axel, ori pictezi, ori nu. Și într-o zi fie o să-ți placă, fie nu, pentru că nu vei putea face lucrurile altfel.»

Și avea dreptate, Phoenix.

— Vrei să facem ceva special?

— Nu știu — mi-am frecat bărbia. — Ideea mea este să fie o chestie de familie.

— Familiar? — se încruntă el.

— Da, e de aici. Vreau să fie primitor. Că cine vine să-l vadă nu o face doar ca să se uite repede la tablouri și gata, ci mai degrabă că vrea să petreacă ceva timp vorbind...

- Cred ca inteleg. Îți amintești expoziția în care am angajat o firmă *de catering* ? Putem face asta, deși, în cazul Leah Jones, sunt puține lucrări.

— Da. Și există și posibilitatea de a mai aduce câteva tablouri doar pentru ziua respectivă. Are mai multe care sunt... neclasificabile. — Sam s-a uitat la mine cu interes. — Nu cred că ar trebui să le avem în catalog, dar am putea elibera temporar o altă cameră, pentru douăzeci și patru de ore.

— Cred că ar trebui să-l consultați pe Hans. Dar mi se pare o idee bună; Nu avem de multă vreme o expoziție puternică și, dacă e de aici, ei bine, asta atrage mereu mai mult public. Poate fi interesant.

Lea

Frida Kahlo a spus odată: „Pictura mea poartă cu ea mesajul durerii”. În ziua în care am citit această propoziție, am devenit mai interesat de lucrările ei, de femeia care se ascundea în spatele toată popularitatea pe care figura ei părea să o trezească în ultima vreme. Femeia care a iubit, a suferit, a țipat. Era ceva care m-a legat de ea. Cred că asta este magia literaturii, a muzicii, a picturii, a oricărei forme de expresie artistică: a ne regăsi în ceea ce a creat altcineva.

Uneori ne simțim singuri, suntem individualiști și credem că suntem singurii care am trăit acea emoție care ne întoarce sufletul, sau acea idee care ne face să ne simțim ciudați, dar într-o zi îți dai seama că nu este adevărat. Există o lume imensă acolo, plină de oameni, experiențe și vieți. Când înțelegi asta, se întâmplă două lucruri: devii conștient de imensitatea care te înconjoară și, în consecință, te simți mai mic, ca o furnică care aleargă dintr-o parte în alta și își dă seama că furnicarul său nu este singurul care există, dar că sunt milioane și milioane. Și te simți ușurat de înțelegerea care te îmbrățișează atunci când găsești urme de tine în versurile oricărui cântec, într-o poezie sau în replicile unui tablou.

Este o modalitate bună de a te simți însoțit...

M-am gândit o clipă la această idee, în timp ce am luat o cantitate bună de vopsea cu o perie fermă. Pictam o fată din spate, cu părul lung și negru; Din părul ei au ieșit fluturi colorați, note muzicale și flori, simbolizând amintiri, unele cu petale mai vechi, altele recente. Am folosit tehnica impastului, aplicând lovituri groase de vopsea peste altele, amestecând culorile striate pe pânza în sine, făcând lucrarea mai reală. Era important să acordăm atenție unghiului fiecărei curse, astfel încât vopseaua să nu curgă. Concentrarea mea a fost așa încât mi-a luat o clipă să realizez că deja se întunecase.

Am curățat materialul, mi-am împachetat lucrurile și am plecat.

Când am ajuns la apartamentul lui Landon, el luase deja cina și stătea pe canapea și urmărea un episod dintr-un serial de comedie care îi plăcea.

— Ți-am lăsat niște pește în cuptor.

— Mulțumesc, dar nu mi-e foarte foame.

L-am sărutat înainte de a merge la bucătărie. Am scos o bucată de fruct din frigider și am mâncat-o, absent. Apoi m-am întors în cameră și m-am așezat lângă el. A existat o anumită tensiune între noi, ceva ce nu mai existase până acum. Nu știam cum să gestionez acea situație și în noaptea aceea l-am eșuat din nou, pentru că îi promisesem că vom lua cina și că vom petrece ceva timp împreună și, în plus, nu i-am spus că mă gândesc de a petrece o săptămână în Byron Bay.

— Iartă-mă, nu am observat ora.

— Nu contează, ridică el din umeri.

- A ateriza pe. — Am lăsat fructele pe masă, deasupra unui șervețel și m-am apropiat de el să-l îmbrățișez. Nu s-a îndepărtat. M-a îmbrățișat în jurul taliei, ușor. - Esti suparat?

— Nu. Doar că... — Își mușcă buza înainte de a ofta. — Vreau ca lucrurile să meargă bine pentru tine, Leah, și înțeleg că trebuie să muncești multe ore pentru a face asta.

— Dar... — Am ghicit.

— Dar totul ar fi mai ușor dacă situația dintre noi ar fi clară. Suntem așa de multe luni și devine din ce în ce mai complicat, pentru că simt că asta nu merge nicăieri.

M-am îndepărtat puțin pentru a avea mai mult spațiu.

L-am înțeles pe Landon. Întotdeauna avusese relații stabile, fie că au durat mai mult sau mai puțin. Relații în care te poți referi la cealaltă persoană drept „iubita ta” fără ezitare. Ajunsesem în viața lui când nu mai era probabil ca relația noastră să depășească prietenia. Și acum, iată-ne, într-un limb pe care nu știam cum să-l numesc, dar îmi era teamă să-l explorez. Pentru că l-am iubit atât de mult și ideea de a-l pierde m-a speriat atât de tare... Renunșasem deja la prea mulți oameni pe parcurs.

„Nu știi dacă sunt gata pentru asta”, am gemut.

— Și când vei fi acolo? - El a întrebat.

— Nu este suficient ce avem?

Landon și-a frecat fața puțin cu teamă.

- Cateodata da. Alteori, nu – a recunoscut el.

— Spune-mi ce te îngrijorează.

Și-a întors privirea înainte de a răspunde.

— Vă rugăm să vedeți ceea ce avem ca fiind temporar.

— N-am spus niciodată asta... — am protestat.

— Și crezi că va fi pentru totdeauna? Uită-te la mine, Leah.

Am simțit o strângere incomodă în stomac. Pentru totdeauna? Stai cu Landon pentru totdeauna? O parte din mine l-a dorit pentru că ar fi la fel de simplu și confortabil ca să te ghemuiești sub o pătură când este cu adevărat frig. Dar cealaltă parte nu era pregătită să decidă așa ceva, cealaltă parte... nici măcar nu știa prea bine ce crede el despre toate astea.

- Lăsați-l să fie. Nu răspunde.

Landon s-a ridicat și l-am urmat în camera în care ne împărțisem atâtea nopți în ultimele luni. Și-a dus degetele la vârful nasului și a închis ochii. L-am îmbrățișat din spate, ținându-l în brațe.

- Scuze. Îmi place de tine, Landon, dar ideea de a decide acum că îmi voi petrece restul vieții cu cineva... Nu vreau să te rănesc. Cred că suntem în etape diferite și nici măcar nu mă pot înțelege.

Cum as putea să ți-l explic? Nici nu aș ști de unde să încep. Ultimii ani fuseseră plini de schimbări și era greu să-l fac să înțeleagă exact cum trăisem eu. Doar că Landon nu întâlnise niciodată acea fată care se plimba prin Byron Bay cu un zâmbet constant înainte de accidentul de mașină care a schimbat totul. Nici nu o întâlnisem pe cealaltă, cea care se închisese în ea însăși, cea care încetase să picteze și care a reușit să iasă la suprafață datorită unei anumite încăpățănări care a făcut tot posibilul să o scoată din groapă. ea era înăuntrul. Deși, după... ei bine, atunci nimic nu a mers bine și când am ajuns în Brisbane, am devenit o altă versiune a mea.

M-am simțit de parcă, în ultimii ani, mi-am lăsat pielea din nou și din nou. Poate de aceea nu eram foarte sigur cine sunt în acel moment.

- Ce vom face? - El a întrebat.

- Nu știu. — Am continuat să-l îmbrățișez.

Mi-ar fi plăcut să pot să-i dau răspunsul pe care voia să-l audă, dar nu am vrut să-l mint. Nu este că nu m-am văzut alături de el în viitorul îndepărtat, ci că nici măcar nu mă gândisem la acea opțiune. Nu-mi trecuse prin minte. Și asta m-a îngrijorat.

— Trebuie să merg la Byron Bay pentru expoziție. Am vrut să vă spun asta de câteva zile.

Mi-a dat drumul brațelor, s-a întors și s-a uitat la mine în lumina slabă a camerei.

- Înțeleg. — Mi-a dat un sărut pe obraz.

— Vino cu mine — am șoptit fără să mă gândesc. — Închiriez o cameră într-un hostel și, nu știu, pot să vă prezint prietenilor mei, să vă arăt locul în care am copilărit...

— Leah, vei lucra aproape toată ziua și am lucruri de făcut aici, nu pot lăsa totul. — Mi-a pus o şuviță de păr în spatele urechii.

— Dar te duci la expoziție, nu?

- Da, așa e. Voi încerca să fiu acolo.

M-am ridicat în vârful picioarelor să-i dau un sărut lent, care mi-a încălzit pieptul. Buzele lui Landon erau moi și ferme și erau pline de promisiuni frumoase pe care o parte din mine dorea să le realizeze. Problema a fost cealaltă, cea care a continuat să reziste de parcă s-ar ține de ceva...

Lea

Axel a vrut să ghideze el însuși întregul proces de ambalare și transport, așa că, marți, am fost în studio dimineața devreme, urmărind muncitorii împachetând tablourile înainte de a le duce la duba de mutare. Am luat o bucată din folie cu bule pe care o foloseau pentru a proteja lucrările și m-am distrat făcându-le cu degetele, în timp ce savurez o acadea cu căpșuni.

S-a apropiat, după ce a vorbit cu unul dintre bărbați.

- Plictisit? - El a întrebat.

— Nu, dar nu am ce face.

— Vrei să mănânci ceva la cafenea?

- Ar putea să fie. — M-am ridicat și l-am urmat în stradă.

Ne-am așezat la aceeași masă pe care o ocupasem în ziua în care l-am lăsat prima dată în pod. Am comandat două sandvișuri și băuturi răcoritoare.

— Pari absent — Axel și-a înclinat capul.

— Nu este asta, doar că... aproape că nu pare real. Am senzația că asta i se întâmplă altcuiva și că sunt aici doar uitându-mă la toate, ca un alt spectator. Nu-ți pasă, nebuni. — Am clătinat din cap.

— Nu, cred că înțeleg. Nu te-ai asimilat încă.

Ne-am uitat unul la altul în timp ce ne serveau mâncarea. Am rupt contactul vizual când mi-am luat sandvișul și am mâncat, deși nu prea aveam poftă de mâncare. Axel a comandat o porție de cartofi prăjiți și, când m-a întrebat dacă vreau să împart, am clătinat din cap, pentru că, oricât de stupid ar părea, un act atât de neînsemnat mi s-a părut intim și îmi era totuși greu să ridic privirea. și uită-te la băiat.care era în fața mea. Nici asta nu asimilasem încă.

El, expoziția... totul apăruse dintr-o dată.

M-am concentrat asupra brațelor lui aurii ca soarele. Pe degete lungi, masculine. Pe unghiile tale ușor mușcate. În fermitatea fiecărei mișcări tale.

M-am concentrat pe tot, într-adevăr. A fost ceva la Axel care a captivat și m-am dedicat acestui lucru, captând gesturi și emoții mici, apoi eliberându-le din nou și lăsându-le să fie . Și a fost întotdeauna , într-un mod bizar; era convinsă că orice artist poate crea o serie de tablouri doar observându-l cu atenție pentru câteva clipe.

Când am terminat de mâncat, Axel s-a dus pentru ultima oară în studio să se asigure că nu au lăsat nimic acolo. Mi s-a format un nod în gât când am văzut acel loc atât de gol, fără toate acele tablouri pe care le acumulasem, pentru că nu mă gândisem niciodată ce să fac cu ele.

Ulterior, a verificat că totul este bine plasat în dubă și și-a luat rămas bun de la bărbatul care conducea, după ce a repetat pentru a treia oară că un anume Sam îl va aștepta la galeria Byron Bay.

— Ești puțin obsedat, nu-i așa? — L-am întrebat, când am părăsit duba, mergând spre reședința mea, unde ne-am întâlnit înainte de a merge la studio.

— Vreau ca totul să meargă bine. — Mi-a zâmbit.

Și acel zâmbet a trezit o furnicătură care m-a urmărit în timp ce mergeam pe stradă în tăcere. Pentru prima dată de când drumurile noastre se încrucișaseră din nou, lipsa cuvintelor nu m-a deranjat. A fost un pic ca înainte, ca atunci când am putut să fim tăcuți unul în jurul celuilalt.

Când am ajuns în camera mea, Axel mi-a luat geanta. L-am urmărit și, în același timp, am enumerat tot ce am împachetat pentru zilele pe care le-aș petrece în Byron Bay, pentru că aveam senzația că am uitat ceva.

— Phonix, ce ai pus aici? — a mormăit el, după ce a băgat-o în portbagajul mașinii sale.

- Baza. — Am stat pe scaunul pasagerului.

- Baza? Haine, pietre și un cadavru?

Mi-am înăbușit un zâmbet și m-am certat pentru că mi-am lăsat garda jos atât de repede. Dar Axel avea acest farmec care mi-a amintit de ce mi-a fost atât de dor de el și m-a făcut să uit toate celelalte motive pentru care l-am urât atât de mult în acești trei ani.

M-am uitat pe fereastră când am părăsit cartierul Brisbane în care locuiam în urmă. Era o zi însorită de vară și cerul albastru fără nori ne-a însoțit pe tot drumul. Eram pe cale să părăsim orașul când a pornit radioul.

cântecul *3 Rounds and a Sound* .

— Deci, ai de gând să stai într-un cămin... — a spus el.

— Da, noaptea a fost la un preț bun pentru că proprietarul îl cunoaște pe Oliver.

— Ai putea sta acasă la fratele meu — ridică un umăr cu nonșalanță. — Sau al meu.

Viteza cu care mi-am întors capul spre el trebuie să fi fost un semn clar al cât de supărat fusese acel comentariu. L-am privit uimit în timp ce conducea calm, cu mâinile pe volan, și m-am întrebat cum era posibil ca Axel să accepte atât de bine situația aceea, de parcă ceea ce trăisem cu ani în urmă nu ar fi însemnat nimic pentru el. Pentru o secundă, doar una, l-am învidiat. Dar imediat după aceea mi s-a făcut doar milă.

Mi-a părut rău, pentru că Axel nu ar muri niciodată de dragoste pentru cineva. Și, pe de altă parte, la un moment dat în viața mea, o făcusem și cunoșteam foarte bine acel sentiment, care nu se putea compara cu nimic altceva; furnicăturile apărute doar din cauza unei atingeri, pulsurile pe care un simplu zâmbet le-ar putea accelera sau întreaga lume învârtindu-se în jurul unui băiat care, în ochii mei și în ciuda numeroaselor sale defecte, era perfect.

Un timp mai târziu, mi-am dat seama că, poate, nu era cel mai bun lucru pentru mine și nici pentru a păstra o inimă care țipa după odihnă în siguranță. Și apoi, am pus frâna.

Dar am purtat acea amintire cu mine.

Puteam să înțeleg cum s-au simțit doi oameni de care erau îndrăgostiți nebunește pe stradă, iar el... nu avea să cunoască niciodată acea emoție. Pentru că Axel n-ar iubi niciodată pe nimeni suficient de mult încât să lupte pentru el, cu unghii și dinți, împotriva tuturor și a tuturor.

— Leah, ești bine? Nu ai răspuns.

M-am forțat să mă uit la el, deși m-a costat.

— Prefer să stau la pensiune, e mai confortabil.

— Convenabil pentru cine? El a ridicat o sprânceană.
„Pentru mine”, am răspuns sec.

Axel

Izolare. Nu era prima dată când acel cuvânt mă zguduia când eram în preajma ei. Mă abținusem, cu ani înainte, când am început să simt ceva pentru ea; Am crezut că este greșit, că nu este corect, că nu pot permite să se întâmple ceva între noi. Dar am eșuat, pentru că am căzut înainte și pentru că nu era un lucru atât de ușor de făcut să conțin cele mai primare dorințe.

Am simțit că sunt din nou în aceeași situație. Conținea. Fără să nu se mai gândească că și-a refăcut viața, că a avut pe altcineva, că a lăsat în urmă ceea ce am trăit noi. A fost ca și cum ai călători în trecut, la acele senzații uitate: de a o avea aproape și de a muri să o atingă, în ciuda faptului că nu puteai, de a înghiți cuvintele, dorința și voința.

Am mai condus puțin fără să spun nimic, concentrându-mă pe drum. Copaci cu frunze mărgineau drumul și am avut senzația ciudată că, cu fiecare kilometru pe care l-am lăsat în urmă, eram mai aproape de el, de parcă ne-am întoarce acasă. Și, în parte, așa a fost; chiar dacă doar temporar. M-am uitat la ea lateral. Avea capul sprijinit pe scaun și contempla peisajul încețoșat prin fereastră.

— Mi-am amintit că erai mai vorbăreț.

- Serios? — ridică din sprâncene.

— Fără a număra anul în care ai încetat să mai fii unul, desigur.

— Foarte amuzant, mormăi el și se întoarce.

— Serios, nu ai nimic să-mi spui? Nu ai făcut nimic interesant în acești trei ani? — Am insistat, pentru că, ca întotdeauna, am preferat starea lui proastă și răspunsurile tăioase la tăcerea lui. Pentru că tăcerile lui Leah... erau periculoase.

Ea și-a încrețit nasul și a privit drept înainte.

— L-am pictat. Am studiat. Frunze.

— Nu mă descurc atât de multe detalii.

— De ce nu-mi spui ceva despre tine?

— Nu am făcut mare lucru, într-adevăr.

— Ai schimbat locul de muncă, nu-i așa?

— Continui să ilustrez, dar aleg mai bine lucrările pe care le accept. În restul timpului, mă dedic galeriei, chiar și fără un program fix — am explicat.

— Cum ai ajuns acolo? - El a întrebat.

— Chiar vrei să știi povestea?

Leah dădu din cap și își încrucișă încet picioarele. Am îndepărtat privirea de la drum pentru o clipă. M-am gândit că dacă ar fi făcut acea mișcare în urmă cu trei ani, în acel moment, mâna mea ar fi deja între coapsele ei, deși era doar să o aud râzând înainte să mă retrag. Am oftat adânc.

— Revelionul trecut, am băut mai mult decât aș vrea să recunosc. Eram singur. Fratele meu, Emily și copiii plecaseră să petreacă noaptea cu niște prieteni, părinții mei erau în

cealaltă parte a lumii și nu aveam chef să fiu cu nimeni, așa că am fost la cină la cel mai scump restaurant pe care l-am cunoscut. ...

— E trist, îl întrerupse Leah.

- De ce?

— Ai fi putut să-l suni pe Oliver.

— La acea vreme, încă nu vorbeam, dar nu asta e ideea, Leah. Aș fi putut să ies cu niște prieteni dacă aș fi vrut, dar nu am avut chef. Așa că am luat cina singură. Și am avut o cină bună. Îți amintești când am vorbit despre conștientizarea momentului și despre aprecierea lui? Asta am făcut. După aceea, m-am apropiat de malul mării și am băut câteva băuturi. Nu am observat că băusem mai mult decât nota până când un tip s-a așezat lângă mine și a început să-mi vorbească. El a spus că familia lui locuiește în Franța și că și el petrece noaptea singur, pentru că trebuia să rămână acolo din motive de muncă. Și ghici unde a lucrat...

— În galerie, șopti el.

— Se pare că el era proprietarul. Și am vorbit prea mult, pentru că băusem mult și am lăsat să scape că jumătate din lucrările expuse acolo mi s-au părut mediocre. Am ajuns să vorbim despre artă, despre ce evidențiau... și, la sfârșitul nopții, am avut o ofertă de muncă, dar ținând cont că abia suportam, nu am luat-o foarte în serios. Așa că am plecat fără să-mi iau rămas bun; Chestia este că a doua zi, Hans a apărut la ușa mea și nu ai idee cât de încăpățânat este omul acela.

Leah a zâmbit timid.

„Tipic pentru tine”, a spus el.

- Ce anume?

- Acea. Leși într-o noapte fără scop, bea prea mult, fii incorect din punct de vedere politic cu un tip pe care tocmai l-ai cunoscut și ajungi să ai noroc.

- Incorect politic?

— Sau inutil de sincer.

M-am încruntat fără să-mi iau ochii de la drum.

- Expică. Cred că m-am rătăcit.

- Nu contează. El uita. A fost o prostie.

— Ai prefera să fii mințită, Leah?

- Desigur. Dar această sinceritate...

- Nu spune-mi. Vreau să știu ce crezi.

— Cred că această sinceritate nu este reală.

Leah s-a aplecat să ridice muzica și să încheie conversația, dar am oprit-o ținându-i de încheietura mâinii. Și-a îndepărtat rapid brațul.

— Nu mai ai chef să vorbești?

— Mai ai ceva să-mi spui?

— Să vedem... — spuse el, gânditor. — Locuiesc în același loc, am același număr de telefon mobil și port haine de aceeași mărime. Deci, pentru că sunt foarte neinteresantă, hai să vorbim înaintea ta. Vei fi făcut ceva distractiv în trei ani.

— Axel, sunt obosită... — începu să spună.

— Mi se pare o scuză — l-am întrerupt.

— Pentru că este o scuză.

Mi-am înăbușit un zâmbet la sinceritatea ei copleșitoare, de parcă ar fi vrut să mă intimideze, deși acel „nu e real” mă irita, pentru că, practic, avea dreptate. Nu fusese întotdeauna sincer, nici în ceea ce o privea pe Leah. Uneori era un ipocrit al naibii. Și ea știa.

Așa că am lăsat-o să se odihnească și m-am concentrat pe drum în timp ce ascultam radioul în liniște. Cu mâinile pe volan, m-am gândit cât de electrizant a fost să știu că Leah este din nou aproape de mine, chiar și cu toate barierele care ne despărțeau, pentru că era întotdeauna mai bine decât nimic. Așa fusese, în trecut, când o prefera supărată și furioasă decât absentă și tăcută. Și a fost acum, chiar și fără ca eu să știu ce a mai rămas din „noi”.

A adormit înainte să ajungem în Byron Bay.

Am oprit mașina în fața hostelului în care stătea ea. Era o clădire cu două etaje care avea doar șase camere și se afla la capătul orașului, nu departe de casa mea, pe jos. Am tras frâna de mână și m-am uitat la ea câteva secunde. Nu se auzea nimic. Privirea mea a alunecat peste părul ei lung, care era legat într-o împletitură, și pe fața ei, aceeași pe care o acoperisem cu sărutări, cu ani în urmă. Am simțit nevoia să întind mâna și să-i mângâi fața, dar m-am reținut.

— Leah... — Am atins-o încet. — Am ajuns deja.

Ea clipi, confuză, până și-a dat seama unde se afla. Apoi s-a îndreptat repede și a coborât din mașină. Am ajutat-o să-și scoată valiza uriașă și am insistat să o însoțesc în camera ei, pentru că valiza cântărea o tonă. Leah nu a protestat prea mult, cu siguranță pentru că îi era puțin somnoroasă.

Mi-am lăsat valiza pe pat când am urcat, după ce am mers să iau cheile. Camera era mică, dar curată, iar lumina soarelui de după-amiază pătrundea prin fereastra cu vedere la grădina din spate.

— Când ne vom mai vedea? Am întrebat.

— Nu știu, spune-mi. Ar trebui să pregătim lucrurile pentru expoziție...

— Odihnește-te astăzi. O să încerc să verific dacă totul a ajuns ok. — Am făcut un pas înapoi, spre ușa deschisă. — Ne punem de acord pentru mâine, la zece la galerie?

- Ar putea să fie.

Mi s-a părut atât de inconfortabil încât nu am vrut să mai prelungesc momentul, luându-mi la revedere cu mâna înainte de a coborî scările înguste de lemn.

Dar, în ciuda tuturor, când m-am oprit în mijlocul străzii și am respirat adânc, am avut senzația că, dintr-o dată, unele lucruri au căzut la locul lor, de parcă o întoarcere pe Leah în Byron Bay a dat o nouă culoare orașului și dacă, după câțiva ani de rugină, motorul vieții mele avea să pornească din nou cu toate treptele învârtite într-o singură direcție.

Lea

Am scos niște haine din valiză și le-am atârnat în dulap ca să nu se șifoneze. Apoi mi-am amintit că eram în Byron Bay și că acolo nu prea conta dacă hainele erau călcate sau nu.

Nu dormisem prea bine în acea săptămână, așa că eram obosită, dar am ignorat senzația, mi-am luat valiza și am plecat de la pensiune. În timp ce mergeam pe acele străzi pe care le cunoșteam atât de bine, l-am sunat pe Landon să-l anunț că am ajuns.

După aceea, m-am plimbat fără scop. Trecuse mult timp de când nu mai aveam timp pentru mine, să mă plimb fără a fi nevoie să ajung într-un loc anume, bucurându-mă doar de potecă, de vitrine, de cerul albastru al acelei zile de vară sau de aroma moale și plăcută din care venea. patiseriile pe lângă care am trecut. Parcă viața mea era în pauză. Și deși credeam că nu se poate întâmpla, m-am simțit din nou ca acasă. Crescusem în acel loc și, mergând pe străzile lui, nu m-am putut abține să nu mă gândesc că acolo m-am apucat de pictat, că am petrecut atâtea după-amiezi cu Blair și colegii mei de liceu, încât am avut o copilărie fericită cu părinții mei, că mi-am luat rămas-bun de la Oliver, printre lacrimi, când a mers la universitate și, în sfârșit, mi-a dat permisiunea să-i folosesc camera când nu era acasă, că m-am îndrăgostit, că mi s-a frânt inima, că am devenit persoana care eram chiar în acel moment.

Când am ajuns pe malul mării, am petrecut câteva clipe contemplând marea și surferii care se ridicau printre valuri. Stomacul mi s-a scufundat când mi-am amintit că nu mai stătusem pe o scândură de trei ani. De luni de zile, îmi ratasem asta, trezindu-mă în zorii zilei și gândindu-mă că Axel va privi răsăritul pe petecul nostru de mare. Și acum, sentimentul mi s-a părut atât de îndepărtat încât nici măcar nu eram sigur că vreau să fac surf din nou.

Am ajuns să stau pe o terasă și să comand o cafea cu lapte și caramel, în timp ce mă bucuram de briza de pe malul mării. Și, nu știu de ce, dar când am fost acolo de ceva vreme și cafeaua era rece, am ridicat telefonul și am căutat numărul lui Oliver.

— Cum merge, piticule? Ai ajuns încă la Byron?

- Da, sunt aici...

— Ești bine, Leah?

— Doar că am plecat la plimbare și... nu mă pot opri să-mi amintesc lucruri... — Am clipit când am observat lacrimile care păreau să mă provoace să plec. Nu știu de ce mă strica așa, fără motiv, dar am simțit un amestec de nostalgie, tristețe și bucurie în același timp, toate amestecate într-un mod haotic. — Mă simt ciudat, dar și acasă.

— Phonix, Leah, îmi pare rău că nu am putut fi acolo...

— Mă gândesc doar la părinți. Și cât de norocoși am fost, știi? — Mi-am șters o lacrimă cu dosul mâinii și mi-am încrucișat picioarele sub măsuta de cafea. — Pentru că au fost cei mai buni din lume și jur că continuă să îmi fie dor de ei în fiecare minut al fiecărei zile. Nici nu știu dacă acel sentiment va dispărea vreodată și acum, venind aici, făcând o plimbare... parcă o parte ridicolă din mine credea că, după orice colț, îi voi găsi la cumpărături sau râzând de

ceva. .o glumă pe care a spus-o tatăl la urechea mamei, îți amintești asta? Că obișnuiau să spună lucruri în secret?

— Da — Oliver a luat câteva secunde să răspundă.

— Întotdeauna am vrut să știu ce spun ei.

— Sunt sigur că nu erau potrivite pentru vârsta ta. — A început să râdă și apoi a scos un oftat, care a sunat aproape ca o plângere înfundată. — Și mie mi-e dor de ei, piticule. Și îmi pare rău că nu am putut fi acolo cu tine zilele astea, am încercat să iau o vacanță, dar...

— Știu, Oliver. Nu ar trebui să faci asta, nu vreau să-ți petreci mereu zilele libere venind să mă vezi, nu e corect pentru tine sau Bega.

— Nu este nimic mai important decât să fii cu tine, piticule.

— Acum sunt o fată mare, Oliver.

— Pentru mine, nu vei fi niciodată — a glumit el. — Dar am reușit să schimb o tură cu un coleg pentru a merge la expoziție. Și înainte să începi să te plângi, Bega va merge cu mine. Vom sta acolo câteva zile. Vreau să-i întâlnescă pe Nguyen și vreau să-i arăt orașul.

Am zâmbit, pentru că îmi plăcea Bega și m-am bucurat să văd că fratele meu și-a găsit persoana vieții atunci când se aștepta mai puțin, în acea perioadă în care trebuia să-și lase întreaga lume în urmă doar ca să aibă grijă de mine și să mă plătească. înapoi.universitate. Parcă norocul i-ar fi redat o parte din acea generozitate. Avusesem ocazia să o cunosc mai bine pe Bega în timpul verilor când mergeam la Sydney să petrec câteva zile acasă la fratele meu, iar ea era perfectă pentru el; o fată cu caracter și, în aparență, puțin rece, dar care se topea ori de câte ori Oliver se uita la ea.

„Va fi spectaculos”, a spus el.

— Să fim cu toții împreună.

- Da.

— Cum stau lucrurile cu Axel?

- Dați-i drumul. Cred că. Încet.

— Nu mi se pare prea bine...

— Pentru că e complicat, Oliver...

Și să vorbesc cu fratele meu despre asta. De fapt, nu am avut niciodată, cu excepția primelor zile în care plânseam și plânsem, încercând să-l conving că ceea ce aveam era real. Îmi aminteam încă singurele cuvinte pe care mi le spusese Oliver: «Nu-l cunoști pe adevăratul Axel. Nu știi cum este în relații, cum se simte, cum renunță la lucruri care nu-l mai interesează. Ți s-a întâmplat să-ți spună cum a încetat să picteze? Ți-a explicat că atunci când ceva se complică, ești incapabil să lupți pentru asta? Are și găuri negre.”

Așa că, odată ce i s-a dovedit că are dreptate, nu ne-am întors la acele amintiri. Dar nu cred că niciunul dintre ei a menționat că, uneori, viața ia întorsături neașteptate, sau că, dintr-o dată, ți-e dor de un prieten de care credeai că nu vei mai avea nevoie, sau că acea veche iubire aproape că intră în rutina ta.fără să-ți ceri voie. ...

— Ai făcut ceva greșit? - el a întrebat.

— Nu. — Mai mult, ea se purta ciudat de bine, prea mult pentru el. Am fost surprins că nu mi pusese încă întrebări incomode, dar îl cunoșteam suficient de bine încât să-mi țin garda sus.

— Dacă ai vreodată probleme...

— Îți spun — l-am întrerupt și am râs.

- El este bine. Ne vedem într-o săptămână.

— Da, trimite sărutările mele lui Bega.

— Și tu profita că sunt acasă.

Vocea fratelui meu s-a umplut de nostalgie înainte de a închide. Am stat puțin mai mult pe terasa cafenelei, uitându-mă pentru ultima oară la strălucirea mării de dedesubt și gândindu-mă la amestecul de culori pe care l-aș folosi pentru a o recrea, umbrele și detaliile. Apoi, mi-am dat seama că nu am studio sau picturile mele acolo, oriunde aș putea să vărs tot ce mă deranjează înăuntru.

M-am întrebat cât de mult aș putea rezista.

Era aproape noapte când am părăsit malul mării și m-am pierdut pe străzile și amintirile familiare. Am confirmat adresa pe care o notasem pe telefonul mobil înainte de a suna la ușa unei case mici, albe, cu două etaje, cu o grădină bine întreținută și frumoasă.

Am fost întâmpinat de zâmbetul lui imens.

— Lea! — Blair m-a îmbrățișat atât de tare încât am început imediat să râd. Nu ne mai văzusem de luni de zile, de când a mers ultima dată la Brisbane să se ocupe de niște afaceri și am luat prânzul împreună. — Îmi pare rău, o să te zdrobesc. — M-a eliberat și a făcut un pas înapoi.

M-am uitat, încântat, la burta ei mare.

— Ești uriaș! — am strigat eu zâmbind.

— Știu, crede-mă. Arăt ca un top.

— Nu vorbi prostii — interveni Kevin, intrând în cameră. — Arăți frumos — i-a spus el înainte de a o mângâia pe burtă.

Am zâmbit când am fost martor la acel gest și i-am dat lui Kevin un sărut pe obraz. Ambii străluceau.

— Fă-te confortabil, pentru că vreau să-mi spui totul — a cerut Blair în timp ce ridica comic o sprânceană.

Îi explicasem deja întâlnirea neașteptată cu Axel și expoziția pe care avea să o facă în Byron Bay, dar nu intrasem în detalii.

— Am tigaia pe foc, așa că vă las pe voi. — Kevin s-a uitat la mine. — Vei lua cina cu noi?

— Nu știu, sunt puțin obosit și...

— Cină, intervin Blair.

— Vă sfătuiesc să nu o contraziceți, pentru că acum câteva luni a câștigat darul de a se putea transforma într-un tiranozaur furios în câteva minute.

Blair și-a străpuns iubitul cu privirea.

— Da, gândindu-mă, voi lua cina — am acceptat amuzat.

Kevin s-a dus la bucătărie și am stat o vreme pe canapea, vorbind ca pe vremuri. Blair mi-a spus că a încetat să lucreze în urmă cu câteva săptămâni pentru că trebuia să se odihnească, dar abia aștepta să meargă la grădiniță de îndată ce își va putea înscrie fiul acolo. Timpul părea să zboare în timpul în care am vorbit despre tot și nimic; Din când în când, de câte ori observam că bebelușul se mișcă, îmi puneam mâna pe burta lui, ca să simt loviturile pe care le dădea.

A fost un sentiment... unic.

M-a impresionat atât de tare încât am început să mă întreb cum ar fi să am o viață în mine, pentru că nu-mi puteam imagina ceva atât de intim și profund.

- La ce te gândești? Întrebă Blair.

- În nimic.

— Hai, Leah, te cunosc.

Mi-am mușcat buza și am clătinat din cap.

- Pe aceasta. Ceea ce este magic. Și că aș vrea să trăiesc într-o zi.

— Încă ești la fel, intens — mi-a zâmbit tandru. — Sunt sigur că o vei trăi, Leah. Și când se va întâmpla asta, având în vedere felul în care te simți despre lucruri, va fi minunat.

— Înainte, eram sigur de asta, acum... nu atât.

-Ce vrei să spui? Ce s-a schimbat?

- Știi. Eu, m-am schimbat. Nu știu dacă voi putea să iubesc așa cum o persoană merită să fie iubită. Aș dori să-l iau. Pentru a putea alege să fie așa. Ca atunci când mergi într-un magazin, vezi o rochie care îți place și ia-o acasă, fără bătăi de cap. Dragostea nu este așa.

— Nu, nu este, oftă Blair.

— Aș vrea să fie... — spuse el încet.

Nu am adăugat că, prin urmare, având în vedere această posibilitate, aș alege Landon. Aș alege să-l iubesc nebunește și pasional, de parcă mi-aș dori ceva pe care nu l-aș putea controla sau să mă opresc pentru a analiza consecințele. Aș alege să nu pot petrece nici măcar o zi fără el și fără să-l simt dor. Aș alege toate astea, pentru că știam că așa voi fi mai fericit. Dar dragostea era mult mai complexă. Și erau multe moduri de a iubi. Mă puteam iubi într-un alt fel, cu seninătate, încredere, securitate și prietenie, și învățam să fac asta.

Blair s-a uitat la mine puțin confuz.

— S-au complicat lucrurile cu Axel?

Părea chiar amuzant. Cuvântul „complicat” a fost întotdeauna prezent atunci când se referea la el.

— Puțin, la început. Dar am trecut peste asta — m-am grăbit să spun —, cred că cu timpul vom putea redeveni prieteni.

— Nu știam că sunt prieteni înainte.

— Blair... — l-am aruncat o privire de avertizare.

— Îmi pare rău, știu că nu mă privește.

— Nu e asta, dar... — Mi-am mușcat buza.

- Înțeleg. Bineînțeles că pot fi prieteni — a corectat ea, deși nu părea foarte convinsă. — În plus, amândoi s-au schimbat.

— S-a schimbat Axel? — Am ridicat o sprânceană.

— Cu toții ne schimbăm în timp, nu crezi?

Aveam îndoielile mele. Îndoieli serioase și mari. Apoi, mi-a venit o întrebare pe care mi-am scos din minte de mai multe ori în ultimele săptămâni. Și mă simțeam groaznic doar gândindu-mă la asta, din cauza curiozității care m-a atras cu blândețe, de parcă ar fi vrut să-mi atragă atenția.

— Știți dacă el... în acest timp, dacă el...? Nu contează. El uita.

— Dacă Axel ar fi fost cu cineva? — a ghicit Blair.

Frica m-a pus stăpânire, m-a speriat că prietenul meu poate să mă citească atât de bine și m-am întrebat, îngrozită, dacă ar mai putea cineva să o facă.

Am vrut să mă ridic și să fug de acolo, de amintiri și de ideea de a continua să fiu atât de previzibil.

— Fetelor, cina este gata! — fredonă Kevin.

Am sărit imediat în picioare pentru a evita privirea ascuțită a lui Blair. Din fericire, restul serii a fost liniștit, fără ca noi să atingem subiecte dificile sau să vorbim despre ceva transcendental. Ca întotdeauna, să fiu cu Kevin a fost atât de plăcut încât, înainte să îmi dau seama, deja mâncam desert și mă lingeam buzele după ultima lingură de mousse de lămâie .

Am simțit o groapă în stomac când credeam că, într-un fel, Kevin seamănă puțin cu Landon. Amandoi erau oameni veseli și optimisti, oameni transparenti care iubeau cu bratele deschise, rabdatori și fără complicații. Pierdusem ocazia de a avea ceea ce avea acum Blair, acel confort, siguranța de a ști că viața nu va fi un rollercoaster, plin de suișuri și coborâșuri, ci mai degrabă o călătorie liniștită de care te poți bucura fără a fi nevoie să apeși. .

Blair m-a condus până la ușă, în timp ce Kevin a făcut ordine în bucătărie. Am mai împărtășit o îmbrățișare de rămas bun, lungă și caldă, care m-a emoționat.

— Arăți atât de fericit... meriți. Ai făcut ceea ce trebuie să nu-l lași pe Kevin să scape, Blair. Se uită la tine așa cum orice fată și-ar dori cineva să se uite la ea. — Prietena mea a zâmbit încet și și-a trecut degetele mari peste fața mea. Abia în acel moment mi-am dat seama că începusem să plâng. — Îți jur, uneori nu știu ce naiba e cu mine, par un burete emoțional, cred că am o problemă.

— A simți așa cum te simți nu ar trebui să fie considerat o problemă.

— Dacă spui așa... — Am râs printre lacrimi.

— O, Leah, vino aici. — M-a îmbrățișat din nou.

I-am zâmbit înainte de a pleca. Mă luptam cu încuietoarea porții de lemn alb, când vocea lui Blair a rupt liniștea nopții.

— Dacă chiar vrei să știi, nu l-am văzut cu nimeni în toți acești ani.

M-am uitat la ea, înghițind cu greu. Și am plecat.

Am mers încet spre hostel, delectându-mă cu Byron Bay, cerul înstelat și familiaritatea care mă cuprinsese la fiecare pas. Când am urcat în cameră, am făcut un duș, mi-am pus pijamaua și m-am întins pe pat. Am scos din geantă o acadea cu căpșuni și mi-am pus-o în gură înainte de a-mi apuca telefonul mobil.

- Te-am trezit? — am întrebat când mi-a răspuns.

— Nu, eram încă pe canapea. Ca?

Din anumite motive, deși vorbisem cu câteva ore înainte, am avut senzația că nu mai vorbisem de câteva zile. Și mi-a plăcut acest gând.

— Bine. Am luat cina cu Blair și Kevin.

— Cum te simți când te întorci acasă?

„Este ciudat”, am recunoscut. — Pe de o parte, e încă casa mea. Dar, pe de altă parte, nu am mai fost aici de atâta vreme, se pare că mi-am pierdut noțiunea timpului și a tot, ți s-a întâmplat vreodată asta? Ca atunci când călătorești și uiți ce zi a săptămânii este.

Landon a râs și mi-a plăcut acel sunet. M-am așezat mai bine pe pat, așezând spatele de perne și acoperindu-mă cu asternuturi.

— Cred că știi ce vrei să spui. Este normal.

— Spune-mi ce ai făcut azi — l-am întrebat, pentru că, din anumite motive, nu voiam să închid atât de repede, vocea lui era mângâietoare.

— Ei bine... muncă, muncă și muncă.

„Ce distractiv”, am glumit.

— Da. Oricum, cred că mă duc să dorm.

- Clar. Stai liniștit, Landon.

- Esti prea frumoasa.

- Noapte bună.

Mi-am lăsat telefonul pe noptieră, m-am răsturnat în pat și m-am ghemuit între cearșaf înainte să închid ochii.

Axel

Am ajuns nervos la galerie, pentru că lucrurile au stat altfel în ziua aceea. Trezirea și știind că Leah era în Byron Bay a schimbat totul. Dimineața, în timp ce făceam surf, fusesem puțin neconcentrat, chiar căzusem de pe tablă de mai multe ori, așa că în drum spre serviciu, am trecut pe lângă patiserie și l-am rugat pe Justin să-mi servească o cafea tare; o idee proastă, pentru că la scurt timp după aceea a început să mă doară capul.

— Ce tip... — a glumit Sam.

— Hai, spune-o imediat. — Mi-am dat ochii peste cap.

— Ai aceeași expresie pe care o au copiii mei de Crăciun, chiar înainte să deschidă cadourile de sub brad. Vino aici, lasă-mă să-ți repar gulerul cămășii. Nu știi cum să folosești un fier de călcat?

— Vrei să răspund?

— Chiar puteai să-l vezi.

Nici măcar un fier de călcat nu aveam, pentru că nu mi s-a părut niciodată necesar; În ce moment au vrut oamenii să-și complice viața, hotărând că hainele șifonate nu sunt frumoase? De ce naiba moda nu poate fi invers? Am oftat neliniștit în timp ce Sam mi-a îndreptat cămașa și mi-a netezit restul hainelor cu mâinile lui, de parcă n-ar fi suportat ideea că ar fi încrețit. l-am zâmbit cu drag, pentru că era puțin mai în vârstă decât mine și se purta ca și cum ar fi mama mea.

— Mă îndoiesc că o încrețitură mai mult sau mai puțin o va face să nu mă mai urască — am liniștit-o.

— Chiar ai greșit, nu-i așa? — a ghicit el.

— Chiar serios. Sunt așa, când îmi pun mintea la ceva, îl duc până la capăt.

Sam mi-a dat un cot exact când au bătut la ușa biroului. Din fericire, s-a grăbit să o invite înăuntru, pentru că încă mă pregăteam pentru impactul pe care l-am simțit de fiecare dată când am revăzut-o.

— Îmi pare rău, galeria era deschisă, așa că...

- Nu este nevoie să îți ceri scuze. Mă bucur să te cunosc, Leah. Numele meu este Sam; Presupun că ești deja conștient de tot, dar nu strica niciodată să-l repeți. Mă ocup de conducerea generală a galeriei.

— Nu, Axel nu mi-a explicat mare lucru — mi-a aruncat una din acele priviri care nu aveau să afecteze pe nimeni, dar care m-a zguduit, de parcă m-aș trezi dintr-un fel de letargie în care fusesem cufundat o vreme. perioadă lungă de timp.

— Hai, o să-ți arăt spațiul — se oferi Sam.

— Te voi însoți.

Sam s-a plimbat prin tot spațiul în timp ce povestea despre galerie sau vorbea despre modul nostru de lucru și despre alți artiști pe care i-am reprezentat. M-am dedicat urmăririi lor. Și, nu am de gând să mint, uitându-mă și la fundul lui Leah. Adevărul este că abia l-am

auzit pe Sam pentru că Leah mi-a absorbit toată atenția. Așa că întrebarea lui Sam m-a luat neprevăzut.

- La fel de? — M-am încruntat.

— Ramele, Axel.

- O da. Ce au ei?

Sam își încrucișă brațele.

— Avem nevoie urgent să le avem pregătite și ai spus că te vei ocupa de asta. Lucrările sunt deja în depozit, așa că ați putea să le organizați astăzi. Ar fi bine să studiem cel puțin două propuneri și să decidem între noi care este cea mai bună. — S-a uitat la mine îngrijorată. — Ești bine, Axel?

— Da. Este capul, ca întotdeauna.

Din punct de vedere tehnic, nu a fost o minciună.

— Ia un analgezic — m-a sfătuit Sam. — Astăzi, am mult de lucru, dar dacă ai nevoie de ajutor, nu ezita să întrebi. Și, Leah, bine ai venit.

- Mulțumiri.

Singuri în mijlocul uneia dintre camerele goale, ne-am uitat unul la altul câteva secunde care mi s-au părut eterne. M-am forțat să reacționez când momentul a început să devină prea inconfortabil.

— Vino cu mine la birou, trebuie să iau niște lucruri.

Leah m-a urmat fără proteste. S-a oprit înainte de a intra și s-a uitat prin cameră cu interes, în timp ce eu am luat o pastilă și mi-am luat un dosar și ochelarii. Le-am îmbrăcat, iar când mi-am ridicat privirea, ochii ei erau ațintiți asupra mea.

— Sunt doar ochelari, nu un nas de clovn, — a spus el.

- Scuze. Doar că... — clătină el din cap.

— Nu, haide, poți spune orice gândești. — Mi-am încrucișat brațele și m-am sprijinit de birou.

— Doar că nu-ți arată bine. — Și apoi a început să râdă.

Destabilizându-mă, ca întotdeauna.

Prima conversație mai lungă pe care am avut-o, cu ani în urmă, când ea abia vorbea, a fost despre urechile unui cangur într-o ilustrație pe care o terminam. N-ar fi trebuit să fiu surprins că, în mijlocul acelei tensiuni care părea să palpească în jurul nostru, ea a făcut ceva neașteptat, cum ar fi râsul în acel mod vibrant care m-a făcut să-mi doresc să nu-mi mai scot niciodată ochelarii. M-am prefăcut indignat.

— Vrei să mă faci complex?

— Nu cred că este posibil.

Râsul i s-a stins când am mers în zona închisă publicului, un fel de depozit cu pereți și podele de beton, unde lucrările sunt depozitate înainte și după ce sunt expuse. La intrare, Leah s-a oprit la picturile unui alt artist expuse pe panouri glisante.

- Pot sa? - El a întrebat.

- Clar. Putere.

A scos unul și a scos-o pentru a vedea mai bine cele două lucrări de pe acel panou. Erau portrete, exact ceea ce ea nu a făcut niciodată. Uneori desena chipul unei fete sau curba unei mâini, dar niciodată o persoană reală.

- A cui sunt?

— Tom Wilson.

- El este bun.

— Da, se vinde destul de bine.

— Cele două lucruri merg mână în mână?

— Vânzări și calitate? Cateodata da. Nu întotdeauna.

— Toate acestea sunt interesante, munca ta aici.

Am dat din cap în timp ce ea se uita curioasă la un alt panou.

— De ce nu ai pictat niciodată fețe, Leah?

S-a uitat la mine peste umăr. Și-a încrețit puțin nasul și a continuat să studieze lucrările lui Wilson.

- Nu-mi pasă. Nu-mi spune nimic.

— Preferi să distorsionezi realitatea — zâmbește el.

— N-aș spune asta. Dar mai întâi, arată-mi interpretarea. Nu este întotdeauna așa? Nu cred că există altă realitate decât aceasta. Ființele umane sunt subiective, așa că toți avem propria noastră versiune a fiecărui lucru, a fiecărei povești. O altă perspectivă.

I-am interiorizat cuvintele. Da, viața a fost așa, uneori, o succesiune de moduri diferite de a vedea același eveniment care ducea uneori la neînțelegeri.

— Ar fi bine să ne apucăm de treabă.

Leah m-a urmat până la capătul celălalt al depozitului. Lucrările lui erau încă ambalate. La urma urmei, am decis să aduc aproape toate picturile lui „neclasificabile”.

- Ce facem acum? - El a întrebat.

— Trebuie să ne gândim la lucrare în ansamblu, înțelegi? Atunci când distribuiți picturile în spațiu, este important să vă asigurați că acestea transmit o anumită continuitate, de parcă ar spune o poveste vizitatorilor.

— Ordinul trebuie să aibă o logică...

— Da, pentru că ordinea aceea schimbă percepția. Dacă, de exemplu, punem acest tablou lângă cel de acolo, cel care se uită la el va vedea lumină și, în continuare, întuneric. Aceasta dezvăluie ceva important. O schimbare. O fericire care a fost zguduită de un eveniment dureros, de exemplu. Dacă le punem în ordine inversă... ele pot exprima tocmai contrariul: speranță, depășire. Nimeni nu știe mai bine decât tine ce ai vrut să exprimi în fiecare tablou și trebuie să creăm o structură atractivă care să transmită ceva.

Leah și-a mușcat buza de jos în timp ce își contempla propriile lucrări, de parcă nu știa prea bine de unde să înceapă. M-am forțat să nu mă mai uit la ea și m-am așezat pe podea, înainte de a-i cere să facă același lucru.

— Începem de la început. Avem trei săli pentru expoziția ta. — Am scos niște hârtii din dosarul pe care-l adusesem și i-am întins una dintre ele; erau planurile galeriei. — De exemplu, în această cameră, cea mai mică, este loc doar pentru trei lucrări, așa că cred că este important ca acestea să aibă impact, înțelegi?

„Sunt”, șopti el.

Următoarea oră a zburat.

Nu luasem încă nicio decizie concretă cu privire la prima cameră, când Sam a intrat și ne-a întrebat dacă vom lua micul dejun cu ea. Am ajuns la cafeneaua din colț comandând la fel ca

întotdeauna, cafea și pâine prăjită cu Vegemite ¹. Sam a început să vorbească fără oprire despre soțul ei, despre copiii ei și despre meniul de la restaurantul la care fuseseră la cină cu o seară înainte; Cumva, a reușit să facă acel moment plăcut și ca Leah să se relaxeze.

— Apropo de meniuri, ieri mi-a venit o idee pentru expoziție. Dacă fratele meu Justin s-ar ocupa de pregătirea *cateringului* ? Aș putea să-ți cer câteva opțiuni sărate.

— Ar fi excelent! — Zâmbetul lui Leah m-a uimit. — Și puteți face și dulciuri.

— Un *catering* cu dulciuri la o expoziție? — Sam se uită la ea.

- Da de ce nu? Și pâine prăjită cu milkshake-uri de ciocolată! — Mi-am mușcat buza ca să-mi zâmbesc când am văzut fața uluită a lui Sam, în timp ce Leah făcea un gest emoționată. — Fără șampanie. Se pot servi porții individuale de prăjituri și produse de patiserie. Sau chiar gumă!

— Asta... nu sunt sigur...

— O vom face, l-am întrerupt pe Sam.

Mi-a plăcut că Leah nu și-a dorit una dintre acele expoziții pompoase la care visează mulți artiști. Nu este că a fost mai bine sau mai rău, doar că a avut mai mult de-a face cu ea.

— Presupun că e mai original — a fost de acord Sam.

— Vorbești cu Justin? Leah s-a uitat la mine.

— Da, voi fi cu el la prânz, vrei să vii?

Leah se mișcă inconfortabil înainte de a-și lăsa cafeaua jos.

— Le-am promis părinților tăi că voi lua prânzul cu ei.

— Arăt ca fata aceea din liceu pe care nimeni nu o invită la bal. O să plâng — am glumit, primind un cot de la Sam.

— O să plătesc nota, spuse Sam ridicându-se.

Leah și-a trecut degetul pe mânerul ceștii înainte să se uite la mine. Și, încă o dată, am observat tensiunea care curgea între noi, dar cu toate acestea, am remarcat și afecțiunea care încă mai pulsa printre atâtea amintiri.

- Îmi pare rău. Cred că mama ta a crezut că ar fi ciudat și a vrut să evite.

— Da. — Nu mi-am îndepărtat privirea de la ea. — Și pentru tine, nu?

- Cateodata da. Alteori, nu.

— Întotdeauna atât de ambiguu.

Leah zâmbi când se ridică.

Am vrut să mușc din acel zâmbet.

¹ Vegemite : extract de drojdie tartinat sau condiment (produs original din Australia). (NT)

Lea

Mi-am luat rămas bun de la Axel când a închis galeria la prânz și a mers spre casa soților Nguyen. Am simțit nevoia să-mi scot căștile din buzunar și m-am oprit să pun muzică. În timp ce continuam de-a lungul trotuarului, am sărit peste câteva melodii până am ajuns la cele pe care le ascultasem cel mai puțin în ultimele zile. Am apăsat butonul și au început să sune primele acorduri ale lui *Hey Jude*.

Am reluat mersul pe ritmul muzicii.

Georgia m-a întâmpinat cu o îmbrățișare care aproape că te lasă incapabil să respiri, iar Daniel doar m-a bătut pe spate în timp ce mă ducea în sufragerie. Masa era deja pusă și plină de mâncare.

— Ce exagerare, asta e mult.

— Știu că îți place carnea friptă. Stai jos, dragă, înainte să se răcească”, m-a invitat în timp ce s-au așezat și ei. — Și la desert, am făcut un *cheesecake*.

- Mulțumiri. — Am încercat să nu fiu mișcat.

— Arăți atât de frumos, cât de lung ai părul! — Georgia mi-a turnat niște apă înainte de a ridica tacâmurile pentru a începe să tai carnea. — Hai, trebuie să ne spui totul despre această expoziție, nu-i așa, Daniel?

— Desigur — zâmbi el, amabil. — Știam că o poți face.

— Ei bine, adevărul este că datorită lui Axel.

Nu știu de ce a trebuit să o lămuresc; Poate că nu era cea mai potrivită, pentru că am văzut că Georgia trebuia să bea o înghițitură de apă pentru a înghiți bucata pe care tocmai o băgase în gură. Dar, până la urmă, a fost adevărat. Până la urmă, asta a fost munca lui Axel, ca atâtea alte lucruri. Și toate greșelile lui nu au omis restul.

Georgia s-a uitat la mine puțin nervoasă. În schimb, soțul ei a zâmbit mândru.

— Fiul meu este foarte intuitiv, lucrează bine în afaceri.

- Cred. Se pare că îi place ceea ce face.

— Să sperăm că va dura. — Georgia a oftat și am văzut-o răsucind șervețelul de hârtie între degete. — Și cât despre ce sa întâmplat cu el, noi...

— Ceea ce vrea să spună soția mea este că nu ne privește pe noi — încercă Daniel să-l întrerupă, dar se uită la el iritată înainte de a continua.

— În realitate, da, ne privește pe noi. Adică, știu că Axel poate fi complicat și ce a făcut a fost greșit. Dar nu este un tip rău, după cum știi. Nu am vrea să pleci din nou, Leah, acești ani au fost grei pentru toată lumea.

- Ce a făcut el? — am întrebat cu un nod în gât.

- Știi. Erai foarte tânăr.

— Dar nu a făcut nimic rău.

— Tocmai te-ai distrat prost.

Am clipit, rănit. A fost ciudat. Am simțit o ușoară strângere în piept. Pentru mine, singurul lucru pe care îl făcuse Axel greșit a fost să fie un laș, să nu se înfrunte pe ceilalți sau pe el însuși, să nu mă eșueze pe mine și pe el însuși. Și pentru asta nu l-am putut ierta. Totuși, având în vedere acel comentariu al mamei tale, am înțeles puțin povara ta. Nu că am justificat, doar am înțeles că mi-ar putea fi frică, totul a fost atât de greu...

Și am vrut să-l eliberez de asta, cel puțin cu familia lui. Am pus jos tacâmurile și am oftat adânc.

— Știu că nu am mai vorbit despre asta până acum, cred că ar fi mai ușor să ignorăm subiectul și să trecem mai departe, de parcă nu ar fi nimic — am spus, în timp ce Georgia mă privea atentă, puțin tulburată și așteptată — dar adevărul este că nu m-am îndragostit de Axel în acele luni în care am locuit împreună, dar mult mai devreme. Întotdeauna mi-a plăcut de el. Și am vrut să fiu cu el. Ce s-a întâmplat între noi nu a fost nimic greșit, dimpotrivă.

— Leah, nu trebuie să vorbești despre asta. — Daniel a întins o mână peste masă pentru a o ține pe a mea.

Dar am vrut să continui, pentru că trebuia să clarific lucrurile și pentru că tăcerea Georgiei mă ucide. Am clipit din ochi ca să-mi țin lacrimile.

— Dacă sunt acolo unde sunt astăzi, este datorită lui. Nu am vrut să pictez. Nu am vrut să vorbesc. Nu am vrut să trăiesc. Și Axel... m-a trezit. Plus că, cumva, în ciuda tuturor, mi-a oferit viitorul pe care îl am acum.

Georgia s-a ridicat cu ochi strălucitori și a părăsit sala de mese. Tăcerea a pus stăpânire pe totul pentru un minut lung care a părut o eternitate, înainte ca brațele lui Daniel să mă înconjoare cu dragoste într-o îmbrățișare părintească.

— Nu-i băga în seamă, a crezut că trebuie să te protejeze. Poate pentru că la vremea aceea păreai foarte tânără și foarte fragilă, în timp ce el...

— Uneori, în spatele acestei înfățișări se ascund oameni puternici, pentru a nu-și arăta toate temerile și slăbiciunile.

El a dat din cap, înțelegând ce vreau să spun. Doar că Axel nu era atât de puternic pe cât credeau toată lumea și nici eu nu era atât de delicat. Dar aparențele pot fi înșelătoare.

- Voi vorbi cu ea.

- Nu o voi face.

- Esti sigur?

Am dat din cap și am zâmbit, îndreptându-mă spre bucătărie.

Georgia tăia *cheesecake*-ul pe care tocmai îl scoase din frigider în porții mici triumphiulare. M-a emoționat să-mi amintesc că ori de câte ori devenea nervoasă, trebuia să aibă mâinile pline. M-am apropiat de ea din spate fără să fac niciun zgomot și am îmbrățișat-o. Georgia a rămas nemișcată, dar am observat, la fiecare mișcare, suspinele care i-au scăpat. Când s-a întors și s-a uitat la mine cu ochii umezi, am uitat de ce eram atât de supărată pe ea, pentru că așa se întâmplă cu familia, când vrei să-ți amintești ce te-a supărat, nu mai este important.

„Îmi pare rău”, șopti el. — Simțeam că am obligația să te protejez, ceea ce mi-ar fi cerut Rose, iar când s-au întâmplat toate astea... parcă aș fi eșuat-o. Deja îmi era greu să nu pot avea grijă de tine când Oliver a plecat din cauza acelui job, neavând loc acasă și totul s-a complicat...

Am zâmbit și am clătinat din cap.

— Îți faci foarte multe griji.

„Foarte puțin”, a glumit el.

— Nu mai sunt un copil, Georgia.

— Ei bine, se pare că nu. — A oftat și s-a uitat la mine. — Deci, ți-a plăcut întotdeauna Axel.

Cum să nu fi observat așa ceva?

Am zâmbit și am ridicat din umeri.

— Mama știa.

- Trandafir? Și nu ai obiectat niciodată?

— Nu cred că îi păsa prea mult de asta... — M-am uitat la gresia bucătăriei, în timp ce Georgia mă ținea afectuoasă de umerii. — În plus, s-a terminat, nu mai contează.

Lea

În zilele care au urmat, am lucrat cot la cot până am terminat de distribuit lucrările în încăperi și s-au înrămat tablourile. Și a fost ușor. Ca înainte.

Luam o pauză pentru prânz cu Sam la cafeneaua din colț, apoi ne întorceam la depozitul galeriei, sau uneori finalizam detalii în biroul lui Axel, ca în ziua aceea fierbinte, în mijlocul după-amiezii.

„Deci, totul este gata”, am comentat.

— Da, și mâine la sfârșitul zilei vom încerca *catering-ul* pe care l-a pregătit Justin. Nu sunt multe feluri de mâncare, dar se pare că ai depus efort.

Părea mai degrabă că Axel o pregătise.

- Foarte bun. Altceva?

— Există un ziar local care este interesat; Nu este mare lucru, dar vor să vă facă un scurt interviu care va apărea în secțiunea Cultură. — A răsfoit câteva hârtii pe care le avea pe birou. — După așezarea lucrărilor, vom studia bine iluminatul. Iar cea mai importantă parte a expoziției lipsește: tu, ca artist.

— Vorbești despre socializare și alte chestii?

— Da. Acesta este încă un eveniment. Când oamenii vin să vadă lucrările, vor să vorbească cu artistul, să pună întrebări, să discute...

— Nu cred că va merge bine.

— Pariez altfel.

— Ai multă încredere în mine.

— Am repetat, nu vă faceți griji.

- El este bine. — M-am uitat la el, puțin nehotărât, neștiind dacă a sosit momentul să ne luăm rămas-bun și să plecăm, sau dacă mai avem mai multe detalii în așteptare.

— Ai ceva de făcut acum?

- Nimic special. De ce?

— Mă gândeam... — Axel m-a privit răspicat. — Astăzi, sunt valuri bune, m-am gândit că s-ar putea să vrei, nu știu, du-te să-ți iei placa.

— Nu cred că este o idee bună...

- De ce nu?

— Pentru început, pentru că nu am mai *făcut surf de trei ani*.

Axel clipi, confuz, înainte de a-și sprijini brațele pe birou și de a se apleca spre mine. *făcut surf de trei ani*? Am înțeles bine?

- Foarte bun. — Nu m-am putut abține să nu râd.

— Nu-ți bate joc de mine, Leah.

— Ei bine, așa este. — Am oftat și m-am ridicat.

- Aștepta. Vino în după-amiaza asta.

— Axel...

— Hai, e doar un pic.

— Mă voi gândi la asta, spuse el înainte de a pleca.

Axel

Adevărul este că nu mă așteptam să apară la ușa mea, dar chiar și așa, absența ei a durut-o. Soarele cădea deja peste orizont când am decis să prind una dintre scânduri și să mă îndrept pe poteca care ducea la malul mării. În ziua aceea, marea impunea respect și valurile erau bune; Am intrat în apă și nu m-am gândit la nimic altceva când am alunecat și am căzut și m-am ridicat din nou.

Nu știu cât timp a fost acolo când l-am văzut.

Leah ajungea la malul mării cu o placă mare de surf sub braț, pe care o ridicase de pe terasa mea și un bikini minuscul roșu care mi-a atras imediat atenția. Pentru că... la naiba, am vrut să-l scot și să ling pielea de dedesubt și totul va reveni la fel. Simțind această posibilitate atât de departe a fost ca și cum aș fi lovit cu pumnul în stomac de fiecare dată când îmi aminteam de realitate.

M-am apropiat de ea înotând.

— Credeam că nu vii.

— Și eu, a recunoscut el.

— Și ce te-a făcut să te răzgândești?

— După cum ați spus, este doar „un pic”, iar ieri mi-am petrecut deja după-amiaza închis în hostel. Dar uite, nu ai voie să râzi, mă auzi? Pentru că a trecut mult timp de când...

— N-o să râd — l-am asigurat.

Ne-am uitat unul la celălalt pentru o clipă, înainte ca ea să-și îndepărteze privirea și să intre mai adânc în apă. Am urmat-o cu o senzație de căldură în piept când o aveam din nou acolo, pe buclăta mea de mare, sub cerul portocaliu al serii, chiar dacă pentru o clipă trecătoare... pentru că era mai bine decât nimic, orice ar fi.

Mi-era frică să nu stric totul cu ea, să spun ceva care ar putea s-o alunge, așa că am rămas tăcut și am privit-o în timp ce încerca să surfeze valurile, deși de cele mai multe ori cădea prematur. Când oboseala a învins-o, s-a întins pe scândură, sprijinindu-și fața la suprafață. A fost frumos.

— Nu cred că mă pot mișca.

Am râs și m-am așezat pe tablă, lângă el.

— Sper să nu îi fac lui Justin prea multe probleme. Știi, din cauza *cateringului neașteptat*.

— E tot fericit. Pentru că faci asta și știi că îți datorez o mare favoare.

— Încă ești la fel.

— Nu, glumeam. — Mi-am mijit ochii când m-am uitat la ea, pentru că ultimele raze de soare mă orbeau. — În realitate, lucrurile stau foarte diferit acum. Noi suntem prieteni.

- Ești serios? — întreabă ea, neîncrezătoare.

— Da. Nu cu mult timp în urmă, l-am scos la un pahar și a ajuns să devoreze o prăjitură cu canabis și să danseze cu un grup de fete. Crezi? - Am râs.

Leah s-a uitat la mine curioasă și s-a îndreptat.

— Ce s-a schimbat în relația ta?

- Orice. — Am înghițit greu. - Toate. Tu. Cred că uneori persoana la care te aștepți cel mai puțin să te înțeleagă te surprinde și te susține. Așa sa întâmplat.

Ea și-a fixat privirea spre orizont și am stat acolo în tăcere, contemplând oscilația blândă a valurilor și marea scăldată în lumina sfârșitului zilei. Și, ca ori de câte ori Leah era prin preajmă, acea seară era diferită. Singur. Intens.

Lea

Este curios cum ființele umane se adaptează la situații noi. Eram doar de câteva zile în Byron Bay și aveam senzația că îmi petrecusem ultimii trei ani acolo. De parcă nu am plecat niciodată. Poate pentru că cunosc prea bine fiecare stradă. Sau pentru că, în ciuda tuturor, acel loc continuă să fie casa mea. Și nu există nimic mai confortabil decât casa noastră.

În acea dimineață, nu m-am dus la galerie, pentru că mă aranjaseam cu tipul care voia să-mi ia un interviu pentru ziarul local. La început, m-am simțit atât de nervos încât s-a oferit să-mi aducă un pahar cu apă înainte de a-mi pune a doua întrebare, dar apoi, pe măsură ce m-am limitat să răspund la ceea ce simțeam, fără să mă gândesc, totul a curs și a devenit. A fost mai ușor decât mă așteptam. .

Am luat prânzul cu Blair și, după-amiază, am mers la patiserie Nguyen, acel loc care făcuse mereu parte din viața mea. Petrecusem acolo după-amiezi lungi cu părinții mei sau cu Georgia, când aveau ceva de făcut și mă lăsau cu ea. În ciuda remodelării pe care Justin o făcuse când a preluat afacerea, putea recunoaște fiecare trăsătură a locului respectiv.

Când am ajuns, toată lumea era acolo. Emily, gemenii, Georgia și Daniel.

De Axel, nici măcar urmă. Deodată, a fost ciudat că nu l-am văzut toată ziua. Și m-am gândit din nou la felul în care ne adaptăm la toate, precum bureții. Cândva, mi-a fost greu să nu-mi mai fie dor de el și, în acel moment, după ani de absență, mi s-a părut ciudat să nu mai aud nimic despre el timp de douăzeci și patru de ore.

- Vino aici. — Justin m-a primit cu un zâmbet și m-a condus de mână la masa pe care o pregătise. Era plin de găluște mici. - Așezați-vă. Astăzi, tu ești la conducere.

- Eu?! — Am izbucnit în râs. — Spui asta de parcă aș avea un mare simț al gustului!

Micul Max s-a așezat lângă mine, iar restul s-a așezat în jurul mesei. Îmi plăcea să fiu acolo alături de ei, înconjurată de acea familie care era și a mea și de care îmi era atât de dor, pentru că, deși i-am văzut în acei ani, o făceam din când în când și nu mai era la fel. , nu ca și cum ai fi acolo, în Byron Bay.

— Încercați prăjitura cu portocale și ciocolată.

— O sufoci, Justin! Emily a zâmbit.

— Fiule, asta e... *fantezie* . — Daniel și-a lins buzele.

Georgia și-a dat ochii peste cap înainte de a izbucni în râs și a clătina din cap. Ea s-a uitat la mine, plină de tandrețe, și am observat că mă emoționez de atâta fericire, așa că m-am forțat să clilesc din ochi în timp ce scoteam un cupcake.

- Ca? — Justin părea neliniștit.

— Este incredibil, serios. Totul este perfect. — M-am uitat din nou la masa plină cu feluri de mâncare. — Cred că va fi cea mai spectaculoasă expoziție vreodată.

Zâmbetul mi-a zguduit puțin când m-am uitat la ușa patiseriei și am confirmat că era încă închisă. Am clătinat din cap. Poate că Axel avea lucruri de făcut. Poate că nici nu-i trecuse

prin minte să fie prezent la o întâlnire care era totuși mai mult familială decât profesională, deși servim acel *catering* la galerie.

— Știți că folosesc deja o placă mai mică? — Mi-a spus Connor, mândru.

- Serios? De cand? Am întrebat.

- O lună în urmă! Și eu”, a adăugat fratele său Max.

L-am ciufulit și micuțul a mormăit ca răspuns, înainte de a lua o înghițitură din shake-ul lui de ciocolată. L-am imitat; A fost delicios.

— Justin, mulțumesc pentru tot, într-adevăr.

— Eu ar trebui să fiu cel care îți mulțumește, pentru că mă gândesc să-l înrobesc pe Axel jumătate din viață din cauza asta. Și, crede-mă, îmi place foarte mult fratele meu, dar nimic nu mă face mai fericit decât să-l scot de pe piept.

— Sunt lucruri care nu se schimbă niciodată. — Emily s-a uitat la mine, reprimându-și un zâmbet.

— Și vorbind despre Axel, unde este?

Toate privirile s-au concentrat asupra mea. Și m-am simțit ciudat, foarte expus.

— Nu te-a sunat? Întrebă Justin. - Am avut o durere de cap. Una dintre acele migrene pe care le ai uneori. E mai bine să te odihnești, pentru că atunci când e rău... ei bine, este complet insuportabil.

— Nu spune asta despre fratele tău! — s-a plâns Georgia.

— Este adevărat, ridică el din umeri. — Mamă, recunoaște că a-l suporta când este bolnav este mai rău decât tortura chineză. Toti stim asta.

— Pentru că nu suporti să te simți prost — a explicat ea.

Daniel zâmbi dulce și mângâie chipul soției sale cu dosul mâinii; un gest atât de mic și frumos... Trebuie să fi fost incredibil să realizezi că totul fusese creat de el: o familie, copiii lui, nepoții săi, afacerea.

Am terminat de mâncat fără să ne oprim din vorbit. Mi-au spus vestea și le-am spus mai multe detalii decât știau ei despre viața mea din Brisbane. Georgia și Daniel au plecat primii, apoi au urmat Emily și copiii, dar am stat puțin mai mult pentru că, în primul rând, nu aveam nimic mai bun de făcut și, în plus, voiam să ajut la curățat totul. Asa ca, cot la cot cu Justin, am pus masa și am organizat vasele în mașina de spălat vase.

Tăcerea era confortabilă. Mi-a dat o cârpă când a terminat.

— În sfârșit, vei reuși. Tot ce ți-ai dorit vreodată.

„Nu sunt sigur ce vreau”, am recunoscut.

— Nu-i așa? Trăiește din pictură?

- Da așa cred. Dar nu am avut niciodată un vis concret, am vrut doar să pictez. Sună foarte conformist, nu crezi? Sau simplu, nu știu.

— Nu. Am vrut doar să am o patiserie. Nu există vise mari sau mici, Leah.

- Ai dreptate. — Mi-am scos șorțul și am plecat din bucătărie. — Și pot încerca oricând să înțeleg ce caut pe parcurs.

Ne-am luat la revedere cu o îmbrățișare când aproape se făcuse amurg și îmi venea să merg la pensiune. Și poate că ar fi trebuit să fiu mai surprins când pașii mi-au schimbat direcția, cu două străzi în față, dar asta nu s-a întâmplat. Pentru că o parte din mine a vrut să o facă, deși cealaltă țipa la mine să mă întorc.

Așa că, cincisprezece minute mai târziu, am ajuns în acel loc pe care îl cunoșteam atât de bine. Nu am sunat la ușă, pentru că am crezut că poate doarme și m-am plimbat prin casă să merg pe terasa aia din spate unde petrecusem atâtea ore. Plăcile de surf erau pe o parte, sprijinite de perete, vântul făcea să se legene hamacul și o viță sălbatică urca pe balconul de lemn. Totul era la fel, de parcă timpul s-ar fi oprit acolo.

M-am oprit înainte de a urca treptele pridvorului.

am inspirat. Mai aveam timp să plec. Dar nu am făcut-o. Am dezbătut câteva clipe, nervos, până am decis să deschid ușa și să intru în acea casă plină de amintiri.

Am înaintat încet. Camera era goală. Am început să simt o gaură inconfortabilă în piept în timp ce recunoșteam fiecare piesă de mobilier, fiecare obiect, fiecare detaliu. Am simțit că aș fi călătorit înapoi în timp, dar fiind o altă persoană, cea care eram în acel moment, contemplând totul dintr-o perspectivă mult mai largă.

Am făcut pas după altul, lăsând frica în urmă.

Când am ajuns în cameră, mi-am ținut respirația.

Axel dormea. Avea doar costumul de baie și avea un braț peste față, de parcă ar fi încercat să se protejeze de soarele de după-amiază care strălucea prin fereastră cu câteva ore înainte. Pieptul i se ridica și cobora cu fiecare respirație. Iar, deasupra lui, tabloul pe care l-am pictat odată împreună, în timp ce făceam dragoste, era încă atârnat pe perete. M-am ținut de tocul ușii și am observat că îmi tremurau picioarele.

De ce mai avea pictura?

Am vrut să-l trezesc și să strig la el toate lucrurile pe care nu i-am spus niciodată. Că mă dusesese. Asta mi-a frânt inima. Că nu înțelegea cum tot ceea ce am experimentat ar fi putut însemna atât de puțin pentru el. Că deseori adormise cu lacrimi în ochi. Care a continuat să fie aceeași față proastă care s-a gândit la ceea ce nu a făcut și a făcut ceea ce a promis că nu va mai face.

Pentru că acolo eram.

Privind la el...

Tremurând...

M-am întors și m-am întors în cameră.

Am fost acolo o vreme până am reușit să mă calmez și să-mi amintesc de ce mă dusesem la el. M-am dus la bucătărie și am deschis niște dulapuri să văd ce era înăuntru, de curiozitate. Prea mult alcool, pentru început. Mâncare mică. Am zâmbit când am văzut niște resturi de supă la pachet pe care, cu siguranță, Georgia a continuat să o cumpere în mod regulat. Am scos una și am aprins o altă lumină pentru a citi instrucțiunile, pentru că nu-mi mai aminteam măsurătorile exacte ale apei. Când o parte din încăperea nu mai era în întuneric, am văzut, pe biroul lui, tabloul care îi plăcuse, cu săptămâni înainte, în atelier, cel al bucății noastre de mare.

Am oftat adânc și am scos o tigaie, în care am pus apă la încălzit. Îi pregăteam cina, îl trezeam și mă asiguram că e bine înainte să plec.

Doar asta.

Axel

Când m-am trezit, nu știam cât e ceasul.

Durerea se diminuase, dar capul încă mai pulsa. M-am ridicat încet, evitând să fac mișcări bruște și am mers desculț spre sufragerie. M-am oprit când am simțit mirosul care plutea prin casă și am văzut-o acolo, așezată pe una dintre băncile din bucătărie, cu privirea ațintită asupra mea. O liniște densă ne-a cuprins.

— Mai visez? Dacă da, nu prea înțeleg de ce ești încă îmbrăcat.

Leah și-a dat ochii peste cap și a zâmbit.

„Voiam să văd cum te descurci”, a spus el.

M-am așezat pe banca liberă de cealaltă parte a băncii de lemn, în fața ei. M-am uitat la ea încruntat, încercând să înțeleg ce face acolo, pentru că, oricât m-am bucurat să o văd, eram și surprins.

Am tăcut în timp ce ea s-a ridicat, a turnat supa într-un castron, pe care l-a pus în fața mea și mi-a dat o lingură. Am avut dificultăți în a face față situației.

- Acum mă simt mai bine. Acest lucru nu este necesar.

— E doar o cină normală — a răspuns ea.

— Îți mulțumesc, dar nu prea am chef.

Îmi petrecusem după-amiaza simțindu-mă greață. Acum, eram bine, dar în zilele cu migrenă preferam să mă agățăm de o sticlă sau de patul meu. Fără supe fierbinți.

— Familia ta are dreptate. Ești insuportabil, Axel, mormăi el. — Când cineva trece pe la tine acasă să te ajute, tot ce trebuie să faci este să spui „mulțumesc” și să pui tot ce ai pregătit în gură. Se numește educație bună.

— Știi deja că nu am asta.

- Dreapta. Deci poate e mai bine să plecăm...

- Nu aștepta. Ia cina cu mine. Noi împartim.

Am arătat spre bolul cu lingura și l-am privit rugător. La naiba, dacă privirea aceea stupidă n-ar putea-o înmuia, nimic n-ar fi făcut-o, pentru că începeam să-mi fie rușine de mine.

Leah a ezitat, dar în cele din urmă s-a așezat.

Am împărțit supa în două boluri și am mâncat-o, pierdute în tăceri care spuneau prea multe. Sau poate că eram singurul care putea să le descurce. Poate mi-ar fi mai ușor să cred că mai există o rămășiță din „noi” decât să accept realitatea, durerea.

M-am ridicat să pun deoparte bolurile.

„Acum, ar fi bine să pleci”, a spus Leah.

— Nu mergi noaptea.

„Nu vorbi prostii”, a răspuns el.

- Te voi lua. Așteaptă un minut, e timpul să fumezi o țigară. Haide. — Am luat pachetul de tutun. S-a uitat la mine suspicioasă și m-a urmat până la terasă. — Dacă te-ar vedea cineva acum, ar crede că te-am răpit sau așa ceva. Nu face fata asta.

Leah a pufnit și am aprins țigara. Stătea lângă mine, cu mâinile pe balcon. Stelele punctau cerul întunecat al nopții.

Când tăcerea a devenit densă, m-am uitat la ea.

— Deci... crezi că asta are vreun sens? Am întrebat.

- Simt? Ca aceasta?

— Să fii aici...

— Am vrut să știu cum ești — repetă el.

Am găsit curajul să-i pun întrebarea de care mă temeam cel mai mult, pentru că poate o cunoșteam deja atât de bine, puteam să o simt prin pielea ei, știam... Știam că mă va face să sufăr. Și am continuat să am dificultăți în a face față lucrurilor. În acceptarea lor.

— Asta înseamnă că m-ai iertat?

Leah trase aer înainte de a îndrăzni să răspundă:

— L-am iertat pe Axel, care era prietenul meu, parte din familia mea.

— Și ce a făcut dragostea cu tine? — Vocea mea era răgușită.

— Nu, nu acela. — Privirea lui a trecut prin mine. Și m-a durut.

Totuși, cumva, în mijlocul atâtei dureri, am înțeles nevoia ei de a separa lucrurile, poate că doar așa găsisese să mă abordeze fără recriminari. Nu vorbisem despre nimic. Nu-mi ceruse explicații. Nu reacționase așa cum mă așteptam eu. Parcă nu s-ar fi întâmplat niciodată și ea se ținuse de ceea ce aveam noi înainte, până când am hotărât amândoi să trecem linia care a schimbat totul.

Am pufnit lung și am alungat fumul.

— Înțeleg, am șoptit.

Leah și-a întors privirea, inconfortabilă.

Mi-am sprijinit șoldul pe stâlp. Făcu un pas înapoi, de parcă ar fi trebuit să scape și se plimbă nervoasă pe terasă. Nu știu ce făceam acolo în liniștea care s-a stins între minutele pe care le-am lăsat să treacă. Având în vedere ceea ce tocmai spusese, nu mă puteam gândi decât la dorința pe care o aveam de a scurta distanța care ne despărțea și de a o săruta până am uitat cine suntem și istoria pe care o aveam.

M-am ținut strâns de balcon.

— Bine, Leah, încetează... încetează să faci asta. — A fost tăcută. Își trecu o mână pe gât și înghiți în sec. — Ceea ce ți-am spus e serios. Înțeleg cum te simți...

— La naiba.

- Dragă...

— Nu vei înțelege niciodată, Axel.

Am luat mult aer și mi-am dat seama că nu voi câștiga acea bătălie. Tocmai închisese o ușă și aruncase cheia și nu eram sigur dacă cea mai bună opțiune era să o deschid sau să aștept ca ea să mă lase să intru.

— Și el înțelege, asta e? Am întrebat.

Ea a deschis ochii, surprinsă, și a clătinat din cap.

— Nu am de gând să vorbesc despre asta cu tine.

- De ce? — Am decis să pariez totul pe o carte. — M-ai iertat ca prieten, nu-i așa? Arată-mi. Sunt aici și vreau doar să vorbesc. Conform logicii tale, ar trebui să fie ușor.

Privirile noastre s-au împletit pentru o clipă.

„Este o persoană bună”, șopti el.

- Cum te numești?

Nu știu dacă aveam nevoie să mă chinuiesc, dar voiam doar să trag din ce în ce mai strâns de frânghia firavă și zdrobită care încă ne ținea împreună, până când am fost atât de aproape încât abia mai era suficient spațiu pentru a respira. Și nu-mi mai păsa dacă mă doare. Nimic nu mai conta pentru mine.

- A ateriza pe.

— Să studiezi cu tine?

- Nu.

— Nu pictezi?

- Nu și tu?

- Eu? — am întrebat eu confuză.

— Încă nu pictezi?

— Da, te așteptai să o fac?

— Nu știu, cu tine nu știu niciodată la ce să mă aștept.

— Și asta e bine sau rău?

Ea a clătinat din cap, de parcă ar fi fost foarte sigură de ce face acolo, pe terasa mea, și și-a dus degetele la vârful nasului.

— Axel, poți să mă duci la pensiune?

- Pot sa. Acum întreabă-mă dacă vreau.

S-a uitat la mine sub cerul înstelat.

— Vrei să mă iei...?

aveam de gând să răspund. Aveam să spun că nu, Phonix, că ceea ce îmi doream era ca ea să rămână acolo cu mine pentru totdeauna, în casa care a fost cândva a noastră, dar m-am răzgândit când am văzut rugămintea pe care o ascundea ochii; Aproape că îl auzeam în capul meu: „Te rog, nu-mi face asta. Te rog, te rog, te rog.” Și m-am gândit că, oricât de înșutat ar fi, ar fi întotdeauna mai bine să aibă o parte din prietenia lui decât să o piardă din nou.

— Așteaptă aici, iau cheile.

Cinci minute mai târziu eram în mașină.

Abia am vorbit când am lăsat străzile în urmă. M-am oprit în fața hostelului; Nu am oprit mașina, am tras-o pe marginea trotuarului.

- Multumesc ca ati venit. Și pentru cină.

— Nu a fost nimic, șopti el.

Ne-am uitat unul la altul în întuneric. Lumina de la o lampă îndepărtată se reflecta în geamul mașinii, strada era pustie și începuse să burniță ușor.

- Deci prieteni? Am întrebat.

„Prieteni”, a răspuns el încet.

Leah era pe cale să deschidă ușa, dar am reținut-o.

— Stai, te gândești să pleci fără să-mi dai un sărut?

— Axel... — M-a străpuns cu privirea.

— Hai că mi-e rău...

Mi-am arătat fața și am văzut că își înăbușa un zâmbet, dar s-a aplecat și mi-a dat un sărut atât de ușor încât abia l-am simțit pe fața mea. Ea a coborât din mașină înainte ca eu să pot

protesta și am stat acolo zâmbind ca un idiot, în timp ce ea a traversat strada și a urcat treptele hostelului.

Lea

Citeam o revistă pe veranda casei părinților mei, când a apărut Axel. Îmi amintesc că era vară, pentru că eram în vacanță de la școală și nu puteam să scot din cap ceea ce o colegă de clasă pe nume Jane Cabot îi spusese mie și lui Blair cu câteva zile înainte: că ea sărutase un băiat. Ea a fost prima din clasa noastră care a făcut așa ceva.

— Ce cauți aici, dragă? — Axel s-a uitat la mine. Părea mult mai bătrân decât mine...

Cu o săptămână înainte, împlinise douăzeci de ani și ne adunasem cu toții în grădină să sărbătorim, deși el a protestat, pentru că a spus că nu are vârsta pentru acele lucruri. Nu am înțeles de ce trebuie să existe o „vârstă” pentru petrecerile de aniversare și mi-am dorit mereu că luăm masa împreună cu toții, chiar dacă cineva are peste nouăzeci de ani și pielea noastră este plină de riduri.

— Ai venit la tatăl meu? Am întrebat.

— Da, ești acolo? — Arătă spre ușa casei.

— Ne certăm cu Oliver pentru ceva stupid. — Mi-am dat ochii peste cap și el a început să râdă și mi-a ciufulit părul. — Stai, stai aici o vreme. Trebuie să știi ceva.

Axel a ridicat o sprânceană, intrigat, și s-a așezat lângă mine pe podeaua de lemn. Bătea un vânt cald și avea o cămașă cu desene cu palmieri pe ea, cu mânecile suflecate, ceea ce mi-a atras atenția.

- Tu vrei să știi?

Aproape că uitasem. Am pus jos revista pe care o citeam, pentru că pe coperta scria ceva de genul „Trei trucuri infailibile pentru un sărut uluitor”. M-am înroșit încercând să găsesc cuvintele potrivite și am ajuns să spun brusc:

— Cum e să săruți, Axel?

- Pup? — s-a uitat la mine, uimit.

— Da. Când un băiat sărută o fată.

A rămas tăcut câteva secunde, și-a înăbușit un zâmbet și și-a scărpinat bărbia, cu o expresie gânditoare. A scos un oftat mare înainte de a răspunde.

— La vârsta ta, asta nu ar trebui să te intereseze.

— Zilele trecute, un prieten de-al meu a sărutat un băiat.

— Păi... — se încruntă el. — Prietenul tău a greșit. Problema cu a ne păcăli cu sărutări este că nu există întoarcere. Ar trebui să le dăm doar oamenilor care ne plac cu adevărat, știi, Leah?

— Da. Și îmi place mult de tine — am răspuns, roșind.

Axel zâmbi înainte de a da din cap.

— Nu așa, dragă. Ceea ce încerc să spun este că într-o zi vei întâlni pe cineva care îți place atât de mult încât nu vei ști să-i spui cum te simți fără să-ți folosești gura.

— Uf! E dezgustător, Axel! - Am râs.

— În acel moment, nu va mai fi, ai să vezi.

Am fost gânditoare când am atins una dintre împletiturile pe care mi le făcuse mama în după-amiaza aceea.

— Și tu, ai sărutat mulți oameni?

- Eu? — Axel a fost din nou surprins.

— Da, idiotule, cine ar putea fi? - zâmbet.

S-a uitat la mine foarte serios. Mi-a plăcut asta la Axel, care, spre deosebire de fratele meu și de ceilalți, îmi vorbea mereu de parcă ar avea încredere că voi înțelege tot ce îmi spunea. Cu el, m-am simțit mai puternic. Mai crescut. Când aveam nevoie de un răspuns sincer la orice întrebare, m-am dus la el.

- Pot să-ți spun un secret? — Am dat imediat din cap. — Am fost un pic ca prietenul tău și m-am înșelat de multe ori. Așa că te pot sfătui ce ar trebui să faci. Și știi? Nu am dat niciodată un sărut adevărat.

Am clipit, puțin confuz, pentru că nu eram sigură ce vrea să spună prin „un sărut adevărat”. Poate că avea de-a face cu cât a durat sărutul, m-am gândit; Era cât pe ce să-l întreb, când tatăl meu a ieșit pe verandă.

— Axel! Nu știam că ai sosit deja. — L-a bătut pe spate când s-a ridicat. — Fii un băiat bun și vino cu mine în studio pentru o vreme înainte să mergi la Oliver.

M-am întins pe podea când au intrat în casă și vocile lor s-au îndepărtat. Și în acea după-amiază de vară, m-am gândit la sărutări și la cât de greu părea să nu ne înșeli unii pe alții și că trebuia să-i spun totul lui Blair cât mai curând posibil.

Axel

M-am așezat la birou și m-am uitat la tabloul în care Leah ne desenase marea sub furtună. Mi-am trecut degetele peste el, așa cum făcusem și alteori, observând marginile zimțate, straturile de vopsea, greșelile pe care încercase să le ascundă. Până la urmă am făcut-o; M-am dus să iau o lingură din bucătărie și, foarte încet, folosind vârful, am răzuit vopseaua de la un capăt. M-am aplecat și mi-am ținut respirația în timp ce am distins între pensulele mai închise unele de o nuanță mai deschisă, de albastru cobalt.

La un moment dat, acel cer mohorât fusese senin.

Axel

Pregătirea expoziției a fost ușoară cu ajutorul lui Sam și colaborarea lui Leah. Am muncit neobosit zilele următoare. Nu am mai avut dureri de cap, poate pentru că purtam mai mult ochelarii – ceea ce părea să o amuze atât de mult pe Leah de câte ori mă vedea cu ei pe ei – și m-am concentrat să fac totul perfect.

Până vineri dimineață, totul era gata.

Cu Leah mereu lângă mine, m-am plimbat prin cele trei camere admirând rezultatul final de parcă nu l-aș fi văzut deja de o duzină de ori.

— Mulțumit? - el a zambit.

— Da, și nervos.

— În puțin peste douăzeci și patru de ore, această cameră va fi plină de oameni. — Se răspândise vestea că artista era fiica familiei Jones, ceea ce trezise și mai mult interes. Și, de parcă nu era de ajuns, în după-amiaza precedentă îmi convinsesem nepoții să pună niște afișe pe străzile din apropiere; în schimb, i-am lăsat să-mi folosească *placa de surf*.

— Deci, cred că a venit momentul să facem o repetiție, ce părere aveți?

— Cred că voi avea un atac de cord.

— Întotdeauna atât de exagerat — am râs.

Leah m-a urmat când m-am întors, până am ajuns la ușa galeriei.

- Ce faci? - El a întrebat.

— O simulare. Imaginați-vă că sunt oameni în preajma voastră, gustând, discutând și se uită la tablouri, iar eu sunt un vizitator foarte pretențios, care tocmai am intrat. — Am mers pe coridor spre prima cameră. Ajuns acolo, mi-am luat câteva secunde să mă uit la tablouri. Apoi m-am întors către Leah și am întrebat: „Tu ești artistul?”

A început să râdă, dar apoi a devenit serioasă.

— Da. — A rămas tăcută și i-am aruncat o privire care a sugerat că ar trebui să continue să vorbească, așa că s-a grăbit să facă asta: — Îmi pare rău. Este prima mea expoziție și sunt puțin nervoasă.

— Dar are talent, pentru un începător.

- Mulțumiri. De fapt, pictez pentru totdeauna.

- Interesant. Deci, acesta a fost întotdeauna visul tău? — am întrebat, în timp ce făceam un pas să văd restul lucrărilor din camera aceea. Ea ma urmat.

- A picta? Da. Expune? Nu știu.

Mi-am părăsit rolul pentru o clipă, pentru că răspunsul m-a lăsat puțin confuz. M-am uitat la ea, de parcă o parte din mine credea că, dacă o făceam suficient de greu, aș putea vedea dincolo de pielea ei.

— Și de ce aș picta dacă nu să-l expun?

- Doar pentru că. Pentru plăcerea de a o face. Să-l simt.

— Nu te gândești la ce ar putea crede alții despre tabloul pe care îl creezi?

— Este un vizitator foarte curios, nu-i așa?

Ea a ridicat din sprâncene comic și am clătinat din cap, pentru că avea dreptate, își pierduse puțin controlul.

— Bine, să începem din nou. — Am părăsit camera aia și am trecut în următoarea. — Imaginează-ți că ești aici și, brusc, cineva se apropie de tine pentru a-ți pune o întrebare anume.

- Înainte! - a cerut el.

Am arătat spre munca fetei care ținea o inimă.

— Ce înseamnă mai exact acest tablou?

Am observat că era din ce în ce mai nervoasă. Toate acestea erau încă personale, ale tale, iar a doua zi aveau să fie expuse în fața ochilor tuturor celor care doreau să le vadă.

— Lipsa iubirii.

- Nu înțeleg.

Poate că nu juca complet corect, dar trebuia să știe. Și, în ciuda tuturor, nu era nimic pe care Sam sau oricine altcineva să nu-l poată întreba. Colecționarii și iubitorii de artă au asistat la vernisajul expozițiilor din acest motiv: pentru a-l cunoaște pe artist, secretele pe care le ascundea fiecare lucrare și pentru a decide dacă merită să plătească pentru ea, pentru că au vrut să găsească acel „plus” care o făcea diferită. , special, numai.

— Este exact acel moment în care o persoană decide să îți dea inima înapoi, deși tu i-ai dat-o. Deci, ai-o în mâinile tale. Pentru că renunțase la el și acum nu știe ce să facă cu ceva ce nu-i mai aparține.

La naiba cu asta. Fata aia m-ar putea termina doar cu cuvintele ei. Și cu liniile. Cu priviri. Cu orice. A avut capacitatea de a mă lăsa înghețat într-un singur loc, chiar și atunci când credeam că sunt cu mult înaintea. În acel moment, mi-am dat seama că ea va câștiga mereu. Vreodată.

— Cum îl pot cumpăra?

— Vorbește cu agentul meu — mi-a zâmbit. — Trebuie să fie acolo. Este înalt, tinde să se încruntă și are ochelari comici.

Am mormăit ca răspuns, dar imediat m-am calmat, dându-mi seama că tensiunea se risipește. Am continuat să facem asta puțin mai mult, studiind diferitele întrebări pe care i le puteam adresa și cel mai bun mod de a răspunde. Când a venit timpul să închidem galeria, ne-am luat la revedere de la Sam și am mers cu ea la pensiune.

— Nu mai e nimic pentru ziua cea mare — oftă el.

— Mai ești nervos? Am întrebat.

— Mă îndoiesc că voi putea dormi.

- Cred...

— Mâine vine fratele meu.

- Știu. Și, de asemenea, iubitul tău, nu?

Am observat că spatele i-a devenit mai rigid și și-a umezit buzele, neștiind că acel gest mă îngreunează. Lucrurile au fost destul de rele pentru mine și pentru autocontrolul meu. A cules o floare din vița care creștea pe o parte a străzii, dincolo de gardul clădirii, și a îndepărtat încet petalele.

— De fapt, nu e iubitul meu. Nu chiar. Voiam să-ți fi spus înainte, dar adevărul este că nu aveam chef să vorbesc despre asta cu tine – a recunoscut el. — Landon este... Am o relație cu el. Fara eticheta. Diferit.

— Altfel... — Am savurat cuvântul.

— Suntem împreună — a întărit ea.

- Am înțeles. Atunci mi-o prezinți.

Încă puțin nervoasă, Leah a înghițit în sec și s-a uitat la mine recunoscător, înainte de a-mi da un sărut pe obraz și de a dispărea pe ușa hostelului. Și da, o parte din mine se gândise imediat că dacă nu era vreun iubit al naibii, ce naiba făceam eu stând acolo ca un idiot în loc să-i devoreze gura, riscând să nu mă dorească, dar, o altă parte din mine începea să înțeleg că uneori lucrurile nu sunt atât de ușoare, indiferent dacă pot sau nu să fac ceva. Uneori există mai mult, mult mai mult.

Lea

Întotdeauna am crezut că memoria asociativă este periculoasă. Mă refer la cea pe care nu o controlăm, cea care trezește senzații uitate doar cu o ușoară atingere. Aveam o mulțime de lucruri depozitate în cutii pe care le adunasem în mine.

Mama era miros de lavandă, mâinile ei îmi descurcau părul înainte de a mă împleti, personalitatea ei. Tatăl meu era răs vibrant, miros de vopsea și culoare. Gustul unei acadele de căpșuni și briza mării au fost după-amiezi petrecute plimbându-se prin Byron Bay și zile la școală. Soții Nguyen erau duminică, *cheesecake* și familiaritate. Și Axel...

Axel a fost multe lucruri. Asta era problema.

Asocierea lui cu atâtea detalii a avut aceste consecințe periculoase, pentru că amintirile lui îmi ieșeau mereu în cale. Axel era zorii și amurgul, luminile slabe. Era cămășile imprimate desfăcute pe jumătate, ceaiul de după cină și nopțile pe terasa lui. Era marea, nisipul și spuma valurilor. Era tatuajul pe care îl aveam pe coaste, *Let It Be* desenat de mâinile tale. Era prima dată când petreceam ore întregi între cearșafuri. A fost mișcarea de a ridica bărbia pentru a privi stelele și muzica blândă care înconjura...

Singura persoană care, dacă *Yellow Submarine* ar începe să joace oriunde, ar auzi și un „te iubesc” pentru fiecare „Toți trăim într-un submarin galben”.

Și nu a contat cât de mult am alergat, pentru că nu poți fugi de ceva ce ai fost cândva, decât dacă vrei să ștergi acele părți din tine.

Lea

Nu era de mirare că nu puteam adormi, așa că am încercat să mă calmez, după ce m-am întors din nou în pat, și mi-am fixat privirea pe tavanul camerei. M-am gândit la tot ce se va întâmpla în câteva ore și mi-am dat seama că stomacul meu se scufundă. Tablourile mele ar fi atârinate pe pereții unei galerii și în fața unei grămadă de ochi care ar vedea diferite lucruri, traducând pensulele în felul lor, luând tot ce doreau de ici pe colo... și asta mă speria. Nu reușesc să transmit ceea ce intenționez. Am renunțat ca, inevitabil, când le-am dat drumul, ca sunt doar ale mele și ca au o singură semnificație, pentru ca vor începe să aibă mai multe și să fie ale oricui ar vrea să le vada.

Am oftat adânc și am închis ochii. Și atunci am auzit-o.

O *căpușă moale* m-a făcut să mă îngrunc, urmată de încă câteva. *Bifă, bifă*. Am aruncat cearșafurile înapoi și m-am ridicat. *Bifă, bifă, bifă*. M-am apropiat de fereastră și am deschis-o. A trebuit să-mi frec ochii pentru a mă asigura că ceea ce vedeam este real. Axel a aruncat pietrele pe care le avea încă în mână la pământ și a ridicat din umeri la privirea mea deconcertată. Mi-am înăbușit un zâmbet.

— Ai treizeci și trei de ani, prea bătrân pentru a face aceste lucruri.

— Poate că mă simt tânăr când sunt cu tine.

— Nu cred asta... — am șoptit.

— Știam că ești treaz.

— Axel, e miezul nopții.

— Hai, coboară. E vineri, sunt locuri deschise.

M-am gândit o clipă, dar pe cine glumeam? Mă zvârcolisem în pat de ore în șir și nu aveam de gând să spun nu. Am oftat și i-am spus că voi fi gata în cinci minute. Mi-am îmbrăcat o rochie de soare albastru pal presărată cu luni albe, mi-am pus niște sandale cu toc plat și am plecat de la hostel.

Axel se sprijinea de gard.

— Nu m-ai fi putut suna de pe mobil?

— Am crezut că ar fi foarte normal — a glumit el.

— Și pietrele din fereastră, nu?

— Mi s-a părut mai distractiv.

Zâmbea în acel fel care părea să paralizeze timpul, înghețându-l în curba buzelor. Am urât asta. Magnetismul tău. Cât de ușor a fost totul pentru el. Am clătinat din cap și am mers alături de el în timp ce el a început să meargă pe stradă.

- Unde mergem? Am întrebat.

— Bea un pahar, de exemplu.

- Sunt foarte stresat. Am senzația că totul va merge prost, că o să rămân în gol sau că o să deschid ochii și o să mă trezesc goală în mijlocul galeriei.

— Phonix, sper. Voi fi în primul rând.

- Idiot! — L-am împins și el a râs.

— Va fi spectaculos — m-a liniștit înainte de a mă privi în piept. — De aceea am venit să te caut, pentru că te cunosc și știam că vei fi așa, în modul dramatic. În plus, am pregătit o surpriză. Cred... cred că o să-ți placă. — A înghițit în sec, puțin nesigur, și nu i-am putut citi expresia, pentru că imediat după aceea a revenit la sinele lui obișnuit.

Am simțit din nou acea senzație de furnicături pe care cu ani în urmă m-a stăpânit ori de câte ori primeam un cadou sau când cineva voia să mă surprindă. Neliniștit și emoționat, îmi amintesc că am rupt în grabă hârtia, fără să mă gândesc la altceva. Era ca și cum acele străzi familiare au reînviat părți ale fetei despre care credeam că au fost lăsate în urmă.

Dar mi-am controlat dorința și nu am întrebat.

Am ajuns pe malul mării și am continuat să mergem puțin mai departe până în zona în care era mai multă mișcare. Ne-am hotărât să ne oprim la un local deschis aproape de malul mării și, în timp ce am intrat în coliba mică unde se serveau băuturi, mi-am dat jos sandalele și am simțit senzația de podea din lemn și nisip pe picioare.

— *Mojito-urile sunt încă băutura ta preferată?*

„Da”, am răspuns, iar el a cerut două.

— Te-am învățat bine, nu?

Mi-am ținut respirația când mi-am amintit de acea noapte când Axel a cedat, când i-am spus că vreau să mă îmbăt și să dansez *Let It Be* cu ochii închiși. A făcut un ulcior de *mojito* și mai târziu m-a sărutat pentru prima dată sub stele.

Cât de îndepărtat părea... Și cât de aproape, în același timp.

Am luat o înghițitură mare din băătură. Pe fundal se auzea *Too Young To Burn* și, pentru că nu era devreme, erau oameni cu ochelarii făcând figuri triste în mijlocul barului, dansând și râzând în timp ce, în depărtare, unii își luau o noapte. înot.

— Îți voi cumpăra următorul *mojito* dacă îmi spui la ce te gândești. — Axel s-a uitat la mine.

— Este o ofertă imposibil de refuzat — spuse el, ironic. — Nu voi mai bea.

Am scos gheața din *mojito* și am băut puținul rămas prin paie. Axel și-a sprijinit brațul pe bar și mi-a oferit unul dintre acele zâmbete răutăcioase care îmi dădeau lumea peste cap.

— Amintește-mi care dintre noi este mai în vârstă cu zece ani — a glumit el.

— Amintește-mi care dintre noi este încă un copil mare — i-am răspuns.

A izbucnit în râs. Avea o cămașă lejeră, lejeră, cu primii câțiva nasturi desfăcuți. Vântul cald din acea noapte de vară i-a zguduit părul și a continuat să aibă aceeași privire captivantă care m-a atras și m-a speriat în același timp.

Am mai comandat o băătură. Nu știu de ce m-am răzgândit. A întrebat și el și am prăjit.

— Pentru succesele care urmează să vină — a spus el, iar eu am zâmbit și am luat o înghițitură fără să-mi las ochii la el. Axel a ridicat o sprânceană amuzat când a văzut că nu-mi pot lua ochii de la el. — Oricum, sunt incredibil de atrăgătoare, sau încerci să găsești cel mai bun mod de a scăpa de mine și de a-mi ascunde cadavrul.

— Al doilea, desigur — râd.

— Ar fi trebuit să ghicesc. — A pus paharul pe bar.

Am devenit serios și am simțit un fior.

— De fapt, mă gândesc de zile întregi la asta... Nu cred că încă ți-am mulțumit pentru tot ce ai făcut pentru mine.

— Ai spus deja mulțumesc, Leah, și nu e nevoie.

- Lasă-mă să termin. A fost un lucru dezinteresat. M-ai primit în casa ta. Ai avut grijă de mine. Și ai reușit să mă faci să simt din nou, să pictez, să trăiesc. Doar tu și cu mine știm ce s-a întâmplat în acele luni și nu-mi pasă ce crede altcineva, pentru că nu vor înțelege niciodată. Deci, mulțumesc pentru asta. Pentru că ai fost foarte generos. Un prieten. Familie.

Ochii lui erau o mare învolburată, plină de sentimente pe care nu prea le-am putut înțelege, deoarece erau prea încurcate. Părea entuziasmat, dar și neliniștit, agitat. Și-a umezit buzele și privirea mea s-a oprit, suspendată în acea mișcare, până când a șoptit:

— Dar tot nu mă ierți...

— Nu amesteca lucrurile.

A fost aproape o cerere. Pentru că am vrut să păstrez lucrurile bune. Generozitatea ta. Loialitatea ta. Sensibilitatea ta. Dar dacă se gândea la Axelul cu care făcuse dragoste, vedea alte lucruri. Lașitatea ta. Egoismul tău. Fragilitatea sa. Temerile tale. Cuvintele tale tăioase.

Și-a dat seama că nu era un drum pe care nici unul dintre noi ar fi vrut să o urmeze, pentru că atunci a schimbat subiectul, a mai comandat două băuturi de la chelner, în ciuda protestelor mele și mi-a arătat acel zâmbet răutăcios în spatele căruia se ascunde din nou.

Axel

Leah mi-a povestit despre orele ei universitare, despre cum îi lipsea doar o catedra, despre proiectul final pe care va trebui să-l facă în anul universitar următor, despre cum nu era sigură ce va face în continuare, despre vacanțele pe care le-a petrecut. cu Oliver și Bega în verile anterioare, din noile tehnici de desen pe care le încercasem...

Am ascultat-o, absorbit, urmând mișcarea buzelor ei în timp ce zorii ne îmbrățișau și am băut câte o băutură după alta. Am ajuns să-l împărtășim pe ultimul, la insistențele mele, unul roșu care era căpșuni, pentru că acea aromă mi-a amintit mereu de asta. S-a înroșit când i-am spus asta la ureche.

A început să cânte melodia *Payphone* și m-am trezit.

- Danseaza cu mine. — I-am întins o mână.

— Nu — începu el să râdă. — Am băut prea mult.

— Hai, nu te las să cazi. te strâng strâns.

Ea a râs din nou și m-a împins când am încercat să-i arăt cât de strâns o voi ține, pentru că și-a dat seama că era o scuză să mă sprijin de ea. M-a prins de mână, hotărât, și m-a condus la mijlocul pistei. Era încă desculță. Si eu. Picioarele ei se mișcau lângă ale mele și nu mă puteam opri să o privesc ca pe o proastă și să mă gândesc la tot ce îmi spusese despre viața ei din Brisbane.

— Deci, ai cunoscut o mulțime de băieți...

- Destul de putine. Nu asta ai vrut, Axel? — S-a întors fără să-mi lase mâna.

Am ținut-o aproape de corpul meu și am lăsat degetele mele să alunece de la talia ei până la șold, mișcându-mă în sunetul muzicii. Ochii lui m-au încrucișat și am vrut să rămân pentru totdeauna în acea privire, sub genele lui groase.

— Cum ai spus, mai exact? Să vedem... — Își duse un deget la buze.

— Nu e nevoie, îmi amintesc perfect.

— Deci, ce vrei să știi?

- Orice.

Am continuat să dansăm de parcă nu era nimeni în jurul nostru. Și poate că alcoolul vorbea pentru ea, dar, în ciuda cuvintelor de recunoștință pe care mi le spusese cu o oră înainte, în acel moment, am găsit furie în ochii ei. Și, de asemenea, resentimente și dezamăgire.

— Nu-ți amintești ceva mai interesant?

— Despre băieții cu care am fost?

- Da.

— Nu sunt multe de spus.

- Ți-a plăcut? — Am ținut-o mai aproape de mine. La naiba, eram entuziasmat, supărat și gelos.

- Uneori. Mai mult cu unii decât cu alții.

A trebuit să fac un efort să urmăresc ritmul muzicii, imaginându-mi în același timp alte mâini care o mângâie și propria mea voce cerându-i să trăiască, să plece, să facă sex, când ceea ce îmi doream cu adevărat era să fiu cea care atinge-l.

— Ai reușit întotdeauna să ajungi la orgasm?

Degetele lui mi-au apăsător ceafa.

— Axel, te întinzi.

— Prietenii nu pun astfel de întrebări?

— Nu strica noaptea... — A fost aproape o rugămintă.

Nu am vrut s-o fac, așa că am închis gura și am dansat, uitându-mă la ea și simțind cum pielea mea se ridica ori de câte ori trupurile noastre se frământau unul de celălalt. Leah s-a lăsat dusă, cu ochii închiși, dezinhibată și calmă. Am zămbit când mi-am dat seama că, cel puțin, reușisem să o împiedic să petreacă acea noapte nervoasă, zvârcolindu-se și întorcându-se în pat. Când mi-am dat seama că mai erau doar câteva ore până în zori, am convins-o că era timpul să plece acasă.

Ne-am întors la teighea să ne luăm sandalele.

- Nu sunt aici! Leah se încruntă indignată.

— Stai, te ajut să le cauți.

Mi-am pus șlapii și am încercat să-i găsesc sandalele printre băncile pe care ne-am așezat, dar Leah avea dreptate, nu era nicio urmă de ele.

- Si acum? — gemu ea puțin atinsă.

— Te duci desculță, cum ar putea fi, dragă?

— Nu-mi spune așa, se bâlbâi el. — Și trebuie să traversăm un drum de pământ. Pietricelele se vor lipi de picioarele mele! — Era foarte comică așa, supărată și emoționată.

- Te voi lua. Să mergem.

M-a urmărit până la malul mării. Când am ajuns la porțiunea de pământ, o porțiune care încă nu era asfaltată, m-am aplecat și i-am spus să se urce pe spatele meu.

- Glumesti? Nici măcar nu știu ce înseamnă doi plus doi.

— Cred că sunt cinci. Hai, urcă!

- E ridicol! Și dacă ne văd?

— De când îți pasă de ceea ce cred alții?

Asta a fost suficient pentru ca Leah să înainteze spre mine. Mi-a plăcut să o provoc. A reușit să se urce pe spatele meu și să-și pună picioarele în jurul taliei mele și brațele în jurul gâtului meu, ca o maimuță. M-am ridicat și am început să merg. Ea s-a mișcat.

— Fónix, nu-ți face asta la picior.

- De ce? — a întrebat el râzând.

— Mă gâdili, la naiba.

Leah a izbucnit în râs și, în timp ce încă mă plimbam cu ea pe spate prin porțiunea de pietriș, și-a periat din nou piciorul și picioarele mi-au clătinat. Am râs. Am râs amândoi în același timp, rupând liniștea nopții. Și, Phonix, a fost cel mai bun sunet din lume.

— Axel! Ai grijă, cădem! - strigat.

Am încercat să-mi păstrez echilibrul, dar m-am legănat și am ajuns la pământ, întinși cu ochii ațintiți spre cer, în timp ce încă râdeam de cine știe ce. Mi-am pus o mână pe burtă și am oftat adânc când am reușit să nu mă mai port ca un copil și să întorc capul să mă uit la ea.

— Mi-a fost atât de dor de asta... — murmură Leah.

— Din minunata mea companie?

Ea a râs din nou și a oftat, mulțumită.

- Acest. De golful Byron, de stelele sale. Și de la tine.

„Este bine de știut”, am răspuns eu recunoscător.

— Și familia ta, parfumul mării.

— Atunci întoarce-te. Rămâi aici – am împușcat.

— Viața mea este acolo acum...

Cuvintele lui au fost o verificare dură a realității.

M-am ridicat, încet, și i-am ținut mâinile ca să o trag. Cu ceva efort, am reușit s-o pun înapoi pe spate și am purtat-o până când poteca a fost asfaltată din nou. Am pus-o jos cu grijă și am continuat spre pensiune. Și, în fața treptelor, l-am apucat de încheietură.

— Ai uitat sărutul meu de noapte bună.

Leah și-a dat ochii peste cap, dar s-a aplecat înăuntru, iar de data aceasta sărutul nu a fost o simplă atingere, a fost un sărut sincer care mi-a încălzit fața.

— Bună seara, Axel.

Lea

Mă durea îngrozitor capul.

Nu prea știu cum, dar am reușit să mă dau jos din pat și să intru la duș. Apa a ajutat puțin, dar stomacul meu era încă în noduri. La naiba Axel și abilitatea lui de a mă convinge dintr-o clipită, fără să se gândească la consecințe. Cel mai probabil, aș avea o zi groaznică, a cărei primă etapă a fost un prânz planificat cu fratele meu și Bega la casa lui Nguyen.

Nici nu am avut timp să mă enervez, căci dormisem atât de târziu încât, după ce m-am pregătit și m-am pieptănat, am ieșit și am mers câteva minute până în zona cea mai centrală a Golfului Byron. ultimul sosit.

Am înghițit în sec când am intrat în casa Nguyen. Nu știu dacă mă durea stomacul din cauza mahmurelii sau din cauza că i-am vazut pe toți împreună după trei ani; dar, când Oliver s-a ridicat și a venit să mă îmbrățișeze, mi-am ascuns capul pe pieptul lui, ca să nu vadă nimeni că mi-a scăpat o lacrimă. Urăsem să fiu atât de emoționat și să nu pot să mă comport de parcă nu ar fi nimic, dar... eram o familie, eram uniți de legături care mergeau dincolo de ceea ce puteau explica cuvintele și sentimentul care m-a invadat când le-am găsit peste tot în jur. Masa era caldă și confortabilă.

— Întotdeauna un somnoros, piticule — a glumit fratele meu.

- Nu este adevărat! — am protestat. — M-am culcat târziu.

I-am salutat pe toți în timp ce se ridicau, începând cu Bega și terminând cu Axel, care s-a apropiat ultimul și mi-a dat un sărut blând pe obraz.

După aceea, mi-am luat locul obișnuit. Alături de tine. Și în fața fratelui meu. În timp ce Georgia a organizat mâncărurile și a strigat la noi toți să ne ajutăm cu mai multă mâncare, am crezut că întâlnirea va fi incomodă, pentru că era prima dată când Axel și cu mine împărtășim spațiul cu fratele meu de când a descoperit ce se întâmplă între noi. S.U.A. Totuși, umerii lui Oliver nu erau încordați și nici nu l-am văzut bătând cu degetele pe față de masă; era calm, cu un braț sprijinit pe spătarul scaunului lui Bega.

— Ieri, nu ai putut dormi — ghici el.

— Trebuie să fii foarte nervos. — Bega s-a uitat la mine.

Am dat din cap în timp ce am luat un covrig. Nu m-am putut abține să nu simt o anumită neliniște că sunt alături de Axel în fața familiei lui și a mea, a noastră. Și dacă nu l-aș cunoaște atât de bine, aș crede că este imperturbabil, ca întotdeauna, dar nu era, pentru că i-am observat rigiditatea mișcărilor.

— Oliver, întrebarea care trebuie pusă în acest moment este... — Axel se uită la fratele meu cu un zâmbet viclean curbat buzele. — ...cum dracu ai reușit să o păcăli pe fata asta să accepte să se căsătorească cu tine?

Daniel a izbucnit în râs, în ciuda privirii iritate a Georgiei, iar Justin și-a înăbușit un râs, amestecând în continuare salata. Oliver a răspuns zâmbetului lui Axel și era ceva în acea expresie, în acea tăcere a cuvintelor pe care numai ei le-au înțeles, care m-a mișcat.

— Eh, omule, să-ți spun adevărul... încă nu știu.
Bega îi dădu un cot și îl privi tandru.
„Este mai docil decât pare”, a spus ea.
- Știu. Foarte docil. — Axel a înghițit mușcătura pe care tocmai o băgase în gură. — Vrei să-ți spun glume de când era mic? Trebuie să dau și să vând.
— Axel, nici să nu te gândești... — Oliver a încercat să-l lovească cu piciorul sub masă, dar s-a eschivat și cumva, acolo, în acel moment, au revenit să fie copiii mici care au promis că nu se vor despărți niciodată când știau ce înseamnă asta. — Și eu știu multe lucruri despre tine — l-a avertizat ea.
— Ai grijă de limbajul tău, băiețel! — a exclamat Georgia.
A fost amuzant să văd cum fratele meu a lăsat imediat capul în jos, deși nu mai era tocmai un „băiețel”.
— Nu-mi face gura apă — se plânse Bega.
— O fată hotărâtă care știe ce vrea. Da, domnule — Axel a zâmbit, mulțumit.
— De fapt, eu sunt singurul care poate vorbi despre amândoi. — Justin le aruncă o privire răuvoitoare. — Acești doi, Bega, cu fețele alea angelice, au fost deja arestați de trei ori. Doi dintre ei pentru că au făcut figuri ridicole.
- Cat de cool! — au exclamat Max și Connor la unison.
- Scuze?! — Georgia și-a dus o mână la piept. Justin se uită la Axel și își ridică sprâncenele.
— Nu știa mama?
— Am ales să nu te îngrijorăm — începu să spună Daniel, dar tăcu când soția lui se uită la el de parcă ar fi vrut să-i scoată capul. — Dragă, a fost pentru binele tău. Douglas și cu mine ne-am gândit că ar fi cel mai bine. În plus, le-am dat o lovitură mare, nu-i așa, fiule?
- Așa cred. O zgârietură de neuitat.
Axel s-a strâmbat când mama lui s-a ridicat să ducă niște feluri de mâncare în bucătărie și Daniel a urmat-o în grabă. Apoi se aplecă spre Bega și șopti:
— De fapt, ne-au reținut din cauza unei bătăi, ne-au scos din secție și am plecat cu ei pentru tot restul nopții până în zori.
Eu și Bega am râs încet, iar Oliver a zâmbit când și-a amintit de ziua aceea, fără să-și ia ochii de la Axel. Când soții Nguyen s-au întors la masă, conversația a revenit la subiecte mai puțin complicate, precum expoziția, viața lui Oliver și Bega la Sydney și planurile pe care le aveau pentru viitorul apropiat.
— Nu te-ai gândit să te muți aici?
Fratele meu s-a încruntat la întrebarea Georgiei.
— E complicat din cauza muncii, știi cum e. Bega este directorul companiei, are multe responsabilități și are un rol foarte important.
— Dar asta e minunat — o întrerupse ea.
— Da, adică — adăugă Axel.
— Nu se știe niciodată — a conchis Bega, iar privirea surprinsă și plină de speranță a fratelui meu nu a trecut neobservată.
Nu am spus mare lucru în restul prânzului, pentru că doar le-am ascultat și le-am privit pe toate, încercând să înregistrez acel moment în memorie. După prânz, Daniel a deschis o

sticlă de șampanie și, după ce s-a asigurat că expoziția va fi o reușită și a turnat paharele, și-a ridicat-o pe a lui pentru a prăji.

— Familiei, spuse el, mândru.

Lea

L-am îmbrățișat pe Landon înainte ca acesta să închidă ușa mașinii. Ca întotdeauna, mirosea a parfumul pe care îl pune în fiecare dimineață și pe care deja îl asociaz. Corpul lui se potrivea cu al meu la fel ca cu o săptămână înainte, deși aveam senzația că nu-l mai văzusem de mult, de parcă am fi petrecut o lună separat.

— Parcă m-am întors din război — a glumit el.

Am izbucnit în râs în timp ce mă îndepărtam de el. Landon s-a aplecat și mi-a dat un sărut dulce și frumos, iar eu am urât că nu eu sunt cea care a luat inițiativa, acesta ar fi trebuit să fie primul meu impuls. M-am ridicat în vârful picioarelor pentru a ajunge la buzele lui.

- E încă devreme? - El a întrebat.

— Da, au mai rămas câteva ore. — Plecasem devreme de prânz să-i urez bun venit înainte de expoziție. - Vrei să ne plimbăm? Vreau să-ți arăt totul. Știi? Nu știu de ce nu m-am întors aici înainte. Ar fi trebuit să venim. Vino aici și petrece o zi la plajă și du-te să mănânci înghețată la cel mai bun magazin de înghețată din lume și...

„Leah, respiră”, a râs el, uitându-se la mine.

- Îmi pare rău. Sunt incantat. Și nervos.

- Totul se va rezolva. Promisiune.

Și chiar dacă Landon nu avea nimic de-a face cu arta sau expozițiile sau ceva legat de asta, l-am crezut. Pentru că, spre deosebire de promisiunile lui Axel, cele ale lui Landon fuseseră întotdeauna adevărate și simțite, cu acea seninătate care nu dă niciun motiv să punem la îndoială nimic.

— Mulțumesc că ești aici.

— Nu aș rata asta.

Am zâmbit și l-am tras ușor.

— Hai, să mergem — l-am invitat.

*

Când am ajuns la galerie, era deja seară. Am vrut să ajung mai târziu, când era deschis publicului, pentru a evita să-mi petrec fiecare minut pregătit să fac un infarct ori de câte ori văd pe cineva intrând sau, dimpotrivă, dacă încăperile erau goale; ambele variante mi s-au parut groaznice. Așadar, ne-am petrecut după-amiaza mergând la plimbări, la povești amuzante din copilăria mea, pe care le asculta cu interes și împărțind înghețată. După aceea, ne-am dus la hostel ca să mă pot schimba hainele.

— Gata? — Landon mi-a strâns mâna.

— Nici măcar deloc. — Totuși, am făcut un pas înainte și apoi altul și încă unul până am ajuns la treptele din față. M-am apropiat de el și i-am șoptit: — Dacă vezi că arăt de parcă voi vomita, încearcă să mă duci imediat la baie.

Râsul lui m-a liniștit puțin.

- Combinat.

Nu i-am spus că, pe lângă faptul că sunt nervos din motive evidente, eram și îngrijorat de momentul în care el și Axel s-au intersectat. Nu știu de ce mi-a fost atât de greu să-i văd în același spațiu, parcă ceva nu se potrivește și mă simțeam inconfortabil. Iar acel simplu gând m-a făcut să mă simt vinovat; Axel nu mai era nimic pentru mine și trebuia să învăț să trăiesc cu asta fără ca fiecare situație să trezească situații latente.

Erau deja oameni în galerie. Mulți oameni.

Aveam un nod în gât când mă îndreptam spre sălile de expoziție. Dintre toate emoțiile zilei, uitasem de surpriza despre care îmi povestise Axel cu o seară înainte. Și apoi, deodată, am înțeles. Sau mai bine zis, am ascultat.

O melodie a Beatles-ului se auzea încet prin difuzoarele distribuite în diferitele zone ale galeriei. Și, când s-a terminat, acordurile cântecului următor au început să se audă printre vocile vizitatorilor, care vorbeau animat fără să-și dea seama că eram pe cale să mă destrămă, asta, cumva, între pictura și muzica vieții mele. , am simțit că părinții mei sunt alături de mine, însoțindu-mă prin amintiri.

— Leah, ești bine? — Landon îngrijorat.

- Da, scuze. — Am reușit să zâmbesc.

M-am forțat să respir adânc înainte de a mă amesteca în mulțime. Sincer să fiu, am observat ce se întâmplă doar în următoarea jumătate de oră. Eram tulburat și puțin bolnav. M-am lăsat să plec când fratele meu m-a îmbrățișat cu mândrie și când ceilalți au făcut la fel; nu numai Nguyen, ci și Blair, Kevin și câțiva cunoscuți și vechi prieteni de școală care trecuseră pe acolo. Camerele erau pline, Justin a organizat *catering-ul* la recepție, iar muzica nu s-a oprit să se joace, ca un cadou neașteptat.

Totul a fost perfect. Aproape totul.

L-am oprit pe Sam când ne-am intersectat.

— L-ai văzut pe Axel? Am întrebat.

— Cred că s-a dus în biroul tău cu puțin timp în urmă — se încruntă, de parcă până în acel moment nu și-ar fi observat absența. - Te voi suna.

„Nu, o voi face”, am răspuns.

- El este bine. Stai, Leah. Mi-a pus o mână pe umăr și a zâmbit. — Am vrut să știți că am vândut un tablou și sunt oameni interesați de încă trei. Vernisajul este un succes și cred că acesta este doar începutul.

Eram pe cale să întreb ce tablou a fost cumpărat, pentru că mă deranja deconectarea de la ceva atât de al meu, dar am uitat de asta când mi-am amintit din nou de Axel, în același timp în care acordurile din *Let It Be* plutesc în jurul meu ... Am mers pe hol, lăsând mulțimea în urmă și i-am deschis ușa biroului fără să bat.

— Axel?

Vocea mi s-a pierdut în întuneric și brațele puternice m-au îmbrățișat și m-au tras de un cufăr pe care îl cunoșteam prea bine. Mi-am luat respirația când i-am simțit respirația caldă pe ceafă și apoi... l-am simțit mișcându-se împotriva mea. Și umiditatea de pe piele. Degetele mi se lipesc de talie. Relief. De asemenea, durerea.

Am tremurat când mi-am dat seama că plânge.

Am clipit din ochi ca să-mi țin lacrimile, dar a fost în zadar.

L-am îmbrățișat mai strâns și mi-am dorit să mă pot contopi cu el, să văd tot ce simțea, să-i străpung inima. Și nu știam ce înseamnă asta și nici nu voiam să mă gândesc la asta, pentru că pentru câteva minute de liniște și întuneric, am fost doar doi oameni care, în ciuda tuturor, au continuat să se iubească și să împărtășească atât de mult.

— Am promis... — Vocea lui răgușită ne-a cuprins.

Am închis ochii când mi-am dat seama.

Promisiunea pe care i-am făcut-o tatălui meu când mi-am dat seama că el însuși nu va putea expune niciodată și, în schimb, i-am spus că mă voi face să o fac.

M-am lipit de el. Mi-am sprijinit capul pe pieptul lui.

— Mulțumesc pentru tot, Axel. Pentru muzica.

— Îți mulțumesc că m-ai lăsat să revin în viața ta.

Axel

O parte din mine era încă un laș și voia doar să rămână în acel birou pentru totdeauna, cu Leah în brațe. Dar cealaltă parte încerca să câștige teren, încetul cu încetul, și știa că trebuie să învețe să înfrunte realitatea. Ca, de exemplu, să știi că acea îmbrățișare a fost efemeră. Sau că la doar câțiva metri, ne așteptau o grămadă de oameni care voiau să împărtășim acea noapte cu ea. Așa că m-am calmat și m-am îndepărtat încet de Leah.

- Trebuie să ne întoarcem.

— Știu, murmură el.

- Du-te. Voi merge mai departe.

Leah și-a dat seama că aveam nevoie de câteva minute singură ca să mă calmez și am plecat aproape fără să scot niciun sunet, aproape în vârful picioarelor. Am respirat adânc când ușa s-a închis. reusisem. Își ținuse promisiunea făcută lui Douglas. A fi fidel cuvântului tău avea ceva mângâietor și era ceva pe care nu l-am luat niciodată de la sine înțelese.

Am oftat, mulțumit, înainte de a pleca.

Am mers pe coridor spre cea mai mare cameră, am salutat niște oameni pe care îi cunoșteam și am fost abordat de o femeie interesată de una dintre lucrări. Din acel moment, și în ciuda ajutorului lui Sam, nu am avut niciun minut liber toată noaptea. Din când în când, îmi vedeam familia distrându-se. Și am văzut-o și eu, luminând fiecare cameră în care a intrat.

Când seara s-a sfârșit și galeria a început să se golească, Leah s-a apropiat. Ea a venit mână în mână cu el și au mers unul lângă altul. M-am forțat să respir, în ciuda plămânilor care îmi ardeau, simțeam... nu, de fapt, nu eram în stare să dau un nume la ceea ce simțeam, pentru că nu mă simțisem niciodată așa. Și dacă credeam că sunt pregătit pentru acel moment, m-am înșelat.

Vocea ei părea să se prăbușească.

— Landon, ți-l prezint pe Axel — a reușit să spună.

Tipul avea o privire prietenoasă și strângerea lui de mână era simplă și afabilă. Totuși, era imposibil să nu ignorăm tensiunea. Oricine m-ar cunoaște ar putea înțelege că eram dornic să ies de acolo, așa cum se întâmpla întotdeauna cu orice complicat, când simțeam că lucrurile mă sufocă și am ales să renunț la ele.

Așa că m-am ținut...

— Mă bucur să te cunosc, spuse el.

- În aceeași măsură. — Landon s-a uitat în jur înainte de a-și fixa din nou ochii căprui asupra mea. — Acest lucru este impresionant. Au făcut o treabă uimitoare.

- Mulțumiri.

Mi-ar fi plăcut să fie un ticălos. Dar nu a fost. A emanat cordialitate. Și, cu siguranță, era de o mie de ori mai bun decât mine. Mai atent. Mai curajos. Mai luptător. Am înghițit în sec să desfac nodul care mă sufoca.

Ca prin minune, Oliver a apărut.

- Cum stă treaba? A fost iadul, nu-i așa?

Am dat din cap, încă puțin copleșită de tot.

— De fapt, mai bine mă duc să-l verific pe Sam.

Abia când am ajuns într-una din celelalte camere mi-am dat seama că nu m-am uitat o dată la Leah, dar mi-a fost foarte greu să o fac în acea situație. A fost durere. Gelozie. Cum. Nu fusesem niciodată geloasă. Nu am știut ce rahat sunt angoasa și nesiguranța până când m-am îndrăgostit de ea.

Puțin mai târziu, am închis galeria.

Când am plecat, mi-am găsit familia și pe alții la ușă. Când m-au întrebat dacă îmi vine să merg la un pahar cu ei pentru a sărbători, am clătinat din cap.

— Am dormit puțin. Ma duc acasa.

— Hai, nu spui niciodată nu — insistă Oliver.

Leah și-a ținut privirea ațintită pe podea.

— Cred că mergem și noi — fratele meu m-a susținut și, Phoenix, l-am iubit pentru asta, pentru că m-a înțeles atât de bine, chiar și atunci când nici nu am putut.

— Ne vedem mâine — L-am bătut pe Oliver pe umăr. - Noapte bună.

Am continuat să merg până când nu au mai putut încerca să mă convingă. Și eram recunoscător că casa mea era la câțiva kilometri distanță, pentru că aveam nevoie să mă plimb și să mă relaxez, să nu mă mai gândesc la mâinile lor.

Am încercat să dorm, dar a fost imposibil.

Așa că, am ajuns să merg la terasă să mai fumez o țigară; Nu mai știu câți am fumat de când m-am întors de la expoziție. Mă gândeam la luna în descreștere și mă gândeam la toate prostiile pe care le făcusem de-a lungul vieții, când am auzit un zgomot în tufiș care creștea în jurul cabanei.

Înainte să se poată gândi, a apărut Oliver.

— La naiba, m-ai speriat! Ce faci aici?

A râs și s-a urcat în verandă.

— Am trecut pe aici să petrec puțin timp cu tine.

— E patru dimineața.

— Știam că vei fi treaz.

A luat pachetul pentru a scoate o țigară. l-am întins bricheta, încă puțin confuză, apoi am rămas tăcuți câteva minute, până am reușit să scot cuvintele.

— l-am promis tatălui tău, știi? Cine ar face asta.

Oliver a alungat fumul încet.

— Știu, Axel.

- Știați? Ți-a spus?

El a dat din cap. Părea incomfortabil.

— Mi-a povestit despre acea noapte.

— Ți-a spus că m-a convins să nu mai pictez?

Și-a stins țigara și a oftat.

— Nu înțelegi, Axel.

— Atunci explică-mi.

— Tatăl meu ți-a spus ce ai vrut să auzi.

— Nu știi ce spui...

Am mers în sus și în jos pe terasă cu o tensiune ciudată. Pentru tot, pentru noaptea aceea și pentru toți ultimii trei ani în care stagnasem. Nu înțelegeam. Nu vorbisem niciodată cu Oliver despre ceea ce Douglas și cu mine am împărtășit în acea noapte, pentru că, pentru mine, fusese un rahat cu adevărat important; a fost un înainte și un după, iar lui Oliver... nimic, nu spusese niciodată nimic. Am încercat să mă calmez și m-am oprit în fața lui.

— Vreau să înțeleg — aproape l-am implorat.

— Nu ai vrut să pictezi, Axel. Pentru că a fost un efort pe care nu erai dispus să-l faci, pentru că pentru a face asta trebuia să te deschizi și nu te gândeai să faci asta. Și, la naiba, te înțeleg, bine? Nu știam cum este pentru o persoană să se sacrifice serios până când părinții mei au murit.

- Nu este adevărat.

- Si da. Ai suferit pentru că ți-ai dorit ceva ce ți-ai refuzat. Era ca și cum ai încerca să alergi un maraton prin aranjarea obstacolelor. Puțin ironic, nu?

— Nu știu despre ce vorbești...

— Axel, uită-te la mine. - Am făcut. — l-ai spus tatălui meu că singurul lucru care stă între ecran și tu ești tu însuși. Știu, pentru că am insistat luni de zile să-mi spună și știi de ce? Pentru că m-am supărat că nu ai vorbit niciodată cu mine, ci cu el, despre ceva atât de important pentru tine, când eram fratele tău și nu puteam să-ți ascund nimic, nici măcar rahatul pe care îl mâncasem cu o zi înainte.

— Oliver...

— Nu, lasă-mă să termin. l-ai spus asta, iar el ți-a spus că nu mai trebuie să faci asta, că nimeni nu te forța, că te-ai băgat într-un război în care ai luptat doar împotriva ta și că nu ai putea câștiga niciodată.

La naiba, n-aveam de gând să plâng din nou în noaptea aceea. Așa că mi-a venit să-l dau cu pumnul, amintindu-mi propriile mele cuvinte. Așa am fost eu, foarte coerent: plâns sau pumn. Am respirat adânc.

— Problema ta este aici. — Mi-a atins capul cu mâna.

„Vreau să te omor”, am mârâit.

„Știu”, a răspuns el încet.

— Când mă uit la tine, jumătate din timp vreau să te lovesc. Interes. Cealaltă jumătate, mă simt vinovat. Și în mijlocul tuturor rahatului ăsta, ești încă unul dintre oamenii pe care îi iubesc cel mai mult pe lumea asta și urăsc să te plac, pentru că altfel ar fi mai ușor. Mult mai ușor...

Oliver scoase o altă țigară și o aprinse. A luat o lovitură. Am observat că mâna care se sprijinea pe balcon tremura ușor.

— Îmi vine să te sugrumă de fiecare dată când te văd și apoi mă întreb de ce naiba vreau să merg la tine. Ca acum. Când te-am văzut uitându-te la ea, am știut că am greșit.

Mi-am ținut respirația. Nu mă așteptam la asta, la naiba.

— Te-ai înșelat? Am întrebat.

— Ești îndrăgostit de ea.

— Ai întârziat deja trei ani — i-am răspuns.

Inima îmi bătea tare în momentul în care a început să râdă fără să vrea. Nu am înțeles de ce a apărut la mine acasă la patru dimineața și nici cum era posibil ca noi să purtăm acea conversație după atâta tăcere.

— Nu am întârziat, Axel. Am făcut ce trebuia să fac. Pentru că era sora mea, pentru că obligația mea era să o protejez, pentru că am sacrificat totul pentru ea ca să poată merge la universitate, pentru că am avut încredere în tine și m-ai eșuat, pentru că m-ai mințit.

— Deci ce dracu vrei? S-a terminat! Totul a mers la rahat! Esti fericit? Vrei să vorbim despre altceva? Credeam că am lămurit totul.

— Am vrut să înțelegi că nu că ai ajuns târziu, ci că nu ai ajuns niciodată. — A fost ca o adevărată înjunghiere în piept.

— Mi-ai cerut să-i dau drumul — spuse el cu o voce slabă.

— Și ai făcut-o. Fara lupta. Fără a încerca.

— M-ai întrebat — am repetat.

— La naiba, Axel, nu înțelegi? Dacă nu te-aș cunoaște ca mine, aș fi crezut că nu-ți pasă de sora mea. Ca și în cazul picturii. Ca cu orice altceva.

- Am de gând să te omor...

Am simțit... am simțit lava curgându-mi prin vene.

Abia puteam să respir. Și, în ciuda furiei, a furiei și a acelui moment de orbire în care abia puteam să înțeleg dacă era mai supărat pe mine sau pe Oliver, am observat că peretele de țiglă care ne despărțea se dărâmă la picioarele noastre, în timp ce ne țipăm rahatul. afară. pe care le aveam înăuntru.

— Îți amintești ce mi-ai spus zilele trecute?

— Nu. Nu, la naiba. Chiar acum, nu pot să mă gândesc.

— Axel, respiră. Uită-te la mine — m-a întrebat și am făcut asta, supărată, cu inima bătută în piept din cauza atâtor lucruri... — După ce te-ai dus la expoziție. În ziua aceea, mi-ai spus că sunt important pentru tine, dar că ea va fi mereu mai mult. În ziua aceea, m-ai confruntat și mi-ai spus să mă duc.

Strângerea pe care o simțeam în piept creștea din ce în ce mai mult...

Aveam nevoie de o mașină a timpului.

— Nu pot schimba ce am spus...

- Știu.

- Te-am dezamagit.

— S-a uitat,

- Sunt prost.

— Ai fost mereu.

Am râs fără să vreau și m-am frecat pe față.

— Nici măcar nu știu de ce ești aici.

— Sunt aici pentru că ești prietenul meu. Pentru că după ce am văzut cum te uiți la ea, am știut că ești nenorocit. Și pentru că toți încurcăm din când în când, Axel. eu sunt primul.

Ar fi trebuit să răspund cu cuvinte, să spun niște prostii profunde, dar nu puteam vorbi. Așa că pur și simplu m-am apropiat de el, l-am îmbrățișat și am lăsat să iasă aerul conținut. Și a fost o mângâiere. Relief. În ultima vreme, o mulțime de lucruri m-au ușurat, iar asta ar putea însemna doar că petrecusem prea mult timp dând-o în bară.

Oliver mi-a strâns umărul și ne-am despărțit.

„Și când cazi, ridică-te”, a spus el.

Am dat din cap și am mormăit înainte de a lua o țigară. M-a imitat. Am rămas tăcuți o vreme. Mă tot gândeam că îmi era groaznic de greu să înfrunt lucrurile, să merg înainte, să dau totul. Și, parțial, îmi era rușine că, după toate, Oliver fusese cel care venise să mă caute doi ani și jumătate mai târziu, că el fusese cel care îi era dor de mine, că el fusese cel care încerca să ne salveze. prietenie...

Exact ca în noaptea aceea. La fel ca întotdeauna.

Am alungat fumul și m-am uitat la el.

— Uite, Oliver, îmi place de tine.

— La naiba, asta devine ciudat.

— ...dar știi că cuvintele nu sunt punctul meu forte.

— Nu-mi spune — râse el.

— Discursul meu va fi un rahat.

— Axel... — începu să zâmbescă.

— Dar dacă tot vrei să fii nașul tău...

— Cine ar fi, dacă nu tu?

Am ajuns și eu să zâmbesc.

Axel

— Am vândut șase tablouri. Șase, repetă Sam. - Este incredibil. Poți să întrebi de ce nu ești atât de surprins pe cât ar trebui să fii?

— Pentru că mi-am imaginat deja.

— Fata are talent, dar...

— Nu înțelege. — Mi-am ridicat privirea din hârtiile pe care le răsfoiam pe birou. — Leah nu este cea mai bună și mai are multe de învățat. Există mii de artiști care au o tehnică mai bună decât a ei, care știu mai multe și care ar putea găsi o mie de greșeli în fiecare dintre picturile ei și știi asta. Cu toate acestea, are un suflet. Când cineva se uită la un tablou cu ea, poate vedea emoțiile pe care a vrut să le exprime și le poate simți. Transmite ceva. Și la urma urmei, nu despre asta este vorba?

Lea

În ultimele zile în care am fost în Byron Bay, abia l-am văzut pe Axel; după el, era ocupat cu gestionarea vânzărilor tablourilor și cu alte chestiuni. Aproape că simțeam că mă evită și, deși distanța îmi permitea să respir, a fi alături de el era totuși foarte captivant pentru mine. Un pic ca prăjitura aceea de ciocolată pe care ți-o pun în față când ești la dietă, sau acea bîrfă despre care spui că nu vrei să auzi, dar de care trebuie să știi.

Nu am avut prea mult timp să mă gândesc la el pentru că, după ce Landon a plecat în dimineața de după expoziție, am fost mai ales cu familia Nguyen, fratele meu și iubita lui. Luni, când am luat masa cu toții împreună pentru ultima oară, Axel părea mai gânditor decât de obicei, absent, în propria lui lume. Atât de mult încât abia deschise gura.

— Fiule, te simți bine? a întrebat Georgia.

- Da, minunat. — S-a uitat la ea distras, s-a întors să se concentreze pe farfuria lui și nu și-a ridicat privirea până când a venit timpul să ne luăm la revedere.

M-a sărutat pe obraz și m-a asigurat că mă va suna în acea săptămână pentru a discuta câteva chestiuni. Apoi a plecat și ne-am dus la hotelul unde stăteau Oliver și Bega. Când a spus că mai trebuie să-și facă valiza și să facă un duș, fratele meu m-a întrebat dacă vreau să merg la plimbare și i-am spus da, pentru că încă nu am petrecut timp doar noi doi și am fost foarte neobișnuit. Să-l am doar pentru mine ori de câte ori mă vizita în Brisbane.

L-am luat de braț în timp ce mergeam.

— A fost bine să mă întorc aici — am oftat adânc.

„Foarte bine”, a zâmbit el. — Mi-a fost dor de asta.

Și apoi, mi-a trecut ceva prin minte. De fapt, m-am gândit la asta în ultimii ani, dar nu am avut niciodată curajul să o fac cu adevărat.

— Ai vrea să... mergi la vechea noastră casă?

— Leah, nu știi dacă aceasta este o idee bună pentru tine.

„Dar vreau să plec”, l-am asigurat.

- El este bine. Să mergem. — Mi-a dat mâna.

Am mers pe acea cale, pe care amândoi o cunoșteam atât de bine, în tăcere. Era aproape posibil să văd emoțiile lui Oliver amestecându-se cu ale mele, de parcă ar fi culori: încrederea albastrului, incertitudinea unui galben intens, nostalgia liliacului...

Am crescut pe o proprietate care se afla la periferie, chiar lângă vechea casă a familiei Jones. Ambele erau case cu două etaje, cu o mică grădină în spate, înconjurate de copaci care creșteau liber.

Totul a fost la fel, dar în același timp, atât de diferit...

„Este abandonat”, am gemut, uitându-mă la casă.

— Nu este asta — Oliver mi-a strâns mâna. — A fost cumpărat de niște englezi acum câțiva ani, după cum știți. Vor să se mute aici când se vor pensiona, iar în acel moment îl vor dărâma și vor construi unul nou. Cel puțin, asta mi s-a spus.

În ciuda durerii și imaginându-mi acei pereți transformați într-un morman de moloz, m-am gândit că ar fi mai bine așa. Locul acela a păstrat prea multe amintiri pentru ca alții să fie creați deasupra lor. Dacă nu avea să mai fie niciodată la fel, și bineînțeles că n-ar mai fi, poate ar fi mai bine să o luăm de la zero.

— Îmi amintesc că te-ai cățarat în copac — Oliver a rupt tăcerea. — Te-ai cățarat ca o maimuță și ai stat acolo ore în șir, atârnat de crengi. Doar Axel te-ar putea doborî.

— Și mama ei a amenințat că o va tăia.

— Așa e — râse el. — A fost extraordinară.

— Avea mult caracter.

- Ca si tine. Atat de emotional...

— Semenii mai mult cu tatăl tău.

- Crezi asta? Serios?

— Da, ești sincer. Transparent.

Oliver a zâmbit și mi-a strâns mâna mai tare.

- Îmi place de tine atât de mult. Știi asta, nu-i așa?

- Si eu de tine. Vreodată.

Vântul de după-amiază a zguduit vârfurile copacilor și a măturat câteva frunze care căzuseră la pământ.

— Oliver.

- Se spune.

— Ce ai făcut cu toate lucrurile?

„Am luat ce am primit”, a spus el, privind în altă parte. — Soții Nguyen m-au ajutat. Am niște cutii și au păstrat altele. Am donat două dintre tablourile tatălui meu unei galerii care dorea să le păstreze și restul...

— Restul, ce?

— A rămas aici.

- În casă? Crezi că au eliminat deja totul?

— Nu știu și aș prefera să nu mă gândesc la asta — oftă și și-a frecat gâtul. — Ar trebui să ne întoarcem, Leah. Se face târziu, trebuie să te lasăm la Brisbane și zborul nostru pleacă la scurt timp după.

În timp ce ne-am întors la hotel, am încercat să-mi scot acele ultime gânduri din cap. Aș vrea să pot spune că am făcut-o. Dar nu.

februarie

(VARA, AUSTRALIA)

Lea

M-am întors la Brisbane. M-am întors la rutină. Pictura.

Fără să fie nevoie să mergă la cursuri, zilele se succedau. Petreceam ore întregi în pod, iesind ocazional la băuturi cu prietenii mei în mijlocul după-amiezii, sau mergând noaptea în apartamentul lui Landon pentru cină și dormind îmbrățișat lângă el.

Dar a fost o pauză în acea monotonie.

Și acest decalaj a fost numit Axel.

Lea

„Deci, un târg de artă”, a comentat Landon în timp ce mă ajuta să scot o tigaie dintr-unul din dulapurile superioare. Tocmai îi spuseseam că voi participa la una, în acel weekend, cu Axel și că voi expune cinci lucrări. — Vii acasă să dormi?

— Da, este doar o oră de mers cu mașina. Vrei să vii cu noi? — M-am uitat la el, puțin ezitant, pentru că știam că dacă ar spune da, situația ar fi ciudată pentru mine, dar, în același timp, aveam nevoie disperată ca totul să înceapă să fie normal și, în acel moment, eram departe. de a fi capabil să o facă.obține.

Landon a clătinat din cap și a oftat:

— Nu pot, am lucruri de făcut.

Am admirat liniștea lui Landon, liniștea lui. Poate pentru că sunt exact opusul, nervii și impulsivitatea pură. Ma las purtat de emoțiile mele; Aș putea să plâng de orice prostie sau să râd de același lucru până mă durea stomacul, să trec de la alb la negru într-o clipă și să întorc lucrurile atât de mult încât uneori mă simțeam ca o centrifugă.

— Spune-mi la ce te gândești.

S-a apropiat de mine și mi-a dat un sărut blând.

— Cred că ești uimitor.

— Vorbeam serios — am râs.

- Si eu. Ce te îngrijorează?

— Știi, situația asta. — M-am așezat pe blatul din bucătărie în timp ce el a pus apă la fiert și a scos din cămară un pachet de paste. — Dacă la un moment dat te deranjează ceva, vreau să-mi spui ce simți. Nu taci, te rog.

A inspirat adânc înainte să se uite la mine.

— Ar complica doar lucrurile.

-Atunci fă-o. Se complică.

Întotdeauna am preferat asta decât tăcerea.

— Îmi face griji pentru felul în care te privește — spuse el.

— Nu te uita deloc la mine.

Landon pune aluatul în apă clocotită.

— Și, de asemenea, că negi.

— Dacă l-ai cunoaște pe Axel, ai înțelege.

Mi-am mușcat buza. Nu am vrut să continui și să-ți spun că nu ar trebui să ai încredere în primele tale impresii despre Axel, că, în realitate, era mai slab decât te-a făcut să crezi înfățișarea lui, că, în adâncul sufletului, „a făcut” nu vreau lucruri atât de mult”, așa cum mi-a spus el.

- Ai vorbit? - El a întrebat.

— Despre ce vorbești, mai exact?

„La naiba, Leah. A ta. Ce s-a întâmplat.

— În privința asta, nu e nimic de discutat.

- Cum poți spune...?

— Suntem prieteni — l-am întrerupt alterat. — Și mai degrabă aș uita că am avut altceva, pentru că dacă îmi amintesc toate astea, sunt incapabil să-l iert. Nu am vorbit și mă îndoiesc că vom vorbi vreodată; Deja s-a terminat, sunt lucruri care ar fi mai bine lăsate în urmă pentru a merge înainte fără a avea greutate, știi? Pentru că nu poate fi altfel.

Landon a dat din cap și s-a uitat serios la mine.

— Nu-i mai ții ranchiună?

- Nu mai. — Și am mințit. Am mințit pentru că nu eram în stare să înfrunt adevărul și nu eram pregătit să răspund sincer la această întrebare. Dacă aș spune da, aș dărâma întreaga structură fragilă pe care mi-am construit noua relație cu Axel.

Axel

Prima dată când am simțit nevoia să pictez aveam treisprezece ani. În acea zi, Oliver nu a mers la cursuri pentru că avea febră, așa că, la întoarcerea de la școală, am trecut pe la el acasă să-l văd. Rose mi-a deschis ușa, mi-a zâmbit și m-a lăsat să intru.

— Intră, dragă. Oliver doarme.

- Inca? Cât de slab – am mormăit.

Rose a început să râdă și am urmat-o în bucătărie.

— Vrei să-ți fac niște suc de portocale?

- Ar putea sa fie. — Am ridicat din umeri. Adevărul este că nu aveam nimic mai bun de făcut în acea după-amiază și nu aveam chef să fiu singură. — Și Douglas, nu-i așa?

— Da, este în studio. Du-te să-l întâlnești acolo. Îți aduc eu sucul.

Am urcat scările pereche câte pereche până la etajul doi. Acordurile lui *I Will* m-au ghidat spre studioul lui și, când am ajuns acolo, am observat totul cu curiozitate. Douglas fredona cântecul cu o pensulă în mână, în timp ce Leah dansa în jurul lui. M-am uitat la ei, uluită, până când a observat prezența mea.

- Hei băiat! Vino aici.

A oprit muzica și mi-a zâmbit.

Am intrat. Fusesse acolo cu alte ocazii, dar de obicei cu Oliver lângă el și fără să acorde prea multă atenție picturilor pline de culoare care inundau acea cameră. O singură dată se oprise să se uite la unul dintre ei cu hotărâre, cu ani în urmă, când Douglas picta niște gândaci cu măruntaiele la vedere și pline de gălbenele.

- Ce faci? Am întrebat.

- Ce crezi? — a izbucnit el în râs.

— Vorbeam că muzica este atât de tare.

— Muzica este inspirație, Axel. — A pus din nou aceeași muzică și s-a uitat serios la mine, după ce a luat o perie din mâinile lui Leah care căzuse pe podea. — Nu ți-am spus niciodată cum am știut că sunt îndrăgostit de Rose?

Am clătinat din cap, puțin stânjenită că Douglas îmi va vorbi atât de deschis despre un subiect ca ăsta, care era inconfortabil. La acea vârstă, mă săturam de săruturile furate pe care le dădeam unui coleg, din când în când, când ieșeam de la școală, iar cuvântul „dragoste” îmi făcea să râd.

— A fost foarte ușor. Eram pe malul mării cu niște prieteni când am văzut-o în depărtare. Rose patinea, avea părul sălbatic și părea sălbatică, dar pe măsură ce se apropia, am început să aud în capul meu acordurile acestui cântec și, de asemenea, versurile. Toate. Am ascultat modul în care m-am îndrăgostit de ea.

„Este imposibil”, am mormăit.

— Chiar așa a fost. Interes.

— Și apoi, ce s-a întâmplat?

— Am căutat-o săptămâni întregi.

— Trebuie să fi crezut că ești nebun.

A zâmbit și a cântat din nou aceeași melodie. Am urmărit felul în care a amestecat două vopsele diferite în paleta plină de culori și, pe măsură ce minutele treceau fără ca niciunul dintre ei să spună nimic, m-am așezat pe podea cu spatele lipit de unul dintre pereții studioului. De acolo, l-am văzut pictând. Leah a dansat din nou în jurul ei pe muzică, fără să se oprească, până când, obosită, s-a apropiat de mine.

Chiar dacă avea deja trei ani, mai folosea din când în când o suzetă, ca în ziua aceea. Părul ei blond ondulat ajungea la umeri și obraji îi erau trandafirii. L-am lăsat să stea în poala mea. Nu-mi pasa prea mult de el, de fapt, pentru că la acea vârstă, singurul lucru care mă interesa era să ieșim cu Oliver și să făceam prostii, să-mi petrec după-amiezii admirând surferii și încercând să-i imit sau privind surf. fundurile fetelor care purtau bikini minuscule.

Și totuși, în după-amiaza aceea, nu am avut nevoie de nimic altceva.

Era ceva relaxant în privința modului în care Douglas își mișca mâna și își aluneca pensula pe pânza goală, umplând-o cu culoare. Când Leah a oftat încet, mi-am întors privirea și mi-am dat seama că a adormit în brațele mele cu suzeta în formă de gărgăriță în gură.

— Stai, o voi scoate de acolo.

L-am lăsat pe Douglas să o ia și să o ducă în pat. Când s-a întors, eu stăteam deja în picioare, gata să plec, dar m-am uitat câteva clipe la tablou.

- Iti place ceea ce vezi?

„Da”, am răspuns.

- Vrei sa incerci? — Douglas mi-a întins o perie.

M-am încruntat, puțin nesigur.

— Nu cred că o pot face. L-ar strica.

— Nimic de genul — a insistat el, până când am cedat și a stat lângă mine cu zâmbetul lui obișnuit, sincer și imens. — Îți spun ce ai de făcut, bine?

„Bine”, am dat din cap.

— Închideți ochii, nu mai gândiți, deschideți ochii și pictați.

— Și este deja? — am răspuns, neîncrezător.

— Este doar un prim contact.

— Ei bine, ai dreptate. El este bine.

— Gata?

Am dat din cap. Apoi am închis strâns ochii și m-am forțat să alung orice idee care mi-a trecut prin minte, până când tot ce am văzut a fost un cer senin în fața mea. Apoi am deschis ochii. Am întins mâna către paleta de culori, am îndepărtat puțin albastru și am lăsat o mică dâră pe cerul aceluia câmp deschis pe care Douglas îl pictase. Nesiguranța acelei prime linii s-a risipit pe măsură ce albul a lăsat loc mai multor albastru, din ce în ce mai mult; la ceva care s-a tradus într-o satisfacție ciudată, aceea de a inventa ceva, de a înregistra, de a pleca, de a depune, de a descărca, de a vomita, de a vărsa, de a exprima, de a striga...

— Ena, e clar pentru tine că cerul este senin.

- Îmi place în felul ăla. Îmi place cerul senin.

„Și eu”, a răspuns el. — Și ce zici de asta?

- Din această? A picta? — Mi-am încrețit nasul. - Da.

— Puteți face asta oricând doriți.

Am crezut că e o prostie. Desigur, Oliver ar râde dacă i-aș spune că vrea să înceapă să picteze ca tatăl său. Am ridicat din umeri cu o prefăcută indiferență.

- Poate că da. Într-o zi — m-am limitat să spun.

- Te voi aștepta.

Ani mai târziu, am înțeles că există zâmbete care ascund adevăruri. Că sunt după-amiezi care se transformă în amintiri importante. Momentele definitorii apar atunci când ne așteptăm mai puțin. Că farmecul vieții stă în acest element imprevizibil.

Lea

În interiorul mașinii, i-am aruncat o privire piezișă la Axel, în timp ce el s-a apucat de volan. Cu două zile înainte, selectasem cele câteva tablouri pe care le luam și veniseră să le împacheteze și să le ridice. La târgul de artă puteau expune doar artiștii care făceau parte dintr-o galerie și, în acest caz, Axel hotărâse să mă ia.

— Nu a fost nimeni mai bun? Am întrebat.

— Nu ești mulțumit?

— Da, dar... nu știu.

— Crezi că te-am ales din alt motiv, Leah? Gresești. În primul rând, a fost decizia lui Sam, ea este cea care se ocupă de aceste lucruri. În al doilea rând, poate ar trebui să începi să accepți că ai talent. Dintre toți artiștii pe care i-am reușit, tu ai fost cel care a vândut cel mai mult în cadrul unei expoziții inaugurale. Ai nevoie de un răspuns?

„Funcționează”, am recunoscut.

- Din fericire.

Axel a ridicat muzica și nu a mai spus nimic pe tot parcursul călătoriei. Nu am vrut să mă gândesc prea mult, așa că m-am limitat la a contempla peisajul; De la expoziție, petrecusem câteva săptămâni gândindu-mă la viitorul meu, așteptările mele, încercând să decid ce să fac cu viața mea. Și adevărul este că nu știam prea bine. Am vrut să pictez, dar nu știam ce altceva. Cumva, mă lăsam condus de mâna lui Axel, dar fără să știu sigur dacă mă va conduce pe cărările bune, sau dacă aş putea să închid ochii și să-l urmăresc fără să-mi fac griji pentru altceva.

Târgul de artă a avut loc într-o clădire mare cu numeroase săli. Când am intrat, ne-au dat acreditările și ne-au informat că spațiul nostru este rezervat la etajul doi, în dreapta. Când am ajuns, lucrările mele erau deja acolo. Erau doar cinci, dar nu era loc de mai multe și am avut încredere în ceea ce a spus Axel că e bine să încep să mă fac cunoscut în astfel de competiții. În ciuda mirosului intens de dezinfectant și a pereților netezi, impersonali, spațiul era destul de spațios.

Axel își ajusta gulerul cămășii. Se îmbrăcase și nu eram obișnuit să-l văd așa, în pantaloni lungi, o cămașă neagră strâmtă și o barbă proaspăt rasă. Dar era atât de atractiv încât, pentru o secundă de slăbiciune, am simțit prezența lui copleșind totul. Asta m-a inundat.

Am clătinat din cap și m-am încruntat.

- De ce ești așa de tăcut? — am întrebat, din moment ce îl preferam pe Axel bine dispus pe cel din fața mea, ușor pierdut în propriile gânduri. Parcă, după ziua deschiderii, ceva în el s-ar fi schimbat.

— Nu prea am dormit.

Nu știam ce altceva să spun.

Ziua a trecut încet. Foarte încet.

Dacă Axel era aceeași persoană care a fost întotdeauna, fără griji, fără filtre, care mă făcea să râd chiar și atunci când eram supărată pe el, probabil că minutele nu s-ar fi simțit ore; Pur și simplu stătea aplecat într-o parte ori de câte ori se apropia cineva și se interesa de lucrări, de parcă nu ar fi vrut să se implice. Cel puțin, până când vindem un tablou unui cuplu și ei fac actele.

Pe la șase după-amiaza, am plecat.

— Și celelalte tablouri?

— Nu vă faceți griji, vor fi duși la galerie.

- El este bine. — Mi-am mușcat buza. — Ești sigur că nu ai nimic?

Axel bâjbâi cu cheia mașinii și, în loc să o bage în contact și să plece, și-a lăsat capul pe scaun și a oftat obosit. Și-a pus un deget la vârful nasului și a pocnit pe limbă.

— Luna trecută, am vorbit cu Oliver... — Am rămas tăcut în timp ce neliniștea câștiga spațiu în mine. — Am vorbit despre tine. Din tot ce s-a întâmplat acum trei ani. Și de la mine. Despre ce am greșit, despre lucrurile pe care le-am spus în acel moment și...

„Nu, te rog”, l-am întrebat.

— Lea...

- Nu.

- De ce?

Și mi-am dat seama că acesta a fost un moment important, unul dintre acele momente care înclină balanța de la o parte la alta. M-am gândit la asta în timp ce inima îmi bătea în piept. Am avut răspunsul, dar m-a durut să trebuiască să i-l dau.

— Pentru că atunci te voi urî, Axel — am gemut. — Și chiar acum, nu pot face asta. Tocmai ai reapărut în viața mea și... am nevoie de tine. Nu vreau să mă gândesc la tot ce s-a întâmplat sau de ce ai făcut-o. Și mai rău, cum ai reușit să o faci. Nu vreau să mă gândesc ce s-ar fi întâmplat dacă nu aș fi făcut expunerea cu universitatea, poate nu ai fi avut niciodată curajul să revii în viața mea. Nu vreau să se strice nimic acum, când încă ne refacem prietenia.

Axel s-a uitat la mine. L-am văzut inspirând.

— Aș fi venit să te caut mai devreme sau mai târziu.

- Apoi. Dar nu vom ști niciodată.

- Stiu draga. Îți jur că știu.

Am înghițit greu pentru a elibera nodul din gât. Am simțit un gust amar, de parcă cuvintele au lăsat acea senzație în urma lor și totul era atât de încurcat între noi, încât era imposibil să găsești capătul firului și să-l tragi pentru a-l îndrepta.

— Axel, nu vreau să te pierd din nou.

— N-aș lăsa niciodată să se întâmple asta.

Nu-l văzusem niciodată așa. Nesigur. Fragil.

— Am nevoie de mai mult timp — am reușit să spun — și poate într-o zi...

„Poate că într-o zi voi putea să te privesc în ochi, în timp ce-mi explici cum ai reușit să renunți la ceea ce aveam, acea istorie pentru care ai fost dispus să sacrifici totul. Cum ai reușit să adormi fără să plângi în fiecare noapte? Cum este posibil ca lucrurile să fie atât de trecătoare pentru tine. Și, în acel moment, poate o să încep să te cred când vei spune că ai fi venit să mă cauți mai devreme sau mai târziu, pentru că trei ani... trei ani e prea mult, în trei

ani construiești lucruri noi, în trei ani aproape că uitasem forma cicatricei de pe fruntea ta și nuanța exactă de albastru închis din ochii tăi.

M-am gândit la toate acestea cu inima agitată.

— Ce vrei de la mine acum? — În vocea lui era frică, dar și nerăbdare, de parcă ar fi trebuit să știe, odată pentru totdeauna.

- Vreau sa fii prietenul meu. Vreau să te am din nou în viața mea. Nu tu, Axel? Fie ca să petrecem timp de calitate împreună, ca în noaptea trecută — i-am amintit și i-am zâmbit tremurător când mi-am amintit de felul în care am ajuns amândoi întinși în mijlocul trotuarului, după ce l-am gădilat în timp ce el se plimba. — Îl vreau pe obișnuitul Axel — am concluzionat.

Axel

Poate că viața sunt momente. Doar asta. Momente. Și uneori ajungi sau nu ajungi la momentul potrivit. Uneori, o secundă schimbă totul. Uneori timpul este decisiv. Uneori, când vrei să vorbești, cealaltă persoană nu mai este dispusă să te asculte. Presupun că acestea sunt lucruri care se întâmplă. Că în anumite ocazii ne dorim ceva și, după câteva săptămâni, abia ne amintim, sau și-a pierdut toată valoarea.

Și cel mai rău dintre toate, am înțeles-o pe Leah.

Trecuse trei ani să fie gata. Trei ani de tăcere, după ce i-am spus că poate nu-mi place prea mult de ea și am văzut cum fața i s-a prăbușit între durere și lacrimi, înainte ca ea să fugă în miezul nopții. Trei ani de a fi un nemernic. Situația merita o explicație. Ea a meritat-o. Încă nu eram sigur ce să-i spun sau cum să mă exprim, dar trebuia să încerc, cel puțin, până mă opresc să mă gândesc la ce avea nevoie Leah și mi-am dat seama că, pentru prima dată, ar trebui să pun sentimentele ei înaintea mea, pentru că asta se întâmplă când îți place atât de mult pe cineva.

Așa că am înghițit toate cuvintele.

Lea

Axel nu mai spuse nimic, doar dădu din cap, încet și gânditor, înainte de a porni mașina.

Am rămas tăcut când am lăsat străzile în urmă și am plecat din oraș. Curând, conduceam de-a lungul unui drum mărginit de pădure tropicală. Mi-a zâmbit când mi-a aruncat o privire laterală pe o porțiune dreaptă de drum, iar asta m-a liniștit.

Apoi, am început să mă relaxez, pentru că eram epuizată de ziua de nervi și de acea conversație în așteptare care părea să plutească între noi. M-am gândit să dorm puțin, dar am renunțat rapid când am văzut că facem la dreapta, intrând pe o potecă îngustă de pământ.

- Unde mergem? — M-am încruntat.

— Nu-ți plac aventurile?

Privirea lui răutăcioasă mi-a amintit de bătrânul Axel, ceea ce-i cerusem să fie, iar acel sentiment de familiaritate m-a încălzit înăuntru.

S-a oprit în fața unei plaje pustii.

-Ce facem aici?

Nu a raspuns. A coborât din *pick-up*, s-a dus în spate și a desfăcut capacul unde își ținea plăcile de surf.

— Sper că te distrezi, am murmurat.

— Nu ai chef? Haide, coboară din mașină.

- Nu asta e întrebarea. Nu am bikini.

— Nici măcar lenjerie intimă? — Idiotul a zâmbit când a observat că mă înroșesc. Mi-am strâns buzele. — Nu am de gând să văd nimic din ce nu știu bine, dragă.

Mi-am dat ochii peste cap și el a plecat, mergând spre malul mării. Am rămas acolo o vreme, privindu-l mergând în soarele după-amiezii și întrebându-mă dacă nu ar fi mai bine să-l înfrunt pe necunoscutul Axel decât pe cel care mă încolțea mereu de perete, de parcă ar fi încercat să ajung la partea mea cea mai impulsivă, cel pe care am încercat să-l domin și să îl controlez.

L-am insultat psihic de câteva ori, înainte de a mă lăsa purtat de dorința și invidia pe care le-am simțit când l-am văzut în apă. Mi-am scos rochia și am fost recunoscătoare că purtam un set de lenjerie de culoare închisă. Apoi, am luat una dintre cele două scânduri rămase și m-am îndreptat spre plajă, contemplând cerul portocaliu.

— Ai întârziat — mi-a reproșat când l-am ajuns din urmă.

— Îmi pare rău, am enumerat toate motivele stupide pentru care mă îndrăgostesc de jocul tău.

— Îmi place când te enervezi.

S-a îndepărtat, scufundându-se în apă, iar eu l-am urmat.

Nu am reușit să prind primele trei valuri bune, dar, la a patra încercare, am reușit să rămân în picioare pe bord, cu corpul aplecat înainte, alunecând lin în timp ce marea și parfumul ei

mă învăluia; și totul a fost perfect. Perfect. Acele momente de împlinire care vin atunci când te aștepți mai puțin și care te zguduie, parcă ți-ar aminti că da, sunt posibile și care te umplu de energie.

După multe căderi, mi-am dat seama că mă doare și epuizată, așa că am ieșit din apă și ne-am așezat la malul mării, pe nisipul umed, să ne usucăm puțin. Soarele aproape dispăruse; raze roșiatice și portocalii împrăștiu cerul, care începea să se întunece, iar păsările care lăsau urme păreau niște mici umbre peste murmurul mării.

— Cum ai picta asta? — Am întrebat fără să mă gândesc.

- Cerul? — Axel se încruntă. - Nu știu.

— Trebuie să ai o idee, am insistat.

A scos un oftat și și-a relaxat umerii.

- Cu mâinile...

- Îmi pare rău? - Am râs.

— Da. — El a zâmbit. - Cu mâinile. Am prins vopseaua cu degetele și le-am întins în sus”, a explicat el, așezându-și degetele ca pe o gheară.

Mi-am imaginat razele așa, desenate dintr-o dată cu vârful moale al degetelor lui și m-am înfiorat.

— E timpul să plecăm.

— Da. Să mergem — spuse el ridicându-se.

Nu am vorbit la întoarcere, dar nu a fost incomod. Am avut senzația că am asamblat niște piese care erau libere de mult timp și poate că puzzle-ul nu era perfect și erau piese deplasate, dar deocamdată așa a funcționat. Pentru că, când m-am uitat la el, conducând și cântând cu voce joasă melodia pe care o cânta la radio, mi-am dat seama că am din nou nevoie de el în viața mea. Să te îndepărtezi de el nu mai era o opțiune. Nu fusese niciodată, în realitate, cel puțin până când m-am forțat să fac asta. Axel era ca acadea aceea de căpșuni pe care nu o mai gustasem de ani de zile, dar care, din momentul în care am făcut-o, a devenit din nou aroma mea de zi cu zi. Cel mai dependent.

Când am ajuns în Brisbane, m-a dus la reședință.

L-am văzut pe Landon stând în prag. Am deschis ușa mașinii chiar înainte ca Axel să tragă frâna de mână și să iasă.

-Ce faci aici?

— Credeam că ne putem vedea în seara asta.

- Clar. Nu știam la ce oră vom termina. — Am observat că Landon se uita la părul meu dezordonat și la nisipul de pe plajă. Am vrut să elimin sentimentul de vinovăție care mă agăța de gât, pentru că nu-mi plăcea să mă simt așa și nici că totul era atât de tensionat, atât de incomfortabil. — Ne-am oprit după ce s-a terminat târgul și s-a făcut puțin târziu.

— A mers totul bine? — Mi-a dat un sărut pe obraz.

Am dat din cap, dar nu am continuat să vorbesc când am văzut că și Axel a coborât din mașină și s-a apropiat să-l întâmpine. Îi întinse mâna lui Landon cu o expresie imperturbabilă, acea mască care mă ura și mă intrigă, în părți egale. Landon l-a întrebat dacă vrea să bea ceva, iar Axel a refuzat invitația spunând că mai are mult de plecat acasă. Și-a luat rămas bun de la mine cu un sărut pe obraz.

- De ce ai făcut asta? Am întrebat.

- Ce? — Landon a intrat pe ușă când am deschis-o.

- Știi. Acela. Invită-l să rămână.

- Este acolo ceva gresit?

- Nu dar...

— Ai spus că nu îi ții ranchiună.

Am oftat când am ajuns în cameră și m-am așezat pe pat. M-am jucat, absent, cu un fir care atârna de rochia mea, iar Landon mă privea, gânditor. Și pentru prima dată de când ne-am întâlnit, am avut una dintre acele tăceri incomode de care e greu de scăpat.

Am inspirat în timp ce mi-am ridicat capul.

„Este incomod,” am șoptit.

Landon și-a frecat bărbia încordat.

— Dar nu ar trebui să fie, Leah.

- Ce înseamnă asta?

- Orice. Nu înseamnă nimic.

Landon se apropie de fereastră și o deschise; aerul cald nopții a intrat în cameră. Nu știu cât timp am stat acolo în tăcere, fiecare gândindu-se la lucrurile lui, dar m-am trezit când nu mai puteam suporta acea neliniște care părea să preia toate lucrurile frumoase pe care le construisem în timpul acelor ani: prietenia, încrederea, securitatea.

L-am îmbrățișat din spate și mi-am sprijinit fața pe spatele lui.

El nu s-a mișcat, dar nici eu nu m-am îndepărtat.

Și, în acel moment, a fost suficient.

Axel

Justin s-a uitat la mine. Eram pe terasa casei mele, după o săptămână în care abia vorbisem cu Leah. Mi-am aprins o țigară și am pufnit.

- Care-i treaba? — a întrebat fratele meu.

- Orice. Mă sufocă să mă gândesc la toate astea.

— Dacă nu-mi spui, plec.

— Stai, încerc să găsesc cuvintele... — L-am oprit și am respirat adânc. — În ultimul timp, m-am gândit la mine. Și oamenii, în general. Crezi că realitatea se apropie de ideea pe care o avem despre noi înșine? Adică... nu sunt sigur că am fost întotdeauna sincer. Cred că, în adâncul sufletului, cu toții ne dorim să devenim într-un mod concret și încercăm să atingem acel ideal.

— Și asta e rău? Pare un scop bun.

— Dar, până la urmă, cine suntem noi cu adevărat?

— Nu cred că există un răspuns la asta.

- Ar trebui să existe. — Am stins țigara. — Uneori nu mă regăsesc în mine. Am senzația că am ajuns târziu în viață, că nu sunt în locul în care ar trebui să fiu la momentul potrivit; Parcă îmi lipsește ceva, dar nu știu ce. Și mi-e teamă că nu voi ști cum să opresc asta, pentru că de fiecare dată când încerc, ajung să fac un pas înapoi.

Axel

Sam a bătut la ușa biroului înainte de a intra.

— Îl ai pe Hans pe linia doi, încearcă să te localizeze de ieri după-amiază.

- La naiba cu asta. — Mi-am uitat telefonul mobil pe unde nu-mi aminteam. Am luat telefonul fix pe care îl aveam pe birou și am răspuns la apelul proprietarului galeriei. — Hans? Îmi pare rău. De ce ai nevoie?

— Ascultă, fata asta nouă... fiica lui Douglas...

— Cred că te referi la Leah Jones.

— Da. Sam mi-a spus că au vândut aproape jumătate din picturile din expoziție și, săptămâna trecută, mi-a trimis fotografii cu lucrările pe care le-au catalogat. Cred că este perfect pentru un proiect pe care îl am în mână. Dar aveam nevoie de tine să ai grijă de tot. Și ca ea să accepte, desigur.

-Despre ce este vorba? Am întrebat.

— Tu stai? Foarte bun. Aici merge.

Lea

- Ești fericit? A fost ceea ce te așteptai?

Am dat din cap când am părăsit cursul cu Linda Martin. Era sfârșitul zilei de vineri, holurile erau pline de studenți și mă dusesem la universitate să vorbesc cu profesorul meu despre stagiul pe care trebuia să-l fac în anul universitar următor.

— Adevărul este că nu mă așteptam la nimic concret — am recunoscut, după un minut de tăcere în care am tratat întrebarea lui. — Deci cred că orice va fi. Sunt... în așteptare. Da, cred că acesta este cuvântul.

— E bine să încercăm lucruri, să știm ce vrem și ce nu vrem. — Începuse să burniță. — Lumea artei este dificilă, după cum știi, eu cred că secretul este să-ți găsești locul, cel în care te simți confortabil. Și în ceea ce privește stagiul, gândește-te bine, ambele opțiuni sunt bune, dar este decizia ta, Leah.

— Știu, voi încerca să-ți spun ceva repede.

Ne-am luat rămas bun și am mers pe ușa principală a *campusului* în ploaie, care cădea din ce în ce mai intens. Am protejat dosarul, strângându-l la piept când mi-am amintit că aveam două amprente înăuntru pe care voiam să rămân intacte și am înjurat pe sub răsuflare că mi-am uitat umbrela, deși știam că furtunile de vară sunt frecvente. Am gemut când am băgat piciorul într-o băltoacă și m-am întors pentru a auzi un râs răgușit familiar lângă mine.

— Axel? — Mi-am mijit ochii.

— Haide, am mașina în apropiere.

- Ce faci aici? -Urmarește-l.

— Mi-ai spus că te vei întâlni azi cu profesorul Martin. — Schimbasesem câteva mesaje cu două zile înainte și, nu știu de ce, am avut chef să-i povestesc despre stagiul și îndoielile pe care le aveam, pentru că niciuna dintre opțiuni nu m-a convins complet și știam că Axel va să poată înțelege. — Am venit să mă ocup de unele chestiuni. Și vorbesc cu tine.

Privirea lui neliniștită nu a trecut neobservată.

Ne-am urcat în mașină și, în timp ce ne-am întors pe șosea, am privit mișcându-se ștergătoarele de parbriz.

— Despre ce ai vrut să vorbim? Am întrebat.

— Este o chestiune delicată. Putem aștepta?

— Landon o să mă ia de la reședință în jumătate de oră. — Am înghițit în sec în timp ce i-am contemplat profilul. — Mă sperii, ar trebui să-mi fac griji?

— Nu, nu e nimic rău. Dimpotrivă.

A fost tăcut până s-a oprit în fața clădirii mele. A scos cheile din contact, ploaia a căzut puternic pe sticlă și a rămas acolo, acoperind totul. M-am gândit că ar fi frumos să pictez așa ceva; neclar, difuz, haotic.

Axel a tras aer în piept și s-a uitat la mine.

— Acum câteva zile, Hans m-a sunat pentru că era interesat de un proiect legat de tine. Este nevoie de o persoană tânără, sub douăzeci și cinci de ani, care să ocupe un post vacant de bursă și să participe la unele expoziții, împreună cu alți artiști din diferite țări. Este o oportunitate excelentă, iar bursa acoperă toate cheltuielile, inclusiv cazarea și o garsonieră...

„Dar am deja un studio”, a spus el.

— Proiectul este la Paris.

- Glumesti? - Am raspuns.

— Nu, Leah, ascultă...

- Aceasta este o nebunie! Nu pot pleca!

- De ce? - El a întrebat.

— Din o mie de motive. Trebuie să încep stagiul. Și viața mea este aici, Axel, nu e în planurile mele să mă mut într-un loc care este la o mie de kilometri distanță. Știi că îmi este greu să fiu singură, știi cât de mult m-a costat să vin în Brisbane, cât de speriat am fost...

Mi-a ținut bărbia cu degetele.

Privirile noastre s-au împletit.

— Aș merge cu tine la Paris, dragă.

Și acei ochi... acel fel de a mă atinge...

Mi-am întors fața și am deschis ușa mașinii. Am plecat, în ciuda ploii, și am fugit la reședință. Tocmai pusesem cheia în broască când i-am simțit prezența în spatele meu. Nu m-am întors. Am intrat hotărât și am mers pe scări. Am urcat cu el chiar în spatele meu, lăsând o dâră de apă oriunde mergeam.

— Axel, trebuie să pleci — a spus el când a ajuns în cameră.

M-a ignorat. Stătea în mijlocul camerei cu spatele rigid și maxilarul încordat, în timp ce eu deschideam dulapul pentru a scoate hainele uscate.

Eram atât de nervos încât îmi venea să râd. Cum se gândise la așa ceva? Să merg cu el în cealaltă parte a lumii părea mai riscant decât să joci la ruleta rusă. Începusem să-i tolerez prezența abia acum o lună, forțându-mă să-mi amintesc că era prietenul meu, că ceea ce se întâmplase în acea casă era doar un detaliu al poveștii noastre... dacă te gândești la el, el a făcut mereu parte din familia mea..

Axel m-a oprit să merg la baie. Ochii lui neliniștiți mi-au străbătut fața și s-au fixat asupra ochilor mei.

— De ce ți-e atât de frică?

- Știi ce. Deja ti-am spus.

— Și ți-am promis că nu vei fi singur.

- Nu vreau sa stiu. Lasă-mă să trec, trebuie să-mi schimb hainele.

Nu s-a mișcat. Stătea acolo în mijloc, făcându-mi picioarele să tremure în apropierea noastră.

- Spune-mi. Ți-e frică de ce s-ar putea întâmpla?

— Nu știu despre ce vorbești.

— Știi, da. Dintre noi.

M-am încruntat și mi-am ridicat capul.

— Nici măcar nu este o posibilitate.

Axel a plecat și eu am intrat în baie. Am respirat adânc după ce am închis zăvorul, de parcă tocmai aş fi ridicat o greutate de pe mine și m-aş fi simțit din nou protejată, departe de el. Nu eram sigură ce s-a întâmplat care m-a speriat atât de tare, nici nu voiam să mă gândesc la asta. Nu mi-am dat seama că brațele îmi tremurau până nu le-am ridicat pentru a-mi da jos cămașa udă.

— Bine, voi vorbi prin ușă — spuse el.

Și nu m-am putut abține să nu-mi strâng dinții când i-am auzit vocea înăbușită. Cum a putut să fie atât de încăpățânat și impasibil atunci când își dorea ceva cu adevărat și, în același timp, să nu-și mai dorească atât de ușor?

— Bursa durează doar două luni, motiv pentru care îți cer să-ți lași viața aici, Leah. Și în ceea ce privește stagiul, ei bine, sunt sigur că aş putea vorbi despre asta cu profesorul tău și să găsesc o modalitate de a obține o echivalență; ar fi ca un doi în unu.

— Văd că te-ai gândit deja la toate — am murmurat.

— Desigur, sunt cel mai bun agent din lume.

Mi-am dat ochii peste cap după ce mi-am desfăcut fermoarul pantalonilor.

— Sunt sigur că mai sunt și alți oameni interesați.

— Nu mai avem artiști atât de tineri.

— Atunci caută unul.

— Putem avea această conversație față în față și nu printr-o ușă?

L-am deschis la scurt timp. Măcar era mai senină; pentru că mă simțeam din nou mică și tremurândă în fața lui și nu voiam să fiu din nou atât de vulnerabilă.

— Axel, serios, arată spectaculos și știu că este o oportunitate grozavă.

— O oportunitate excelentă. Hans are multe contacte.

— Da, dar nu e pentru mine, îmi pare rău.

M-am dus să iau o cravată de păr de la birou.

- Deci ce vrei?

Am auzit o anumită frustrare în vocea lui.

— În legătură cu ce, mai exact?

— În ceea ce privește cariera ta. Referitor la pictură. Spune-mi care este scopul tău și voi încerca să te ajut să-l atingi, dar cred că ar trebui să avem această conversație înainte de a face pași suplimentari. Ce ai de gând să faci când îți termini studiile? Vrei să lucrezi în altă zonă și să pictezi în timpul liber sau vrei să vinzi tablouri pentru a-ți câștiga existența? Cred că merit un răspuns.

Am închis strâns ochii.

Știam că are dreptate, că trebuie să aleg o direcție. Nu aveam de gând să-i pierd timpul și nici nu luam totul ca pe o glumă. Totuși, adevărul este că nu mă gândisem prea mult la un obiectiv concret. Știam doar că pictura este viața mea, dar nu știam cum să exprim această idee. Singurul lucru care mi-a venit în minte a fost certitudinea că vreau să continui să pictez, oricât de simplu ar părea. Și apoi? Sau, mai important, pentru ce? Care a fost scopul? Nu am avut un vis concret, cum ar fi să expun într-o galerie din New York și să devin celebru sau să-mi vând tablourile pentru o avere și să devin bogat. Nu m-am gândit niciodată la asta. Și nici eu nu îmi făcusem prea multe griji, pentru că cred că a avea un loc de muncă care îți permite

să plătești facturile este o îngrijorare care îți vine doar atunci când realizezi că va trebui să faci față în curând. Oricât am încercat să-mi imaginez, nu mă vedeam făcând altceva.

— Da, asta e ideea, să pot trăi din asta, cred — am răspuns eu liniștit.

Părul lui Axel era tot ud și mi-am amintit că l-am văzut venind acasă după-amiaza, după ce am prins niște valuri.

— Deci, nu te înțeleg...

— Totul este foarte complicat.

— Noi suntem problema, Leah?

Nu am vrut să răspund, pentru că dacă aș spune da, ar însemna că lucrurile nu sunt în regulă. Și nu au fost. Relația noastră era atât de confuză... erau atât de multe noduri încât nici nu știam cum să începem să le desfacem...

Am deschis o fereastră și am respirat adânc.

— Nu, nu este asta. Mă simt presat, Axel. Am nevoie de timp, bine? Nu este o idee bună să continuați să vorbiți acum.

— Asta înseamnă că te vei gândi la asta?

M-am zbatut, nervos. Dar înainte să-i pot răspunde, s-a auzit o bătaie la ușă și mi-am amintit că făcusem o întâlnire cu Landon. Ultimul lucru de care aveam nevoie în acel moment era să gestionez o situație incomodă. L-am deschis și am încercat să ascund tensiunea când Landon mi-a dat un sărut rapid pe buze. Am expulzat respirația pe care o ținusem și el și Axel și-au dat mâna.

— Trebuie să plec — spuse Axel.

- El este bine. — Îmi venea să plâng. Nu știu de ce, dar, în interiorul acelei camere, care parcă mă lăsa fără suflare, și în compania celor doi, singurul lucru pe care l-am simțit a fost acesta: îmi venea să plâng.

— Gândește-te bine, bine? Și dă-mi un răspuns.

Am tremurat când buzele lui m-au periat pe față. Am închis ușa și Landon și cu mine ne-am uitat unul la altul un minut care mi s-a părut dens și incomfortabil, tot ce nu voiam să asociez cu el, totul...

— La ce trebuie să te gândești?

— Mai bine ai sta jos.

Axel

— Îți jur că acesta a fost cel mai bun exercițiu de autocontrol pe care l-am făcut în toată viața mea. Când l-am văzut sărutând-o... eh, omule, am vrut să-l omor. Și el este doar un copil. Un copil care, pe deasupra, pare un tip cool...

Fratele meu mi-a servit o cafea.

— Ai prefera să fie un idiot?

— Nu, la naiba, nu.

„Dacă ar fi așa, aș fi deja mort”, m-am gândit. Am pufnit în timp ce Justin servea alți clienți care tocmai intraseră în brutărie. Nu mă simțisem niciodată geloasă, dar în ultimele luni am simțit o neliniște în piept care creștea. Nesiguranța mă roadea. Și frica. Cât de speriat am fost să-mi petrec tot restul vieții așa, confuz în mine, fără să-l mai pot atinge vreodată.

L-am văzut pe tatăl meu prin sticlă și m-am forțat să pun o față bună în timp ce el a intrat și m-a bătut pe spate înainte de a mă așeza pe bancă lângă mine.

— Cum merge, amice? — întrebă el, entuziasmat.

— Am avut zile mai bune — am recunoscut.

— Povestește-ne despre aventurile tale.

Justin s-a prefăcut că ia o cârpă din partea de jos a tejghelei, ca să nu râdă în fața lui, și am ajuns să-i aduc un zâmbet răutăcios, în timp ce mă gândeam la cât de norocoasă eram să am o astfel de familie; pentru că, în ciuda defectelor și virtuților lor, nu aș schimba nimic la ei.

— Aventura mea se numește Leah. Cred că o cunoști.

Tatăl meu s-a uitat la mine precaut pentru că am vorbit despre asta, dar nu după ce a apărut din nou în viața mea. Nu ca în ziua aceea, când părea că nu am filtru. Justin a primit o plată și ne-a abordat.

— Pot să ascult, mă pricep la asta — m-a încurajat.

- El este bine. — M-am zgâriat pe bărbie. — Am mai multe probleme. Prima este că trebuie să o conving să accepte să meargă la Paris cu o bursă care i s-a propus.

— Ar trebui să accepte. Este o mare oportunitate. Poate mama ta poate vorbi cu ea...

De cealaltă parte a tejghelei, Justin părea în așteptare, de parcă s-ar bucura de spectacol. Uneori mă surprindea să văd cât de bine mă cunoștea fratele meu, ținând cont de toate obstacolele pe care le pusesem pentru ca el să facă asta cu ani în urmă.

— Al doilea este că vreau să-l ucid pe tipul cu care se întâlnește.

— Fiule, asta nu e... — Oftă. - Nu este corect.

— Și a treia problemă este că vreau să o mănânc.

— Axel... — Tatăl meu a înghițit, puțin nervos.

— De fapt, la asta e tot ce mă gândesc. Un sfat, tată?

— A fost mai bine decât am crezut. — Justin a izbucnit în râs cu un hohot de râs și, înainte să-mi dau seama, noi trei râdem, deși tatăl meu continua să aibă obraji înroșiți și a ajuns să tușească, oarecum neliniștit.

— Ai multe fronturi deschise — a comentat el.

— Nu e nimic *elegant* — am glumit.

— Nu, nu este — mi-a zâmbit.

— Haide, hai să ne plimbăm.

Ne-am luat rămas bun de la Justin și am plecat de la brutărie. Am mers pe malul mării și am mers de-a lungul ei în tăcere, bucurându-ne împreună de acest moment. Când ne-am așezat pe peretele care mărginește nisipul, m-am uitat la tatăl meu; ochelarii lui de masă, zâmbetul lui etern și părul mai lung decât și-ar dori mama și puțin dezordonat de vânt. Am vrut să fumez o țigară, dar nu am făcut-o pentru că știam că ar prefera să nu am acest obicei.

- Tată...

— Spune, amice.

— Dacă voi avea vreodată copii, vreau să fiu doar jumătate din ceea ce ești tu cu noi.

— Faci această sarcină foarte ușoară.

El a clipit din ochi ca să-și stăpânească emoția, iar eu am zâmbit și am pus un braț în jurul umerilor lui, în timp ce contemplam împreună marea albastră și surferii care căutau valuri sub soarele acelei dimineți calme.

Lea

Din anumite motive, când mă gândeam la Paris, întotdeauna îmi venea în minte Claude Monet. În al doilea an, am făcut un proiect despre el și pictura impresionistă. Am fost fascinat de hotărârea lui, în ciuda respingerii inițiale din partea burgheziei, deoarece aceasta era împotriva valorilor tradiționale ale artei la acea vreme; de asemenea, obsesia lui pentru căutarea culorii și expresia eterică a luminii. Pensule libere, scurte și grele, atingerea vibrantă și luminoasă. Acel interes de a surprinde clipa, impalpabilul, efemerul. Mi-a dat un sentiment reconfortant, ca momentele pe care le păstrăm în memorie și despre care știm că nu se pot repeta. A fost magic. Exprimând volatilul cu culorile sale pure și juxtapuse.

Lucrarea sa cea mai importantă, cea care dă numele mișcării, se intitulează *Impression, sunrise*. Am vrut să mă conving că nu era un semn. Răsăritul. El.

În acele zile, mă gândeam doar la Monet.

M-am gândit doar la Paris...

Lea

leșisem la cină și ne-am petrecut noaptea încercând din greu să facem totul să pară bine. Nici măcar nu eram sigură care este problema, dar tăcerile incomode erau palpabile, subiectele pe care le evitam, privirile care ascundeau temerile și îndoielile.

Mi-am scos pantofii când am ajuns în apartamentul lui și am mers desculț în bucătărie să iau un pahar cu apă. Când l-am băut și m-am întors, Landon stătea sprijinit de teighea și se uita la mine cu o privire serioasă.

- Care-i treaba? — Am făcut un pas spre el.

— Trebuie să vorbim despre Paris.

— Crezi că nu ar trebui să merg?

— Nu. În realitate, cred că este o oportunitate irepetabilă și trebuie să profiti de ea. Dar asta nu face decât să complice totul... — Își trecu stângaci o mână prin păr. — Îmi place de tine, Leah, dar te duci acolo, cu el, într-un loc la mii de kilometri depărtare, și nu știu dacă pot continua să mă prefac că nu se întâmplă nimic.

- Ce încerci să spui? — Am înghițit greu.

— Vom vedea în curând, când te întorci...

— Mă omori?

— Nu, pentru că nu e nimic de terminat. Tu ai fost cel care nu a vrut niciodată să pună etichete pe relația noastră, așa că nici măcar nu știm ce avem — a pufnit și privirea lui tristă a trecut prin mine. — Du-te la Paris, profită la maximum și... hotărăște-te. Află ce vrei cu adevărat. Nu vreau să știu ce s-ar putea întâmpla între voi în aceste luni.

— Dar nu se va întâmpla nimic.

— Leah, la naiba, nu sunt orb.

- Ce vrei să spui? — Eram pe cale să încep să plâng.

— Văd cum se uită la tine. Și că te cunosc prea bine ca să știu că încă mai ai sentimente pentru el. — A închis ochii, a tras adânc aer în piept și și-a mușcat buza în timp ce și-a pus mâinile pe șolduri. — Doar... fă ce trebuie să faci, dar când te întorci, dă-mi un răspuns. Dacă în acel moment vrei să stai cu mine, vom avea ceva real, vom fi un cuplu normal. Pentru că nu pot continua cu asta așa, știi?

Am dat încet din cap, cu un nod în gât.

— Și ce suntem acum, Landon?

Mi-a șters lacrimile și a oftat.

— Suntem doi prieteni care se vor plăcea mereu, indiferent de ce.

Lea

Când am coborât din autobuz, era aproape noapte. Inima îmi bătea repede în piept în timp ce mergeam pe poteca care ducea la casa lui, dar trebuia să fac asta. Aveam nevoie de... Nu prea știu ce, de fapt, dar mă urcasem din impuls în acel autobuz cu o idee în cap. O idee pe care știam că fratele meu sau Landon ar fi considerat-o nebună, dar pe care Axel o va găsi cel mai probabil la fel de tentantă ca și mine. Pentru că, în adâncul sufletului, erau câteva lucruri pe care le puteam împărtăși doar cu el, de parcă mi-ar fi teamă că restul lumii nu le va înțelege la fel.

Am decis să bat la ușa din față, mai degrabă decât să mă întorc și să apar pe terasa din spate și să mă confrunt cu posibilitatea ca Axel să nu fie singur.

Nu mi-a plăcut răsucirea pe care mi-a dat-o stomacul.

Mi-am bătut degetele și am așteptat nervos.

Axel a deschis ușa și s-a uitat la mine, surprins.

- Pot intra?

El a plecat, eu am intrat și am lăsat valiza pe canapea. Când m-am uitat la el, am încercat să-mi amintesc cuvintele pe care m-am gândit să i le spun, dar am devenit distras când a luat o cămașă de pe spătarul scaunului și și-a pus-o. I-am contemplat mișcarea umerilor și a mușchilor spatelui, liniile drepte care se terminau într-o curbă, pielea lui aurie...

- Ce faci aici?

- Am vrut să te vad. Și te întreb ceva.

— Este vorba despre Paris? — Am clătinat din cap. Adevărul este că încă nu i-am dat un răspuns despre asta. — S-a întâmplat ceva, Leah?

Ochii lui albastru închis străluceau neliniștiți în acea față încordată și m-au făcut să vreau să întind mâna și să mângâiesc ridurile care s-au format între sprâncenele lui.

— Nu. Doar că trebuie să fac ceva.

Am inspirat, nervos, iar el a ridicat din sprâncene și a zâmbit.

— Dacă chestia aia trece pe lângă patul meu, tot ce trebuie să faci este să spui asta, dragă.

— L-am străpuns cu privirea și a început să râdă, în timp ce mergea spre terasă. Urmarește-l.

— Hai, spune-mi, Leah. Nu mă face să-mi fac griji. Știi că poți să-mi ceri orice, nu?

M-am rezemat pe balcon, lângă el.

- Orice? am întrebat încet.

„Orice ar fi, Leah. Toate.

— Inclusiv intrarea într-o casă?

- Îmi pare rău? — El clipi.

— Intrând într-o casă abandonată.

— Și de ce naiba ai vrea să...? — A închis gura când și-a dat seama ce intenționeam și mi-a arătat un mic zâmbet. - Când?

- Astă seară?

- El este bine. Ai mai luat cina?

— Nu. — S-a îndreptat spre bucătărie și l-am urmat.

- Orice merge.

— Nu prea am, lasagna rămasă de ieri și...

— Perfect — l-am întrerupt înainte de a mă așeza pe una dintre bănci.

A încălzit vasele și am mâncat în tăcere, uitându-ne din când în când, fiecare gândindu-se la lucrurile lui. A fost ca și cum ai călători în trecut pentru un moment trecător. Am golit paharul cu apă aproape dintr-o singură mișcare.

— Cum o să facem?

— Nu sunt mulți vecini în zonă. Mergem în spate și urcăm pe perete. Voi lua orice ca să deschid ușa. - S-a uitat la mine. — Ești sigur de asta, nu?

„Absolut”, am răspuns.

Axel

Am vrut să-l întreb de ce nu l-a întreat pe Oliver. Sau Landon. Sau oricine altcineva. Ar fi economisit aproape trei ore în autobuz și, presupun, neplăcerea de a mă vedea, din moment ce, în ciuda „prieteniei noastre”, uneori i se părea că nu suportă să se uite la mine. Cel puțin, asta a fost concluzia la care am ajuns când mi-am dat seama că unul dintre aspectele care a făcut-o să ezite în privința Parisului a fost că o voi însoți.

Cu toate acestea, am fost atât de fericit să o văd, încât o parte din mine știa că voi face tot ce îmi dorea ea, pentru că inima mi-a bătut viteza ori de câte ori era ea prin preajmă. Pentru că îl îngreuna doar să se uite la ea. Pentru că avea cea mai frumoasă față din lume și voiam să o sărut peste tot. Pentru că era înnebunit după ea.

- Sunteți gata? Vino aici, Leah.

Ocolisem proprietatea și ne-am oprit lanternele, așa că am văzut doar ceea ce putea lumina luna. A călcat pe niște tufișuri, am ținut-o de talie și am ridicat-o ușor până a ajuns la marginea zidului. A sărit și l-am urmat. Mi-am întins brațul spre el.

— Dă-mi mâna — l-am întrebat.

Degetele ei le-au găsit pe ale mele în întuneric și am ignorat fiorul care m-a străbătut în timp ce o trăgeam, îndreptându-mă spre casă printre buruienile crescute. Ne-am urcat pe veranda din spate și i-am dat drumul când am ajuns la ușă. Am inspirat și mi-am încrucișat degetele pentru ca ușa să se deschidă ușor.

— Îți dau lumină — spuse ea, aprinzând lanterna.

Am lovit lemnul cu umărul și scârțâitul a tăiat liniștea nopții. Am închis ochii și am mai bătut, mai tare, iar ușa s-a deschis cu un clic.

- Sunteți gata? am întrebat, iar ea a dat din cap.

De data aceasta, mâna lui s-a întins spre mine de la sine și, când am trecut pragul ușii — a ceea ce fusese casa lui de atâția ani — m-a strâns strâns. Am înghițit în sec, pentru că amintirile se îngrămădeau în fiecare colț și pe fiecare piesă de mobilier pe care cineva o acoperise cu cearșafuri.

— Dragă, dacă trebuie să pleci, spune-o.

„Sunt bine”, a adulmecat el. — Sunt bine, într-adevăr — repetă el, de parcă ar fi încercat să se convingă. — Sunt multe lucruri aici, multe...

Faza de lumină de la lanterna sa a iluminat camera, mișcându-se în timp ce o lăsăm în urmă și ne apropiam de scări. Pașii scârțâiau de greutatea pașilor noștri, dar tot ce auzeam era bătăile inimii mele. Am lăsat-o pe Leah să arunce o privire în camera ei și am așteptat cu răbdare la ușă.

După aceea, ne-am îndreptat spre studioul lui Douglas.

Nu eram pregătit pentru tot ce am simțit când am intrat acolo. Să-i văd picturile sprijinite de perete, vopsele și două șevalet. Am înghițit în sec și m-am forțat să rămân calm când am auzit primul suspine al lui Leah.

— E în regulă, șopti el în întuneric. — A fost doar... un moment de slăbiciune. Dar pot face asta, Axel. vreau s-o fac.

Ea a început să mute tablourile, iar eu am ajutat-o, îndepărtând-o. Când m-am trezit în fața unuia dintre ei, mi-am tăiat răsuflarea.

- Aștepta. - Am luat-o.

- Ce a fost?

Leah se apropie. Am încercat să scot praful care acoperea pânza și l-am așezat pe unul dintre șevaletele care erau deschise. Am respirat adânc.

— Va trebui să o iau pe asta.

— Ce e atât de special la asta?

— A fost prima dată când am pictat. Nu știu de ce a păstrat-o tatăl tău. Nici măcar nu-mi trecuse prin minte. — Mi-am pus o mână pe gură în timp ce Leah continua să strălucească. — Aveai trei ani și erai aici dansând în timp ce el picta. M-a lăsat să iau peria și am făcut asta. Un cer senin... — Mi-am alunecat mâinile peste acea zonă.

— Tu și cerul senin.

M-am întors către Leah și am văzut curba zâmbetului ei în lumina slabă. Ne-am uitat unul la altul în tăcere, conectați într-un mod pe care nu l-am putut înțelege. Ți-am auzit respirația.

— Mulțumesc că ai venit cu mine...

Am dat din cap și am continuat să vedem studioul. Poate că a fost furt, dar la naiba, mă gândeam să iau multe din acele tablouri cu mine. Erau fără valoare. Nu pentru actualii proprietari ai casei, ci pentru noi, da. O valoare incalculabilă.

Anumite lucruri merită să vă asumați riscuri cu ochii închiși.

Când am plecat, i-am promis că ne vom întoarce în altă zi cu mașina, să luăm niște tablouri și suveniruri. Am ridicat-o din nou ca să ajungă la perete și am încercat să ignor parfumul feminin care se desprindea de ea, precum și dorința pe care o aveam de a o ține de corpul meu. Când am început să mergem pe stradă, ne-am aruncat unul altuia câteva priviri amuzate. Dacă credeam că Leah s-a schimbat, pentru că părea mai mult o femeie, mai senină și mai gânditoare, m-am înșelat. Era încă aceeași fată dispusă să facă lucruri nebunești și să aibă aventuri, lăsându-se să plece când am provocat-o, mergând cu mine la o plimbare la primele ore ale dimineții sub vântul cald al unei nopți de joi.

- Ce facem? Am întrebat.

— Nu știu — a râs, dar am putut vedea, la lumina lămpilor stradale, că ochii îi erau încă roșii. — Nu am unde să dorm.

— Și ai luat un autobuz fără să stai pe gânduri.

— Am improvizat!

— Să mergem acasă — i-am întins o mână, ea s-a uitat la ea, a clătinat din cap și a continuat. — Ce vrei, fata mea nebună?

— Vom sta treji toată noaptea. Doar mergând, vorbind sau stând undeva. — Nu am spus că încă nu era pregătită să doarmă la mine acasă, dar uneori o puteam citi prin pielea ei și rugăciunea pe care o ascundea ochii.

— Mi se pare un plan minunat.

Și așa, asta am făcut.

Orele au trecut pe măsură ce ne plimbam pe străzile goale, cunoscându-le dintr-o perspectivă diferită de cea din timpul zilei, când erau pline de lume. Am coborât pe malul mării și am încercat să nu fac o prostie când, întinsă pe nisip, ea mi-a mărturisit că relația ei cu Landon nu era la maxim. M-am străduit din greu să o ascult. Am încercat din greu să fiu prietenul tău. M-am străduit din răputeri să nu vreau să fac dragoste cu ea chiar acolo, deși a fost în zadar. Și apoi, când ne-am întors și ne-am oprit la un loc de joacă singuratic, ne-am așezat pe leagăne. Am râs în timp ce ea se legăna și vântul nopții i-a ciufulit părul. Acolo, strângând frânghiile leagănului meu și fără să-mi luăm ochii de la Leah, m-am simțit din nou în viață. Când eram împreună, părea că lumea era mai colorată, mai vibrantă, mai intensă. Asta a fost ea pentru mine.

— Fii atent — spuse el când a văzut-o răsucindu-se într-o parte.

— Dacă cad, mă prindeți?

— Care este scopul acestei întrebări?

Leah se opri cu ajutorul picioarelor.

S-a uitat la mine. M-am uitat la gâtul ei când am văzut-o înghițind cu greu.

— Dacă cad la Paris, mă prindeți, Axel?

Mi-am ținut respirația când mi-am dat seama.

- Întotdeauna dragă. Promisiune.

— Mi-e frică să nu merg singur.

- Știu. Dar voi fi acolo.

Ea a dat din cap, încă ezitând, și a inspirat.

- Când vom merge?

Nu am mai zâmbit așa de ani de zile.

Lea

Există răni oribile, crude; si sunt si mai rai, cei care nu sangereaza, cei care par sa se fi vindecat, dar care, daca le atingi, te doare ca in prima zi.

Axel a fost rana mea.

Martie

(PRIVĂVARA, PARIS)

Axel

Am contemplat imensa mare albastră prin fereastra ovală, cu inima încă puțin uimită, pentru că zborul nu era pentru mine.

-La ce te gandesti? întrebă Leah.

Mi-am întors capul să mă uit la ea. A fost frumos.

— Crede-mă, nu vrei să știi.

— Spune — insistă el.

- El este bine. — Mi-am apropiat capul de al lui pentru a-i vorbi la ureche. — Mă gândesc că avem peste douăzeci de mii de picioare înălțime, zburând într-o bucată de tablă care nu-mi inspiră nicio încredere, dar din care niciunul dintre noi nu poate ieși... — Mi-am alunecat privirea spre ea buzele, când le umezea. — Deci, dacă aș căuta un moment perfect să-ți spun că sunt încă înnebunit după tine, acesta ar fi ideal. Sau dacă aș vrea să-ți spun asta, nu știu cum, dar voi încerca să te fac să mă ierți în fiecare zi care trece. De asemenea, aș putea să-ți spun că am fost pe cale să te sărut de mai multe ori...

— Axel... — S-a încordat pe scaun și am observat cum respirația i se accelera.

— Dar, așa cum ți-am spus, acestea sunt doar presupuneri.

Zâmbește, nevinovat. Leah respiră blocat.

Lea

Cu toții avem mecanismele noastre de apărare. În fața durerii, a trădării, a pericolului. Exprimarea emoțiilor, a ști să le digerați și să le interiorizați nu este întotdeauna ușor. În cazul meu, ceea ce mi-a fost cel mai greu a fost să învăț să pun capăt. M-am gândit, m-am gândit și m-am gândit la același lucru, întorcând capul, observându-l din unghiuri și perspective diferite, până am ajuns la o concluzie care, pentru mine, era valabilă. Și apoi... nu știam ce să fac din acea concluzie. Ce faci cu sentimentele odată ce le poți eticheta mental? Le sortați după culoare? Le ții într-un sertar? Îi lași să te însoțească zilnic și să înveți să le aduci cu tine, de parcă ar fi o eșarfă care îți tot strânge strânsoarea?

Nu știam cum să le eliberez. Lasă acele gânduri să plece.

Poate de aceea nu vorbisem încă cu Axel, din cauza acelei părți din mine care a rezistat. Aveam mâinile pline de acuzații, dar nu reușeam să le dau drumul, deși să le purtam în spate mă consuma, căci în fiecare zi îmi păreau mai grele. A fost înspăimântat. Nu am vrut să deschid acea cutie în care ținem lucrurile urâte, tot ce se întâmplase între noi.

Mi-a fost teamă că granița dintre ură și iubire era atât de subțire și îngustă încât puteam trece de la o extremă la alta dintr-un singur salt. L-am iubit pe Axel, l-am iubit visceral, cu ochii, cu inima; tot corpul meu a reacționat când era prin preajmă. Dar și o altă parte din mine l-a urât. Îl ura cu amintirile, cu cuvintele niciodată rostite, cu resentimentele, cu acea iertare pe care nu era în stare să i-o ofere cu un sărut, oricât de mult ar fi vrut să o facă. Când m-am uitat la el, am văzut negru, roșu, un violet latent; emoții debordând. Și simțind ceva atât de haotic la el m-a rănit, pentru că Axel era o parte din mine. Ar fi mereu. La urma urmelor.

Lea

Un taximetrist ne aștepta la aeroport.

Ne-a dus la apartamentul unde aveam să petrecem următoarele luni și, după ce ne-a ajutat să ne desfacem bagajele, i-a dat lui Axel cheia pe care i-o dăduse Hans. Apoi a plecat și am stat amândoi acolo, în mijlocul străzii, uitându-ne la cerul gri pentru a contempla vechea clădire în stil Haussmann.

Axel a deschis ușa și l-am urmat. Era un lift, care trebuie să fi fost preistoric, cu un semn pe ușă: «Ça ne marche pas», care, judecând după lacătul care îl ținea închis, trebuie să fi însemnat că nu mergea. Scările erau înguste și întunecate și am simțit furnicături în timp ce urcam, târându-ne bagajele cu mare dificultate.

— Dacă pungile sunt prea grele, lăsați-le.

„Sunt bine”, am răspuns.

Am ajuns la ultimul etaj, la al treilea. Axel a deschis ușa apartamentului și a aprins luminile înainte de a se da deoparte. M-am plimbat pe mine însumi, contemplând tavanele foarte înalte cu muluri și roze și ferestrele enorme. Lumina s-a reflectat pe podeaua de lemn deschis și m-am întrebat cum este posibil ca acea clădire, care părea atât de veche, să poată ascunde o casă atât de frumoasă.

O scară de metal care se înfășura în jurul vârfului ducea la ceea ce părea a fi mansarde și am presupus că acesta va fi studioul meu pentru următoarele câteva luni. Mi-am dat jos haina subțire pe care o purtam și am lăsat-o pe brațul uneia dintre canapele, înainte de a deschide cele trei uși care ascundeau o baie și două dormitoare.

— Poți să-l ai pe cel cu patul mai mare — am spus și mi-am ținut respirația, pentru că până în acel moment nu am vrut să mă gândesc cât de greu ar fi să-l văd pe Axel în fiecare dimineață, în fiecare seară, în fiecare zi. — Cred că are sens. Să dormi mai mult și atât. Știi ce vreau să spun. În plus, îmi place punctul de vedere al celui alt.

„Bine”, a răspuns el fără să acorde prea multă importanță.

În timp ce puneam sacii în camere, am profitat de ocazie pentru a urca în podurile mici. Am zâmbit când am descoperit un spațiu confortabil și curat, cu câteva șevalete deschise, pânze goale și ceva material, dar nu suficient, așa că ar fi nevoie să cumpăr mai multe ustensile.

Am auzit pașii lui Axel în spatele meu.

— Uau, are o lumină bună.

„Este perfect”, am recunoscut.

A deschis o fereastră și aer proaspăt a umplut noul meu studio. Am oftat, mulțumit, în timp ce căutam fiecare colț și îmi dădeam seama de sentimentul de nerăbdare care mă cuprinsese, pentru că îmi doream să deschid acel spațiu și să pictez acolo, să contempl strada ore în șir și să mă las fără să mă gândesc la altceva, ghemuită. prin acei ziduri.

- Ești fericit?

- Foarte. Da. Și nervos, de asemenea.

— Haide, ne vom uita la asta mai calm mai târziu. Ne întâlnim cu Hans în mai puțin de jumătate de oră și sper că locul este aproape, pentru că habar n-am unde suntem.

Am ieșit în stradă. Vântul era rece, mai ales în comparație cu temperaturile blânde cu care eram obișnuiți. Purtam haine subțiri, confortabile; În timp ce mergeam, urmând instrucțiunile de pe telefonul meu mobil, m-am gândit că va trebui să ne cumpărăm niște haine calde, dacă nu va veni brusc vremea bună.

Din întâmplare, restaurantul pe care îl aranjasem cu Hans era aproape de apartament, la doar câteva străzi de faimosul Moulin Rouge, sub cartierul boem Montmartre. Le Jardin d'en Face avea o fațadă verde veronese și, în interior, era confortabilă, aproape rustică.

Un tip cu părul gri și un zâmbet larg s-a ridicat în picioare când am intrat, iar Axel și el ne-au îmbrățișat scurt. Apoi Hans s-a uitat la mine și m-a surprins dându-mi două sărutări.

— Mă bucur să te cunosc, Leah.

— La fel, domnule Hans.

— Puteți uita „domnule”, încă mă simt tânăr — a glumit el. — Hai, am rezervat o masă. Ce vrei să bei? Comand o sticlă de vin?

Am spus da, când ne-am instalat.

— Ce zici de călătorie? — a întrebat el, interesat.

— A mers bine, dar încă nu știu exact cât este ceasul — răspunse Axel, făcându-l să râdă.

— Apartamentul este incredibil. Și studioul, nu, Leah?

- E frumos. Iubesc lumina.

— Superb, asta a fost ideea.

Ne-am comandat felurile de mâncare și m-am concentrat asupra salatei mele, în timp ce ne-au prins din urmă galeria Byron Bay și planurile noastre pentru Paris; pentru început, ar trebui să mergem la un salon de artă în aceeași săptămână. Și, având în vedere numărul de propuneri făcute de Hans, urma să fim destul de ocupați.

Când Axel s-a ridicat să meargă la baie, Hans s-a uitat la mine gânditor și m-a făcut ușor nervos.

— Deci, arta este puțin în gene...

M-am uitat la el în piept, surprinsă.

— L-ai cunoscut pe tatăl meu? Am întrebat.

— Da. Am cumpărat câteva dintre lucrările tale în urmă cu mulți ani. Avea talent. Și mama ta, deși nu era la fel de fascinată de lumea artei ca el de ea, dar când s-a dedicat... — Se juca cu șervețelul între degete. — Nu trebuie să fii nervoasă, Leah. Am încredere în abilitățile tale aproape mai mult decât în tine însuși. Va merge bine.

— Aș vrea să cred asta — zâmbește el.

— Ce te îngrijorează?

- Toate. Noul. Oameni. Limba.

Hans m-a privit înțelegător și și-a ridicat sprâncenele.

— Mama mea era australiană și tatăl meu era francez, așa că mi-am petrecut o mare parte din viață călătorind dus-întors. Crede-mă, aici, tot ce trebuie să știi în primele zile este cum să saluti oamenii.

Axel s-a așezat din nou lângă mine și a zâmbit.

— Parizienilor le place să salută?

- Foarte. Și într-un mod foarte ciudat. Veți vedea, luni și marți este de preferat *zer bonne semaine* , în zilele de miercuri și joi, folosiți *bonne fin de semaine* , iar vineri, *bon week-end* .

Am izbucnit în râs, pentru că, fără motiv, asta mi s-a părut foarte comic. Și, într-un fel, tensiunea care mă cuprinsese de când am ajuns la Paris s-a risipit brusc. Am notat acele expresii pe un șervețel și Axel nu a încetat să-și bată joc de asta. După aceea, am savurat prânzul fără să mă gândesc la fricile mele, gustând deserturile și ascultând poveștile cu care ne-a distrat Hans.

Axel

Capul i se despica aproape. Am încercat să rezist până am terminat masa de prânz și, când am ajuns la apartament, m-am dus să iau o pastilă din geantă.

— Nu te simți bine? Leah s-a uitat la mine.

- S-a terminat. După aceea, putem merge la o plimbare, să ieșim să vedem zona și să luăm cina undeva, ce zici de asta?

- Clar. Ai nevoie de ceva?

Am zâmbit răutăcios și mi-am arătat fața.

— Nu spun niciodată nu unui sărut din partea ta.

— Ești un idiot, Axel. — A urcat scările, dar i-am văzut curba buzelor înainte de a dispărea în studio și m-a încălzit înăuntru.

Am oftat adânc, am luat pastila și m-am lăsat să cad pe patul din camera mea cu brațele în spatele capului, uitându-mă la tavan și gândindu-mă... gândindu-mă că o parte din mine simțea că a fi acolo, la Paris, a fost ca un început. de la zero. Chiar dacă acest lucru nu avea niciun sens, am avut senzația că atunci când am părăsit avionul eram o altă persoană decât cea care a intrat acolo și mă întrebam dacă, când ne întoarcem acasă, vom fi în continuare la fel sau nu; pentru că, într-un fel ciudat, Leah și cu mine ne-am trezit desprinzând strat după strat ori de câte ori viețile noastre se găseau la una dintre acele răscruce de drumuri în care trebuia să decidem în ce direcție să luăm.

Lea

Prima săptămână a fost liniștită. Abia aveam timp liber, pentru că atunci când nu cumpărăm materiale, haine sau mâncare, trebuia să mergem la galerie în care era membru Hans și să cunoaștem o mulțime de oameni, deși nu puteam să-i amintesc numele.

— Cum a spus că se numește?

Axel și-a înăbușit un zâmbet și s-a aplecat să-mi șoptească la ureche. Am tremurat când i-am simțit respirația caldă atât de aproape, aproape gândindu-mi gâtul. În acea noapte, purta pantaloni întunecați și o cămașă albă, mult mai formală decât îmi aminteam că l-am văzut vreodată. Eram dureros de conștient de modul în care mă atrăgea: bărbia lui proaspăt rasă, mirosul parfumului pe care-l pusese înainte de a pleca și privirea lui pătrunzătoare.

„Armand Fave”, mi-a amintit el.

Cu o băutură, am terminat băutura pe care ne-au servit-o și am zâmbit în timp ce îmi fixam privirea pe gulerul cămășii și cravata lejeră a lui Axel. Adevărul este că nu am avut nimic de-a face cu acel mediu. Ce făceam acolo?

-Ce e așa amuzant? - El a întrebat.

— Nimic, vino aici, lasă-mă să repar asta pentru tine...

Eram într-un colț al spațiului imaculat, plini de oameni care vorbeau, beau și comentau picturile unor artiști renumiți care participaseră la deschiderea acelei săli. Din păcate, nu le cunoșteam pe niciuna, așa că m-am simțit puțin pierdută.

Am făcut un pas spre Axel, strângând distanța dintre noi, iar el a tras adânc aer în piept, când i-am strecurat mâinile pe ceafă pentru a-i ajusta gulerul cămășii, înainte de a încerca să-i fixez nodul cravatei, strângând. este ușor.

Respirația lui caldă mă mângâia.

— N-ar trebui să te apropii atât de mult.

— Sunt în pericol?

„Sunt sigur că Scufița Roșie i-a pus aceeași întrebare și Marele Lup Rău”, a răspuns el răgușit, iar eu am strâns nodul mai mult decât ar fi trebuit. — Phonix, dragă — se încruntă, punându-și o mână pe gât pentru a o slăbi.

Am zâmbit, mulțumit, înainte de a face un pas înapoi, deși înăuntru tremuram. Pentru că cuvintele lui, vocea lui, privirea lui... încă încercam să-mi revin din ceea ce îmi șoptise în avion și cât de greu era să-l văd tot timpul, să-l am atât de aproape și să încerc să-mi amintesc... Dă-mi toate motivele pentru care nu ar trebui să-mi las garda jos.

— Iată-ne — ne-a zâmbit Hans. — Am vrut să vă prezint unul dintre partenerii galeriei, William Parks. Și această femeie uimitoare este soția lui, Scarlett.

I-am salutat pe amândoi. Aveau un puternic accent britanic și un anumit aer distinct, la care era greu să rămâi indiferenți, deoarece aparțineau acelei clase de oameni cu un farmec fascinant care captează toată atenția atunci când intră într-un loc. Totul la ei emana eleganță, lux și rafinament.

După câteva clipe, în care Axel era însărcinat cu conversația, Scarlett m-a luat de braț cu scuza că mă duc să iau ceva. Nu puteam refuza. Am traversat camera cu ea și am început să devin nervos când s-a oprit în fața unui tablou imens cu forme geometrice, linii întrerupte și culori reci.

— Ce părere aveți despre această lucrare? - m-a întrebat.

- E interesant. — Nu am adăugat că, în ciuda acestui fapt, după părerea mea, lipsea ceva greu de explicat. Sufletul, emoția, intenția.

— Artistul se numește Didier Baudin și, până acum ceva mai puțin de un an, a expus doar la câteva târguri și în câteva restaurante cunoscute care au acceptat să-i dea o mână de ajutor. Eu și soțul meu am văzut talent și viitor în el. Crede-mă, ne dedicam asta de ani de zile, știm să distingem un diamant ascuns într-un munte de pietre, iar catalogul lucrărilor tale pe care ni le-a arătat Hans mi s-a părut... răcoritor. Da, cred că acesta este cuvântul. Ceva neașteptat în mijlocul monotoniei. Credeți-mă când vă spun că dacă lucrăm împreună, putem obține rezultate grozave.

Mi-a făcut cu ochiul și i-am mulțumit, aproape în șoaptă, pentru că nu știam ce să spun ca răspuns și nici în ce măsură interesul lui m-a mulțumit sau deranjat.

Când s-a încheiat inaugurarea și am plecat, era ora unsprezece noaptea și străzile Parisului erau aproape goale. Era frig, dar peste rochie avea haina pe care o cumpărase cu o săptămână înainte. Din păcate, aveam și singurele tocuri cu care plecasem din magazin.

— Mă omoară, am protestat.

— Atunci scoate-le — Axel ridică din umeri.

„Nu suntem în Byron Bay”, i-am amintit.

— Ce contează asta? Hai, te iau eu.

Am râs și am clătinat din cap, a fost amuzant să văd cum mediul nu avea aproape nicio influență asupra lui Axel. Am apucat brațul care mi-a oferit să merg mai ușor și m-am ținut până am ajuns la apartament. Mi-am scos pantofii când am intrat pe ușă.

— Va trebui să mergem la mai multe dintre aceste petreceri?

„Mi-e teamă că da”, a răspuns el. - O bautura?

Am clătinat din cap și el a turnat două degete de lichior de chihlimbar. S-a așezat lângă mine pe canapea și a luat o băutură mare. Am gâfâit când privirea lui a coborât pe gâtul meu până când sa fixat pe decolteul rochiei mele negre.

am tremurat. Și înăuntru.

Și uram dorința pe care o simțeam.

Simte-te ca acasa. Memoriile.

M-am trezit cand mi-am dat seama ca inima incepea sa-mi bata mai repede si i-am spus noapte buna aproape fara sa ma uit la el. Am oftat adânc în timp ce închideam ușa camerei mele, mi-am scos rochia și mi-am îmbrăcat pijamaua, înainte de a mă apropia de fereastră și de a contempla în tăcere luminile orașului, cerul în care se distingeau doar stelele, atât de diferite de acasă, coșurile de fum. și acoperișurile Parisului...

Axel

Am încercat să-i las spațiu în următoarele zile. Leah nu era foarte mulțumită de propria ei muncă, în ciuda faptului că a petrecut ore întregi închisă în studio, pierdută în propriul ei haos. Când și-a luat absentă o acadea la gură, nu a gustat-o încet, a mușcat-o, rupând-o în bucăți. Pusesem deoparte trei tablouri pe care le lăsasem la jumătatea drumului și am fost de acord, pentru că știam că se poate descurca mult mai bine și, în principal, pentru că îmi doream să fie mulțumită de rezultat. Era evident că se simțea presată de a trebui să-i arate ceva lui Hans săptămâna următoare, dar nu m-am gândit prea mult la asta; Am fost acolo cu o geantă, am vrut ca ea să ia totul cu calm și să se bucure de oraș, de experiență. Așa îmi spuneam, de câte ori mă uitam la ușa închisă a studioului și simțeam că orele se întind, pline de tăceri.

Mi-am creat rapid o nouă rutină: urcarea Montmartre în zori.

Întrucât nu puteam să obosesc în mijlocul valurilor, am ajuns să mă pierd pe scările abrupte și pe versanții care duceau în cel mai boem cartier. În fiecare dimineață, în timp ce Leah încă dormea, traversam piața pictorilor și coteam la dreapta, unde am fost întâmpinat de Sacré-Coeur. Acolo, m-am așezat pe o treaptă și am urmărit felul în care orașul se întindea încet. Apoi, mă întorceam și, înainte de a mă întoarce în apartament, luam micul dejun la patiseria de la colțul străzii noastre, luându-mi timp, gândindu-mă la ea, gândindu-mă cum să spargem ușile încuiate care încă ne mai despărțeau. , cei care erau plini.de tot ce nu ne spusese încă.

Lea

Mi-au luat câteva zile să creez ceva de care mă simțeam mulțumit, deși nu a fost nici pe departe cel mai bun pe care l-am făcut vreodată. „Dar este acceptabil”, m-am gândit, în timp ce aruncam o ultimă privire la pânza de pe șevalet. Am oftat și am început să curăț periile și să organizez puțin dezastrul care era acolo. Am coborât jos și am făcut un duș. Abia în acel moment, când îmi uscam părul cu un prosop după ce mi-am îmbrăcat haine comode, mi-am dat seama că nu mai auzisem nimic despre Axel de ore întregi, când de obicei se plimba în jurul meu, urmărea ce făceam sau îmi propunea o mie. planuri pe care obișnuiam să le refuz, de teamă să nu mă apropii prea mult de el și să mă ardă.

Când am trecut pe lângă camera lui, am văzut că ușa era întredeschisă și interiorul era întunecat. Am ezitat, dar am deschis-o încercând să nu fac niciun zgomot. Axel stătea întins în pat cu draperiile trase, împiedicând intrarea luminii după-amiezii. S-a îndreptat când a observat prezența mea.

- Ești bine? am întrebat, nesigur.

— Capul, migrene de rahat.

— Ar trebui să purtați ochelarii mai des.

— Da — mormăi el într-o dispoziție proastă.

— Stai puțin, o să iau ceva.

M-am dus la bucătărie să iau un pahar cu apă și o pastilă și am scufundat un prosop mic în apă rece. Când m-am întors în cameră, am aprins o lumină de noapte și Axel și-a mijit ochii.

„Lumina mă deranjează”, a mormăit el.

— Nu te plânge așa. Haide, ia pastila.

Axel s-a rezemat de tăblia patului și cearceaful i-a alunecat de pe trunchi. De parcă nu și-ar fi amintit că nu mai suntem pe cealaltă parte a lumii, tot nu s-a putut obișnui să poarte pulovere. Mi-am întors privirea când mi-a dat înapoi paharul cu apă și l-a lăsat pe noptieră. Am stins lumina, l-am rugat să se întindă din nou și i-am pus prosopul ud peste frunte.

— Nu te ușurează puțin?

— Sunt ușurat că ești aici.

Mi-am dat ochii peste cap și am oftat.

— Dacă ai nevoie de ceva, sună-mă...

- Aștepta. Stai puțin. Vă rog.

S-a mutat să-mi facă loc pe pat. Erau sporturi de risc mai puțin periculoase decât spațiul acela mic din saltea. Nu știu cât timp am rămas tăcută, nehotărâtă, iar Axel părea să mă provoace, ca întotdeauna. m-am cutremurat.

- De ce i-ti este frica?

Parcă auzea fiecare cuvânt. Am tăcut și, în timp ce m-am așezat lângă el și el m-a tras ușor să mă întind, mi-am dorit să fiu opac pentru ochii lui. Am stat rigid, privind în tavan și brațele

noastre atingându-ne în mijlocul patului. Îi simțeam respirația oprită lângă mine și situația mi se părea atât de intimă, atât de periculoasă...

— Ce vrei, Axel?

- Nu știi. Vorbește cu mine, spune-mi orice.

Și asta am făcut. I-am mărturisit că nu mă simțeam pe deplin confortabil cu ceea ce pictasem în acele zile, deși el știa deja asta. I-am povestit și despre scurta întâlnire cu Scarlett, la deschiderea salonului de artă, și că totul a fost puțin excesiv.

— Ține minte, este temporar, Leah.

— Da, dar totuși...

Nu am terminat fraza. Am simțit o senzație de furnicături pe piele. Stomacul îi era micșorat. Am respirat adânc și am încercat să mă relaxez. A fost un moment în care am încetat să număr secunde pe care le-am petrecut cu Axel și să-l înjurăm pe gădilatul pe care îl simțeam ori de câte ori se mișca și brațul lui îl atinge pe al meu. Am închis ochii și am văzut doar culori; tonuri pastelate, deschise, moi...

Am clipit, confuz.

Și apoi, am simțit-o. Corpul tău lângă al meu, mâna ta pe talia mea, buzele tale lângă fața mea, prezența ta învăluindu-mă într-o îmbrățișare caldă. M-am concentrat pe respirație, când mi-am dat seama că îmi țin respirația. După aceea, am stat acolo foarte nemișcat, foarte nemișcat și m-am întrebat de ce nu m-am ridicat și am plecat.

Poate pentru că am vrut, pentru o clipă, să trăiesc în acea posibilitate pe care amândoi o pierdusem. Nu. Că o aruncase. Și nu m-am putut abține să nu-mi amintesc că acolo, în brațele lui, fusem fericit, foarte fericit.

Axel sa mișcat și i-am simțit degetele prinzându-mă ușor de coaste. În acel moment, am înțeles cum se părea să curgă peste cămașă conturul literelor pe care într-o zi le-a desenat pe pielea mea și pe care voiam să le tatuez pentru totdeauna: *Let It Be*.

— Axel... — am șoptit, aproape fără voce.

— Lasă să se întâmple, dragă.

Și o secundă mai târziu buzele lui le-au găsit pe ale mele și am putut doar să-l simt. Așa cum m-a învățat odată, cu mintea goală și inima deschisă, i-am simțit gura lui perfectă, limba lui mângâindu-mă, stomacul vibrând în timp ce scoase un geamăt răgușit, mâinile trecând pe sub cămașa mea, fiecare atingere a vârfurilor degetelor lui. arzându-mi pielea, lăsând o urmă invizibilă, dar permanentă.

am simțit totul. Am simțit dorința, ura, dragostea, prietenia, marea, dezamăgirea. Am simțit toate lucrurile care fuseseră Axel pentru mine și am văzut emoțiile răspândindu-se peste o gravură pictată cu acuarele prea apoase și a ajuns să părăsească conturul.

Axel

Nu puteam să mă gândesc. Nu am putut. Nu am putut.

Pentru că gura lui crea dependență.

Pentru că era scăpat de sub control.

Pentru că o iubeam atât de mult... am mormăit când Leah m-a mușcat buzele, dar durerea m-a ars mai mult. I-am tras cămașa în sus și am inspirat brusc. A gemut cu putere când mi-am apăsât șoldurile de coapsa ei și și-a dat seama cât de tare eram. Aveam nevoie de... aveam nevoie de aer. Și fiind înăuntrul ei. Și să fac dragoste cu ea până și-a dat seama că trebuie să mă ierte, că nimeni nu putea simți pentru ea tot ce îmi umplea pieptul și mă sufoca.

Dar asta nu avea să se întâmple. Pentru că înainte să-i pot smulge hainele, eram paralizată, simțind pe buze gustul sărat al lacrimilor ei între săruturi și saliva.

— Nu face asta. Nu plânge cu mine, dă-te dracu’.

- Stai departe. Te rog, Axel. Vă rog.

Nu cred că alte cuvinte m-au rănit vreodată atât de tare, dar am încetat să o îmbrățișez și am lăsat-o. Leah s-a ridicat plângând, a părăsit camera și mi-am dat seama că s-a închis în a ei când a auzit o ușă închizându-se, răsunând în tot apartamentul. Inima îmi bătea agitată și mă întrebam dacă o să fac la fel ca întotdeauna, să stau acolo fără să mă bat, fără să reacționez, lăsând zilele să treacă de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat.

A trebuit să merg la ea. Nu, trebuia să merg la ea.

Lea

Mi-am dus o mână tremurândă la buze și le-am atins de parcă ar fi fost ale unui străin, pentru că nu prea știam cine era fata care cu câteva minute în urmă gemuse sub trupul lui Axel, în timp ce lumea se prăbuși între sărutări și întuneric.

Am vrut să șterg acea amintire. Am vrut să stau cu ea.

Am vrut... să fiu altcineva. Mai puternic. Mai tare.

Axel era cel sălbatic, nevoia, impulsul. Dar nu mă puteam opri să mă gândesc la Landon, care era cel tandru, cel sigur; nici să le compare, când și-a dat seama că avea să-l piardă pe Landon. Că poate că o pierduse deja. Și, în ciuda a ceea ce spusese înaintea de a pleca la Paris, nu eram pregătit să înfrunt asta. Pentru că aveam nevoie de un stâlp solid. Pentru că, cu Axel, nu aș avea niciodată picioarele pe pământ, ar fi mereu ca zborul; vertijul, riscul.

Axel deschise ușa fără să bată și intra.

Ochii îi ardeau și avea o rană pe buză. Nu am avut o voce care să-i cer să plece. L-am auzit respirând agitat, a mers dintr-o parte în alta a camerei mele și și-a pus o mână pe ceafă. S-a oprit și și-a ațintit ochii asupra mea, străpungându-mă.

— Trebuie să vorbim, Leah.

„Nu s-a întâmplat nimic”, am gemut.

S-a lăsat în fața patului, unde stăteam eu, și a închis ochii de parcă ar fi făcut un fel de exercițiu de autocontrol, sprijinindu-și fruntea pe marginea de lemn. Când a ridicat capul, am vrut să mor văzând angoasa din fiecare dintre gesturile lui, din ochii lui.

— Am încercat... Jur că am încercat. Dar nu suport să continui așa, pretinzând că nu sunt înnebunit după tine. Dar asta fac. Și în fiecare dimineață, când trec pe lângă camera ta, trebuie să încetez nevoia de a te trezi cu sărutări, de a te îmbrățișa pentru tot restul zilei, iar noaptea... nici nu vrei să știi ce am ma gândesc. Trebuie să știi ce trebuie să fac pentru ca tu să mă ierți. Spune-mi, doar... spune-mi. Și așa voi face. Orice ar fi.

Am șters lacrimile cu dosul mâinii.

— Vorbești de parcă ar fi foarte simplu — mi-a tremurat vocea. — Dar nu este, Axel. Este mult mai mult decât atât. E ca și cum ai petrece ani de zile fără să înțelegi nimic. Totul e stricat. Asta e tot ce mai poate fi ruinat. Și e altcineva la mijloc.

Un mușchi al maxilarului i se încordă.

— Ești îndrăgostit de el?

Am vrut să-i strig da, dar nu am făcut-o. Pentru că erau deja prea multe minciuni și cuvinte goale între noi. Mi-a venit în minte melodia aceea pe care am dansat împreună, în ziua în care am crezut că Axel era în sfârșit al meu, când încă eram atât de înșelat și credeam că lucrurile pot fi atât de simple. Tulpinile din *The Night We Met* m-au îmbrățișat în timp ce m-am uitat la el și mi-am dat seama că nu mi-a pus întrebarea potrivită. Pentru că întrebarea nu era dacă era îndrăgostită de Landon, întrebarea era de ce nu mai voia să fie îndrăgostită.

— Lucrurile stau altfel cu el.

- Pe ce? Explica-mi.

— Nu discutăm...

— Cuplurile se ceartă, Leah.

— Nu ne rănim unul pe altul...

Axel înghiți în sec.

— La naiba, n-am vrut niciodată să te fac...

— Știu, l-am întrerupt.

— Ce îți dă el și nu ai cu mine?

Mi-a fost greu să scot cuvintele, să fiu sincer.

- Securitate. Încredere — am respirat adânc.

— Și nu se întâmplă să ai încredere în mine, dragă?

— Încrederea se câștigă, Axel.

Am ignorat cererea pe care o ascundea ochii și a trebuit să mă uit în altă parte când durerea i-a acoperit complet. Nu am vrut să-l rănesc, sau să mint, pentru că acesta era singurul adevăr de care m-am agățat: cu Landon, mă simțeam protejată. Și cu Axel, am simțit că tocmai așa fi fost aruncat cu parașuta. Poate de aceea am tăcut despre celelalte lucruri la care m-am gândit și eu în acel moment: acea încredere s-a câștigat, da, și că oricine o putea realiza cu efort, bune intenții și onestitate. Dar... iubire? Nu, dragostea pasională, cea care ne dă fiori din cap până în picioare sau care ne strânge interiorul cu o privire, nu poate fi cucerită, pentru că se naște și atunci când omul nu își dorește. Pentru că inima învinge rațiunea. Pentru că nu există o formulă secretă care să ne împiedice să ne îndrăgostim de acea persoană care pare a fi nepotrivită, sau plină de defecte, sau care are o iubită, sau care nu își va da seama niciodată că există...

Și asta m-a speriat. Foarte.

Mi-am ținut respirația și Axel s-a ridicat. Aveam un nod în gât.

— N-ar fi trebuit să întreb asta.

Își puse mâna pe mânerul ușii.

— Și ce ar fi trebuit să spun, Leah?

— Ce cau? Pentru că... știi ceva? Am adulmecat, simțindu-mă atât de ruptă și atât de goală și atât de pierdută. - Ai avut dreptate. Ar trebui să merg la universitate, să părăsesc Byron Bay și să înfrunt lucrurile singur. Dar pe măsură ce am făcut-o, mi-am dat seama că nu am nevoie de tine. Viața a continuat.

Erau atât de multe emoții prinse în ochii lui...

— Și asta mă face mândru de tine.

— Dar n-ar fi trebuit. Pentru că atunci mi-am dat seama că nu ești esențial, Axel. Am înțeles că nimic nu este, că acest tip de romantism nu există. Și o parte din mine s-a pierdut în ziua în care mi-am șters această idee din cap. Că există iubiri idilice pentru care merită să lupti împotriva lumii. Spus cu voce tare, sună ridicol, nu-i așa? Cred că asta pentru că este. Pentru că, ca întotdeauna, câștigi.

Axel ezită. Pieptul lui gol se ridică și cădea.

„La naiba, Leah. Îmi pare rău să spun asta, dar m-am înșelat, așa că cred că am pierdut amândoi. Tu, pentru că ai crezut în mine și nu ai încredere în tine. Eu, pentru că sunt un ticălos.

Apoi a părăsit camera.
Și am încercat să respir, să respir...

Lea

În următoarele trei zile, abia am vorbit. Dacă Axel a gătit, a spus că mi-a lăsat mâncare în frigider. Dacă mergeam la cumpărături, îl întrebam dacă am nevoie de ceva. Tensiunea s-a instalat în fiecare colț, ca niște bucăți de puf. Și tăcerile. Și aspectul evaziv. Curios este că totul mi s-a părut cunoscut, pentru că nu era prima dată când locuim sub același acoperiș așa, evitându-ne și căutându-ne în același timp, plimbându-ne în cercuri unul în jurul celuilalt, parcă. ne așteptam unul pe altul.ceva.

O parte din mine, pe care voiam să o aduc la tăcere, își tot amintea de senzația copleșitoare care mă zguduise când i-am simțit din nou buzele pe ale mele. Atât de fierbinte. Atât de anxios. Atât de salbatic. Și m-am simțit vinovat pentru asta, supărat pe mine că mi-am amintit de asta.

Cealaltă parte era încă supărată pe el.

Mă gândeam de mulți ani la ceea ce s-a întâmplat. M-am gândit, m-am gândit, m-am gândit... dar nu am digerat. Poate de aceea nu l-am putut ierta. Nu din cauza a ceea ce a făcut, ci din cauza modului în care a făcut-o și de ce a făcut-o. Am fost dezamăgit că era atât de laș și, mai ales, că a luat o decizie pentru mine, și mai rău, în ciuda mea. Că mă va trata din nou ca pe un copil, după tot ce am trăit împreună. Că până la urmă nu era, până la urmă, băiatul sincer de care mă îndrăgostisem. Lasă-mă să fiu dezamăgit...

Acesta era cuvântul. Dezamăgire. Presupun că o parte din vină a fost a mea, pentru că am crezut că este perfect, pentru că l-am idealizat de la început, că s-a topit la vederea zâmbetului său răutăcios, a privirii sale intense, a felului său de mers fără griji. Cel mai trist a fost că Axel s-a ascuns în acest aer sincer și liber, pentru a ascunde că, în realitate, mâinile îi fuseseră mereu legate. El însuși a spus-o; le-a legat, s-a limitat, a hotărât că e mult mai ușor să stai pe marginea prăpastiei decât să îndrăznești să sari. Și cel mai rău dintre toate este că, pentru că o știam de la început, am avut sentimentul că povestea noastră nu s-a schimbat prea mult. Pentru că Axel mă atrăsese mereu de luminile și umbrele lui, de complexitatea și contradicțiile lui.

Tot ce era la Paris, dar cu mai multă intensitate.

Și eram îngrozit să cedez în fața ispitei, în fața curiozității.

Axel

A trebui să o văd tot timpul a fost ca o tortură lentă și dureroasă. Am vrut să mă apropii de ea, dar nu știam cum. Mi-aș dori să pot spune sau să fac ceva care să nu înrăutățească situația. Am vrut să aibă încredere în mine. Și singurul lucru pe care l-a făcut a fost să mă înșele iar și iar.

În acea noapte, când a părăsit studioul și am văzut-o coborând scările, nu am putut ignora cercurile întunecate de sub ochi.

- Nu a mers bine?

— Nu mult, nu.

Am rămas tăcuți. am expirat.

— Vrei să merg la restaurantul de jos și să aduc mâncare chinezească la cină?

- Ar putea sa fie.

Nu puteam ascunde cât de mult m-a surprins răspunsul ei, deși ar fi trebuit să mă obișnuiesc până acum cu ciudateniile lui Leah. Uneori se uita la mine de parcă aș fi fost centrul lumii. Alții, cu ură și dezamăgire. M-am întrebat cum ar putea trăi aproape de mine simțind astfel de emoții extreme și contradictorii; ea, care abia știa să gestioneze cele mai sensibile situații fără ca acestea să-i scape printre degete.

Am coborât în stradă și m-am întors la scurt timp după aceea cu o pungă cu mâncare. L-am lăsat pe măsuta din fața canapelei, în timp ce ea aducea pahare și șervețele. I-am dat o pereche de betisoare înainte de a deschide cutiile de carton. Leah a ales *tăiței* și i-a gustat absent, stând pe covor, cu genunchii aproape de piept. Am imitat-o și m-am așezat lângă ea. Ne-am uitat unul la altul în piept. Erau atât de multe în ochii lui...

— Nu plânge, te rog — l-am întrebat.

- Urăsc asta. Urăsc să fiu așa. Urăsc să te urăsc.

— Deci, nu ura — a fost aproape o rugămintă.

— Serios, am încercat deja...

Mi-am sprijinit capul pe marginea canapelei.

— Într-o zi va trebui să vorbim.

— Și crezi că asta va rezolva totul?

— Nu, dar trebuie. Și singurul motiv pentru care nu am făcut-o încă este pentru că încerc să-mi dau seama de ce ai nevoie. Leah și-a strâns buzele și am ghicit la ce se gândea. — Vrei să spui că e prea târziu pentru asta acum?

— De ce mă cunoști atât de bine?

— Pentru că te-am văzut naștere. Nu la propriu, slavă Domnului. Dar am deja câțiva ani înaintea ta.

Ea a arătat un zâmbet slab în timp ce a rulat *tăiței* cu betisoare, i-a eliberat și i-a rulat din nou. Eram atât de aproape încât respiram același aer și a trebuit să-mi reamintesc că să o sărut nu ar fi cea mai bună opțiune.

— Axel, mi-e teamă... — S-a uitat la mine. — Mi-e frică de tot ce simt, de ce am păstrat în toți acești ani, de părțile alea urâte... știi că nu-mi canalizez bine emoțiile, ceea ce este o problemă serioasă, și simt... Simt că dacă deschid ușa, voi face rău.

„Ma descurc”, am șoptit.

— Dar chiar îmi place de tine. — M-am înfiorat și mi-a fost dor s-o aud spunând: «Toți trăim într-un submarin galben», pentru că asta era doar al nostru și un alt mod de a iubi. — Și m-am gândit că cu timpul sentimentele vor deveni mai calme și că tu și cu mine am putea redeveni prieteni, dar nici nu mai sunt sigur de asta. Pentru că încă doare. Și tot e complicat. Și încă nu îmi pot da seama ce gândesc în cea mai mare parte a zilei...

— Respiră, dragă.

I-am mângâiat fața cu degetele mele, ea a închis ochii drept răspuns și a respirat adânc. Ne-am pierdut în gânduri până am început să luăm cina în tăcere. Mi-a fost suficient să simt că o am acolo lângă mine și că o parte din ea mai vrea să fie alături de mine, voiam să cred că asta înseamnă că, cel puțin, mai avem ceva. M-am întrebat dacă asta poate fi suficient, resemnându-mă cu faptul că ea va face din nou parte din viața mea și nimic mai mult, dar strângerea pe care o simțeam în piept a crescut și am respins ideea.

Când am terminat, m-am ridicat să duc cutiile goale la gunoi. Am pregătit niște ceai, am deschis fereastra sufrageriei și m-am rezemat de pervaz, înainte de a-mi aprinde o țigară. Am inspirat adânc în timp ce contemplam orașul adormit.

— Cum merge acolo sus? — Am indicat studioul cu capul.

„Nu funcționează”, m-a corectat el. -Nimic nu se întâmplă.

- Din cauza mea? — Am luat o scurtă pauză.

- Nu.

Mi-am dat seama că minte și cred că a observat că mi-am dat seama, pentru că s-a oprit să se uite la mine în timp ce își trecu degetele prin grămada lungă de covor.

— Cred că din cauza schimbării, știi? Eram obișnuit să lucrez în spațiul meu.

Am stins țigara și m-am întins.

— Vrei să vii cu mine mâine în zori?

- El este bine. — Și s-a uitat fix la mine înainte de a zâmbi.

Lea

Mersul pe Montmartre în fiecare dimineață a avut un efect magic asupra mea. Nu atât pentru călătoria în sine, cât pentru a face față restului zilei într-un mod diferit. Eliberați frustrarea. Încearcă să rămâi calm. Acolo, așezați în vârful orașului după efortul de a urca, Axel și cu mine am lăsat să treacă minutele până când Soarele a răsărit sus pe cer și a început ziua.

În a treia dimineață, Axel s-a uitat la mine, intrigat.

- La ce te gândești?

— În buburuze. — El a ridicat o sprânceană și am râs în timp ce luminile zorilor scaldau acoperișurile Parisului. — Îmi aminteam că, când eram mică, îmi plăcea să mă întind acasă pe iarbă în grădină și să petrec ore întregi privind gărgărițele care fluturau în jurul trunchiului unui copac. Mi-am venit în minte acel sentiment pe care îl ai, când ești copil, de a nu avea obligații sau obiective și de a nu trăi dependent de un ceas. A fost frumos. A fi capabil să privească totul din acea perspectivă a calmului. Aș vrea să fie la fel și acum. Dar tot ce pot să mă gândesc este că săptămâna viitoare Hans va dori să vadă ceva și nu am nimic care să merite. Și, la naiba, vreau doar să-mi petrec ziua uitându-mă la o grămadă de gărgări care flutură printre flori.

Axel a zâmbit. El a zâmbit tandru. A zâmbit cu dragoste.

Lea

Mă uitam ore întregi la ecranul gol. Blocat, dar în același timp, cu emoții clocotind în mine. Problema era că, dacă le dam drumul, știam că Axel va înțelege fiecare dintre rânduri; fie că vorbeau despre Landon, despre mine sau, mai rău, despre el.

Am tresărit când a bătut la ușă și a intrat cu o geantă și un pachet pe care le-a lăsat în mijlocul studioului, în timp ce mă uitam la el uluită.

- Ce-i asta?

- Nu este evident? Un cadou.

- Dar...

— Hai, deschide-l!

Am îngenuncheat în fața pachetului dreptunghiular și, câteva secunde mai târziu, hârtia de împachetat și fundita roșu aprins au fost desfăcute. Zâmbet. Am zâmbit până când fața mi-a tremurat de fericire și m-am ridicat să-l îmbrățișez, în ciuda faptului că corpul meu țipa la mine să nu o fac, pentru că să-l am atât de aproape... era complicat; aud-ți inima bătând pe pieptul meu, simți-ți mâinile pe spatele meu, respirația ta caldă pe gâtul meu...

— Mulțumesc, e frumos!

— Stai, o voi porni.

Axel a luat recorderul și l-a lăsat deasupra unui raft de lemn care era plin cu materiale de lucru. Era clasic, asemănător cu ce avea el acasă.

- De unde ai cumpărat-o?

— Într-un magazin de obiecte second-hand.

— Dar nu avem înregistrări aici...

Mi-a întins geanta pe care o mai avea în mână și s-a concentrat să pună în funcțiune recorderul. Am îndepărtat unele lucruri de la masă și am scos înregistrările. Am clipit din ochi ca să nu plâng, în ciuda zâmbetului de pe buze. Frank Sinatra, Nirvana, Elvis Presley, Supertramp, Bruce Springsteen, Queen... și Beatles. Întotdeauna Beatles. Mi-am alunecat încet degetele peste capacul pe care avea desenat un submarin galben și am tremurat când am observat că se uita la mine.

— De ce ai făcut toate astea?

- Deja ti-am spus. Este un cadou. Am crezut că ți-ar plăcea, m-am gândit... că te va ajuta să lucrezi. Ascultă, Leah – a spus el fără să se uite la mine, luând un disc și așezând-o cu grijă pe platan. — Dacă trebuie să pictezi ceva ce crezi că nu-mi va plăcea, fă asta. Sunt artiști care reprezintă lucruri exterioare, peisaje sau chipuri, dar tu nu ești așa. Asta nu funcționează pentru tine. Deci, pur și simplu fă dreptate tatuajului tău și „lasă să se întâmple” orice trebuie să se întâmple. Înțelegi? Pentru că reprimarea a ceea ce simți este o problemă, atunci când picturile tale se bazează pe asta. Așa a fost întotdeauna — a concluzionat el, coborând acul.

My Way a început să se joace . m-am cutremurat.

— Cred că... cred că pot rezolva asta.

— Sunt fericit — a oftat și a zâmbit.

- Așadar despre tine? Am întrebat. — Vei reuși vreodată să o faci?

- La ce te referi?

- Știi. La acest. Pictura.

A râs fără prea multă dorință și a clătinat din cap.

„Am renunțat cu mult timp în urmă”, șopti el.

Și apoi am văzut cum i s-a schimbat expresia, pe măsură ce a devenit conștient de propriile sale cuvinte, cele pe care le folosea cândva în legătură cu noi.

— Nu am vrut să spun... Pentru mine e diferit, Leah. Aș vrea să pot, dar...

Inima a început să-mi bată tare.

— Mă lași să încerc ceva?

Axel s-a uitat la mine suspicios, dar aproape că nu a rezistat când l-am rugat să stea pe banca de lemn din fața ecranului.

M-am așezat în spatele lui.

- Relaxați-vă.

— Cunosce tehnici mai eficiente...

— Scârțâie! Așteapta un moment.

— Ce vrei, mai exact?

— Pictează prin tine. Sau cu tine. Nu știu.

— Phonix, aceasta nu este o idee bună.

L-am ținut de umeri când a încercat să se ridice și a cedat din nou, după ce a oftat tare. Am luat paleta și m-am uitat la culorile, care erau încă umede. Ce nuanță era Axel? Roșu, cu siguranță. Rosu aprins. Ca cireșele. Sau un roșu apus mai enigmatic. Am înghițit greu înainte de a scufunda pensula în vopsea.

Era atât de aproape de mine încât corpul meu i-a atins spatele și mirosul părului lui m-a distras. L-am luat mâna când a închis-o în jurul mânerului periei. Vocea lui Frank Sinatra s-a învârtit printre pereții acelor mansarde pierdute în mijlocul Parisului, dar pentru o secundă perfectă m-am simțit ca și cum am fi singuri într-un oraș fantomă. Axel, eu și culoarea, muzica, pielea aspră a degetelor tale...

— Închide ochii, trebuie să simți.

M-a emoționat să-l văd atât de lipsit de apărare, atât de încordat.

— De ce durezi atât de mult? — mormăi el neliniștit.

— Există un citat al lui Pablo Picasso care spune: „Pictura este mai puternică decât mine, poate face întotdeauna ce vrea” — i-am șoptit la ureche. — Exact asta se întâmplă când stau în fața unui ecran și ceea ce mi-aș dori să ți se întâmple și ție. Nu spune că nu vrei, Axel. — Mi-am închis degetele mai strâns peste ale lui, aducându-i mâna mai aproape de ecran, ghidându-l. Inca avea ochii închisi și respira încet. — Cred că ar fi minunat dacă te-ai trezi într-o dimineață și ai descărca tot ce simți altundeva, acele emoții care sunt adânc în interior... — Mâna lui a alunecat sub a mea și urme de culoare au pătat ecranul. Am văzut în ei reținere, supraviețuire, frică. - Știi? Au fost momente când am crezut că, pe de o parte, îmi va fi frică să fiu în preajma ta când se va întâmpla asta. În ziua în care vei ridica din nou o perie de bună voie... ce crezi că se va întâmpla?

— Phonix, Leah, nu face asta.

- Deschide-ti ochii. Nu e frumos?

Au fost doar stropi și linii roșii, unele mai precise decât altele, groase și subțiri, sigure și tremurătoare, dar toate făcute de mâinile noastre. Mainile noastre. Axel nu spuse nimic pentru un minut etern.

- Esti bine? Axel...

- Da, sunt bine.

Dar nu a fost. S-a ridicat și a lăsat jos peria înainte de a se întoarce. M-a sărutat pe frunte și a plecat, lăsându-mă singur în studio.

În acel moment, deja simțeam că degetele îmi ardeau de dorința pe care o aveam de a transforma fiecare bătaie a inimii într-o culoare și fiecare culoare într-o bătaie care a zguduit ecranul până a prins viață.

Lea

Zilele au fost din nou pline de muzică, pictură și răsărituri împărtășite. În fiecare dimineață, când ne întorceam de la Montmartre, luam micul dejun împreună, cafea și pâine prăjită, sau o baghetă cu unt și marmeladă; apoi, mă duceam la studio și începeam să lucrez, iar Axel mergea la Hans sau se pierdea până la ora prânzului.

Mi-a dat spațiu. Nu a mai intrat în studio și m-am concentrat pe ecranul din fața mea de parcă nu era nimic altceva în jurul meu. Când mi-am dat seama, terminasem ceva de care m-am simțit mulțumit. În acea zi, în timp ce mă uitam pieziș la lucrarea terminată și îmi curățam periile, încercând să aduc puțină ordine în spațiu, mi-a sunat telefonul mobil.

Am ridicat acul de la recorder și am răspuns.

— Cum merge, piticule? — salută Oliver.

— Bine, e mai bine.

Cu câteva zile înainte, mă deschiseseam față de el și îi spuseseam cât de sufocat mă simțeam de sentimentul de a picta pentru cineva și nu doar pentru mine. Mă liniștise, asigurându-mă că acesta este următorul pas pe care trebuia să-l fac.

— Am reușit să termin ceva decent pentru expoziție.

— Știam că o poți face.

M-am așezat pe bancă, epuizată și gândindu-mă că în câteva zile voi reveni într-o cameră plină de oameni și sperând să nu mă simt la fel de deplasat ca data trecută. Cu această ocazie, ar fi o expoziție cu douăzeci de lucrări ale artiștilor tineri și promițători, cel puțin, asta îmi explicase Hans când luam prânzul cu el, cu câteva zile înainte.

— Cum stau lucrurile cu Bega?

— Ei bine, pregătim nunta, faptul că mai este aproape jumătate de an nu-l interesează deloc. Și cum este Axel? Nu am mai vorbit cu el de săptămâna trecută.

- Ca de obicei. — Mi-am mușcat buza.

— Ai... probleme? — a ezitat.

— Nu. Da. E complicat — am recunoscut.

- Te place. Si tu sti.

— De ce faci asta acum?

— Ai dreptate, uită. Nu am nimic de-a face cu asta.

— Nu am vrut să spun asta, dar...

— Îmi este suficient să știu că ești bine. Sună-mă dacă ai nevoie de ceva, bine? — și-a luat rămas bun înainte de a închide.

Am încercat să-mi pun cel mai bun zâmbet ori de câte ori Hans se apropia să mă prezinte pe cineva sau dacă un vizitator era interesat de munca mea, deși, în realitate, nu înțelegeam aproape nimic dacă vorbeau în franceză și, în plus, mi-am petrecut o mare parte a serii. lângă Axel, privindu-l vorbind cu William și Scarlett. Poate că era singura persoană din cameră care

i-a observat zâmbetul fals, rigiditatea umerilor lui sub acea cămașă strâmtă pe care probabil că era dornic să o scoată. Mai mult, cred și că el a fost singurul capabil să vadă ce ascund liniile tabloului atârnat pe perete: dragostea, ura, îndoielile, vinovăția, reținerea liniilor care schimbau direcția, când păreau să știe deja unde se îndreptau.

Cumva, totul ne-a legat.

De parcă ar fi putut să-mi audă gândurile, s-a întors și s-a uitat la mine. Se apropie încet și închise pe jumătate ochii.

— Cum merge noaptea? Am întrebat.

— Bine. Interesant — răspunse el.

— Nu trebuie să minți.

Axel și-a înăbușit un zâmbet și și-a ajustat manșeta cămășii înainte să ofte, să se uite în jur și să bea ceva când chelnerul a trecut.

— Nu am fost niciodată foarte bun să suport excesele ego-ului.

— Și sunt multe din asta aici? — I-am luat băutura.

— La naiba, nu știu cum acești pereți nu cad sub greutatea atâtor ego-uri.

Am zâmbit, dar am ascuns-o, când am văzut că Hans se apropie de noi pentru a ne felicita pentru comentariile pe care le primise de la public și prietenii săi. Și nu m-am putut abține să nu simt un sentiment de satisfacție. Am rămas tăcuți în timp ce el se uita din nou la tabloul meu; A dat din cap aproape fără să-și dea seama.

— O slujbă promițătoare, da. Fata are talent.

Am observat o ușoară schimbare în expresia lui Axel în timp ce Hans s-a îndepărtat pentru a saluta niște oameni pe care îi cunoștea, dar nu am reușit să descifrez ce înseamnă.

Axel

Când s-a terminat expoziția, era deja întuneric. Chiar dacă Hans a insistat să mergem la cină cu el și cu unii dintre oaspeții lui, a fost o ușurare pentru mine că Leah se scuzase pentru că era atât de obosită. Așadar, iată-ne, făcând o plimbare pe timp de noapte pe străzile Orașului Luminii, de parcă am fi încercat să ne regăsim în acel labirint pietruit.

- Ar trebui să sarbătorim. La cina sau o băutură.

— Bine — răspunse el, uitându-se la acoperișuri.

- El este bine? Asa de ușor? - Eu am schimbat.

Leah nu a răspuns, așa că am continuat să mergem spre apartament. Cu puțin timp înainte de a ajunge, am decis să ne oprim la un bar decorat cu lemn în stil *vintage* ; Pe fundal, pe lângă masa la care ne-am așezat, era o mașină de săgeți și o masă de snooker , care ne-au adus amintiri bune din nopțile petrecute cu Oliver în Brisbane în timpul zilelor noastre de universitate.

Am comandat două beri, un preparat cu paste și un preparat cu legume.

Și-a eliberat părul, care era legat într-un coc, și a lăsat șuvițele să alunece pe spate până i-au atins talia. Am încercat să nu mă las prea distrasă de decolteul rochiei ei, deși nu a fost o sarcină ușoară. Am luat cina și am vorbit despre muncă și săptămânile următoare. Când am terminat, m-am gândit că ultimul lucru pe care voiam să-l fac era să mă întorc în casa pe care o împărțim și să o văd încuiindu-se în camera ei. Nu am mai suportat nopți în care mă prefac că nu vreau să deschid ușa și să-i arăt că merităm o a doua șansă. Și voiam răspunsuri, cuvinte; problemele noastre nu s-ar rezolva cu tăcere.

- Un joc! — M-am uitat la snooker. — Ce zici?

— Bine, dar nu știu să joc foarte bine.

Am mai comandat două beri și ne-am dus la masa verde. În zona cea mai îndepărtată de bar, luminile erau slabe. Am pus o monedă după ce i-am trecut o liliac și am luat alta.

— O întrebare pentru fiecare minge?

Leah s-a uitat la mine suspicioasă, a dat din cap și a pus niște cretă pe vârful bastonului, înainte de a-mi cere să dau jocul. I-am oferit acel avantaj. Ea se aplecă, miji ușor și făcu un leagăn puternic. Nu a băgat nicio minge.

— Ghinion, dragă. Eu sunt. — Am lovit puternic mingea albă și am pus o minge înăuntru. Am oftat, gânditor, în timp ce ne uitam unul la altul, ezitând... ezitând, până am trimis vocea care mi-a șoptit că nu e o idee bună să faci așa ceva să se ducă dracului. — Ce ai cu el seamănă cu ce am avut noi?

Leah deschise ochii, surprinsă.

— Serios, Axel?

— Ai de gând să răspunzi?

serios să ai această conversație lângă o masă de snooker ? — El a pocnit pe limba și a clătinat din cap. - Ești nebun.

— Preferi întrebările mai ușoare? Ca, nu știu, îți place mai mult plaja sau munții? Dulce sau sărat? Pisici sau câini? — Am văzut cât de tensionată era, dar nu am vrut să mă opresc.

— Bine, dacă asta vrei... — S-a uitat la mine. — Nu este asemănător. E mai real.

Am ignorat înjunghierea pe care am simțit-o în piept.

- Mai real? Ceea ce am avut a fost o glumă, nu-i așa?

„Aceasta este a doua întrebare”, a spus el.

- Cum. — M-am aplecat și am mai aruncat o minge.

— „Mai real” când vine vorba de cum ar trebui să fie lucrurile. A trăi izolat într-o casă, astfel încât nimeni să nu poată vedea cum mă priveai, nu era real. A fost un capriciu. O aventura. Sau, cel puțin, așa te-ai descurcat. E randul tau.

Pentru câteva secunde, mi-a fost greu să-mi îndepărtez privirea de la acei ochi care păreau să mă străpungă. Nu știu dacă a fost din cauză că îmi tremurau mâinile, dar am ratat și nu am lovit mingea roșie.

- Esti tu. — Am făcut un pas înapoi.

Și, la naiba, vederea fundului tău în rochia aceea m-a făcut să mă gândesc la nimic altceva. Când ea s-a întors cu o încruntare mulțumită, încă încercam să nu mă entuziasmez în mijlocul celei mai importante conversații din viața mea.

— Te-ai gândit vreodată să mă cauți?

— În fiecare zi, Phoenix.

Leah își întoarse privirea. A început să se joace din nou. Mi-am dat seama repede că „a nu juca foarte bine” era *un bluff*. Am zâmbit când a doua minge pe care mi-a pus-o în mână mi-a confirmat.

— De ce mai ai tabloul deasupra patului tău?

— Pentru că uneori mă uitam la el, îmi aminteam de ziua aceea și mă masturbeam gândindu-mă la tine.

Ea respiră tremurând și își strânse buzele.

— Acum răspunsul adevărat.

— Celălalt răspuns nu a fost o minciună.

— Axel... — șopti el, rugător.

S-a aplecat peste masa de *snooker* și am observat cum genunchii îi tremurau în acele tocuri pe care nu-i plăcea deloc să le poarte. Am vrut să le scot și să-i sărut gleznele, să-i duc picioarele până la coapse și să-i smulg lenjeria...

- E randul tau. — A plecat.

Spre satisfacția mea, am aruncat o minge galbenă.

— Dacă ceea ce ai cu Landon este atât de real, de ce nu ești cu el? — Am văzut cum ți s-au umezit ochii. — Bine, nu răspunde. Unele tăceri merită să răspundem.

— La naiba...

— Aș vrea, dragă, aș vrea... — M-am rezemat de spatele ei să-i șoptesc la ureche și i-am alunecat o mână în jurul taliei.

Leah a rămas nemișcată, deși tremura, iar eu m-am forțat să nu fiu proastă și m-am concentrat să lovesc mingea albă. Am esuat. Am simțit-o mișcându-se pentru a ajunge în poziție, dar mi-am ținut privirea ațintită pe masa de *snooker*, pentru că tensiunea care se

construia în jurul nostru mă sufoca și propriile impulsuri îmi scăpau din mâini. Am strâns băta strâns când a lovit o minge verde.

Mi-am ridicat capul spre tăcerea densă.

— Nu ai de gând să întrebi nimic?

— Voi rămâne aici, șopti el.

— Cât de amuzant este?

— Este amuzant la ce mă gândesc acum? — a împușcat, a rănit, s-a întors și a plecat cu un pas hotărât.

Am înjurat pe sub răsuflare, am plătit nota și am urmat-o pe stradă. Datorită tocurilor înalte pe care le purta, am ajuns repede la ea.

— Stai, Leah. Vă rog.

A continuat până a ajuns la ușa apartamentului nostru și s-a oprit când și-a dat seama că nu are cheile. M-am uitat la ea, părea neputincioasă, înfășurată în haina aceea albă și obrajii înroșiți de frigul nopții. Și m-am simțit ca cu ani în urmă, când singurul lucru pe care îmi doream să o fac era să o îmbrățișez și să o calmez, dar am ajuns să pun presiune pe ea, trăgând de acea frânghie pe care se străduia atât de mult să o țină în siguranță și strâns. În ciuda durerii, o parte din mine știa că trebuie să o fac. Așa a fost întotdeauna cazul lui Leah. Obligă-o să-și deschidă porțile inimii și să-și lase emoțiile să iasă imediat la iveală, chiar și cu riscul de a ajunge să fie luată de acel vârtej incontolabil.

„Pune întrebarea”, l-am întrebat.

— Deschide ușa, Axel.

— Fă-o, Leah. Întreabă-mă.

O rafală de vânt i-a ciufulit părul.

— În noaptea aceea, când am venit la tine... — Vocea i s-a stins când și-a ridicat privirea spre a-mi întâlni. — Ți-am strigat că nu am înțeles de ce nu te lupți pentru lucrurile pe care le doreai. Ca și tabloul. Cât despre mine. Și apoi... apoi tu...

— A spus că poate nu le vrea atât de mult.

— Și a fost adevărat? — murmură el.

Am făcut un pas spre Leah, murind puțin înăuntru când am văzut-o așa, așa ghemuită în fața ei, așteptând un răspuns care, pentru mine, fusese întotdeauna evident; cel puțin, până când am făcut efortul să mă pun în pielea ei și să înțeleg că ea aștepta acele cuvinte de trei ani și își punea aceeași întrebare de trei ani.

— Te-am mințit al naibii. Te-am mintit.

— Și cum ai reușit să strici totul așa? Ce ai acolo? — M-a lovit în piept. — Pentru că încă nu știu, Axel. După atâtea... și nu știu.

Am înăbușit durerea cuvintelor lui cu buzele mele. Am sărutat-o cu furie, cu vinovăție, cu dorința pe care nu o mai puteam ignora, cu dinții, cu corpul în presiune. punându-le pe ale tale de ușa clădirii și mâinile tale tremurânde pe pieptul meu. Am vrut să mă contopesc cu ea, să o fac să înțeleagă că o iubesc așa cum nu am iubit pe nimeni niciodată și că ceea ce i-am spus înainte era atât de departe de realitate, încât încă nu știam unde am găsit curajul să o spun. .

Nu știu exact cum, am băgat cheia în broască și am împins-o înăuntru, fără să încetez să o sărut. Măinile mi-au tremurat când le-am încurcat în părul ei și am urcat primul etaj de scări. Iar al doilea. Iar al treilea. Și încă câteva până ne dăm seama că nu vom ajunge la ultimul etaj.

Abia i-am putut vedea fața în lumina slabă. Am ținut-o de ceafă și mi-am apăsât strâns buzele de ale ei, mușcând-o, lingând-o și abandonând orice urmă de simț.

— Am de gând să-ți spun ce vreau, pentru că nu are rost să continui să te prefac că pot fi prietenul tău fără să mă aștept la altceva — am spus despre gura lui moale. — Vreau să-ți ofer primul sărut de bună dimineața. Și vreau să fac dragoste cu tine în fiecare seară. Vreau să esperma deasupra și în interiorul tău. Vreau să fiu singurul care te atinge aici, spuse el, strecurându-și o mână între picioarele ei, în timp ce ea își înăbuși un geamăt. — Vreau să îți tipu numele meu și să mori din nou pentru mine.

— Axel... — a gemut pe fața mea.

Aveam de gând să-l rog să confirme dacă am fost clar sau dacă trebuie să fiu mai specific, dar adevărul este că nici măcar nu puteam să-mi folosesc gura să vorbesc. Tot ce puteam face a fost s-o sărut, să încerc să urc încă o scări... și s-o sărut din nou. I-am ridicat rochia și i-am rupt șosetele înainte să-i scoată. Leah s-a ținut de balustradă în timp ce mi-am alunecat degetele în ea, și era udă, ea... tremura de dorință la fel de mult ca și mine. Măinile lui mi-au găsit catarama curelei și a trebuit să respir adânc pentru a nu cumva când i-am simțit căldura palmei. Am închis ochii și am ridicat-o, ținând-o în brațe. Cred că a crezut că o va duce la apartament, dar nu puteam... nu mă puteam gândi... nu mai puteam suporta... nu puteam face altceva decât să o apăs de peretele scării cu mâinile. Picioarele împletite în jurul taliei mele.

— Cineva ne poate vedea, Axel.

- Nu-mi pasă.

Leah m-a mușcat de gât când am intrat greu în ea. Am înăbușit un geamăt de plăcere și durere înainte de a împinge, acum mai adânc, mai tare, pentru că voiam ca ea să țipe și să nu se mai poată ține, să se gândească doar la mine, la noi, împreună, la perfecțiune. Asta a fost tot. M-am scufundat din nou între picioarele ei, gemând, nebun după ea. Am simțit cum și-a înfipt unghiile prin cămașa mea și cum a gemut lângă urechea mea, dinții pe pielea mea, buzele ei... Buzele alea. Le-am căutat, iar Leah s-a lipit de umerii mei în timp ce făceam dragoste disperată și am încercat să-i spun cu sărutări că asta a fost mai mult, a fost mult mai mult...

Am observat că s-a încordat și corpul i s-a cutremurat.

— Uită-te la mine, iubire. Uită-te la mine, te rog.

Aveam nevoie ca ea să o facă când a ajuns la punctul culminant și era aproape acolo, așteptând următorul meu impuls. Filum. Și-a despărțit buzele de ale mele și și-a deschis ochii încet, căutându-mă în întuneric. Mi-am lipit fruntea de a ei și i-am respirat aerul cald înainte de a mă scufunda din nou în Leah, împingând-o de perete, simțindu-o atât de mult... pierzându-mă atât de mult... Am gemut când am venit cu ea, în ea, ținându-și răsuflarea și cu inima bătând cu putere de a ei.

Tăcerea ne-a cuprins. Am pus-o jos pe podea când mi-am dat seama că brațele îmi cedează și i-am căutat din nou gura, dar Leah s-a îndepărtat. Înainte ca el să-și poată strânge pantalonii și să încerce să o țină pe spate, ea și-a luat cheile și a plecat în sus pe scări.

— La naiba. Stai, Leah. — Dar era deja târziu.

Lea

M-am închis în baie și am deschis robinetul de la cadă. Am ignorat bătaile la ușa și vocea lui rugătoare, pentru că nu puteam să-l înfrunt. Mi-am înăbușit un suspine în timp ce m-am așezat pe podea cu spatele lipit de perete.

- Vorbeste-mi, te rog. Mai scutește-mă.

- Nu pot. Acum, nu pot... — am răspuns.

L-am simțit acolo, la doar câțiva centimetri de mine, despărțit de un zid și un trecut care era o potecă prăfuită, plină de amintiri și probleme.

— Leah, te rog...

- Am nevoie de timp.

Urmă o tăcere tensionată. Și apoi, vocea lui:

— Îți las o jumătate de oră să te calmezi și apoi vorbim odată pentru totdeauna. Dacă nu deschizi ușa, jur că o voi dărâma.

Am rămas ghemuită pe podea cu murmurul apei în urma mea. Am simțit că Axel tocmai ar fi deschis cu mâinile acele răni pe care le închideam și le vindeam de atâta timp. Și erau răni pline. Plin de ea. De mine. Dintre noi.

Am început să mă dezbrac încet. Bucată cu bucată. Strat cu strat. Telefonul mobil, care era în buzunarul hainei, a căzut pe podea și m-am uitat la el câteva clipe, hotărând ce să fac. M-am aplecat să-l ridic. Am oftat adânc, cu lacrimile arzându-mi obrazii, și am căutat numărul lui printre contacte. Au fost doar patru cuvinte, dar mi-a luat o veșnicie să le scriu și mult mai mult pentru a-i transmite mesajul lui Landon.

„Nu mă aștepta.”

Pur și simplu. Fără un „te iubesc” la final, nici un „scuze”, pentru că am vrut să fie explicit, ca el să ia mesajul în serios. Îl cunoșteam suficient de bine încât să știu că, în ciuda conversației pe care am avut-o înainte să plec, el mă va aștepta. Și nu am vrut să o facă. Poate a fost egoist, da, dar când am intrat în cada plină cu apă fierbinte, mi-am dat seama că nu voi putea niciodată să-l iubesc așa cum merita, într-un mod nebun și plin, și mi-am dorit ca altcineva să aibă ocazia. să facă asta. Nici măcar nu simțeam că l-am pierdut pentru că Axel intrase în ecuație. O parte din mine știa că l-am pierdut chiar înainte de a începe ceva cu el, pentru că nu i-am dat niciodată acea parte mai viscerală și mai impulsivă din mine, niciodată nu am dat totul și nici nu m-am aruncat în brațele lui cu ochii închiși.

Am inspirat adânc și mi-am băgat capul în apă. Acolo jos, părea că lumea are mai mult sens, atât de lipsită de focalizare, atât de agitată și neclară. Am ieșit și am respirat. Tăcerea a cuprins totul și nu mă puteam opri să mă uit la picioarele mele și să mă gândesc că, cu câteva minute înainte, ele fuseseră înfășurate în jurul corpului lui Axel, când el a intrat în mine iar și iar și eu... în acel moment singur am simțit, am simțit doar el în tot corpul meu, incapabil să mă gândesc la altceva sau să o opresc, pentru că o parte din mine a continuat să fie a lui.

În realitate, nu mă întrebam dacă m-am îndrăgostit din nou de el, ci mai degrabă dacă am încetat vreodată să mă îndrăgostesc de el. Și asta m-a speriat mult...

A fi atât de fragil. Renunțați la control. A cădea.

Nu mi-a plăcut această imagine slabă și fragilă.

Am ieșit din cadă când m-am săturat să plâng. M-am înfășurat într-un halat alb și mi-am trecut dosul mâinii peste oglindă pentru a nu se aburi. Mi-am găsit reflexia. O reflecție care m-a speriat, pentru că semăna atât de mult cu fata care fusesem, cu ani în urmă. A fost la fel. La fel... ca și cum o parte din mine i-ar fi fost frică să se schimbe și să mă pierd în această schimbare neașteptată. Și deodată, am avut nevoie de asta, să mă pierd și să mă regăsesc.

Am luat foarfecele care erau în primul sertar, mi-am trecut degetele printr-o șuviță mare de păr și am tuns-o. Mi-am lăsat părul în chiuveță înainte de a ridica următoarea șuviță.

Axel a bătut la ușă.

— Deschide-l, Leah. - Eu nu am raspuns. M-am întors să folosesc foarfecele. — Deschide sau voi doborî ușa.

Poate pentru că știam că va fi capabil să o facă, am scos zăvorul, am deschis ușa și l-am lăsat să intre, deși nu eram încă pregătit să am acea conversație. Problema era că probabil nu va fi niciodată.

- Ce faci? — Axel s-a uitat la părul meu neuniform. — La naiba, Leah, nu vreau să fugi de mine, nu mai suport asta...

S-a apropiat și l-am lăsat să o facă. Am închis ochii când mi-a ținut fața cu palma și buzele lui mi-au atins fruntea. Atât de familiar. Atât de fierbinte. Am vrut să trăiesc în interiorul acelei mângâieri pentru totdeauna. Degetul lui a trasat cercuri peste pielea mea, apoi vocea lui profundă și răgușită m-a trezit:

- Hai să încercăm din nou.

— Nu este atât de ușor, Axel.

- De ce nu? Uită-te la mine, iubito.

Și deodată, toate crăpăturile s-au deschis, una câte una.

— Pentru că ai stricat totul! M-ai ruinat!

Am făcut un pas înapoi, tremurând, incapabil să mă uit la el.

— Lasă-mă să rezolv asta, Leah.

— Știi cum să faci asta, din întâmplare?

— Singurul lucru pe care îl știu este că ne placem.

Mi-am ridicat privirea la el, la fața lui plină de incertitudine, la buzele lui încă roșii de sărutările mele, la gâtul marcat de dinții mei, la ochii lui acel albastru închis al mării adânci, la părul lui care părea stropit de lumină. a acelui soare și a acelui fel de a mă privi, care m-a făcut să mă simt atât de transparent, atât de vulnerabil...

— Axel... tu... ești trecutul.

— Da, dar trecutul este aici, la naiba, în fața ta, plin de dorință de a fi prezentul tău. Și acest trecut știe că a făcut cea mai mare greșală din viața lui în ziua în care te-a lăsat să pleci și nu este dispus să lase așa ceva să se întâmple fără să lupte pentru ceea ce își dorește. — Mi-a ținut bărbia cu degetele ca să mă facă să mă uit la el. — Dragă, știu că am greșit, dar dă-mi o altă șansă.

„Nu-mi face asta”, am suspins eu.

— Leah, te rog, când ai plecat...

- Nu! Chestia e că nu m-am dus! Tu ești cel care m-a scos din viața ta!

— Știu și îmi pare rău, am crezut că a fost...

— ...cel mai ușor pentru tine. Cel mai confortabil.

— Că a fost cel mai bine pentru tine — m-a corectat el și am observat cum i s-a încordat maxilarul. — Și te-am mințit, pentru că nu știam cum să scap de mine și dacă ți-aș fi spus că problema era de fapt că te iubesc prea mult, nu ai fi renunțat niciodată. Și am vrut să trăiești, Leah. Și că, după ce ai trăit, m-ai alege pe mine.

— De ce a trebuit să spui că nu mă iubești? De ce nu ai putut face lucrurile altfel? Nu știu, vorbește cu mine, decide să ia o pauză și apoi vedem cum putem rezolva lucrurile – am strigat. - Dar nu. M-ai distrus. M-ai făcut să cred că nu-ți pasă de mine și asta am crezut luni și luni, iar acum, până la urmă, eram prea mult pentru tine. Cât de ironic, nu crezi? Pentru că, la fel cum faci cu orice altceva în viața ta când obosești, ai renunțat la mine ca și cum aș fi nimic. Cum ai renunțat la pictură. Cum renunți la tot, la naiba!

Axel m-a ținut în brațe când am încercat să plec.

— Dă-mi drumul, am scuipat furios.

— Această conversație nu sa încheiat încă.

— S-a încheiat când mi-am dat seama că nu vei fi sincer. Ar fi trebuit să-mi dau seama cu mult timp în urmă că nu vei fi niciodată, că vei găsi scuze...

Ceva s-a mișcat în fața lui, dar nu mi-a dat drumul, m-a strâns mai strâns la piept, iar buzele lui mi-au atins urechea când a vorbit în șoaptă, cu vocea frântă:

— Îmi pare rău că sunt slab, Leah. Pentru că sunt atât de laș. Jur că încă îmi este greu să mă recunosc când mă gândesc la asta, dar este realitatea. Vreau să fie diferit, mă străduiesc din greu să obțin asta, dar ai dreptate. Nu eram perfect, nici atunci, nici acum. Poate că e vina mea că am încercat să fiu așa, iar singurul adevăr este că sunt o greșeală de rahat și că îmi petrec fiecare zi încercând să schimb asta și regret toate lucrurile pe care le-am greșit; că ai fost un frate oribil, un prieten mai rău și, în ceea ce te privește, că...

I-am acoperit gura cu palma.

- Pentru. Nu mai spune nimic, te rog.

Am adulmecat înainte de a-l îmbrățișa și de a-mi ascunde fața în pieptul lui, ușurată și recunoscătoare, pentru că aveam nevoie să-și recunoască lașitatea și greșelile, trebuia să știu că era conștient de asta, dar nu voiam să continue chinuirea. el însuși așa, pentru că Axel era toate acele lucruri rele, dar și multe altele, mult mai bune. Și ceea ce i-am spus, în prima zi în care l-am lăsat să intre în studioul meu din Brisbane, a fost adevărat. Îl urisem, îl urisem foarte mult, aproape la fel de mult pe cât îmi era dor de el.

Am stat acolo îmbrățișându-ne o veșnicie. O eternitate perfectă, pentru că nu voiam să-l dau drumul.

— Vreau să-ți arăt undeva — șopti el.

- Acum? — M-am îndepărtat să mă uit la el.

— Da. Sau când vom rezolva asta — a răspuns el, trecându-și degetele prin părul meu și oferindu-mi un zâmbet pe care voiam să-l păstrez în memorie. — Hai, stai jos.

A luat scaunul și l-a așezat în fața chiuvelei înainte de a mă trage ușor să mă așez. Prin oglindă, l-am văzut ținând foarfecele.

- Glumesti? — Am râs printre lacrimi.

— Nu contează, nu te-ai descurcat cu mult mai bine.

Am încercat să nu mă mișc în timp ce ridică o bucată de păr lung; Am auzit sunetul delicat al foarfecelor și pământul din jurul meu era plin de păr blond.

— Încerc să-l iau la fel, dar cred că mâine trebuie să mergi la un coafor. Și fă-i să te înțeleagă în franceză, când încerci să le explici asta — a spus el pe un ton de glumă și, când a terminat, ochii ni s-au întâlnit prin acea reflecție. Axel și-a alunecat degetele pe ceafa mea și mi-a sărutat capul. - Esti perfect.

— Știu că crezi că este distractiv, dar nu este.

M-am trezit. Și-a înăbușit un zâmbet.

„Am fost foarte serios”, m-a asigurat el și și-a întins mâna, iar eu am luat-o după o scurtă ezitare. — Să mergem, înainte să treacă ultimul metru.

Lea

El era vârful stelelor.
Cât de usturător. Asta a durut.
Dar în alte zile...
Era curbura Lunii,
zâmbetul tău, gura ta.
Și căldura Soarelui. Lumina lui.
Am parcurs toate aceste linii,
pierzându-mă printre vârfurile lui,
înfiorându-se să-l întâlnească.

Lea

— Unde mergem, Axel? — am întrebat în timp ce treceam Sena și pașii noștri au răsunat pe trotuarul podului Arcole.

Nu a răspuns, pur și simplu a mers mai repede până am ajuns în piața Catedralei Notre-Dame și ne-am trezit în fața celebrului monument parizian. M-a ținut de umeri și m-a ghidat ușor câțiva metri înapoi. Frigul nopții mi-a mușcat pielea și am tremurat în interiorul hainei.

- Ce faci?

— Stai pe loc aici.

Și a plecat, trasând o linie dreaptă.

Ne-am uitat unul la altul și, în ciuda distanței, l-am auzit pufnind încet înainte de a-și pune degetele pe vârful nasului. S-a uitat în sus la cerul întunecat și s-a uitat din nou în jos la mine. Lumina lămpilor îi lumina neliniștea de pe chip.

— Știm amândoi că sunt momente rele, dar vreau să te gândești la toate momentele bune pe care le-am trăit și noi împreună. În acele lucruri nu ai renunța, în ciuda durerii provocate de restul, în toate astea... — Și-a mușcat buza de jos, nervos. — Și de fiecare dată când apare o amintire bună, faci un pas spre mine.

— Nu înțeleg nimic.

— Doar fă asta. Vă rog.

— Asta e ciudat, chiar și pentru tine.

- Dragă...

- El este bine.

Am cedat rugăciunii din vocea lui, deși nu eram sigură că are vreun sens, pentru că dacă ar fi fost momentele bune pe care le-am petrecut cu el, aş fi alergat în loc să merg pe jos. Dar poate că Axel nu știa asta. Poate că și el avea îndoielile și temerile lui. Deci, am făcut ceea ce mi-ai cerut să fac. Am închis ochii și m-am gândit la noi, la timpul pe care mi-am dedicat-o când eram încă copil și el avea lucruri mai bune de făcut cu fratele meu, la după-amiezele în care trecea în camera mea să-mi vadă progresul ori de câte ori îmi vizita. tată, în modul în care a avut grijă de mine și mi-a deschis ușile casei lui, în insistența lui de a încerca să mă trezesc, în toate conversațiile pe care le-am avut și în ziua în care a cedat când i-am cerut să-mi dea un sărut, în timp ce dansam *Let It Be* și totul a început să se schimbe, umplându-se de culoare și fericire și pielea ei împotriva mea...

Exact ca în acel moment, când mi-am dat seama că nu mai pot face un pas, pentru că îl aveam în fața mea privindu-mă de parcă lumea am fi doar noi doi.

— Aș fi putut parcurge o distanță mult mai mare — am șoptit, când toate acele amintiri pe care le lăsasem deoparte mi-au venit în cap.

Axel mi-a oferit un zâmbet ticălos.

— Am vrut să cred că dacă ai veni la mine, ar fi un semn că ai spune da.

- Spune da? — M-am încruntat.

— Uită-te la picioarele tale.

Era o piatră circulară înfiptă în pământ și, în centru, o trandafir de busole din bronz.

— Suntem la kilometrul zero în țară și m-am gândit... M-am gândit că ar fi locul perfect pentru a afla dacă mai există vreo șansă să începem și noi de aici, de la acest zero. Pentru că vreau... tot ce am avut. Vreau să am o întâlnire adevărată cu tine; Să ne cunoaștem din nou pe noi înșine, așa cum suntem acum. Ce spui, Leah?

Nu am spus nimic, ci doar pentru că încercam să mă conving că Axelul din fața mea era același ca întotdeauna. Băiatul care nu se întâlnise niciodată cu nimeni serios, care își petrecuse jumătate din viață uitându-se la buric, care aproape sigur nu și-a imaginat niciodată făcând ceva atât de ridicol de romantic și perfect. Am clipit înapoi lacrimile, gândindu-mă la cât de complexi eram noi, oamenii, începând cu mine; cu ideile noastre indestructibile, care au sfârșit prin a se spulberă în orice noapte, sau cu cât de mult am fost capabili să modelăm și să ne schimbăm, să mergem înainte sau înapoi.

— Vrei să mergi la o întâlnire cu mine?

Axel a zâmbit și și-a înclinat capul să se uite la mine.

- Da vreau. Nu este atât de ciudat.

— E o idee... dezastruoasă.

— Îmi plac dezastrele când vi se întâmplă.

Și apoi, pentru prima dată în toți acești ani, m-am ridicat în vârful picioarelor și l-am tras de capătul hainei, ca să se apropie de mine și să-l sărute. A fost un sărut frumos, fără furie sau durere. A fost unul dintre acele sărutări care reflectă doar prezentul, fără promisiuni viitoare sau amintiri din trecut. Un sărut care m-a făcut să plâng și să râd în același timp.

Aprilie

(PRIVĀVARA, PARIS)

Axel

O intalnire. Urma să am o întâlnire. Nu mi-am mai amintit cum era. Singura dată când făcusem vreodată așa ceva a fost în liceu, când am invitat-o la cină pe fata care îmi plăcea, doar pentru că voiam, când am luat-o acasă, să luăm prânzul pe bancheta din spate a mașinii mele. Sau, în ultimul an de facultate, când am cochetat cu o profesoară și nu m-am înșelat crezând că o mică discuție ar fi suficientă pentru ca ea să vină mai târziu în apartamentul meu.

Dar în acel moment, nu voiam nimic.

Ei bine, a face dragoste cu Leah a fost întotdeauna o dorință. Dar a fost și mai mult decât atât. Voiam să se bucure de ceea ce nu avusese cu trei ani în urmă: libertatea, de a putea pur și simplu să meargă pe stradă mână în mână sau să se sărute în fața oricărei uși. Am vrut să fiu curajoasă, să mă deschid față de ea și să-i dau tot ce și-a dorit de la mine. Am vrut... nu știu, îmi doream atât de multe lucruri încât eram angoasă și nervoasă și îmi doream să cuceresc lumea.

M-am sprijinit de pervazul sufrageriei și am pornit telefonul mobil, în același timp în care fumam o țigară. Am primit mesaje de la Justin, un apel de la părinții mei și câteva lucruri de la serviciu, dar le-am ignorat pe toate și am căutat numele lui Oliver în lista mea de contacte. Răspuns la al treilea apel.

Am vorbit despre cum mergeau lucrurile fără a intra în prea multe detalii; l-am spus cum a decurs expoziția și progresul pe care îl făcea Leah.

— Nici nu știu cum ai rezistat atât de mult timp acolo. Tu, fără mare, într-un oraș imens. A vedea e a crede. Deci, Leah este bine? Este fericit?

- Așa cred. Așa sper.

— Ai grijă de ea, bine? De data asta, vorbesc serios.

Mi-am înăbușit un zâmbet înainte de a mai lua o strop de țigară.

— De fapt, te-am sunat să-ți spun că am o întâlnire cu ea în seara asta. Ai avut dreptate, nu am fost un prieten exemplar, te-am mințit și am dat greșit, așa că m-am gândit mult și am ajuns la concluzia că poate e mai bine să-ți spun totul. Și pentru asta, trebuie să mă întorc la câteva zile în urmă, când am sărutat-o și, deși scările nu erau cel mai confortabil loc, am ajuns să o facem chiar acolo...

— La naiba, Axel, taci! Phonix.

— Vrei să-ți filtrez informațiile?

— Da, vreau să filtrezi mult. Îmi este suficient să știu că ieși cu ea în seara asta și că este un lucru real, că nu o vei răni. Și atât, este suficient, înțelegi?

— Da. Bine, asta este.

— Ești un idiot — a început el să râdă. — Trebuie să plec, mă așteaptă Bega ca să ne uităm în continuare la alte douăzeci de cataloage de nuntă. Minunat.

— Haide — mi-am luat rămas bun între răsete.

Lea

Scarlett și-a amestecat cafeaua calm și elegant în timp ce se uita la mine. Din ochii săi, mari și expresivi, ieșea magnetismul său ciudat. Când i-am primit apelul, mi-a spus că Hans i-a dat numărul meu de telefon mobil pentru că voia să bea o cafea cu mine și să vorbească singur, iar eu eram îngrijorat, dar adevărul este că era plăcut, deși m-am limitat eu însumi. Ascultând toate poveștile incredibile pe care mi le povestea Scarlett cu puternicul ei accent britanic.

— Așadar, acea noapte petrecută în Thailanda a fost una dintre cele mai uimitoare nopți pe care mi le amintesc, am crezut că nu vom trăi pentru a povesti despre asta — a spus el între râsete.

— A călătorit mult — am notat.

Povestise detalii despre călătoriile ei în câteva dintre conversațiile noastre; de la New York, prin Dubai, la Tokyo sau Barcelona. M-am întrebat dacă se va trezi vreodată în casa ei și s-ar face ceva nu foarte interesant și normal, cum ar fi să-și petreacă ziua întinsă în pat mâncând mâncare nedorită sau să gătească și să asculte muzică fără să se grăbească...

- Așadar despre tine? — m-a întrebat ea interesată.

— Adevărul este că este prima dată când părăsesc Australia.

— Nu-ți face griji, sunt sigur că de acum înainte vei vizita o mulțime de locuri și vei întâlni o mulțime de oameni interesanți. Va fi ca și cum ai deschide ochii, Leah. Știi ce îmi place cel mai mult la munca mea? De asta, tocmai. După cum v-am spus, nu este ușor să găsești un diamant printre pietre, dar să-l ridici și să-l lustruiești până când strălucește cu adevărat este un lucru unic.

M-am uitat curios la ea, pentru că nu aveam o părere despre ea. Uneori părea frivolă și superficială, dar m-au atras zâmbetul ei autentic și gesturile ei încrezătoare.

— Nu sunt sigur dacă mă voi potrivi...

— Toată lumea se potrivește în viața bună, crede-mă. — S-a uitat în jur, concentrându-se pe felurile de mâncare ale oamenilor de la masa alăturată. — Îți vine să mergi în altă parte la cină?

— Îmi pare rău, dar azi nu pot, pentru că... — „Am o întâlnire” suna atât de ridicol, îmi venea să râd, dar am simțit și o senzație plăcută gândindu-mă la asta; Oricine ne cunoaște ar crede că suntem nebuni. - Am o întâlnire. Dar îl putem aranja pentru săptămâna viitoare.

- Perfect. O să te sun.

Scarlett s-a ridicat, a plătit nota și a plecat înainte să termin să-mi leg haina și să-mi iau geanta. Când am ieșit în stradă, am mers încet spre apartament, contemplând orașul. Asta făcea Axel în fiecare zi, să se piardă în acel labirint de clădiri. Eu, în schimb, aveam senzația că abia gustasem Parisul, atât de închis în studio și atât de nervos de tot ce trăiam. Dar în acea noapte, când credeam că am o întâlnire în orașul iubirii, nu puteam decât să zâmbesc.

Axel

Mi-am desfăcut primul nasture de la cămașă, pentru că a început să mă sufoce, iar până la urmă am decis că purtarea cămașii în pantaloni este o prostie, așa că a ajuns să fie șifonată și puțin mai lejeră. M-am privit în oglinda din sufragerie. Eram deja bărbierită, îmbrăcată și gata să ies, când Leah a sosit, s-a uitat la mine în sus și în jos și apoi a zâmbit.

— Îmi pare rău, am fost distras de timp. Mă duc să mă îmbrac acum.

— Anunță-mă dacă ai nevoie de ajutor pentru a-ți da jos hainele mai repede.

Am auzit-o râzând înainte de a dispărea în camera ei. Am fumat o țigară în timp ce o așteptam și mi-a plăcut să o văd în blugi strâmți și adidași comozi. I-am dat mâna când am părăsit clădirea.

— Ce ai plănuit? - El a întrebat.

- Cu sinceritate? Orice. Să improvizăm.

Și-a mușcat buza, amuzată, și tocmai am mers în locul care mi-a plăcut cel mai mult din oraș, cel care, după atâtea răsărituri, devenise puțin „al nostru”. Ne-am plimbat pe bulevardul de Clichy, printre luminile celebrului Moulin Rouge, și locurile din apropiere, care ieșeau în evidență sub cupola întunecată a cerului. Mi-a bubuit stomacul când am simțit mirosul de crepe de la tarabele stradale care ispiteau turiștii care se plimbau pe acolo, așa că m-am oprit în fața unuia dintre ei.

— Ți place ideea de a lua cina într-un restaurant bun sau așa ceva? Putem merge la cel mai scump restaurant din oraș dacă doriți. Sau unul în care au pus atât de multe furculițe încât trebuie să mergem online și să vedem cum ar trebui să le folosim. Dar, dacă nu ai chef de niciunul dintre aceste lucruri, putem doar să cumpărăm câteva crepe și beri și să mergem în vârful Montmartre pentru cină. De asemenea, putem merge oriunde normal.

M-am uitat la ea, nervoasă, iar ea a râs, de parcă i-ar fi plăcut să mă vadă așa. În acea noapte, arăta frumos, cu părul tuns până la umeri și cu ochii strălucitori și veseli. Așa cum erau întotdeauna, înainte, când era atât de fericit, încât nu se potrivea în zâmbetul de pe chipul lui.

A trecut pe lângă mine ca să se apropie de stand.

— Vreau o crep cu *fromage*, *thon* și *oignon* — l-a zgâriat pe bărbat, înainte de a se uita la mine. — Ce vă cer? Una cu ciuperci și brânză?

— Da. Și încă una de *Nutella*, de împărțit.

Am urcat cele aproape două sute de trepte și am înaintat pe Rue du Mont-Cenis, înainte de a lăsa în urmă Sacré-Coeur, bazilica care stă impunătoare în vârful dealului. Am ajuns să stăm pe scări chiar sub ea. Mirosea a florile care împrăștiau grădina de alături; erau niște turiști lângă balcon și un băiat cânta la chitară.

De acolo, puteam vedea orașul la picioarele noastre. Este unul dintre acele locuri pline de oameni ziua și goale în zori și amurg, când chiar pare să devină magic și unde te poți relaxa și

admira priveliștea. Dădea senzația că timpul s-a oprit și că tăcerile au devenit confortabile, aproape necesare.

— Iată, acesta este al tău.

Leah mi-a dat creponul și am luat folia, distrasă, privind în jurul meu și gândindu-mă că această noapte de primăvară a fost perfectă. Am văzut-o ronțându-i cu satisfacție și mi-am dat seama că așa fusese mereu; Nu aveam niciodată nevoie de multe ca să fiu fericit și uram toate găurile din calea care ne-au condus în acel moment.

-La ce te gândești? - S-a uitat la mine.

- Pe tine. În care cred că ai meritat mai mult.

— Nu crezi că am destul? Mă dedic ceea ce iubesc cel mai mult în lume și, chiar acum, iau cina pe un deal din Paris și tu ești lângă mine. Ce ai putea dori mai mult?

— Ești fericită, Leah?

— Da, de ce n-ar fi?

Voiam să-i uit sprânceana încrețită sau felul în care gura i s-a strâns într-o linie subțire care nu trecea neobservată, dar maniera subtilă mi-a rămas gravată în memorie. Am oftat și am luat o mușcătură din crep înainte de a ridica sticla de bere și de a o ridica în fața ei.

- Un toast?

- Astă seară.

Apoi am băut ce a mai rămas și i-am smuls desertul din poală. Leah a râs în timp ce a mestecat ultima bucată din cină și a încercat să o ia de pe mine.

— Ce faci, sălbaticule? — am mormăit.

— Nici să nu te gândești să mănânci ambele jumătăți!

— Pentru cine mă iei? Suntem la o întâlnire. Și îți amintesc că intenția este să te cuceresc și că la sfârșitul nopții mă lași să ajung la nivelul trei, sau este patru? Nu știu. Lasă-mă să te mănânc - am rezumat și am zâmbit când am văzut cât de roșii erau obraji ei.

- Asta nu se va întâmpla.

- Glumesti?

— Nu. Este o primă întâlnire. — El a ridicat o sprânceană. — Tu ai fost cel care a vrut așa, nu a fost ideea mea.

— Nu credeam că va fi cu toate consecințele.

Am încercat să-i pun o mână între picioare, dar am fost împins și ea a luat desertul. Am râs când am văzut-o mușcând și cu *Nutella* peste tot pe față .

— Sunt și săruturile interzise?

- Depinde de situație.

Zâmbește, provocator. Stăteam pe scara aceea, cu brațul ei care îl peria pe al meu și ochii noștri închiși. Am crezut că a trecut o veșnicie de când ne petrecem așa, distrându-ne, fără să ne amintim toate greșelile pe care le-am făcut sau să ne gândim la ce se va întâmpla a doua zi; pur și simplu fiind împreună, în prezent.

— Cred că este momentul perfect. Aș putea să-ți șterg ciocolata cu săruturi. Sau ai putea să o faci singur, lingându-te și lăsându-mă apoi să gust.

Ea a izbucnit în râs, cu ochii strălucind.

— Axel, nu ai avut multe întâlniri, nu-i așa?

— Știi mai bine decât atât. Da-mi aia. — I-am luat creponul.

L-am împărtășit în tăcere, în același timp în care contemplam acoperișurile neregulate, care se silueau sub lună, iar luminile orașului străluceau și luminau case, vieți, momente. În depărtare, se zăreau Catedrala Notre-Dame și Palatul Invalides. Petrecusem ultimele săptămâni plimbându-mă prin oraș și am descoperit că partea cea mai bună era că fiecare colț ducea la un alt colț, la ceva „mai mult” care era ascuns în următorul colț. Dar... nu a fost Byron Bay, nu va fi niciodată.

M-am întrebat dacă și Leah i-ar lipsi.

Lea

Am oftat, mulțumit, în timp ce ridicam privirea spre cupola întunecată, aproape fără stele. Mi-am amintit de casa noastră, cât de diferită era de orice altceva. Timpul de acolo a trecut și el altfel, de parcă ar fi mai multe lucruri de făcut. Am simțit-o într-un loc ascuns din mine; așteptările, graba, presiunea. Dar tot nu mă oprisem să desfac acele noduri, pentru că îmi era frică și trebuia să fiu acolo, pictarea și urmărirea tuturor acestor evenimente era pasul logic de făcut. Nu am vrut să vorbesc despre asta nici cu Axel, după tot ce făcea pentru mine.

Fiind atât de departe de marea ta, de casa ta, de toată viața ta...

„Abia seamănă cu raiul nostru”, am șoptit.

„Pentru că este gol”, a răspuns el.

Axel s-a ridicat și l-am urmat până la zidul de piatră care delimita punctul de vedere. Și-a aprins o țigară și fumul a șerpuit prin întuneric.

— Îți e dor de Byron Bay? Din mare?

— Tu ești marea mea, acum.

— Axel! — Am râs și am clătinat din cap. - Sunt serios.

- Și eu. — El a pocnit pe limba. — Cred că da, mi-e dor. Dar nu sunt sigur că a rata ceva este rău. Ar trebui să fie invers. A fi trebuie să înțelegem ce ne dorim cel mai mult.

— Și îți iubești casa — mi-am amintit.

- Da, sigur. Nu știu. Nu mai e ca pe vremuri.

- De ce nu? — M-am uitat la el curioasă.

- Știi de ce. Am cumpărat acea casă când m-am îndrăgostit de ideea a ceea ce aș putea face în interior, dar nu am apucat să o fac niciodată. Mi-am imaginat pictând cei patru pereți și că sunt fericit și am de toate. Dar încep să cred că între ceea ce ne dorim și ceea ce ajunge să se întâmple, sau ceea ce suntem capabili să facem, există o mare diferență. Parcă, la început, ne uităm în oglindă cu o lumină care ne face să arătăm fantastic și ne lăsăm orbiți de această imagine care nici măcar nu este reală.

— Puteți schimba asta. Ne vom întoarce curând.

O luna. O lună mai târziu perioada de bursă avea să se încheie și ne-am întoarce în Australia. Nu am vrut să mă gândesc prea mult la acea dată, pentru că nu eram sigură ce vom face în acel moment. Acolo, la Paris, părea că trăim într-o bula, unde m-am uitat încă o dată fermecat la băiatul pe care am jurat că nu-l voi mai iubi și părea gata să-mi arate că s-a schimbat, că nu vrea fii din nou laș. Și mi-a fost teamă de ideea că s-ar putea să se prăbușească în fața oricărei schimbări.

Axel s-a uitat la mine cu ochii pe jumătate închiși.

— Spune-mi ceva despre tine pe care nu-l știu.

M-am gândit un pic.

— Doamne... — Am izbucnit în râs.

- Ce a fost? - El a întrebat.

— Nu știu dacă e bine sau rău, dar nu mă pot gândi la nimic din ceea ce tu nu știi despre mine. Sunt sigur că ai fost acolo în ziua în care mi-a căzut primul dinte.

— Sigur că am fost, ce crezi? — S-a încruntat cu o grimasă amuzată când a călcat pe bățator. — Ai plâns ore întregi. Și arătai foarte amuzant când ai zâmbit.

Am râs din nou și, privind în jur, mi-am dat seama că suntem singuri. Nu mai erau turiști, iar băiatul care cânta cu câteva clipe înainte la chitară dispăruse. Am oftat și mi-am amintit ceva care mi-a făcut stomacul strâns. M-am uitat la Axel.

— E ceva ce nu știi. În primele luni petrecute în Brisbane, mi-am luat obiceiul să-mi pun căștile, să ascult Beatles și să mă plimb prin oraș fără rost. Într-una din acele zile, am dat de o piață plină de tarabe cu lucruri curioase. Și, nu știu de ce, jur că am ezitat o veșnicie, dar am ajuns să-mi cumpăr o coajă de cauri. Uneori, când mă culcam, auzeam marea, pentru că îmi aducea aminte de tine.

Axel a tras adânc aer în piept fără să-și ia ochii de la mine, a ridicat încet mâna și mi-a mângâiat fața cu degetele. Am închis ochii. Apoi, i-am simțit degetele în părul meu, corpul lui apropiindu-se din ce în ce mai mult de al meu, respirația lui caldă pe buzele mele.

— Trebuie să fi fost cel mai mare idiot din lume, pentru că am lăsat să scape o fată care avea aromă de căpșuni, picta emoții și auzea marea într-o carapace. — Asta m-a făcut să zâmbesc. — Și nu mă pot opri să mă gândesc la toate săruturile pe care nu ți le-am dat în acești ani.

Gura lui a atins-o pe a mea încet, ușor.

A fost un sărut intens și profund; M-am ținut de umerii lui, când am observat că îmi tremurau genunchii, iar Axel m-a îmbrățișat de parcă ar fi vrut să mă apere de frig și de tot ce ne înconjoară, izolându-ne în acel contact umed și dulce. Am observat că se reține, reține nerăbdarea și impulsul sălbatic pe care le trezise acel sărut și mi-a plăcut că a făcut-o, că ne descoperim pur și simplu cu gura, în vârful orașului, fără să vrem. nimic mai mult. Am făcut asta atât de mult încât când am plecat, m-am simțit din nou ca un copil cu buze roșii și obraji fierbinți.

— Să mergem acasă — l-am întrebat.

Ne-am ținut de mână și am început drumul înapoi.

Tocmai am vorbit. Când am ajuns la apartament, mi-am dat jos haina și am lăsat-o pe brațul canapelei.

— Ți-a plăcut întâlnirea?

— Multe — i-am zâmbit.

— Suficient pentru a avea o secundă? — Am dat din cap și s-a apropiat, după ce a pus cheile la intrare. Mi-a pus fața în mâini și mi-a sărutat vârful nasului înainte de a-mi atinge buzele. — Și cât să te culci cu mine în seara asta? — a mormăit el, iar eu am încercat să-mi stăpânesc furnicăturile pe care le simțeam în stomac.

„Nu mai”, am glumit.

- Haide iubire. Doar dormi. Interes.

— Data viitoare, poate. Noapte bună.

— Nu va fi bine fără tine — a răspuns el.

Mi-am înăbușit un zâmbet și m-am culcat în pat după ce m-am schimbat în pijamale largi din bumbac. M-am uitat la tavan și mi-am amintit noaptea petrecută împreună. Când eram

buni, să fii cu el a fost întotdeauna așa: simplu și distractiv, confortabil și ușor, incitant și diferit de orice altceva. Am oftat adânc și m-am întors. După un timp, m-am întors din nou. Și o jumătate de oră mai târziu, mi-am dat seama că nu voi putea dormi, cel puțin, până nu mă mai gândesc la cât de aproape era camera lui de a mea și la vocea lui răgușită care mă cere să dorm împreună...

Nu știu cât era ceasul când m-am ridicat din pat.

Am mers în vârful picioarelor în camera lui și am intrat fără să bat. Picioarele îmi tremurau, dar m-am dus încet spre patul lui și m-am întins lângă el. Mi-am ținut respirația când s-a mișcat, mi-am îmbrățișat talia și m-am lipit de pieptul lui. Am închis ochii. I-am simțit respirația întrerupându-se pe ceafă și m-am concentrat pe acel sunet perfect înainte de a adormi, la adăpost în acea îmbrățișare.

Axel

Când m-am întors de la supermarket, Leah nu era acasă. În timp ce puneam lucrurile în frigider, mi-am amintit că în acea zi trebuia să se întâlnească cu Scarlett și cu alți artiști pentru a vorbi despre expoziția pe care o aveau în acel weekend într-o mică galerie. Și, nu știu de ce, am urcat scările spre studio, să arunc o privire la ce făcea ea. O văzusem atât de tulburată în primele săptămâni, încât încercasem să nu intervin prea mult și să-i las spațiu.

M-am uitat la munca la care lucrase.

A fost diferit, dar mi-a plăcut. O stradă singuratică din Paris, cu cornișele și acoperișurile clădirilor topindu-se ca și cum ar fi fost făcute din apă, iar zăpada piperând fiecare colț, în contrast cu acea senzație de căldură și lipsă de soliditate.

Când a sosit, eu deja pregăteam cina. A pus jos caietele pe care le adusese și servieta, s-a dus în bucătărie și s-a așezat pe una dintre bănci, în timp ce eu tăiam felii de legume. L-am întrebat cum a trecut ziua.

„Foarte bine”, a recunoscut el. — E o galerie diferită, mai autentică, știi? Abia aștept să expun acolo. Va fi doar un tablou, dar cred că va ieși în evidență, pentru că aproape toți ceilalți artiști au lucrări mai moderne și mai minimaliste. Iar Scarlett a spus că poate oameni importanți vor trece și vor analiza știrile, văzând dacă le atrage ceva atenția. Haide, vreau să vezi tabloul.

— Am fost la studio cu puțin timp în urmă.

— Și ce ai crezut? — Și-a ținut respirația.

- E bine. Este haotic. Spune-mi ceva.

Lea

În acea dimineață, Axel se trezise cu o durere de cap și, după multe insistențe, mi-a urmat sfatul, a luat o pastilă și s-a întors puțin la culcare. Așa că am mers pentru prima dată singur la Montmartre, în tăcere, fiind foarte conștient de fiecare pas pe care îl făceam, pentru că mă întrebam dacă oamenii trebuie să se îndrepte întotdeauna într-o direcție anume, dacă asta făceam când pictam, conduce-mă în fiecare lovitură. Problema era că încă nu știam unde vreau să ajung. O parte din mine a început să simtă un sentiment de mândrie ori de câte ori Scarlett mă asigura că, dacă mă las ghidat, aș putea merge departe. Și o altă parte din mine voia doar să merg acasă, să pun niște vinil la amurg și să picteze desculț pe terasă, în timp ce cerul a transformat acel ton roșu care mi-a amintit de Axel.

A fost atât de contradictoriu...

M-am așezat pe trepte în același timp în care orașul s-a trezit și m-am gândit că poate dacă aș fi știut de la început ce îmi doresc pentru viitor, în acel moment nu m-aș simți atât de inconfortabil în propria piele.

Am băjbăit cu telefonul meu mobil până m-am hotărât să-l sun. Landon a răspuns la al patrulea apel, iar după salutarile inițiale, a urmat o tăcere stânjenitoare pe care am încercat repede s-o rup.

— Tocmai... am sunat să văd cum ești.

— Ei bine, oftă el. — Terminarea lucrării finale.

Inspirat. Landon nu răspunsese la mesajul pe care i-l trimisesem cu câteva zile mai devreme, deși nu mă așteptam cu adevărat să o facă. Din acea noapte m-am gândit mult la el, la noi și la cum s-au întâmplat lucrurile. A începe să organizez confuzia de sentimente pe care mi-o creasem eu nu a fost o sarcină simplă, dar a meritat să încerc. Și Landon a fost unul dintre jucătorii cheie.

„Îmi pare rău”, am șoptit.

— Nu face asta, Leah. Am vorbit deja înainte de a pleca. Am clarificat lucrurile.

— Dar mă tot gândesc că nimic din toate astea nu a fost corect pentru tine. Și nu este vorba despre Axel, serios. Este pentru mine. N-ar fi trebuit să te țin atât de mult lângă mine doar pentru că aveam nevoie de tine și nu puteam să te las să pleci...

— Aveam amândoi nevoie unul de celălalt, Leah.

- Nu este adevărat. — Am închis ochii.

- Si da. Aveai nevoie de cineva pe care să te sprijini și eu trebuia să mă sprijin pe tine. Știam de la început că nu o vei uita niciodată, dar chiar și așa, ceea ce aveam mi-a fost suficient, simțindu-mă util cu tine, cât de ușor a fost totul...

„Poate prea mult”, am gemut.

- Probabil da.

Am tăcut atât de mult încât am crezut că Landon închisese, dar nu, era încă acolo, respirând la celălalt capăt al firului.

— Parcă privesc zorile cu tine, deși ești departe. Sunt în vârful dealului și nici nu vă puteți imagina cât de frumos este acest loc, când orașul începe să se trezească și să se umple de zgomot. Aici se aude mereu zgomot, de fapt. Este ciudat. Ca un murmur care nu încetează.

— Ne vedem când te întorci?

- Oricând vrei.

„Atât de repede, Leah.

Am rămas acolo puțin mai mult după ce am închis, gândindu-mă la cât de norocos am fost să dau de Landon în acea noapte. Poate că nu toate poveștile sunt destinate să fie „pentru totdeauna”, dar drumul parcurs nu merită mai puțin. Mi-a plăcut ideea de a păstra tot ce ne dăruisem unul altuia înainte să atingem fundul gol al unui sertar în care nu mai era mare lucru de salvat.

Lea

Mă dor obrajii din cauza zâmbetului atât de mult ori de câte ori cineva se apropia de tabloul meu. Am încercat să fiu plăcut cu fiecare dintre vizitatori, în ciuda faptului că abia înțelegeam ce îmi spuneau, cu excepția cazului în care Hans sau Scarlett s-au apropiat, să mă ocup de situație și să mă ajute cu limba.

M-am concentrat pe ceilalți artiști. Toată lumea părea să se simtă foarte confortabil, mândru, calm. M-am forțat să nu mai mișc picioarele și mi-am ținut spatele drept. Când mi-am ridicat privirea, am dat peste ochi albaștri închis care priveau totul dintr-un colț al camerei. Axel părea atât de inconfortabil în acea ținută strâmtă, atât de reținut, atât de mic...

Partea din mine care încă voia să meargă desculță și să picteze fără să stea pe gânduri a vrut să se apropie de el și să-i șoptească la ureche o glumă pe care doar noi o puteam înțelege. Cealaltă parte a oprit acel impuls și a zâmbit și mai mare când William, soțul lui Scarlett, s-a apropiat să mă salute și să mă întrebe cum merge după-amiaza.

Axel

A fost o ușurare când, în sfârșit, expoziția s-a încheiat și am plecat. Mi-a devenit din ce în ce mai greu să mă prefac în fața tuturor acelor oameni că nu voiam să plec cât mai repede posibil, pentru că adevărul este că m-am saturat să țin conversații neinteresante și să încerc să fiu atât de sinceră, când aproape toată lumea părea să joace un rol într-un film cu buget redus și oferind lingușiri nesincere.

- Ești bine? — Leah m-a ținut de mână în timp ce mergeam pe stradă, căutând un loc unde să luăm cina. — Părei inconfortabil acolo.

- Si a fost.

- De ce?

— Te fac să te simți confortabil?

- Nu știu. Da, uneori, da.

Eu nu am răspuns. Nu știam ce să răspund. Am continuat să merg până când am văzut un loc care arăta frumos și ne-am așezat la o masă. Ne-au servit cu băuturi.

— Hai, spune-mi ce se întâmplă — a întrebat el.

- Nu sunt sigur. Este un sentiment ciudat, instinctiv, ca atunci când ceva te face să ai un sentiment rău. Și cei mai mulți dintre acești oameni îmi fac asta. El uita. Este a doua noastră întâlnire și în mai puțin de trei săptămâni plecăm acasă, vreau să mă bucur de noapte.

Leah a zâmbit, deși era un zâmbet tremurător. Am observat că e ceva ce nu spunea, dar am preferat să-i dau drumul, în loc să mă opresc, pentru că o parte din mine a înțeles că era uluită și am vrut să se bucure de asta, dacă asta o făcea fericită. .

Am comandat cina și tensiunea s-a disipat.

— Unde mergem în seara asta?

— De data asta am totul planificat.

— Uau, plănuiești ceva?

— Da, și ia cina repede, altfel vom întârzia.

O jumătate de oră mai târziu, m-am uitat la zâmbetul lui când am ajuns la ușa unui mic cinematograful parizian de sub fațada clasică a unei clădiri. I-am dat mâna, am cumpărat două bilete și floricele de porumb și am intrat într-o cameră aproape goală, care mi-a adus aminte de cele văzute în filmele europene, cu scaunele largi de culoare visiniu și iluminatul slab.

Leah a fost entuziasmată când au apărut primele scene din *Băiatul lui Charlot*, un film mut. Am respirat satisfăcut, am luat o mână de floricele de porumb la gură și m-am aplecat să-i șoptesc la ureche.

— Asta fac cuplurile normale. Au întâlniri aici, la cinema. Interesant. Impactic, dar nu poți avea totul...

- Nepractic? Leah ridică o sprânceană.

— Da, cel puțin, dacă nu ai fustă.

A râs înainte să-mi dea un cot.

Am încercat să mă concentrez asupra filmului și mi-am ținut privirea ațintită pe ecran, până am observat-o pe Leah mișcându-se lângă mine. Și apoi i-am simțit buzele pe gâtul meu. Mi-am ținut respirația. Mi-am întors capul să-i prind gura și ea a gemut încet când i-am lins buza de jos. Ne mușcăm unul pe altul. Ne-am sarutat. Ne-am căutat iar și iar în întunericul acelui cinema, până când i-am simțit mâna mângâindu-mă peste pantaloni și a trebuit să fac efortul vieții mele să-mi păstrez calmul și să nu-i rup hainele chiar acolo.

— Dragă... asta va avea consecințe.

— Știu — mi-a zâmbit el la gură.

— La naiba, ce facem aici?

M-am ridicat și am tras-o în același timp în care ea râdea încet. Ne-am împiedicat până la apartament, oprindu-ne la fiecare colț să ne sărutăm din nou, sau ca să-i pot șopti la ureche că m-a înnebunit să o văd din nou așa, atât de impulsivă, atât de sălbatică, atât de trează pentru mine.

Am respirat adânc după ce am intrat în clădire.

— Ai un minut să mergi sus, sau vecinii vor avea iar spectacol gratuit, că vă jur că nu mai suport. Unu, doi... — Am urmat-o în timp ce râsul ei vibrant aluneca pe scări. „Treii,” am mormăit exact când pune cheia în broască.

Ușa s-a închis cu o trântire ascuțită și, o secundă mai târziu, mâinile mele s-au pierdut pe corpul lui. Leah și-a arcuit spatele și i-am căutat nasturele blugilor în timp ce o sugream de gât, lăsând urme pe ea, lăsând o urmă pe pielea ei...

I-am tras bluza peste cap cu o tragere puternică, înainte să-i trag pantalonii jos. Ochii mei s-au pierdut pe corpul ei gol, acoperit doar de un set de lenjerie neagră. Am observat că tremura, dar nu s-a mișcat, m-a lăsat să mă uit la ea, mi-a lăsat... să vreau să o pictez așa, ceva doar pentru mine, pe care nimeni altcineva nu-l putea vedea. Mi-am desfăcut primii nasturi de la cămașă, pentru că simțeam că nu mai am aer, dar restul hainelor nu mi-am dat jos.

— Dezbracă-te — am întrebat eu cu un geamăt.

— Și tu, nu te gândești să o faci?

— După — am înghițit.

În privirea ei era un indiciu de vulnerabilitate înainte de a-și mișca brațele și de a-și desfășura sutienul. Ea a lăsat-o să cadă pe podea și mi-am umezit buzele, în timp ce ochii mi s-au pierdut în acea imagine perfectă și și-a scos restul hainelor. Am făcut un pas spre ea, urmat de altul și încă unul. I-am acoperit pieptul cu o mână. Leah se cutremură. M-am aplecat pentru a surprinde acel tremur al gurii ei, sărutând-o în același timp în care îmi treceam mâinile peste ea, atât de încet încât mă dureau degetele de dorința că trebuia să le alunec peste pielea ei, peste tot, în fiecare colț, și fiecare linie a corpului tău gol.

Am coborât încet pe gâtul ei, i-am urmat arcul umărului și apoi mi-am trecut limba pe pieptul ei, oprindu-mă acolo când am auzit-o gâfâind, până m-am mutat pe spatele ei, să caut acele trei cuvinte pe care le desenase eu însumi, ani. înainte.. Am sărutat acea amintire. Apoi, am continuat să cobor, trecându-mi buzele de-a lungul burtei ei, mușcând-o sau lingând-o sau gustând-o așa cum îmi doream de atâta timp. Desenează-l cu gura.

Am îngenuncheat în fața ei, încă îmbrăcat, cu cămașa șifonată și atât de tare încât pantalonii începeau să mă doară. Dar am putut să mă uit la ea doar de acolo jos. Și adoră-ți

privirea tulbure, succulentă, plină de atâtea lucruri... plină de tot ce aveam cândva și eram încă în viață...

I-am mângâiat picioarele ușor.

- Vă place? Să mă vezi în genunchi în fața ta. Știind că mă poți face să-mi petrec toată viața așa, dacă vrei.

Respirația lui Leah s-a accelerat. Mi-a plăcut că se simțea puternică, că știa că deține controlul. Am zâmbit, tachinator, înainte de a urca încet pe coapsa ei până m-am pierdut între picioarele ei. Și apoi, am sărutat-o acolo. Era umedă, tremura, gâfâia. Degetele ei s-au încurcat în părul meu când trebuia să stabilească ritmul, iar eu am lăsat-o să o facă, pentru că îmi plăcea așa, pretențioasă și îndrăzneată. Am alergat-o cu limba. Am intrat în ea cu degetele. La final, am lins mai încet, amânând momentul în care ea a gemut numele meu și am apucat-o strâns de coapse când mi-am dat seama că va ajunge la orgasm și picioarele au început să-i tremure. Am continuat până am primit ultimul geamăt de la ea, până i-am memorat gustul și am observat că avea nevoie să mă ridic și să o îmbrățișez pentru a se întreține. Am strâns-o strâns pe pieptul meu.

— Ai un gust mai bun decât mi-am amintit.

— La naiba, Axel.

— Sper să fie o comandă și nu doar o expresie, pentru că jur că mi-a luat ceva timp să sperma fără să mă ating și am nevoie de... Am nevoie de tine, nu știi cât...

Lea

Inima îmi bătea atât de tare încât nu-mi auzeam decât propriile palpații când l-am tras în camera lui și i-am desfăcut nasturii cămașului. L-am scos de umeri înainte de a-i apuca centura și de a-mi aluneca mâinile peste pantalonii lui, mângâindu-i erecția în timp ce traversam tocul ușii.

Mi-a rămas fără suflare când l-am văzut în sfârșit gol în fața mea, după atâta timp... atât de perfect, chiar și cu pielea lui bronzată, încât părea că țipa după mâinile mele să-l atingă. L-am împins astfel încât a căzut pe pat și s-a lăsat să cadă, cu brațele sprijinite pe saltea, privindu-mă cu atâta dorință încât am tremurat la intensitate, în același timp în care i-a mutat corpul în sus. la sexele noastre. atingându-l pe altul.

Am închis ochii. A fost un amestec de durere și dragoste. Aveam atât de mult nevoie să-l am în mine, încât așteptarea a fost dureroasă, dar, în același timp, îmi doream să amân momentul cât mai mult posibil, să simt mai mult, din ce în ce mai mult. Deși Axel nu părea să gândească același lucru.

S-a îndreptat, așezându-se și m-a îmbrățișat în jurul taliei, ridicându-mă și poziționându-se între picioarele mele înainte de a începe să alunece în mine. L-am îmbrățișat pe gât în timp ce l-am simțit deschizând spațiu în mine, cu ochii noștri împletite și mușchii în tensiune, cu degetele lui înfipând în șoldurile mele și ale mele mângâindu-i părul. El a mormăit în timp ce a băgat cu putere și a strâns dinții. L-am văzut ținându-și respirația.

— La naiba, iubire, la naiba...

— Lasă-mă să o fac — l-am întrebat — te rog.

Respirația i s-a zdrențuit când am început să mă mișc peste el, făcând dragoste încet, foarte încet, pentru că nu mi-am dorit niciodată să se termine, pentru că acel moment era perfect și voiam să-l savurez; senzația de a-l avea așa, omule, privindu-mă îndrăgostită, așa cum l-am privit toată viața, spunându-mi atâtea lucruri fără să am nevoie de cuvinte și dându-mi control fără să ezit sau să încerc să mă ascund. Curajos în ceea ce a simțit, în a-mi lăsa să văd fiecare zâmbet de plăcere de pe chipul lui, ochii lui sticloși, gura lui căutându-i pe a mea ori de câte ori mă legăna de corpul lui și ne-am întâlnit din nou.

Am observat felul în care tremura și i-am răspuns mișcându-mă mai repede, mai adânc. Am vrut... Am vrut să-i dau totul. Când i-am șoptit la ureche că vreau să-l simt cum, Axel a pufnit și mâinile lui mi-au prins strâns șoldurile în timp ce creștea ritmul. L-am căutat gura în mijlocul aceluia vârtej de senzații: de plăcere, de transpirație, de piele care se freacă de fiecare împingere, de mormăitul răgușit care i-a scăpat de pe buze când a ajuns la capăt și m-a îmbrățișat și de liniștea care întins prin încăperea, al patrulea, implicându-ne pe noi.

Axel a terminat de spălat părul cu șampon și a deschis robinetul de la duș pentru a-l spăla. L-am simțit buzele calde pe fruntea mea în timp ce apa fierbinte cădea peste noi.

— Ceea ce ți-am spus în ziua aceea, am vorbit serios, Leah. Vreau să-ți dau primul sărut de bună dimineața. Și vreau să fac dragoste cu tine în fiecare seară. Vreau să sperma deasupra și în interiorul tău. Fie ca tu să-mi strigi numele și să mori din nou pentru mine. Totul. Să avem asta. Să fim un cuplu adevărat.

Am zâmbit la pieptul lui și am inspirat, înainte de a-l privi.

— Toți trăim într-un submarin galben.

Axel a început să râdă înainte de a-mi șopti același lucru la ureche, cântând refrenul cântecului nostru, cântându-mi toate acele cuvinte „te iubesc”.

Axel

Am pufnit când am descoperit că cealaltă parte a patului era goală. Era ciudat să fi dormit atât de târziu, când razele soarelui intrau deja în camera mea, dar cu o seară înainte ne culcasem aproape în zori, vorbind și făcând dragoste și uitându-se unul la altul de parcă totul ar fi căzut în sfârșit la locul lor. Iar lucrurile aveau să revină așa cum ar fi trebuit să fie întotdeauna.

M-am ridicat din pat, m-am dus la baie și am trecut prin bucătărie. Am pregătit o cafea și un bol cu fulgi de ovăz și lapte. Mi-am luat o lingură la gură și mi-am ridicat privirea spre scările care duceau la garsonieră. Am lăsat micul dejun deoparte, am urcat și am deschis ușa, cu intenția de a o ține în brațe și de a o convinge să coboare cu mine, ca să putem fi împreună puțin înainte de a începe să lucreze, dar când am intrat, am găsit-o. Stând pe podea cu genunchii îndreptați spre piept și cu ochii plini de lacrimi.

- Care-i treaba? — Am îngenuncheat lângă el.

— Am vrut să văd fotografiile de la expoziție... — mi-a răspuns, între plâns, înainte de a-mi înmâna telefonul mobil. — Dar am găsit asta. Și știu că ceea ce fac nu este perfect... dar felul în care se referă la mine face să pară mult mai rău.

Am citit articolul pe care mi l-a arătat, care vorbea despre expoziția deschisă cu o zi înainte și care fusese publicată într-o revistă digitală engleză puțin cunoscută. Au existat comentarii la mai multe lucrări, dar ceea ce se referea la opera lui Leah a fost deosebit de usturător: «Mediocră, lipsă de creativitate și coerență, aproape o demonstrație de ignoranță.»

I-am ținut fața ca să se uite la mine. Am încercat să zâmbesc într-un mod care să sublinieze problema.

— Și ce contează, dragă? Este doar o opinie.

— Dar cred că... cred că ai dreptate.

- Mi-a plăcut. Oare parerea mea nu contează?

— Nu ești obiectiv, suspină el.

- Bineînțeles că sunt. Despre primele poze pe care le-ai pictat când am ajuns la Paris, am spus că te poți descurca mult mai bine. Și nu am acceptat toate lucrările tale pentru expoziția de la Brisbane, pentru că unele dintre ele nu mi-au spus suficient. Așa că ai încredere în mine. De ce îți pasă atât de mult de ceea ce a scris acest tip în articol?

— Pentru că m-a durut — gemu el încet.

— Atunci nu-l lăsa să facă asta.

- Nu înțelegi. Nu știi cum e să te dezbraci în fața lumii întregi, să creezi ceva care apoi este călcat în picioare. Este personal. Nu încetează să fie a mea.

„Este și treaba ta”, i-am reamintit.

M-am ridicat, am căutat vinil-ul Beatles și l-am pus pe *Hey Jude* în timp ce m-am întins lângă ea și am tras-o să se întindă și ea. Leah m-a îmbrățișat pe podeaua de lemn, mai calmă, iar eu i-am sărutat capul.

— Asta avea să se întâmple într-o zi, știi? Mai bine acum decât mai târziu. Vei trece peste asta, la fel cum ai trecut prin orice altceva. Vor fi oameni care plătesc pentru a avea tablourile tale și alții cărora nu le spui nimic, dar important este cum te simți, știi? Trebuie să fii mulțumit de munca ta, să nu arăți niciodată un tablou de care să nu fii mândru, pentru că dacă te critică în acel moment, chiar o să doară. Și când ajungem acasă, vom face lucrurile în felul nostru. Vei picta pe terasa sau în pod, oriunde preferi; luăm vacanțe scurte în locuri unde îți dorești cu adevărat să fii.

— Regreți această călătorie?

— Nu, a fost un impuls bun și ai echivalență în stagiul. Uite, azi ai primit prima recenzie negativă, asta deja trezește interesul cuiva și ai câștigat experiență înțelegând ce vrei. Sa nu te gandesti?

El a dat din cap, dar nu a spus nimic.

Și am simțit o presiune ciudată în piept...

Lea

Casa lui Hans părea dintr-o altă perioadă, cu mobilierul clasic din lemn de culoare închisă, tavanele înalte și tapetul cu model. Când am intrat în sala de mese, mi-am observat propriile picioare și abundența de covoare în fiecare cameră. Când am ajuns, masa era deja pusă; Hans ne invitase la cină, alături de alți prieteni de-ai lui: William, Scarlett și trei americani care tocmai sosiseră la Paris și care conduceau o mică galerie în New York.

— Stai jos — spuse el zâmbind, arătând masa.

Ne-am așezat și Scarlett, care era în fața mea, mi-a făcut cu ochiul înainte de a merge la tipa de *catering* pe care o angajaseră și a întrebat-o dacă poate să-i aducă un pahar de vin alb în loc de vin roșu. Apoi a zâmbit calm când Hans ne-a prezentat lui Tom, Ryder și Michael.

Au servit întâi rață confit, așa că Axel a trecut direct la felul al doilea: *vichyssoise*. În ciuda eșecului inițial, am observat cum se străduia din greu să pretindă că o cină aproape de gală era planul lui ideal pentru o seară de vineri. Putea să fie fermecător când dorea, așa că reuși repede să-i facă pe toată lumea să râdă de glumele lui și să-l facă pe Hans să-l privească cu satisfacție ori de câte ori anima seara. Am încercat să ignor nervii pe care i-am simțit stând lângă el, știind că nu a simțit nici măcar un indiciu din acea simpatie, dar nu l-am putut învinovăți.

— Ești foarte tăcută în seara asta, Leah, s-a întâmplat ceva? — Scarlett m-a privit într-un mod foarte fix și direct care m-a făcut puțin nervos. — Nu ai citit articolul din revista aceea... cum se numea, William? — l-a întrebat ea pe soțul ei.

— Este o revistă engleză, i-ai dat acreditare.

— Bine, voi vorbi cu ei. — A bătut toba pe față de masă. — Hans și cu mine vorbeam despre asta acum câteva zile și a fost inutil de crud. Dar din partea bună, am avut o idee. Spune-i, Hans.

Am simțit mâna lui Axel atingând-o pe a mea sub masă și acel mic gest m-a liniștit în acel moment tensionat, pentru că uram să fiu în centrul atenției, uram mâncarea care mi se agita în stomac și liniștea care precedă cuvintele lui Hans.

— Ne-am gândit că ar fi interesant pentru cariera dumneavoastră să revedeți anumite lucruri.

- De exemplu? — a intervenit Axel.

— Lucrarea ei este foarte împrăștiată — a clarificat Scarlett. — Are talent și poate crea o lucrare grozavă, dar în prezent piața cere un tip de artă foarte specific. Ceva mai modern, mai îndrăzneț. Am putea ajunge la un acord asupra unei anumite linii de lucrări cu un format mare.

— O linie de lucrări? Plecăm în două săptămâni. — Axel se încruntă.

— Nu dacă te-ai gândit la oferta mea. Scarlett s-a uitat la mine.

Când și-a dat seama ce înseamnă asta, Axel mi-a lăsat brusc mâna. Încă nu scosesem un singur cuvânt, simțeam că aveam ceva înfipt în gât și nu credeam că sunt în stare să răspund.

Știam că am făcut ceva greșit, că nu ar fi trebuit să afle niciodată despre așa ceva de la altcineva. Am reușit să mă compun în acea mare de îndoieli și vinovăție care m-a invadat.

— Putem vorbi despre asta altă dată? - Am întrebat.

— Desigur, să ne bucurăm de cină. — Hans se uită la Axel. — Ce părere ai despre vichyssoise?

— Delicious — a răspuns el, tăios, și nu cred că am fost singurul care i-a observat tonul aspru din voce, dar restul oaspeților au ales să-l ignore.

Restul serii a fost o succesiune de povești interesante și liniște din partea mea, în timp ce am dat din cap și am încercat să par entuziasmat. După cină și era timpul să plec acasă, m-am scuzat și m-am dus la baie înainte de a merge să-mi iau haina. Am petrecut puțin mai mult timp spălându-mă pe mâini și privindu-mă în acea oglindă ovală — care trebuie să fi costat o avere — întrebându-mă cine era fata din reflex, iar cuvintele lui Scarlett s-au repetat. În capul meu: „Are talent și poate crea o lucrare grozavă.» A fost un compliment și un mic jab în același timp, dulce și amar.

Încă îmi luam rămas bun de la toată lumea, când Axel a intrat în lift. A ținut ușa ca să mă lase să intru și a apăsat pe primul buton fără să se uite la mine. Am vrut să spun ceva, ceva care să fie suficient pentru ca el să mă înțeleagă, dar nu știam ce, pentru că nici nu știam cu adevărat ce să cred.

Am început să mergem în tăcere. A fost frig.

— Îmi pare rău că nu ți-am spus mai devreme — am spus, când am prins curaj. — Dar nu știam... nu am găsit momentul potrivit...

- Timpul potrivit? La naiba, Leah, trăim împreună.

Axel s-a oprit în mijlocul unei străzi întâmplătoare și și-a dus mâna la gât în timp ce pufăia nervos. L-am văzut inspirând înainte de a mă privi.

-Spune-mi acum. Spune-mi ce ți-a spus.

Am înghițit în sec și mi-am umezit buzele neliniștit.

— Că nu aveam de ce să plec când s-a terminat bursa. Mi-a propus să mai stau puțin dacă vreau să lucrez în continuare cu ei, pentru că ar putea să-mi găsească un spațiu în galerie.

— Și asta vrei?

A fost tocmai ultima întrebare pe care am vrut să o pună și, de asemenea, cea mai necesară, cea care a însemnat totul și la care încă nu am putut să răspund.

— Nu știu... — am șoptit.

Axel se scărpină la față, tulburat.

— Așa că anunță-mă când știi, pentru că la naiba, ar trebui să fim împreună în asta. Și sunt aici, Leah, în cealaltă parte a lumii cu tine. Merit să știi.

A continuat să meargă, dar vocea mea i-a oprit brusc pașii.

— Și n-am vrut să-ți cer să te sacrifici pentru mine!

- Glumesti? Nu plec de aici fără tine.

Buza de jos mi-a tremurat și l-am îmbrățișat, i-am îmbrățișat cuvintele și tot ce implica ele, și m-am rugat ca Axel să nu se retragă. Și nu a făcut-o. Brațele lui m-au înconjurat, protejându-mă de frig, iar apoi m-am calmat, simțindu-i buzele pe sursa mea, moi și familiare.

Axel

Fumam de câteva zile și mă gândeam mai mult decât ar fi trebuit, iar asta nu mi-a ajutat durerile de cap. Nici nervii. Și oricât ar fi încercat să se prefacă, știa că lucrurile nu erau în regulă. Nu era normal ca Leah să se închidă în studio pentru atâtea ore pentru a picta poze care nu păreau ale ei. În plus, eram tulburat că mai avea puțin timp pentru ea să ia o decizie. Și, cel mai rău, m-a frustrat să nu o înțeleg.

Dar nu am fost în stare să-i spun ce credeam cu adevărat, pentru că nu voiam să mă cert și îmi era teamă că nu va crea o pană între noi. Într-un fel ciudat, era din nou laș, doar invers; nu ca să o țin departe de mine, ci să nu o pierd.

Mi-am aprins o altă țigară exact când ea a părăsit studioul. M-am uitat la ea în timp ce cobora scările cu o privire absentă și m-am gândit că trebuie să fac ceva, să schimb asta.

— Îmbracă-te, hai să ne plimbăm.

- Acum? Sunt epuizat, gemu el.

— Haide, îți este dor de oraș.

Leah a ezitat, dar știa că am dreptate, așa că zece minute mai târziu era gata și am părăsit apartamentul împreună. Se întunecase deja. Am luat metroul și părea că a uitat de fantomele pe care le lăsase în studio și a zâmbit din nou la fiecare prostie pe care le spuneam sau la auzirea oamenilor vorbind franceză și imaginându-și ce spuneau, făcând propriile noastre presupuneri.

— Am ascuns cadavrul în congelatorul din pod — a spus el, recreând conversația când bărbatul din față a vorbit cu femeia care era lângă el.

— Lângă mazăre și curcan? Super, te-ai ocupat de cina de Crăciun — continuă Leah, îndurând un râs tocmai când doamna pe care o imita se încruntă, de parcă ar fi fost cu adevărat supărată că a găsit un cadavru lângă mâncare.

— La naiba! Este oprirea noastră! — M-am ridicat în picioare, am tras-o și am fugit chiar înainte să se închidă ușile.

Odată ajuns în stradă, am mers relaxați. Turnul Eiffel a strălucit puternic sub cerul întunecat și ne-am apropiat în tăcere, bucurându-ne de plimbare. Ne-am oprit lângă caruselul mic și m-am aplecat să-i dau un sărut lent și să-i potrivesc eșarfa subțire pe care o purta, căci se răcea noaptea.

Leah s-a uitat la mine, atât de mult încât m-a speriat.

-La ce te gandesti?

— Că atunci când sunt cu tine, totul este bine.

— Și când nu suntem împreună? Am întrebat.

— Atunci, nu prea știu.

Am oftat adânc, pentru că nu știam ce să-i spun, dar nu mi-a plăcut, însemna că ceva nu este în regulă. Erau puțini oameni în jur când l-am luat de mână și am insistat să se urce pe carusel care, la vremea aceea, nu mai funcționa. Leah s-a urcat pe unul dintre caii mici și mi-a

zâmbit într-un mod care mi-a făcut stomacul să se scufunde. Și-a sprijinit fața pe capul animalului și mi-am pus degetele în părul lui scurt.

— Vreau să vorbești cu mine. Te rog explica-mi ce se intampla ca sa te pot ajuta. Așa funcționează, Leah, trecem prin lucruri împreună...

„Asta e una dintre probleme”, a recunoscut el în șoaptă.

- Care? — I-am băgat o șuviță de păr după ureche.

— Am multe îndoieli, nu știu ce simt sau de ce sunt așa. Am crezut că nu-mi pasă ce cred alții despre pictura mea, dar o fac. Am crezut că sunt deasupra tuturor și se pare că nu sunt. Simt că asta mă deranjează și mă blochează, dar, în același timp, nu pot să fac un pas înapoi, de parcă ar trebui să demonstrez că pot face asta, că sunt bun pentru asta...

Am încercat să ignor că aproape că m-a durut mai mult decât pe ea să știe că se simțea așa și să nu pot face nimic pentru a o opri, pentru că nu eram tocmai un exemplu de luat în seamă.

— Și ce legătură are asta cu noi?

— Nu vreau să am din nou nevoie de tine așa cum am avut acum câțiva ani, Axel, nici nu vreau să te trag în haosul meu sau ca asta să ne influențeze. Dar ești aici pentru mine și asta... nu este un detaliu pe care să-l pot ignora atunci când iau o decizie.

— O să fiu bine cu orice vei decide.

„Aceasta este problema”, a răspuns el cu tristețe.

Am înăbușit un oftat și am sărutat-o ca să nu mai vorbesc. Aveam senzația că nu contează ce spunea ea; Eram într-o fundătură și în noaptea aceea nu rezolvăm nimic. În noaptea aceea... în realitate, am vrut doar să o iau la plimbare și să o fac să-și limpezească capul și să nu se mai gândească la muncă.

— Vino aici, hai să fim doi turiști.

Am mers până la Turnul Eiffel și am așteptat-o în mijlocul esplanadei până a sosit. Mi-am scos telefonul mobil pentru a încerca să fac o fotografie și, râzând, am ajuns să o ridic pe Leah, ca să putem apărea amândoi în cadrul cu fundalul. Apoi, ne-am plimbat pe malul Senei, cu celebrul monument iluminat în dreapta noastră și bucurându-ne de liniștea nopții. Leah s-a cățărat pe zidul de piatră care flanca trotuarul, iar eu m-am băgat între picioarele ei să o sărut până am obosit.

- Unde vrei sa mergi?

— Oriunde. Sau niciunul – zâmbește pe buze. — Știi ce înseamnă cuvântul *flâneur* ? Este arta de a te plimba pe îndelete pe străzile Parisului, fără scop, fără direcție. Astăzi, ar trebui să fim doi *flâneurs* — a spus el cu o pronunție comică.

— Îmi place cum sună cuvântul.

Am făcut asta până când zorii ne-au surprins. Am mers pe străzi și colțuri fără nume pe care s-ar putea să nu mai trecem niciodată, până am ajuns acasă și am ajuns în pat. Am întins-o pe burtă și am intrat în ea cu forță, sărutându-i semnele spatelui în timp ce m-am băgat în ea și degetele ei se lipeau de cearșaf, înainte de a da drumul și gemetele ei m-au târât spre mine. După aceea, ne-am îmbrățișat în tăcere în lumina slabă a camerei până când somnul a învins dorința de a ne privi.

Lea

Scarlett a luat o rochie din dulap și mi-a dat-o.

— Acesta funcționează, deși ar fi fost mult mai ușor dacă am fi mers la cumpărături. Esti prea incapatanat; cum ar spune francezii, *têtue*. Acum, știi ce înseamnă dacă ți-o spune cineva”, a spus ea hotărâtă. — Ai pantofi?

Am dat din cap și Scarlett a scos un oftat obosit. Ea ne invitase la o petrecere în weekendul următor, la același hotel în care stătea ea, iar primul meu impuls a fost să refuz invitația, pentru că, în primul rând, știam că Axel o va urî și, în al doilea rând, pentru că nu aveam nimic. a purta. Când m-a întrebat ce motive am să nu merg, l-am putut aminti doar pe ultimul. Ea insistase să mergem la cumpărături împreună, dar eu am refuzat. A scăpa de dorința lui fermă de a-mi împrumuta o rochie a fost o misiune imposibilă. Scarlett era atât de convingătoare și persuasivă când mi-a propus ceva, încât nu știam cum a reușit soțul ei să aibă vreun fel de independență alături de ea.

Am contemplat imensa *suită* în care ne aflam. Avea un living, două băi și un dressing. Mai mult decât o cameră de hotel, era un apartament mic. Mi-a indicat cu capul canapeaua să mă așez.

— Voi comanda cafea — spuse el, înainte de a suna room service. Când s-a așezat din nou, și-a fixat privirea asupra mea. — Te-ai gândit la propunerea mea?

— Da, încă mă gândesc — am răspuns eu nervoasă.

— Dacă ceea ce te îngrijorează este agentul tău, Axel, amintește-ți că el este un simplu intermediar și că, în realitate, ai semnat un contract cu Hans, nu cu el. Rolurile pot fi adesea confundate, dar singurul lucru care contează este munca pe care o faci pentru galeria ta și ești norocos că Hans nu are doar unul.

„Nu el este problema”, i-am răspuns.

Nu mi-a plăcut ca ea să-l implice în decizia mea. Nu am vrut ca nimic din toate astea să ajungă la Axel.

Scarlett se ridică să-i răspundă chelnerului de la room service când bătu la ușă și aduse cafeaua, turnând-o în ambele cești. După ce angajata a plecat, a reluat conversația.

— Să nu crezi că voi lăsa vreo fată să intre în camera mea care începe să iasă în evidență. Dacă ești aici, este pentru că, de fapt, văd ceva mai mult în tine, ceva mare. Dar înainte de a porni pe anumite căi, o persoană trebuie să fie dispusă să respecte unele reguli.

— Și ce ar trebui să știu, mai exact?

- Așteptați aici. — S-a dus la birou și a luat dintr-un sertar un dosar gros și întunecat și l-a lăsat pe masă. A luat o înghițitură din cafea, calmă și senină ca întotdeauna, apoi a deschis-o. — Aceasta este ceea ce piața cere acum.

Erau fotografii cu tablouri. Aproape toate cu linii groase, fără multe contraste sau detalii. Mi-au amintit de cel pe care mi-o arătase Scarlett cu mândrie când am cunoscut-o la inaugurare. Din fericire, în ziua aceea nu i-am spus ce părere am cu adevărat despre tablou:

că îi lipsește suflet și emoție. Am alungat acea amintire când mi-am dat seama că făcusem deja lucruri similare, mai ales când eram pur și simplu purtată de culori și căutam o ușurare rapidă. M-am gândit că nu ar trebui să fie atât de greu să repet ceva ce știam deja.

— Poate... poate o pot face.

- Poate nu. Sunt sigur că o poți face. Dacă m-aș gândi altfel... Leah, am mulți alți artiști care așteaptă o oportunitate ca asta. Dar vreau să fii tu.

Mi-a plăcut și, în același timp, m-am simțit respins de ceea ce m-au făcut să simt cuvintele lui: satisfacție și neliniște, mândrie și nervozitate. Toate amestecate.

— Dar nu știu dacă vremea...

— Ce zici să mai stai câteva săptămâni? Știi că din partea lui Hans nu este nicio problemă cu apartamentul.

Mi-am mușcat buza de jos, nehotărâtă.

Când m-am întors, Axel gătea și casa mirosea atât de bine încât stomacul mi-a mârâit imediat. Am intrat în bucătărie și m-am ridicat în vârful picioarelor pentru a ajunge la buzele lui. Se auzea muzică moale venind de sus și mi-am imaginat că a pornit recorderul.

— Cum a decurs totul? Bun?

- Da privește. — Am luat geanta pe care o căram și am scos rochia, care era dintr-o țesătură foarte subțire, de culoarea șampaniei, fără spate. - Ca?

— Îmi place când ești gol.

— Axel... — am protestat zâmbind.

— Bine, asta e, accept și bikini din când în când. — Am râs și s-a uitat la rochia pe care încă o ținem în mână. — Cu siguranță vei arăta frumos.

— Ți-ai dus costumul la curățătorie?

— Nu, a trebuit să o iau?

— Da, dar nu contează, mai ai câteva zile.

Am făcut un duș rapid și, când am ieșit, măsuța din sufragerie era deja pregătită și cina era servită. Axel deschise o sticlă de vin și se așeză pe podea, pe covor. M-am așezat lângă el crezând că este perfect. Când am fost cu el, m-am simțit ca și cu ani în urmă, în bula pe care am creat-o cândva în casa lui; doar noi, de parcă ar fi de ajuns. Problema era orice altceva.

Nu am vorbit prea mult în timp ce mâncam, deși, din când în când, Axel mă forța să joc un joc de a încerca să ghicesc ce ingrediente erau în fiecare preparat pe care l-am încercat. Nu aveam un palat foarte rafinat, așa că nu aveam tendința de a-l îndrepta foarte des, dar mi-a plăcut că ulterior îmi va explica cum își făcea rețetele.

Până la urmă, am dus vasele în bucătărie.

Am luat paharul cu vin când m-am întors și m-am așezat din nou lângă el. Am luat o înghițitură. Și apoi altul. Axel ridică o sprânceană în timp ce se uita la mine.

— Hai, spune-mi ce ai de spus, sau ajungi să te îmbăți.

— E complicat... — Am inspirat. — I-am spus lui Scarlett că mă voi gândi la asta, dar nu cred că ideea ca noi să stăm aici încă două săptămâni este atât de rea.

— Să plasezi o astfel de comandă?

Am dat din cap și Axel a oftat, înainte de a bea vinul din paharul lui dintr-o singură mișcare. Pentru o clipă, m-am gândit că dacă el a spus că pleacă, aș face și eu. Și acest gând m-a

speriat. A fost ca o săgeată care a trecut prin mine și pe care voiam să o smulg dintr-o dată, pentru că mi-am dat seama că încă îmi era frică să nu fac lucrurile singură, că mereu aveam nevoie de cineva lângă mine.

— Atunci nu mai vorbi despre asta. Am stat.

Mi-a dat un sărut și am tras adânc aer în piept, ușurată.

Dar am simțit și o senzație amară în stomac. Acel sentiment care vine atunci când realizezi că ești mai slab decât credeai, că există ceva în tine care continuă să eșueze. Mi-am amintit cuvintele pe care Axel le spusese, cu săptămâni înainte, în vârful Montmartre, în prima noastră întâlnire: «Parcă, la început, ne-am uitat în oglindă cu o lumină care ne face fantastici și ne lăsăm orbiți de asta. imagine pe care nici măcar nu o știam. este reală.»

Axel

Oliver a răspuns la al treilea apel și am inspirat.

— Trebuie să vorbim — am spus eu fără rost.

— Leah e bine? — întrebă el îngrijorat.

- Nu știu, cred că da. Așa vreau să cred. Ai vorbit cu ea în ultima vreme? Ți-a spus că vrea să mai stăm aici câteva săptămâni?

— Nu, la naiba, nu mi-ai spus nimic.

V-am pus la curent cu ultimele evenimente. I-am povestit despre Scarlett, care cu siguranță nu mi-a inspirat încredere; Totul mi s-a părut gol, un plic frumos care a orbiit doar în primele cinci minute. Dar Leah părea impresionată de fiecare dată când deschidea gura. Și apoi, ea însăși a reflectat acea fațetă pe care începuse să o afișeze în acele săptămâni: ego-ul, vanitatea.

- Nu înțeleg. Ea nu este așa.

„Ceea ce mă îngrijorează este că nu este ceea ce își dorește ea”, i-am explicat. — Aș înțelege dacă mi-ar spune că asta caută de mulți ani, că își dorește un viitor ca acesta, dar habar nu are ce caută și că... este periculos.

Mi-am aprins o țigară. Nu a încetat niciodată să-mi facă capul să învâртеască. Am vrut să o înțeleg și nu am putut. Și totul trebuia să se bazeze pe asta, nu? În complicitate, în a ne pune în pielea celeilalte persoane cu care vrem să împărtășim viața.

„Atunci lasă-l să cadă”, a răspuns Oliver.

- Îmi pare rău? Ce naiba...?

- Intoarce-te acasa. Crede-mă, mi-a luat ani de zile să accept că nu era un copil și că nu o puteam controla așa cum mi-am dorit. Când am lăsat-o în Brisbane, după tot ce ți s-a întâmplat... Îți jur, m-am purtat ca o paranoică de luni de zile, pentru că am crezut că este responsabilitatea mea și m-am simțit ca un rahat că am lăsat-o singură, când știam totul. .pentru ca treceam si ca adormeam in fiecare noapte plangand.

— La naiba, Oliver, nu-mi amintește asta.

— Nu o spun din cauza asta. Dacă vrea să rămână la Paris, las-o să rămână. Lasă-l să ia această decizie.

- Nu intelegi. — Am mai făcut o pasă adâncă.

— Încearcă să-mi explici.

- Suntem împreună. Și nu mă gândesc să o las din nou singură.

Urmă o tăcere înainte ca el să izbucnească în râs.

— Nu m-am gândit niciodată că m-aș bucura să aud așa ceva.

— Ai fumat ceva rahat? Doar că ar trebui să împărtășești.

— Poate când te întorci și ieșim — a glumit el înainte să redevină serios. — Și cât despre Leah... voi încerca să vorbesc cu ea. Curios, nu-i așa? Tatăl meu a fost mereu îngrijorat de contrariul. Îmi amintesc că l-am auzit spunând odată că îi era teamă că ea se va concentra

atât de mult pe pictură, încât nici nu ar vrea să participe la piețele de artă sau să se despartă de picturile ei pentru a le vinde. În ziua în care au avut accidentul... mergeau la o galerie din Brisbane și o convingea de zile întregi. Și acum, uite.

Am stins țigara, încă gânditor și neliniștit.

— Lasă-o în pace, nu vorbi cu ea. Mă ocup eu de asta, nu vreau să ai probleme.

- El este bine. Te simți bine? - El a întrebat.

- Eu sunt. Dacă nu socoti dorința pe care o am de a-ți pune sora într-o valiză, să urcăm în primul avion și să plec acasă, în viața noastră. După atâția ani, atâtea probleme... Am senzația că suntem mai departe ca niciodată de unde ar trebui să fim acum.

Axel

- Leah, crezi în destin?
 - Depinde — oftă ea, gânditoare.
 - De la ce? — M-am uitat la ea cu atenție.
 - A zilei. Uneori da, alteori nu.
 - Și crezi că am fost destinați?
 - Chiar te gândești la asta? Leah râse.
 - Poate că sunt lucruri pe care nu le putem alege, pentru că ei ne aleg pe noi.
 - Așa spus, e frumos — mi-a zâmbit. - Îmi place asta. Stau ore în pat cu tine doar vorbind.
- Sau privind la tine. Sau să te atingă.
- Rolul de joc mă interesează. Dă-mi detalii, am șoptit.
- Ea a râs înainte de a mă îmbrățișa.

Axel

Adevărul este că arătam frumos în rochia aceea care îmi lăsa tot spatele descoperit, deși singurul meu gând a fost să-l scot, ceea ce era complicat, având în vedere că eram printre zeci de oameni care vorbeau și râdeau în jurul nostru. M-am concentrat pe mâncat și băut să văd dacă petrecerea va deveni mai suportabilă, dar nu a fost ușor. În primul rând, pentru că m-am tot gândit cât de fantastic ar fi dacă Leah și cu mine am fi acasă, în casa noastră adevărată, întinși pe terasă privind stele; Poate mă gândesc să vizitezi un simplu târg de artă în weekendul următor sau să pregătești ceva pentru galeria orașului. Și, în al doilea rând, pentru că mi-am dat seama că poate eu eram cel care greșise în tot acest timp. Poate Leah a vrut asta. Poate că și-a dorit nopți așa, printre străini cu zâmbete false.

M-am uitat la ea. Părea să fie în largul lui. Sau asta as spune eu, dacă nu o cunosteam atât de bine și nu i-as fi observat rigiditatea spatelui, tensiunea pe care pare să o poarte în umeri și acea nervozitate care a cuprins-o când o saluta pe Scarlett, ca dacă prezența ei impresionantă o făcea să se simtă inferioară sau orbită.

Am rămas puțin în urmă în timp ce ei vorbeau.

M-am plimbat, uitându-mă la toți îmbrăcați în cele mai bune ținute ale lor, de parcă ar fi fost cadouri de Crăciun. A fost o iluzie, totul la acea petrecere părea a fi făcut din *papier mâché*, iar autenticitatea strălucea prin absența ei. Nici măcar nu mi s-a părut real, pentru că ori de câte ori mă uitam la oamenii ăia nu vedeam decât cochilii goale. Și nu am vrut ca Leah să fie în mijlocul lor. Au fost excepții, da, ca oriunde, dar m-a sufocat acel mediu contaminat, aparențele, conversațiile banale. Petrecusem o jumătate de oră ascultând un grup de oaspeți dezbătând dacă culoarea mov a revenit sau nu la modă și am simțit că îmi va exploda capul.

Am luat o băutură și am părăsit camera. Murmurele au rămas în urmă când am plecat și am început să urc scările hotelului până am ajuns la ultimul etaj. Am ajuns pe terasă.

Era un vânt rece, dar plăcut. Am respirat adânc. Mi-am aprins o țigară fără să mă grăbesc, contemplând priveliștea care vibra dedesubt, în timp ce eram la o petrecere în care nu mă regăseam. M-a speriat să cred că asta era problema, că ne dorim lucruri diferite, după ce ne costase să mergem din nou împreună...

Am simțit-o în spatele meu. Am întors capul.

-Ce faci aici? — Am luat o lovitură.

— Te-am văzut plecând.

— Nu-ți poți lua ochii de la mine — am glumit, ridicând o sprânceană în timp ce își sprijinea brațele pe balustradă. — Data viitoare, spune-mi și nu te voi lăsa să pleci.

A zâmbit timid, dar nici măcar încercarea mea de a sparge gheața nu a putut ascunde ceața care atârna peste noaptea aceea. Aveam Parisul la picioare și am simțit exact contrariul, de parcă ne-am afla la poalele aceluia oraș, mergând în fundături.

— Urăsc să te văd așa. Mi-aș dori să fie totul mai ușor.

- Este ușor. Și sunt bine - am mințit. - Vino aici.

Am îmbrățișat-o din spate și mi-am sprijinit bărbia pe gâtul ei, a oftat.

— Mă simt mai pierdut decât oricând, exact în momentul în care ar fi trebuit să mă regăsesc. Uneori mi-aș fi dorit să nu fi venit niciodată la Paris.

- Nu spune asta. Deci ce zici de toate lucrurile bune? — Mi-am dus mâna până la talia ei și i-am mângâiat pielea pe care decolteul rochiei a lăsat-o la vedere. — Când ne urcăm într-un avion și plecăm acasă, una dintre prioritățile mele este să ne închidem în camera noastră pentru câteva zile. Putem ieși din când în când dacă sunt valuri bune sau dacă rămânem fără mâncare, dar atât. În restul timpului, vei fi doar tu, eu și patul meu. Patul nostru – am corectat. Pentru că mi-a sunat mai bine.

Am văzut-o zâmbind și i-am mușcat-o ușor obrazul în timp ce mi-am coborât mâna și i-am pus-o între picioarele ei. Am crezut că o să protesteze, dar s-a arcuit împotriva mea și i-am șoptit să se relaxeze și să mă lase să mă joc puțin, pentru că mi s-a părut cel mai bun plan din lume să ignor faptul că, la doar câteva etaje mai jos, se făcea o petrecere unde nu știam. Am vrut să fiu. Și mi-aș fi dorit să se simtă exact la fel ca mine.

Mai

(PRIVĚVARA, PARIS)

Lea

Am făcut câțiva pași înapoi pentru a contempla mai bine lucrarea aproape terminată. Lumina serii a intrat în studio și a luminat pânza plină de linii și tonuri reci și îndepărtate, așa cum îmi ceruse Scarlett. Era fericit pentru că reușise. Era dovada că pot face orice mi-am propus și am simțit o satisfacție ciudată înainte de a începe să-mi curăț periile.

Axel a intrat în studio. Am văzut tabloul.

- Ce crezi? Am întrebat.

- Imi place. — M-ai mințit, am văzut-o în ochii tăi.

Am încercat să ignor durerea pe care am simțit-o când nu-l văd atât de entuziasmat pe cât sperasem. Niciodată nu mi-a pasat atât de mult dacă îi place sau nu cuiva munca mea, niciodată nu ma simțisem atât de expusă, atât de vulnerabilă și atât de slabă, dar parca cu fiecare tablou ma deschideam din ce în ce mai mult, într-un mod în care oricine era capabil să-mi vadă prin piele până la oase.

Dilema era că nu puteam opri toate astea și nu voiam să dau înapoi. Eram îngrozit la gândul că voi da din nou în brațele lui Axel, așa cum făcusem când mi-am pierdut părinții și a trebuit să mă țin de el pentru a mă salva. I-am fost recunoscător pentru asta, i-aș fi recunoscător pentru tot restul vieții, dar a trebuit să învăț să mă îmbrățșez, în loc să ajung în brațele altcuiva și să ne cer să prindem următorul avion, ca să scăpăm. de acolo. Am avut senzația că Parisul mi-a dat o anumită independență, departe de tot ce știam, de parcă ar fi un nou început.

Axel a pus un disc de vinil și a venit la mine, cântând și făcând lucruri de maimuță în timp ce asculta *All You Need Is Love*. Am ajuns să râd și să-i accept mâna când a vrut să danseze, până când, între săruturi, râsete și gâdili, am ajuns pe podeaua de lemn a garsonierei, gâfâind și uitându-ne amuzați.

„Ești nebun”, am șoptit.

— Și împart această nebunie cu tine.

S-a întins deasupra mea și mi-a ținut mâinile deasupra capului meu. Mi-am arcuit spatele, căutându-l, dar el s-a îndepărtat ușor și buzele lui le-au periat pe ale mele într-o mângâiere atât de moale, încât abia a fost un sărut. Și-a umezit buzele în timp ce se îndepărta și asta mi s-a părut atât de erotic încât eram pe cale să-l rog să nu întârzie prea mult să mă dezbrace.

— Vreau să știu ceva, murmură el. — Ce ai spus în prima noapte în care ne-am sărutat, că nu te mai gândești la dragoste ca la un lucru idilic, mai crezi asta?

— Nu, dar cred că e diferit.

- Mai bine sau mai rău? - el a insistat.

- Mai bine. Mai uman.

— Adică, cu mai multe greșeli?

— Așa ceva, da. — Am zămbit, pentru că am vrut să ne înțelegem; Mi-aș fi dorit să fie așa în raport cu orice altceva, dar, desigur, era imposibil dacă nici măcar nu mă înțelegeam. —

Acum, cred că dragostea este mai intensă, mai reală, dar are și părțile ei amare. Nimic nu este perfect. Perfecțiunea nu ar crea atât de mult dependență.

- Sunt dependent...

Am zâmbit și i-am mușcat gura înainte de a începe să-i trag cămașa peste cap. Și apoi, m-a frapat amintirea că-l vedeam mereu desculț și îmbrăcat doar în costumul de baie și mi-a fost dor de acea atitudine lipsită de griji pe care nu o mai văzusem pe chipul lui de atâta vreme. M-am gândit că dacă ar trebui să o desenez, nu mi-aș mai aminti nuanțele exacte, dar în loc să încerc să salvez puținul rămas din memorie, am împins imaginea, am îngropat-o ca și cum mi-aș fi îngropat degetele în pielea goală. a spatelui ei., în timp ce l-am simțit alunecând în mine, adaptându-se la șoldurile mele înainte de a se îndepărta pentru a intra din ce în ce mai tare, până când a ajuns la capăt cu un geamăt care s-a pierdut în gură.

Am fost îmbrățișați și plini de acel moment. Mâinile lui mi-au alunecat ușor pe obraji, de parcă mi-ar fi încadrat fața, de parcă ar încerca să creeze un tablou viu. Gâtul meu era încă uscat când am spus:

— Ce ai face dacă ar fi să mă desenezi?

Axel s-a uitat la mine o secundă lungă, apoi s-a ridicat și și-a pus lenjeria și blugii, dar nu s-a obosit să-i prindă. Încă pe podea, m-am sprijinit de coate să văd ce face și am fost surprins să descopăr că se dusesse să ia niște vopsele acrilice printre materialele de pictură.

— Nu te mișca — întrebă el cu o voce răgușită.

— Serios ai de gând să faci asta? A picta?

— Un lucru... un lucru mic... — Își întoarse privirea. — E doar o idee care mi-a trecut prin minte. Încercați să stați liniștit.

Mi-am ținut respirația în timp ce Axel a umplut o pensulă subțire cu vopsea albastră și mi-a ținut brațul pe podea, lângă spate. Mi-a răsturnat-o, expunându-mi palma și trecându-și vârful degetelor de-a lungul încheieturii mele, unde pulsa. Apoi, mi-a alunecat pensula peste piele și abia după ce a acoperit câțiva centimetri mi-am dat seama că îmi urmărește conturul venelor, căutându-le sub pielea palidă și trecând peste ele cu pensula până a ajuns la antebrațul meu.

Am tăcut, dar nu m-am putut abține să nu mă înfior când a făcut aceeași linie cu vopsea roșie, amestecându-le și urcând până la umăr, până la claviculă și coborând puțin mai departe.

A pus pensula jos și și-a vopsit mâinile cu vopsea roșie. Și, tocmai în acel moment, au început să sune primele acorduri ale lui *Yellow Submarine*, sunetul mării în fundal, vocea intonând acele versuri copilărești care vorbesc despre orașele în care ne-am născut, despre un om care vorbește cu mare, de submarine galbene...

— Știi că, în realitate, inima se află în centrul pieptului? Problema este că vârful este îndreptat spre stânga și se spune că pe partea aceea auzi mai bine. Dar al tău este chiar aici. — Degetele cu cerneală au desenat forma conică a inimii cu atâta delicatețe încât, nu știu de ce, îmi venea să plâng. — Și îmi place să simt că mi se lovește pielea și să mă gândesc că este puțin și a mea.

În acea zi, în timp ce desenam, am devenit conștient că există cuvinte care sunt sărutări și sunt priviri care sunt cuvinte. Cu Axel a fost mereu așa. Uneori îmi vorbea și îl simțeam pe pielea mea; uneori se uita la mine și aproape că auzeam ce gândește și alteori... mă săruta

fără să mă sărute. Ca în ziua în care a pictat o inimă peste alta, urmărindu-mi bătăile frenetice ale inimii.

Axel

Adormisem pe canapea și, la un moment dat, i-a sunat mobilul și Leah s-a ridicat să răspundă, înăbușind un căscat. Mi-am îngropat capul între perne, până când ea a început să sară și să țipe din nou, aruncându-se asupra mea.

M-am îndreptat încet, încă somnoros.

— Tabloul a fost vândut, Axel! S-a vândut! L-am predat acum câteva zile și are deja proprietar, îți vine să crezi? Nici măcar nu îl vor putea duce la următoarea expoziție, dar Scarlett spune că nu ar putea fi o veste mai bună, așa că...

— Pictura pe care a comandat-o de la tine? Am întrebat.

— Desigur, care ar fi?

— Nu știu, încă o mai au pe cea din Paris topită.

Leah se încruntă, de parcă nu i-ar fi plăcut numele pe care tocmai îl dădusem lucrării, pentru că, de fapt, nu îmi aminteam că i-ar fi dat vreodată un nume.

— Și cred că o vor avea pentru totdeauna.

- De ce spui asta?

— Nu va fi vândut niciodată.

Am urmat-o în timp ce s-a dus la bucătărie și a pus apă la fiert pentru a pregăti niște ceai. Am încolțit-o de blat, pentru că aveam nevoie să o ating tot timpul și, în plus, îmi doream un răspuns sincer și clar la întrebarea pe care urma să i-o pun:

— Deci, asta e, ai făcut-o, ai obținut ceea ce ți-ai dorit. Înseamnă asta că ne întoarcem în Byron Bay? — Mi-a aruncat o privire care mi-a frânt inima. — La naiba, Leah!

am eliberat-o. Am închis ochii și am încercat să mă calmez. Dar nu am putut. Am stins focul.

— Scarlett a spus că ar fi o prostie să plec acum, după ce tocmai s-a întâmplat, pentru că nici măcar ea nu se aștepta. Nu mai vorbesc mult, dar poate câteva săptămâni, să văd cum merge treaba...

— Vezi cum merge, pentru ce?

- A lua decizii. Nu știu! — Și-a pus mâinile pe cap și s-a uitat la mine, frustrată.

— Ce prostie, ce vrei?

— Vreau să fac lucruri. vreau să fiu mai bun!

— Mai bine pentru cine? - Am răspuns.

— Pentru toți idiții ăștia!

— Auzi ce spui? Leah, la naiba!

— De ce nu înțelegi?

— Pentru că nici măcar nu te înțelegi! Pentru că dacă te-ai asculta pe tine însuși, ai realiza că ceea ce spui nu are nicio logică. Dacă sunt idiți, ce contează ce cred ei? Ai de gând să te adaptezi la ceea ce așteaptă ei de la tine? Și asta? Uită-te la mine.

— Nu vreau să mă cert cu tine... — gemu el.

La dracu. Nici eu nu am vrut să mă cert cu ea, nu am vrut... dar ea nu a făcut lucrurile ușoare. Parcă îmi pierdusem perspectiva sau eram cufundat într-unul dintre acele momente critice din viață în care nu poți face diferența între ceea ce este cu adevărat important și ceea ce nu este. Uneori, din interior, lucrurile par lipsite de focalizare. Dar din exterior totul era atât de clar încât m-a durut să o văd cufundată în acea spirală de îndoieli și dorințe.

Leah m-a îmbrățișat. Totuși, în acea zi, și pentru prima dată, nu am putut răspunde la îmbrățișarea ei, pentru că nu am recunoscut-o. Pentru că, în mod ironic, când am crezut, în sfârșit, că o am, că e a mea, totul a fost exact invers; Nu era ea însăși, nici măcar nu era a ei. Nu știam cine era.

Axel

„Lasă-l să cadă”, spusese Oliver.

Problema este că nu puteam uita conversația pe care am avut-o în noaptea petrecută împreună în Byron Bay, plimbându-ne pe străzi în zori, când am ajuns să stăm pe un leagăn și să vorbim înainte ca ea să se hotărască să plece în acea călătorie: m-a întrebat. dacă eram dispus să o prind.ea, în caz că ar cădea la Paris. Și i-am promis că voi fi mereu acolo.

Lea

Am simțit că fac ceva, dar nu știam dacă era un lucru bun sau un lucru rău. Mi s-a părut că e mai bine decât nimic, să umplu o parte din mine pe care până atunci nu știam că este goală. Au publicat un articol pe un site de artă electronică cu o fotografie a unuia dintre tablourile mele de la început, despre apariția unor artiști încă necunoscuți. A fost un moment, în acele săptămâni când eram închis în studio, când mi-am dat seama că nu-mi pasă dacă mă recunoaște, important erau lucrările mele. Că le-au plăcut. Că, când i-au văzut, și-au înclinat capul cu interes, sau că Scarlett a dat din cap, mulțumită, cu un zâmbet. Trebuia să simt că au înțeles ceea ce încercam să exprim. Într-un fel, a fost ca și cum ai trimite un mesaj într-o sticlă și ai spera că, după ce va traversa marea deschisă, cineva va putea vedea lumină între literele închețate.

Am muncit din momentul în care m-am trezit până m-am culcat. Și, când m-am culcat, m-am ghemuit în corpul cald al lui Axel și am încercat să ignor expresia lui închisă, tensiunea din brațele care mă înconjurau și tăcerile din ce în ce mai dese.

Am vrut să vorbesc cu el, dar nu știam cum să o fac.

Voiam să-i spun că nu plănuiesc să rămân aici la Paris pentru totdeauna, dar că în acel moment simțeam că trebuie să fiu acolo, că dacă mă străduiesc suficient, voi găsi tot ce caut. Voiam să-i spun asta și, de asemenea, că urăsc să-l țin acolo, urmărindu-l cum se stinge în fiecare zi, în timp ce el fuma, absent, rezemat de pervazul sufrageriei și contemplând orașul care părea să șoptească mereu. Am vrut...

Mi-aș dori ca lucrurile să fie altfel.

Dar o parte din mine nu s-a putut abține să nu gândească că dacă aș ceda, dacă aș pleca cu Axel fără să fiu sigur că vreau, ar fi ca și cum l-aș pune pe Axel înapoi pe un pedestal, în centrul lumii mele, gata să se învârtă în direcția lui.întoarce. Și mi-a plăcut relația pe care am avut-o, acel sentiment că suntem la același nivel, ne uităm fix, fără să ținem cont de vârsta noastră sau de tot ce trecusem. Numai noi. În gol. Gata să picteze povestea pe care am vrut să o trăim de atunci.

Axel

— Ești sigur că vrei să vii? Leah s-a uitat la mine îngrijorată.

- Clar. Nu e chiar așa de rau. Sau, da, este. Dar mă descurc.

I-am dat un sărut pe frunte pentru a încerca să-i netezească încruntarea și am plecat. Noaptea începeau să se încălzească și în ziua aceea mi-am lăsat în sfârșit haina acasă. A fost o ușurare, una dintre acele mici victorii care m-au apropiat de viața mea anterioară. Leah a dat din cap absent când i-am menționat asta, dar m-a ținut de mână în timp ce ne îndreptam spre restaurantul unde avea loc cina în galerie și la care urmau să participe alți artiști și prieteni ai membrilor.

Am ajuns devreme, așa că ne-am așezat la un capăt, în fața lui Scarlett și William, care ne-au întâmpinat cu atitudinea lor obișnuită condescendentă, deși Leah nu părea să recunoască, doar zâmbind timid. Hans nu a întârziat să apară și restul oaspeților au apărut la scurt timp după aceea. Din fericire, un artist pe nume Gaspard a stat în stânga mea; Era unul dintre puținii oameni interesați pe care i-am întâlnit în ultimele luni. Un semn al acestui lucru a fost că nu mi-aș fi dorit să fiu surd ori de câte ori vorbeam. Așa că m-am concentrat să vorbesc cu el, deși engleza lui era de bază și am încercat să păstrez aparențe. Situația cu Leah era tensionată de câteva zile și voiam să-i arăt că orice s-ar întâmpla, vom merge mai departe. Împreună.

Nu știu cum am ajuns să-i spun despre Byron Bay.

„Locul ăsta arată diferit”, a spus Gaspard cu interes.

— Și este — interveni Hans. — Nu are nimic de-a face cu asta. Acolo lucrurile merg diferit. Probabil ți-ar plăcea.

— Te sun dacă voi apărea vreodată acolo — spuse Gaspard privind-mă.

„Dacă am plecat deja de aici”, m-am gândit, dar am lăsat acele cuvinte pe vârful limbii. Am împins farfuria cu *ratatouille* în timp ce vocile oaspeților s-au ridicat și am încercat să ignor tensionarea lui Leah, direct înapoi. Am văzut-o desculță, întinsă pe podea, zâmbind și cu părul încâlcit, m-a asaltat și am lăsat jos furculița să iau o înghițitură mare de vin. Am vrut să comand ceva mai puternic. Ceva care m-ar amorți puțin.

— În prezent, piața cere un răspuns imediat — a indicat Scarlett, în timp ce mai mulți artiști o priveau cu interes. — Este păcat, desigur, dar asta necesită productivitate. Nu este ceva pe care îl căutăm, ci mai degrabă clientul, care până la urmă este întotdeauna cheia oricărei afaceri. Lucrurile se învârt în jurul lui.

— Totul se întâmplă foarte repede — a observat un tânăr.

— Trebuie să ne adaptăm circumstanțelor.

— Sau schimbă-le — am intervenit fără să pot evita.

Lângă mine, am văzut-o pe Leah strângând mânerul furcii.

— Cum sugerezi să facem așa ceva?

— Nu sugerez să se facă — am lămurit. — Și ai dreptate când spui că clientul este întotdeauna la conducere, dar eu cred că, uneori, clientul nu știe ce vrea până nu îl vede. Este vorba nu doar de a-ți oferi ceea ce cauți, ci de ceva mai mult; sa te surprinda.

— Perspectivă interesantă. — Hans dădu din cap.

— Este ceva care funcționează la galeria Byron Bay, aparent, dar lucrurile sunt puțin diferite aici. Nu prea avem loc să greșim. — Scarlett a oftat și și-a șters gura cu șervețelul. — A surprinde clientul implică asumarea riscurilor.

— Asumarea riscurilor ar trebui să fie o cerință fundamentală în această profesie — am răspuns sec.

Conversația a fost întreruptă de chelner, care a lăsat pe masă o tavă cu deserturi, înainte de a începe să ia farfuriile goale. Eram recunoscător pentru armistițiu, pentru că nu eram sigur că mă puteam stăpâni mult mai mult fără a insinua că ceea ce făcea ea nu are valoare. Tot pe gânduri, am scos o *ciucheta* presarata cu zahar si am pus-o in gura.

Nu era atât de prost și idealist încât să nu înțeleagă perspectiva lui Scarlett. Și, parțial, am fost de acord cu ea, pentru că, în anumite ocazii, așa cum spunea ea însăși, piața cerea anumite lucruri și trebuia să îndeplinim un minim. Au fost artiști cu talent, dar fără stil propriu, care au nevoie să fie îndrumați pentru a face tot posibilul. Și apoi, au fost cei care au fost ca Leah, cei care și-au oglindit personalitatea pe ecran și nu au știut să o facă altfel pentru a obține rezultate bune, pentru că totul era forțat, neutru, neautentic. Pentru aceste tipuri de artiști, m-am gândit, era necesar să-i însoțim pe parcurs, dar să nu-i împingem. Erau două concepte foarte diferite. Un lucru a fost să merg alături de ei, să-i ajuți să se îmbunătățească, să-și perfecționeze punctele forte. Iar un altul era să stea în spatele lor și să le dea împingeri pe spate pentru a le marca direcția pașilor.

Eram convins că ambele atitudini pot fi combinate și că nu sunt concepte contradictorii, era doar necesar să studiez fiecare caz individual. A necesitat mai multă muncă, da, pentru că nu toți artiștii puteau fi vânduți în același mod, dar rezultatul a meritat. A fost ceea ce mi-a plăcut cel mai mult la sarcina pe care am început să o dezvolt la galeria Byron Bay: să caut, să gădesc, să decid unde se potrivește fiecare artist cel mai bine, să-i evidențiez particularitățile și să încerc să-și corecteze greșelile. Aceasta a implicat timp, desigur. Un studiu. Interes. Era mult mai simplu să le cer tuturor să facă aceeași muncă și să ignore orice altceva, dar nu mi-am putut imagina ceva mai gol; a fost mult mai plină de satisfacții să găsești un loc perfect pentru fiecare persoană și să o ajut să ajungă acolo. M-am gândit la chipul dezgustat pe care l-ar face Sam dacă ar auzi asta, ea a fost cea care și-a răsfățat și s-a ocupat de fiecare detaliu al muncii ei.

Am rezistat tot restul serii datorită băuturilor comandate după desert. Când Leah s-a ridicat și a început să-și ia rămas bun de la restul, am urmat exemplul, mulțumit. Am părăsit restaurantul și ne-am îndreptat spre casă învăluiți într-o liniște angoasă.

S-a dus direct în bucătărie, a luat o sticlă de băutură din dulap și a turnat un pahar. Am observat că mâna îi tremura când a luat un pahar lung. S-a uitat la mine cu atenție în timp ce tensiunea se instala în jurul nostru. Era dens. Era sufocant. Aveam senzația că chiar și respirația era riscantă.

— Uau, n-ai băut nimic în timpul cinei. — I-am luat sticla și am băut direct de la gât. Mi-am lins buzele înainte să mă uit la ea. — Ți-a fost frică de ceea ce vor crede despre tine? Nu este bine privit în înalta societate?

— La naiba. — El clipi. - Nu Nu eu...

— Nu te scuze — am răspuns și am mai luat un pahar.

M-am dus în sufragerie și ea m-a urmat. Și nu pentru că eram supărată am vrut să-și ceară scuze, ci pentru că chiar meritam. Încercasem să raționez cu ea, să întind frânghia, pentru că, când mergeam împreună pe stradă, îmi dorise să o scutur de umeri, ca să deschidă ochii odată pentru totdeauna.

— Ți-am spus să nu mergi la cină.

— De parcă asta ar rezolva ceva — aproape am scuipat.

Nu știu dacă a fost din cauza alcoolului, care m-a lăsat fără filtre, sau pentru că m-am săturat să nu pot fi mulțumit de el sau dacă a existat mereu un eșec pe parcurs care ne-a împiedicat să mergem mai departe. . M-am așezat pe podeaua sufrageriei, am băut și m-am gândit... M-am gândit la tot ce pierdeam și tot timpul ne transformasem deja în praf. Și când asta m-a sufocat, am băut mai mult. Leah nu era acolo și, din fericire, poate că băutura vorbea pentru mine, dar pentru prima dată în toată viața mea, nu am vrut să o văd. Doar pentru câteva minute... doar câteva minute, pentru a șterge din nou lucrurile rele și a ne aminti toate lucrurile bune pe care le-am avut împreună.

„Lasă-l să cadă.”

Am savurat o clipă cuvintele lui Oliver, dar apoi am clătinat din cap și le-am împins, deși nu încetasem să le repet în ultimele săptămâni.

Am băut doar ce era în pahar.

Și după ultima băutură, am simțit prezența lui Leah în spatele meu. M-am ridicat și m-am întors cu fața la ea, dar eram înghețat. Era goală, se uita la mine cu ochi sticloși și nimic altceva, nimic care să intervină între noi. Mi-am ținut respirația când mi-am amintit prima dată când am văzut-o așa, noaptea în care totul a început, când ne-am întors de la Bluefest și am găsit-o goală în mijlocul sufrageriei mele; numai că, la vremea aceea, eram mai tânăr și mai inocent, mai vulnerabil și mai al meu, chiar dacă nu știam.

M-am gândit că dacă m-aș putea întoarce la acel moment, aș fi făcut totul altfel. În imaginația mea, nu am fi ajuns niciodată în această situație, pentru că i-ar fi arătat Leah cât de aproape este succesul de eșec, că sunt două străzi care uneori se intersectează și se mișcă în aceeași direcție. În imaginația mea, aș vedea-o încă pictând ceea ce simte și aș continua să fiu scufundată în acele picturi, trăind prin mișcările ei. În imaginația mea, am fi fost împreună de mai bine de trei ani și ea ar fi goală pe nisipul plajei și nu într-un apartament din Paris cu zgomotul mașinilor pe fundal și murmurul orașului.

- Nu spune nimic? — șopti el.

— Acesta... nu este cel mai bun moment...

Leah clipi surprinsă și mă privi rănită.

— Mă respingi? — se ridică vocea. — Uită-te la mine, Axel.

Am înghițit în sec, forțându-mă să mă uit din nou la ea, pentru că mă durea și pe mine și pe ea. Sau poate mai mult, dacă credea că suntem încă în acel moment.

— Nu te resping. Refuz să fac dragoste cu tine ca și cum ai fi oricine altcineva, ceea ce este singurul lucru pe care l-aș putea face acum.

Ochii lui Leah erau umezi și plini de furie. Am fost rapid și l-am prins de mână înainte să mă lovească în față. Am ținut-o de încheieturi în timp ce ea strângea dinții și m-a forțat să respir adânc pentru a mă calma. Apoi am eliberat-o.

— Nu ar trebui să bei așa dacă nu poți controla ce faci.

— Mă rănești intenționat... — Vocea lui era un geamăt plin de angoasă care mă lăsa fără suflare.

— Nu vreau să te rănesc. Te rănești și nu înțeleg de ce. Încerc să mă pun în locul tău, dar e greu, este din ce în ce mai greu...

Leah s-a dus să ia un prosop alb din baie și l-a înfășurat în jurul corpului, în timp ce își mușca buza de jos, nehotărâtă. Când s-a uitat la mine, am văzut ceva nou în ochii lui, ceva ce nu știam. Furia, lupta internă, frica, egoul.

— Poate că ți-e greu, pentru că nu ai încercat niciodată. Poate că nu ești capabil, dar visele necesită uneori sacrificii. Nu totul este ușor, Axel. Lucrurile nu ne sunt oferite. Dar cred că nu e nevoie să te gândești la asta, când poți renunța la tot ce necesită un efort minim.

Mi-a bătut pulsul.

— Dar fidelitatea față de noi înșine, Leah?

- Ce vrei să spui cu asta? — A devenit rigidă.

- Știi ce. Că nimic din toate astea nu te reprezintă. Ceea ce nu este ceea ce vrei tu.

- Știi! — O grimasă i-a străbătut fața. — M-am săturat să-mi spui ce vreau! M-am săturat să iei decizii pentru mine! Și nu este prima dată când o faci — a scuipat și mi-am dat seama că se referea la noaptea în care am hotărât viitorul lor, dar asta era diferit, asta... nu avea nicio legătură cu asta. — Mă simt de parcă sunt o marionetă în mâinile tale! Și știam că dacă rămâi, ai face asta, ai încerca să muți firele după cum vrei.

Mi-am dus inconștient o mână la piept, pentru că, la naiba, pentru că asta a fost... o înjunghiere. Am respirat adânc și m-am chinuit să găsesc cuvintele.

— Nu vezi că îmi frânge inima să văd cum te transformi în cineva care nu ești?

— Și nu-ți dai seama că nu mai știu cine sunt? Am trecut prin atâtea faze în ultimii ani, încât nu mă văd când mă privesc în oglindă! Va funcționa asta, Axel?

— Nu, la naiba, nu servește la rahat!

Ne-am întors la același lucru, ocolind acel cerc plin de idei confuze din care nu puteam ieși. Mi-am pus o mână pe ceafă și m-am dus la bucătărie să iau puținul rămas în sticlă. Când m-am întors în sufragerie, stătea pe podea cu spatele lipit de perete și corpul acoperit de fața de masă albă. Fața lui era plină de lacrimi și privirea era fixată pe propriile picioare goale. M-am oprit să nu cad din nou, să mă duc să o îmbrățișez și să mă prefac că totul este în regulă. Așa că, m-am așezat lângă ea, pe peretele alăturat, iar ochii ni s-au blocat în liniștea nopții.

Nu știu cât timp am stat așa. Doar privind la noi. Încercam doar să înțeleg ce se întâmplă. Doar transformând tăcerea și durerea în recriminări.

Eram epuizată, pentru că simțeam că, oricât m-aș strădui, nu voi reuși niciodată să remediez ceea ce făcusem greșit, cu ani în urmă, niciodată nu voi putea să mă întorc la vremurile vedetelor și muzicii de care îmi lipseau atât de mult. mult. Nu am putut șterge

acești trei ani. Nu am reușit să umplu spațiile goale cu amintiri care nu existau pe care Leah încerca acum să le acopere cu ceva despre care nu mai știam că este suficient.

— Nu putem continua așa.

„Știu”, am răspuns.

Mi-am frecat fata. Ea a suspins.

„Nu pot continua așa”, a clarificat el. — Nu cu tine aici.

-Ce încerci să spui?

A adulmecat și s-a uitat la mine.

— Că dacă mă plăci, vei pleca.

Primul lucru pe care l-am crezut a fost că am înțeles greșit, ea nu putea să spună că așa, după tot ce am trecut, obstacolele de pe drumul pe care le-am depășit, după atâta timp, la naiba, după toată durerea. ...

— Nu vorbești serios, Leah. Nu te juca cu asta.

— Am nevoie să vii acasă, Axel. — Avea obraji umezi și ochii plini de lacrimi, dar eu... eu, în acel moment, am murit încercând să înțeleg ce se întâmplă. — Trebuie... să mă întâlnesc. Să știu ce vreau. Nu pot fi cu tine așa, târându-te prin toate astea, răbindu-te. Și nici nu pot să-ți cer să stai departe fără să-ți dai cu părerea, pentru că este evident că nu o vei face.

Am simțit o strângere în piept.

— Chiar vrei să terminăm cu totul?

— Te întreb doar de ceva timp.

— Nu mă întreba asta! — M-am ridicat, iritat și respirând greu, pentru că nu vedeam decât că totul se prăbușește fără motiv. — Gândește-te doar la lucruri și ia o decizie! Nu este atât de greu. Nu poate fi atât de greu.

— Axel... — M-a privit rugător, tremurând.

— Nu, la naiba, nu. Nu plec, te las aici singur.

— Am nevoie să faci asta. Nu mai sunt un copil. Vreau să iau propriile mele decizii fără Oliver, fără nimeni, fără tine. Am senzația că mi-am petrecut viața dependentă de ceilalți. Am acest sentiment și nu îl pot șterge. Și vreau să-mi arăt că pot...

— Tu însuși sau ei? - Am răspuns.

Leah s-a uitat la mine de parcă tocmai aș fi sfâșiat-o și m-am simțit ca un rahat, așa că am îngenunchat lângă ea și am îmbrățișat-o. Chiar dacă a încercat să se elibereze, am îmbrățișat-o atât de tare încât a ajuns să facă același lucru și să se lipească de mine, plângând la pieptul meu pentru ceea ce părea o veșnicie. Mi-am ascuns fața în gâtul ei, inspirând-o.

— Știi ce mă întrebi, dragă? — i-am șoptit la ureche, inima mea bătând sălbatic. — Îmi ceri să plec din nou ca un laș și să te las aici, să mă împing, când ți-am promis că nu te las să cazi. Îmi ceri prea mult, Leah.

— Ai spus că vei face orice pentru mine.

— La naiba, Leah, orice altceva decât să te eșuezi din nou și să te simți ca înainte. Și știu că m-am încurcat și că a fost vina mea că totul s-a terminat; Cred că de aceea nu ți-am spus niciodată cum a fost pentru mine, pentru că simțeam că nu am dreptul. Că am regretat în fiecare zi, că mi-am imaginat de o mie de ori cum ar fi lucrurile acum dacă aș fi luat o altă decizie, că, în realitate, nu voiam să te atingă vreun tip și că mi-a făcut rău să cred că Eu

Însumi ți-am cerut să cunoști alți oameni. Nu înțelegi... nu înțelegi cât de dureros este să renunți la ceva ce îți dorești atât de mult, pentru că nu ești capabil să faci asta.

A vorbit cu vocea ruptă și s-a întors de la mine să mă privească:

— Asta e problema, Axel. Nu ne înțelegem.

— Cred că suntem de acord de data asta.

Leah își întoarse privirea când se ridică, ținând prosopul la piept. Avea ochii roșii și părul dezordonat îi atingeau umerii goi. Și-a lăsat capul în jos înainte de a mormăi că se va îmbrăca și a părăsit sala de mese. Am auzit ușa dormitorului tău închizându-se. Dumnezeuul meu. Am urât... Am urât să fac asta mai mult decât orice pe lume. Mi-a adus amintiri. L-am urât atunci și l-am urât acum. Și poate a fost asta, sau alcoolul care încă îmi ardea gâtul, sau pentru că, în noaptea aceea, m-am deschis complet față de ea și nu mai aveam ce să-i ofer, în ciuda faptului că am văzut-o scăpându-mi din mâini. Oricum, am mers pe hol și am mers direct în camera lui.

Lea

Purta pijama și lenjerie intimă când Axel a intrat fără să bată. Era ciudat să-l văd acolo, pentru că, din acea prima noapte când m-am dus să-l văd în miezul nopții să mă culc cu el, nu mai făcusem-o în camera aceea.

-Ce vrei acum? — Am reușit să spun.

— Încă nu am terminat, Leah.

— Am spus tot ce am avut de spus...

— La naiba. Nu ai spus. Nu asta ai făcut. — A făcut un pas spre mine, m-a ținut pe față și m-a sărutat.

Am închis ochii, învăluit de vârtejul mirosului ei și de gustul captivant al buzelor ei. Mi-a tras brusc lenjeria intimă și mi-a coborât brusc pe coapse, înainte de a mă pune pe pat.

— De ce nu o faci?

- Ce? — L-am observat și i-am observat sprânceana încrețită, rigiditatea degetelor de fiecare dată când mă mângâia, frustrarea care se vedea pe chipul lui. — Axel...

- Se spune. Spune că nu mă vei ierta niciodată.

L-am simțit scufundându-se în mine, șoldurile noastre potrivindu-se, și am clipit când i-am simțit genele umede. A investit foarte mult.

— Am înțeles, bine? te observ. Ai vrut să te răzbuni. Ai vrut să-mi faci același lucru pe care l-am făcut și ție, pentru că te-am luat de lângă mine când totul părea că merge bine, pentru că am vrut să pleci...

Nicio durere nu s-a apropiat de ceea ce am simțit în acel moment. Nici unul. Pentru că nimic nu semăna ca Axel făcând dragoste cu mine cu furie, cu dezamăgire, cu amărăciunea lăsată de sărutări care au gust de rămas bun și de greșelile pe care le-am făcut.

L-am îmbrățișat în timp ce el continua să se împingă în mine. L-am îmbrățișat foarte strâns, de parcă brațele mele în jurul lui l-ar putea face să înțeleagă că a greșit.

— Nu m-aș răzbuna niciodată pe tine — am șoptit. — Niciodată, Axel.

Se opri, încă gâfâind. Ochii lui erau sticloși. L-am ținut pe ceafă și i-am dat un sărut dulce, ascultându-i inima bătând agitat de cealaltă mână care se sprijinea pe pieptul lui gol.

— La naiba, iubito, la naiba...

— Asta are de-a face doar cu mine, Axel. Te-am iertat cu mult timp în urmă, pentru că oricât mi-am spus să încerc să separ părți din tine, să accept unele și să rămân supărat pe alții, nu a fost corect - am zămbit printre lacrimi, simțindu-mă atât de transparentă în fața lui. din nou.. — Aș putea să-ți spun că m-am îndrăgostit din nou de tine, dar cred că m-aș minți și că aș vrea să cred asta, dar, dacă mă opresc să mă gândesc la asta... nu cred că a încetat vreodată să mai fie, Axel. Simt că acești trei ani au fost doar o paranteză. Pentru că ai continuat să fii pe linia următoare, și următoarea, și următoarea... mereu. Nu știu cum e să fii singur, știi? Nu știu ce este și nu sunt sigur dacă o să reușesc, dar mă sperie să nu pot

demonstra, pentru că atunci voi trăi mereu cu acea îndoială. Nu vreau să mă răzbun pe tine. Nu vreau să te rănesc. Nu vreau nimic din toate astea.

Nu-l văzusem niciodată atât de fragil și lipsit de apărare ca atunci când a înțeles în sfârșit că nu-mi poate oferi ceea ce îmi doream. Ne-am răsturnat pe pat și eu eram deasupra, căutându-l, găsimdu-l. Axel s-a uitat la mine cu atâta intensitate, în timp ce mă mișcam peste el, încât aerul mi-a blocat gâtul și mi-au tremurat mâinile, care se sprijineau pe pieptul lui. Ne-am făcut dragoste, holbându-ne unul la altul și spunând atât de multe între fiecare atingere și fiecare respirație, încât săruturile pe care le-am furat unul altuia după aceea au fost de ușurare, când nu mai era nimic de adăugat, iar golul era eliberator.

L-am îmbrățișat când a terminat. M-am întins deasupra lui, ascultându-i bătăile sălbatice ale inimii și ținându-și lacrimile. Vocea lui răgușită mă mângâia.

- Te iubesc mai mult decât orice.

„Și eu tu”, am șoptit.

— O mie de submarine galbene.

— Milioane de submarine galbene.

Lea

Când m-am trezit dimineața, patul încă mirosea a el, iar aroma de cafea proaspăt preparată a ajuns la mine. Înainte de a intra în cameră, am stat în prag privindu-l în tăcere, fără ca el să mă vadă. Axel fuma lângă fereastră, cu fața puțin încrețită și cu urme pe gât pe care buzele mele le lăsaseră cu o seară înainte. Nu știu de ce, dar am păstrat acea imagine: degetele lui s-au flectat pe rama de lemn, lumina soarelui stropind pe sticlă și ochii ațintiți pe cerul unei noi zile.

M-am apropiat de el în vârful picioarelor și l-am îmbrățișat din spate. Abia s-a mișcat, dar mi-a strâns mâna cu cea care îi acoperea stomacul. L-am sărutat pielea de pe spate înainte de a-l lăsa să ia o cafea. După aceea, m-am îmbrăcat repede, pentru că în doar jumătate de oră trebuia să fiu la galerie și deja întârziam, așa că mi-am luat rămas bun în șoaptă: „Vorbim mai târziu”, la care a răspuns furând un lung sărut de la mine.

Cred că era rutina în fiecare dimineață.

Dar, atunci când ceva rupe această rutină, gesturile mici rămân în amintirile noastre. Orice prostie. Ca în ziua accidentului, când mi-am pierdut părinții; privirea ta amuzată prin oglinda retrovizoare, *Here Comes The Sun* jucat în fundal, înainte de a se termina brusc, sau peisajul încețoșat care apărea prin geamul mașinii.

Nu acordăm importanță acestor detalii până când ne gândim că ar putea fi ultima dată când le vedem, iar apoi dobândesc o altă valoare. La fel ca sărutul pe care mi l-a dat Axel în acea dimineață, fermitatea degetelor lui pe talia mea, șoapta răgușită a vocii lui care îmi urează o zi bună și zâmbetul pe care mi l-a dat înainte să plec, dar care nu mi-a ajuns la ochi.

Pentru că, când m-am întors la amurg, am găsit doar gol.

Lucrurile lui nu mai erau acolo. Axel dispăruse.

Axel

A o lua de lângă mine cu ani în urmă fusese dureros.

Să te îndepărtezi de ea acum a fost o tortură.

Nu m-am putut abține să nu mă gândesc că situațiile aveau anumite asemănări, că poate nu mă lupt suficient, mă străduiam suficient. Dar apoi mi-am amintit de disperarea din vocea ei, că mă întrebases; pentru o dată, am vrut să o las să aleagă, să aibă încredere în ea, să-i dau spațiu pentru ca, dacă va ajunge să cadă, să învețe să se ridice singură, fără ajutor. Chiar dacă doar gândindu-mă la asta m-a făcut să simt că mor în interior.

M-am uitat ore în șir la fereastra ovală a avionului, incapabil să dorm sau să nu mă mai gândesc la ea. L-am sunat pe Oliver abia înainte de a părăsi acel apartament din Paris în care locuisem atât de mult, pentru că trebuia să știu că el este de acord cu decizia mea și că nu înnebunisem, dar, mai ales, ca el să aibă grijă de ea. de la distanță. și suna-l în fiecare zi.

Când am aterizat, m-am deplasat ca un automat prin aeroportul din Brisbane până la preluarea bagajelor. Am așteptat, absent, atât de concentrat pe confuzia pe care o aveam în cap, încât nu m-ar fi deranjat dacă pungile ar dura să apară.

Atunci am simțit o bătaie familiară pe spate.

M-am întors. Tatăl meu era acolo și se uita la mine cu zâmbetul său etern și mulțumit. Era ceva care mi s-a micșorat în piept când am auzit vocea lui Justin lângă el, dar am fost atât de surprins încât abia îmi dădeam seama de ceea ce spuneau, doar m-am lăsat înfășurat în brațele tatălui meu, am închis ochii și am luat o respirație adâncă, foarte adâncă...

Am fost lovit de un gând nebun. Amintirea când ești mic și totul se rezolvă cu o îmbrățișare a tatălui tău, când încă nu am crescut suficient și încă îl vedem ca pe un erou capabil să rezolve orice iese aproape fără să clipim. Cât de ușoară era viața pe vremea aceea. Atât de simplu...

M-am îndepărtat de el. M-am uitat la fratele meu mai mare.

— Phonix, ce cauți aici?

— Uau, și te-am văzut sosind atât de liniștit.

„La naiba, Justin,” am spus, dar l-am tras spre mine și i-am ciufulit părul. — Stai, cred că îmi văd bagajele. — M-am apropiat de bandă rulantă.

După ce am părăsit aeroportul, m-au ajutat să-mi pun bagajele în mașină și i-am rugat să aștepte o clipă, pentru că aveam nevoie să fumez o țigară. Așadar, iată-ne, noi trei, sub un cer senin pe care nu îl mai văzusem de mult.

— Deci, te-a avertizat Oliver... — am comentat.

— Ești norocos, băiatul ăla pare dispus să te ierte și să-ți pese de tine, indiferent ce faci. Dacă ai căutat un prieten pentru totdeauna, l-ai găsit – a spus tatăl meu.

„Dar nu uita că și noi suntem prietenii tăi”, mi-a amintit Justin și, pentru prima dată în câteva săptămâni, nu m-am putut abține să nu zâmbesc.

Un zâmbet adevărat. l-am pus o mână pe umăr ca să-l trag spre mine în timp ce îmi luam ultima trage de țigară.

— Să mergem — spuse el, deschizând ușa mașinii.

Justin a trecut pe lângă mine.

— Uite, Axel, dacă trebuie să plângi...

— Încă un cuvânt și ești un om mort.

M-am așezat pe bancheta din spate și am privit cum tatăl meu își înăbușea un zâmbet înainte de a-și pune ochelarii pe vârful nasului. La început, au încercat să înceapă o conversație, dar apoi și-au dat seama că trebuie să fac un efort ori de câte ori mă întrebau ceva și m-au lăsat în pace, poate pentru că mă cunoșteau prea bine pentru a ști că am nevoie de timpul meu pentru a digera ceea ce aveam. s-a întâmplat.

Am contemplat peisajul în timp ce ne-am îndepărtat de oraș și vegetația a acoperit totul. Am crezut că în sfârșit am venit acasă. Dar nu era sigur că o putea spune așa dacă Leah nu era acolo.

iunie

(VARA, PARIS)

(IARNA, AUSTRALIA)

Lea

Prima noapte petrecută singură în acel apartament gol, eram pe cale să-mi deschid valiza, să-mi pun toate lucrurile înăuntru și să prind următorul avion. Merg după Axel. Spunându-i că m-a păcălit, că nimic nu are sens. Dar nu am făcut-o. Am stat treaz toată noaptea până am ajuns să mă bag în patul lui aproape în zori, pentru că cearșafurile încă mai miroseau a el. Întotdeauna i-am asociat mirosul cu marea și cu urmele de sare pe care le-a lăsat pe pielea mea, cu soarele și cu lumina frumoasă de vară.

Am făcut asta timp de o săptămână: încercând să lucrez ziua, închisă între pereții acelei garsoniere care uneori părea să cadă peste mine, apoi petrecând nopțile gândindu-mă la el, în ultimele ore petrecute împreună, iubindu-ne pe fiecare. altul, făcând un efort de a ne înțelege pe noi înșine în mijlocul atâtor îndoieli și tăceri.

După acele prime zile, când am revenit să fiu fata emoțională și vulnerabilă care nu voiam să fiu, am luat o decizie și, într-o noapte, când am coborât din garsonieră, i-am luat cearșafurile de pe pat înainte de a da în tentația de a intra acolo. Le-am pus în masina de spalat rufe. M-am așezat în fața aparatului cu picioarele încrucișate, pe podea, uitându-mă la ultima lui dâră dând în jur, până se termina. Oprit. Când am deschis ușa, mi-a intrat în nas parfumul balsamului și, pe de o parte, a fost o ușurare, pe de altă parte, îmi venea să plâng, pentru că cu siguranță nu era sănătos să-mi fie dor de el. mult...

Încetul cu încetul, am început să mă concentrez mai mult pe muncă. Având-o pe Scarlett în spate, interesată de fiecare pas pe care l-am făcut, m-a forțat să mă trezesc devreme în fiecare dimineață. Am făcut niște lucruri pe care mi-ai cerut să le fac, două tablouri asemănătoare cu cele anterioare. Am terminat și altceva, mai mult al meu, dar nu i-am arătat-o, pentru că aveam senzația că nu i-ar plăcea.

Oliver mă suna în fiecare după-amiază. Obişnuiam să vorbim despre lucruri neimportante, despre viața lui, despre muncă, despre știrile zilei sau despre prostiile noastre, deși, în adâncul sufletului, muream să-l întreb dacă Axel e bine.

— Spune-mi ce ai făcut azi — m-a întrebat.

Am luat ambalajul de pe o acadea și am oftat.

— Am luat prânzul cu câțiva colegi de la galerie, după ce am petrecut acolo dimineața pentru a vorbi despre expoziția care se va deschide în acest weekend; Știi cum e, organizând totul, punând la punct ultimele detalii.

— Deci, ești mulțumit?

Urăsc să mi se pună astfel de întrebări; M-a forțat să mă gândesc și nu am vrut să mă gândesc prea mult la lucruri, pentru că atunci când am făcut-o, nu am găsit răspunsurile pe care credeam că le caut, iar asta m-a făcut și mai frustrat.

„Cred că da”, am răspuns.

— Mai este ceva care te îngrijorează?

Am lins acadea, distras.

— Mi-au spus că ar putea fi o idee bună să iau cursuri de franceză.

— Ei bine, asta pare un lucru serios. Ce ai de gând să faci?

- Încă nu m-am hotărât.

— Nici tu nu pari nebun de bucurie.

- Apoi. — Am mușcat acadea până s-a rupt.

— Și ce zici să gătești singur? — a întrebat, pentru că când locuiam în reședință, mâncam în cantina centrului și nu trebuia să-mi fac griji pentru asta.

- Îngrozitor. Într-una din zilele astea, voi muri de foame.

- Glumesti nu? – spuse el îngrijorat.

- Desigur! Sunt bine, amețit.

- El este bine. Vorbim mâine. Ai grijă.

— Și tu, Oliver.

Am închis și m-am așezat pe canapea fără să mă mișc până se întunecă. Poate că nu fusesem niciodată atât de conștientă de cât de singură eram. M-am uitat la telefonul mobil și mi s-a părut ironic că am îndepărtat din viața mea singura persoană cu care aveam suficientă încredere pentru a împărtăși un astfel de sentiment intim. Mi-am lăsat telefonul mobil pe măsuta laterală, m-am lăsat să cad pe perne și m-am uitat în tavan înainte de a închide ochii și a respira adânc.

Axel

M-am întors la rutina mea. Mă pierdeam în valuri atât de multe ore încât, când mă întorceam acasă, la mijlocul dimineții, tăiam pur și simplu orice era în frigider. Mergeam la galerie doar când era absolut necesar, deși Sam făcea tot posibilul ca să mă țină ocupat, pentru că să mă gândesc câteva ore la altceva a devenit o ușurare. În restul timpului, m-am torturat, m-am gândit și am băut prea mult.

Mama a apărut la casă într-o sâmbătă dimineață neanunțată, doar ultimul lucru de care aveam nevoie. M-am mutat într-o parte ca să poată intra și am luat din mâini pungile pe care le purta.

— Ce sunt toate astea, mamă? - M-am plâns.

- Supă. Și fructe. Legume. Mâncare adevărată, Axel, spuse el, în timp ce deschidea frigiderul și analiza toate rafturile dintr-o privire. — Cât timp a trecut de când nu ai mâncat corect? Ești mai slabă. Și arăți ca un naufragiat. Du-te bărbierit, de dragul sfântului, sau o fac eu însumi, și te anunț că nu prea am putere la încheietura mâinii. Fără răbdare, apropo. Mai esti aici?

— Mamă, nu Am chef, serios.

„Fă cum îți spun”, împușcă el.

Mi-am dat ochii peste cap, dar m-am întors și am intrat în baie. Am luat o lamă și, când am terminat, am petrecut câteva secunde privindu-mi imaginea în oglindă, întrebându-mă cine sunt, că sunt făcut din tot ce credeam că sunt înainte ca Leah să se schimbe în fața mea. Și nu m-am gândit la asta într-un mod rău. Pur și simplu, unii oameni vin în viața noastră pentru a întoarce totul cu susul în jos, deschid sertare pline de temeri și ne obligă să fim mai buni, mai umani, mai reali.

Am auzit bătăi în ușă.

- Cat de mult iti va lua?

L-am deschis și l-am privit morocănos.

— Hei, omule, mamă. Odihnește-mă.

— Ți-am dat prea multe pauze în acești ani. Vina mea că nu mă descurc cu lucrurile, crede-mă, cu toții ne purtăm crucea. Du-te, termină acolo și stai jos, prânzul este gata.

M-am lăsat pe vechea canapea și am acceptat castronul plin cu supă ambalată pe care mi l-a dat. Se așeză în fotoliul de vizavi, luă o lingură și începu să mănânce în tăcere.

M-am uitat la ea și am zâmbit.

-Ce e așa amuzant?

— Nimic, am clătinat din cap.

— Spune-mi, altfel mă întorc aici mâine.

A fost o amenințare cu drepturi depline.

— Cred că e amuzant să crezi că probabil ești singura persoană din oraș care cumpără această supă care are gust de... ei bine, nu știu ce, asta e problema. Care este obsesia ta

pentru ei? Îmi amintesc... — Am simțit un nod în gât, dar m-am forțat să merg mai departe. — Îmi amintesc că Leah râdea de fiecare dată când făceai cumpărături pentru noi.

Mâna mea clipi, entuziasmată.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama cât de mult o plăceai, dar a fost greu să accept, pentru că nu-mi trecuse niciodată prin minte.

— Nici măcar eu — râd.

Am râs pentru că, la naiba, cât de ironică era viața, nu? Sfârșesc înnebunit după o persoană care mă urmărea de ani de zile și la care nu mă uitasem niciodată cu atenție. Și totul se termină invers. Pasionat. În spatele ei. Mi-aș dori să știe că voi fi acolo dacă se decide vreodată să se întoarcă.

— O să se întoarcă, Axel — am spus, puțin nesigur, cred că pentru că era prima dată când mama și cu mine am vorbit despre ceva serios, așa, doar noi doi. — Sunt sigur că se va întoarce.

Am urmat-o până în bucătărie și am clătit vasele pe care mi le-a întins, după ce le-am spălat cu detergent. Am stat încordat lângă ea, așteptând răspunsul de care aveam nevoie și pe care, în adâncul sufletului, ea nu avea de gând să mi-l dea. Pentru că numai Leah știa asta.

— De ce ești atât de sigur?

— Pentru că este ea, fiule. Locul ei este aici. Ceea ce se întâmplă este că din când în când o persoană nu o poate găsi în ea însăși, iar Leah a trecut prin multe în ultimii ani. E puțin pierdută. Nu mergem întotdeauna în linie dreaptă. Uneori mergem în cerc și este greu de observat dacă privim drept înainte, știi? E o chestiune de perspectivă. Dacă s-ar putea vedea de sus, cu siguranță ar înțelege mai bine.

— Cred că am nevoie de o țigară.

Am ieșit pe terasă și am rămas acolo gândindu-mă la cuvintele mamei. Ea avea dreptate. Problema era că eram frustrat că nu am putut să o ajut pe Leah să vadă lucrurile în mod corect, deși o parte din mine începea să înțeleagă că poate trebuia să o facă singură. Să te cunoști pe tine însuși. Pentru a afla ce îți doreai cu adevărat. Să înveți să te trezești după fiecare toamnă. Să simți în propria ta piele singurătatea, nostalgia, greutatea greșelilor.

— Poartă ceva decent — a spus mama din spate.

— Decent? Ce este acum?

— Există o piață în după-amiaza asta și am aranjat să mă întâlnesc cu fratele tău, Emily și tatăl tău acolo în scurt timp, așa că nu sta prea mult. Gemenii așteaptă cu nerăbdare să te vadă și le-am spus că vei veni. De ce nu încerci cămașa pe care ți-am dat-o de Crăciun?

„La naiba, fără cămăși”, am mormăit.

— O să-ți apară riduri din mersul mereu așa, cu sprâncenele încruntate.

Mi-am apăsât limba, pentru că a fost o adevărată ambuscadă, dar apoi am făcut un duș și m-am pregătit. O jumătate de oră mai târziu, mă plimbam împreună cu familia printr-o piață plină de produse și obiecte de artizanat, o atmosferă de sărbătoare care creștea până la amurg și aveam senzația că unele lucruri s-au pus la loc, pentru că, pentru prima dată, doar în timpul câteva ore, nu am regretat că am plecat, chiar dacă acolo lăsasem persoana pe care o iubeam cel mai mult în lume.

Lea

Nu pictasem niciodată atât de mult. Sau cel puțin nu așa. Nu aveam aceeași senzație ca în zilele în care mă închideam în micile mele spații de mansardă din Brisbane și mă lăsam să plec până se lăsa noaptea. Mai era o senzație, străină, mai grea. Ținerea pensulei în mână a încetat să fie eliberator, la un moment nedeterminat, și a devenit o obligație. Am vrut să cred că toate acestea s-au întâmplat pentru că, în acest fel, au fost mai reale, mai luate în considerare; pentru că, până la urmă, era vorba de muncă, ceva serios, deși nu m-am putut abține să nu simt un disconfort care se strecura în colțurile studioului meu, din ce în ce mai mult pe zi ce trece.

Am început să ies des la plimbări. Poate pentru că trebuia să-mi limpezesc capul când simțeam că apartamentul gol și periile din mâini mă sufocă. Am învățat să prețuiesc ceea ce descoperise Axel, de îndată ce a ajuns la Paris: că era atât de frumos să mergi pe străzi fără o direcție anume, făcând doar un pas și altul și altul. Uneori speram să găsesc răspunsul la toate întrebările mele după colțul următor, iar alteori pur și simplu nu mă gândeam la nimic, îmi lăsam capul gol și mergeam fără să mă opresc.

Pictura nu mai este o ușurare eliberatoare.

Complimentele și-au pierdut strălucirea.

Și zâmbetul meu.

Lea

M-am întrebat dacă este posibil să te uiți de tine. Nefiind atent la tine. Nu te uita în oglindă. Nu te opri să te gândești la ceea ce îți dorești cu adevărat și, și mai important, de ce vrei. Au fost săptămâni în care zilele din calendar păreau atât de aglomerate, încât abia am avut timp să le elimin, viața se mișca mai repede decât mine și mă pierdeam în ea: în toate lucrurile pe care trebuia să le fac, în obligații reale. și încă altele, pe care am ajuns să mi le impun la un moment dat pe care nici nu-mi amintesc.

Și apoi încetezi să fii tu însuși. Te transformi într-o alta persoană.

La fel, dar cu scopuri, așteptări, vise diferite...

„Dar cine vreau să fiu?” mi-am repetat.

Lea

Eram la o petrecere, în acel hotel unde într-o zi Axel s-a urcat pe terasa sa scape de o lume pe care nu o înțelegea. Îmi amintesc că, cu puțin timp înainte să plece, i-am spus că atunci când eram cu el eram fericit, în ciuda tuturor. Și poate că acesta a fost ciuful de care aveam nevoie pentru a realiza că nu era locul meu, pentru că atunci când Axel a plecat, asta era tot ce a mai rămas: rochiile, petrecerile, întâlnirea cu oameni noi cu care nu voi mai vorbi în ziua aceea. În continuare, și încercă să fii drăguț cu toată lumea. Nu este că ar fi fost ceva în neregulă, pur și simplu nu a fost pentru mine. Nu m-a mulțumit. Vidul pe care m-am străduit atât de mult să-l umplu era încă acolo, din ce în ce mai prezent și mai profund, de parcă ar deveni mai mare.

M-am străduit din răputeri să savurez cina, dar am simțit un nod în stomac pe care nici măcar câteva pahare de vin nu l-au putut ușura. În acea noapte, oamenii din jurul meu vorbeau franceză; M-am gândit mult la ideea de a lua cursuri, dar o parte din mine știa că nu voi sta suficient de mult pentru a face progrese mari, pentru că, după câteva săptămâni de singurătate, pictez mai mult ca niciodată, primind palme pe spatele încurajării. Si o critica mai buna, nu m-am putut abține. Nu mă simteam nici mai completa, nici mai multumita, doar nefericita, apatica.

Când s-a terminat cina, după ce am vorbit o vreme cu niște oameni pe care îi cunoșteam din galerie, m-am îndepărtat de mulțime și am urcat scările spre terasă. Am înghițit în sec și m-am îndreptat încet spre locul exact unde, cu o lună înainte, fusesem cu el, cu mâinile lui trecând peste corpul meu sub rochie, în timp ce el mă mușca jucăuș obraji și mă făcea să râd, șoptindu-mi prostii la ureche.

Mi-am pus mâinile pe balustradă și am contemplat orașul.

Mai jos, luminile au format constelații. Mi-am umezit buzele în timp ce mă gândeam cât de frumos ar fi să reprezint acea imagine pe pânză: Parisul, noaptea, viețile care pulsau între străzi și lămpi, poduri și pavaj pietruit. Am închis ochii și am simțit aerul cald de la începutul verii suflând ușor. Mi-am imaginat pensulele moi, tonurile întunecate, strălucirea luminilor, umbrele vopselei umede...

Am oftat adânc și am făcut un pas înapoi.

M-am întors la petrecere, deși mi-am dat seama că dacă nu mă întorc, nimeni nu-mi va fi dor de mine. Și a fost revelator, un fulger care m-a uimit în timp ce mă mișcam între fețe necunoscute și mese pline cu pahare.

- Unde ai fost? — Scarlett m-a luat de braț.

— Aveam nevoie să iau puțin aer.

— Haide, vreau să-ți prezint un prieten.

Claire Sullivan era o englezoaică care conducea o mică galerie în Londra și care mi se părea fermecătoare. Avea o privire bună, un zâmbet timid și nu părea să se simtă diminuată de prezența lui Scarlett. Stând lângă Claire, în timp ce Scarlett îi povestea despre progresul meu

și despre tot ce am realizat de când am ajuns la Paris, m-am întrebat de ce mi s-a părut acea femeie atât de fascinantă de la început. Nu este că nu ar fi, avea o prezență copleșitoare, dar m-a făcut să mă simt... mai puțin. Să-l mulțumească ajunsese să aibă mai multă valoare pentru mine decât să-l petrec pe Axel, sau pe toți anonimii din Byron Bay care într-o zi, în timpul unei expoziții, acela, cu adevărat al meu, au vrut să-și cheltuiască banii pe una dintre lucrările mele. Ar fi trebuit să mă simt orbită de ei și nu de cineva pe care nu l-aș putea câștiga niciodată, pentru că nu mi-a plăcut stilul meu sau felul în care mă simțeam prin pictură. Nu mi-a plăcut felul în care m-am exprimat, felul în care mi-am exprimat emoțiile.

De ce îmi păsa atât de mult de acceptarea lui, de recunoașterea lui? De ce investim uneori mai mult în cei care nu merită decât în oamenii care merită și care ne stau chiar sub nasul nostru?

Am simțit că pământul tremura sub picioarele mele.

— Ești bine, dragă? — Claire s-a uitat la mine, îngrijorată.

— Da, îmi pare rău, sunt doar puțin bolnav.

— Hai, stai jos. — Claire m-a dus la un scaun și Scarlett a dispărut să-mi aducă un pahar cu apă rece. — Arăți rău, ești sigur că ești bine?

Am dat din cap, deși nu, nu am fost.

Pentru că unele lovituri nu se văd venind, mai ales când tu ești cel care dă lovitura și nu poți împiedica să se întâmple.

— Iată, bea niște.

Am ținut paharul. Scarlett s-a așezat lângă mine și, când Claire s-a scuzat la scurt timp după aceea să meargă să-și caute soțul, am văzut-o bătând nerăbdătoare pe podea cu pantoful cu toc.

— Nu se poate spune că ai făcut o primă impresie extraordinară, dar voi încerca să remediez asta. O conving să evidențieze câteva dintre lucrările noastre în galeria ei. Nu este foarte mare, dar are foarte mult prestigiu. E bună publicitate. Poimâine va vizita depozitul și, dacă totul merge bine, săptămâna următoare ne va da un răspuns afirmativ. — Am continuat să mă uit în tăcere la cameră. — Nu ești fericit? — El a ridicat o sprânceană.

„Da, desigur”, am mințit.

- Nu mi se pare.

mi-am înăbușit un oftat. O cunoșteam suficient de bine pe Scarlett încât să știu că nu era supărată, doar îi lipsea momentul ei de glorie, cel în care am izbucnit în zâmbet ca să-i mulțumesc. Era ca un copil care se juca cu ceva ce stăpânește foarte bine.

Mi-am întors capul spre ea curios.

— Te-ai plictisit vreodată de asta? Am întrebat.

- De la ce? De la petreceri, de la locuirea la hotel...? Desigur.

La acea petrecere, mi-am luat rămas bun de la Scarlett, deși poate că nu și-a dat seama decât mult mai târziu, când i-am trimis un mesaj lui Hans și i-am aranjat să-i explice că plec, pentru că îi datoram asta și o parte din mine. Știa că va înțelege.

În acea noapte, am pictat din nou ceva ce se naște în mine, stropind cu culoare emoțiile care clocoteau în mine, dornic să iasă: o pânză întunecată plină de lumini dintr-un oraș de care începeam să-mi iau rămas bun. Dar mi-a plăcut. Din fiecare lovitură, din fiecare secunda.

Când era chiar înainte de zori, m-am așezat în sufrageria acelei case, care acum părea atât de mare fără el, și am luat vasul plin cu căpșuni pe care tocmai îl scosesem din frigider. Am ridicat o căpșună sus și am zâmbit trist, gândindu-mă că arată ca o inimă oarecum deformată și că, dacă Axel ar fi fost acolo cu mine, aș fi spus-o râzând înainte de a mi-o aduce la gură și de a-i sărut cu asta. aroma i-a plăcut atât de mult.

Lea

Am citit undeva o frază care spunea că uneori trebuie să cazi, pentru că lumea văzută de la pământ este alta. Și când ești acolo, cred că dacă vrei să te muți, ai o singură opțiune, să te ridici. Nu există întotdeauna un declanșator anume care te face să reacționezi, dar uneori lovitura te face să deschizi ochii. Și vălul cu care ai umblat dispăre. Începi să vezi. Văzând-o într-un mod diferit. Culorile care au fost estompate anterior capătă putere și vibrează. Dă drumul. Primești avânt. Și te ridici.

Și, cumva, te simți din nou ca tine.

Axel

Mâinile mi-au tremurat când am sprijinit scara de dulap. Apoi am urcat, pas cu pas, cu un nod în stomac și cu un sentiment de nevoie pe care credeam că nu o voi mai simți niciodată. Geanta de pânză în care depozitasem tot materialul era acoperită de praf, dar am luat-o, am dus-o în sufragerie și am lăsat-o acolo la mijloc, pe jos. M-am așezat chiar acolo, în timp ce un disc de Elvis Presley cânta pe platou, am deschis clema și m-am întrebat cum este posibil să fi durat atâția ani să fac ceva atât de simplu.

Am oftat adânc și am făcut niște ceai, deși îmi doream ceva mai tare, și m-am întors acolo, cu muzica ca singura mea companie.

Am scos niște vopsea. Mulți erau uscați.

Am luat un tub care era încă închis și l-am strâns puternic, până când vopseaua galbenă a alunecat pe podeaua de lemn. M-am uitat atât de mult la pata aceea încât, până la urmă, neștiind ce să mai fac, m-am culcat.

Zece minute mai târziu, m-am trezit. Mi-am frecat fața și am îngenuncheat în fața petei galbene de vopsea. Nu știu de ce, dar acea culoare mi-a amintit de zâmbetul ei, de părul ei dezordonat și de genele ei, Soarele. L-am mângâiat cu vârful degetului și l-am întins încet pe podea, acoperind lemnul, alergând prin vene care au dispărut sub acel capac colorat...

Inima mi-a bătut atât de tare încât am crezut că îmi va ieși din piept.

Și am simțit cum sângele îmi curge prin vene, pentru că știam că ceva s-a schimbat.

Lea

Uneori timpul trece atât de repede încât abia îi conștientizăm ritmul și, alteori, se întâmplă exact invers. Ultima săptămână petrecută la Paris a fost liniștită și am trăit-o cu senzația că minutele s-au transformat în ore.

Când nu pictam primul lucru care mi-a venit în minte, încă aveam obiceiul de a merge la plimbare. Dimineața, am urcat la Montmartre, așa cum făceam cu Axel. M-am așezat pe scări și m-am gândit la toate și la nimic; la prima noastră întâlnire acolo, despre cât de frumos era orașul sub cerul lui argintiu, despre cât de mult i-ar fi plăcut mamei mele să meargă pe acele străzi și despre tristețea pe care am simțit-o că asta nu s-ar putea întâmpla niciodată. Interesant este că în acele zile pline de singurătate și liniște, m-am gândit mai mult ca niciodată la părinții mei; poate pentru că au continuat să fie cuibul în care m-am adăpostit de furtuni, sau poate pentru că nu am încetat să mă întreb dacă vor fi dezamăgiți de mine, dacă m-ar putea vedea de undeva.

Poate a fost o prostie, dar deși nu erau acolo, am vrut să fie mândri de mine, să le arăt că au făcut totul bine, că sunt cei mai buni părinți din lume.

Și îi eșuase. Pentru ei, dar mai ales pentru mine.

Cred că până în momentul în care o persoană se defectează complet, habar nu are ce este înăuntru. Se dovedește că, până la urmă, am avut și demonii mei: mândria mea, vanitatea mea. Lucruri despre mine pe care nu le știam, pentru că nu se treziseră niciodată. Lucruri în care nu voiam să cad din nou. Gândindu-mă că Axel este curajos și își înfruntă sentimentele fără teamă, când nici nu mai credeam în el, mi-a dat putere. Pentru că toți putem învăța să ne depășim greșelile.

Așa că m-am forțat să reflectez asupra mea, oricât m-ar fi durut. Nu este niciodată plăcut să ne uităm în oglindă când nu găsim imaginea pe care o dorim, ci mai degrabă cea care suntem încă, cea pe care încercăm să nu mai fim.

Și am acceptat că de mulți ani am avut nevoie să am pe cineva lângă mine. În primul rând, a fost Axel. Apoi, când totul s-a terminat, m-am ținut de Landon pentru a nu cădea. Și apoi, Axel a reapărut în viața mea, amintindu-mi de magia de a trăi înconjurat de culoare.

Nu fusesem niciodată singur.

În asta, l-am invidiat pe Axel, pentru că părea să se bucure de singurătatea lui, nu avea nevoie să fie lângă altcineva; Dacă a făcut-o, a fost pur și simplu pentru că și-a dorit, nu pentru că a fost tulburat de ideea de a-și întinde brațele și de a nu găsi niciun stâlp care să-l susțină. Am vrut să fiu asta pentru el. Gratuit. Nu am vrut să am nevoie de el, am vrut să-l aleg. Când în capul meu a început să se formeze această idee, între plimbări și nopți în studio, am înțeles ce îmi spusese odată Axel: «Voiam să trăiești, Leah. Și că, după ce ai trăit, m-ai alege pe mine.» Nu că eram de acord cu deciziile pe care le luase, dar începeam să înțeleg. Am început să mă pun în pielea lui în momentul în care era mai departe și mi-a plăcut să-l simt atât de aproape, în ciuda tuturor.

Într-una dintre ultimele zile pe care le-am petrecut la Paris, am dat practic peste un magazin care vinde discuri de vinil și alte articole second-hand. Mergeam distras, cu căștile în urechi, și nu vedeam scândura mică din mijlocul trotuarului unde anunțau prețuri speciale pentru achiziționarea a mai mult de trei viniluri. Am intrat. Nu știu de ce, așa cum nu știu de ce mi-am petrecut ziua mergând dintr-un loc în altul; Pur și simplu am avut chef.

Am fost acolo o vreme, uitându-mă la coperti, la titluri și la trupele care mi-au adus amintiri. Am ales două care i-au plăcut mamei și pe care nu le mai auzisem de mulți ani, iar când eram cât pe ce să mă duc la ghișeu să plătesc, am văzut una pe care o cunoșteam bine: Yellow Submarine , cu acea husă unică colorată.

Am simțit un impuls. Ceva care m-a tras. L-am cumpărat.

Apoi m-am dus direct la cel mai apropiat oficiu poștal. Am făcut-o cu un pas urgent, cu acea nevoie sălbatică și intensă pe care nu o mai simțisem de atâta vreme. Mi-a făcut plăcere să mă simt din nou așa cum mă simțisem cu ani în urmă, când eram copil și nu m-am oprit nici măcar două secunde să mă gândesc înainte de a face lucruri, în ciuda poticniilor care le-au implicat.

Apoi m-am întors acasă, respirând calm. Fericit. Am gătit pentru prima dată după mult timp, am pus muzică și m-am bucurat de singurătate. Mi-a plăcut foarte mult, fără să mă simt trist sau nefericit. Am luat la cină o lasagna proaspăt coaptă, cu brânza gratinată încă clocotită. Și, când m-am întins pe canapea și am închis ochii, piesa puzzle-ului pe care încercam să o rezolv de atâta timp a apărut brusc, aproape prin magie.

Mă întrebam de luni de zile cine sunt, căutând răspunsuri în spatele ușilor goale, așteptând să mă regăsesc. Problema este că nu m-am oprit să cred că acesta nu era chiar cel mai important lucru, ci mai degrabă cine îmi doream să fiu.

Și o întrebare greșită schimbă totul.

Axel

— Ieri, a sosit un pachet pentru tine — spuse Justin.

Surprinsă, m-am uitat la fratele meu și el a ridicat din umeri înainte de a intra în patiserie. A ieșit un minut mai târziu cu o cutie în mâini, era subțire și învelită în plastic cu bule de aer și ambalajul companiei de transport maritim.

„Nu există niciun expeditor”, am mormăit.

— Îmi imaginez că sunt mulți oameni care vor să te omoare, pentru că trezești acel sentiment instinctiv în ființe umane, dar sunt atât de curioasă încât nu mă deranjează să-mi asum riscul să fie un ordin de capcană. Hai, deschide-te!

M-am încruntat și m-am mârâit la fratele meu ca un animal, înainte de a rupe ambalajul și bulele de aer. Apoi am simțit o senzație de strângere în stomac. Am zâmbit prost, de parcă n-aș fi zâmbit de săptămâni întregi, iar pulsul mi s-a accelerat.

— Un album Beatles? *Submarin galben* ? Cine ți-a trimis asta?

— Leah — am șoptit eu în timp ce am mângâiat coperta.

— Și ce înseamnă asta? S-a uitat la mine, confuz.

Mi-am ridicat capul fără să încetez să zâmbesc. Fericit. Extatic.

— Sunt al naibii de norocos. Cine mă mai iubește.

iulie

(IARNA, AUSTRALIA)

Axel

Nu m-am putut opri. Nu am putut. Mă trezeam gândindu-mă la culori și mă culcam plin de vopsea peste tot; pe haine, pe piele, pe mâini pătate...

Când ținea o perie, era tocmai acolo, absorbit de rândul următor, concentrându-se la ceea ce făcea fără să se gândească la altceva, nici măcar la ea. A fost eliberator. Regasindu-ma printre acele senzații pe care credeam ca nu le voi mai experimenta niciodată. A picta. Doar fiind în acest prezent ferm, cu privirea ațintită pe vârful fin al pensulei care retușa marginile și le acoperea cu culoare, rotunjind colțurile, împrôșcând monotonia.

Timpul a început să treacă mai repede.

Și, pe măsură ce au trecut zilele, am învăluit totul în culoare.

Lea

Am fost tentat să-mi schimb zborul și să iau unul care a mers la Sydney. Mi-am imaginat cât de plăcut ar fi să-mi găsesc fratele așteptându-mă în terminalul aeroportului și să-l îmbrățișez cu toată puterea pentru a mă umple de mirosul lui familiar, de căldura lui. După aceea, ne opream la vreun fast-food și mâncam, ajungând din urmă, chiar înainte să mă duc în apartamentul lui și să stau acolo câteva zile cu el și Bega, înconjuțați de zâmbetele lor pline de afecțiune și conversație bună.

Ar fi bine. Dar nu am făcut-o. Nu am schimbat zborul.

A trebuit să învăț să nu mă mai arunc în brațele altcuiva ori de câte ori viața mă împiedica. De data aceasta, am vrut să mă îmbrățișez.

Așa că, am ajuns în Brisbane într-o după-amiază de la începutul lunii iulie, când nu s-a oprit din ploaie. Petrecusem patru luni departe de Australia, dar mi s-a părut că mi-am petrecut jumătate din viață departe de casă. Ud și târându-mi valiza, m-am urcat în autobuz și m-am uitat pe fereastră la acele străzi în care locuisem de trei ani. Dar, până atunci, nu-și dăduse seama că, într-un fel, făcuse atât de stagnată, încă în interiorul unei carapace și cu rucsacul plin de acuzații, ranchiuni și temeri.

Camera mea de la reședință era exact așa cum am lăsat-o. Am deschis geamurile ca să las puțin aer curat și am scos hainele din valiză pentru a le pune în dulap, în același timp m-a invadat o senzație ciudată, pentru că, brusc, am fost pe deplin conștientă că Axel era foarte aproape și, în același timp, în același timp, atât de departe...

M-am întrebat ce face în acel moment și am zâmbit în timp ce mi-l imaginam desculț în zona lui de mare, cu nisipul lipit de piele și cu soarele moale de iarnă îmbrăștiindu-i părul. La fel ca el, așa cum mi-a plăcut întotdeauna. Diferit.

L-am sunat pe Oliver pentru a-l anunța că am ajuns cu bine.

— Mă bucur că te am din nou acasă — spuse el.

— Avem prea multe „case” — zâmbeste el.

— Și niciuna unde ar fi trebuit să avem — a răspuns el.

— Poate într-o zi, da, într-o zi...

-Ce vei face acum? - El a întrebat.

- Este încă devreme. Mă duc la studio, trebuie să iau niște lucruri pe care le-am lăsat acolo și vreau să profit la maximum, pentru că geanta asta se va epuiza într-o lună — a spus el încruntat. — Stai puțin, Oliver, se bate la ușă.

Mi-am luat telefonul de la ureche și am deschis ușa, după ce am întrebat cine este și nu am primit niciun răspuns. Am clipit, confuz, încercând să dau sens scenei. Fratele meu mi-a zâmbit înainte de a intra și să mă îmbrățișeze atât de puternic încât m-a lăsat fără suflare.

— Am vrut să te iau de la aeroport, dar nu am ajuns acolo la timp — mi-a șoptit el la ureche și s-a îndepărtat să mă privească. Mi-a dat o petrecere de coafură. — Frumoasă tăietură. Arăți frumos, piticule. — M-a îmbrățișat din nou.

- Cum este posibil...? Ce faci aici?

— A trebuit să merg la Byron Bay, așa că am așteptat să te întorci și să faci totul în același timp. Mă duc acolo mâine devreme, dar astăzi avem în față.

M-a ajutat să termin de împachetat lucrurile până când valizele au fost goale, apoi ne-am plimbat prin oraș și am ajuns să stăm pe o bancă într-un parc, sub cerul care începea să se întunece. M-am jucat cu mânecile bluzei subțiri pe care o purtam, încercând să fiu sinceră cu Oliver, deși nu a fost ușor.

— Știu că am greșit, că am lăsat totul să mă înșele, dar, în același timp, continui să cred că aveam nevoie de el să scape de mine. Și mi-a fost atât de dor de el, încât mă doare, dar a trebuit să învăț să fiu singură cu mine. — Am oftat adânc și m-am uitat la fratele meu. — O să râzi. Sau mi se pare plictisitor, nu știu, dar când ai apărut, m-am simțit din nou... mic. Pentru că am fost tentat să vin la tine în Sydney și nu am făcut-o ca să încerc să-mi demonstrez că mă pot descurca cu ideea de a nu vreau o îmbrățișare când am ajuns.

Oliver se încruntă și clătină din cap.

— Nu face asta. Nu trece de la o extremă la alta. Înțeleg ceea ce spui și sunt de acord că este bine pentru tine să înveți cum să-ți rezolvi problemele fără să ceri mereu ajutor altora. Dar uneori poți întreba, Leah. Nu înseamnă că trebuie să fii singur în toate. Sunt fratele tău și îmi voi întinde mâna ori de câte ori mă vei cere. În asta constau relațiile, dăruirea și primirea. Nu e rău, nu e rău.

— Dar este efemer. E periculos.

— Nu, dacă te uiți la asta din perspectiva corectă. Nu am nevoie de Bega ca să trăiască, cu atât mai puțin de Axel sau Nguyen; Am trăit fără ei mulți ani și, uită-te la mine, încă sunt aici. Am reușit să-mi rezolv singur problemele, deși ar fi fost bine să am puțin ajutor, ceea ce nu este același lucru cu a depinde de el. Nu am nevoie de ele – a repetat el – dar vreau să le am în viața mea. Este mai mult o alegere. Nici azi nu trebuia să mă vezi, evident, dar iată-mă și sper să fie mai bine.

L-am îmbrățișat fără să încetez să zâmbesc și am decis să mă bucur de compania lui în orele pe care le mai aveam împreună. Așa că, m-am gândit să-l invit la cină cu banii pe care îi mai aveam, oricât a protestat și a încercat să plătească pentru cină, cochetând cu chelnerița ca să-i accepte banii. Nu a putut să o facă și s-a uitat la mine morocănos.

— De ce ești atât de încăpățânat?

- De ce ești?

— Trebuie să fie genele.

Am izbucnit în râs și când ne-au adus nota de plată, am văzut că chelnerița își scrisese numele și numărul de telefon pe spate. Am ridicat o sprânceană în timp ce mergeam pe stradă și o ploaie ușoară a căzut peste noi. Niciunul dintre noi nu părea să-i pese.

— Uau, cârligul este ușor pentru tine.

— Sunt anii de experiență.

— Uneori, prefer să nu mă gândesc prea mult la timpul universitar pe care l-ai petrecut aici cu Axel — spuse el, mototolind hârtia și aruncând-o la gunoi.

— Crede-mă, a fost cel mai bun. — El a scăpat un râs.

- Nu este amuzant! — L-am împins.

— Ce vrei să-ți spun? — A aruncat un zâmbet nostalgic înainte de a deveni serios, fără să se oprească din mers în ploaie. — Nu putem schimba ceea ce am fost, dar putem decide cine vrem să fim. Îmi amintesc că i-am spus asta lui Axel, că crezi că nu se va întâmpla niciodată și, când te aștepți mai puțin, apare cineva care îți dă lumea peste cap. Cred că eram prea concentrat pe mine ca să-mi dau seama că i s-a întâmplat deja asta. — El a pocnit pe limba. — Vino aici, piticule.

Mi-a pus un braț în jurul umerilor și m-a strâns în brațe până am ajuns la ușa reședinței. Se gândise să stea la un hostel, dar eu am insistat să doarmă în camera mea și a fost de acord. Am pus niște pături pe jos și apoi am ajuns să stăm acolo, vorbind despre viață în general, despre părinții noștri, despre acele zile pe care ar trebui să le prețuim mai mult și de care acum ne amintim de atâtea ori.

— Mamei i-a plăcut melodia aia de Supertramp, cum a fost?

— *The Logical Song*, am cumpărat albumul recent — a spus el.

— Ai dansat cu ea în bucătărie.

— Era foarte mică, îmi amintesc rău.

— Am uitat și eu lucruri — oftă el cu privirea ațintită pe tavanul camerei, luminat doar de lămpile stradale. Zgomotul ploii ne-a ținut companie. — Dar îmi amintesc că în casă era mereu muzică.

— Și culoare. Multă culoare – am adăugat.

— Da, culori peste tot.

— Mâine trebuie să te trezești foarte devreme.

— Da, ar trebui să încercăm să dormim.

— Bună seara, Oliver.

— Noapte bună, piticule.

Axel

Mi-a fost greu să-l rog pe Oliver să vină la Byron Bay într-o zi, dar era o situație delicată și, deși nu i-am spus, îmi doream să fie acolo.

Am mers la prânz într-un local mic de pe malul mării și, când piña *colada* a fost terminată, aproape după-amiaza devreme, i-am spus ce vreau să facem în noaptea aceea. Inițial, a clipit, confuz, dar când i-am explicat detaliile și i-am explicat că tatăl meu și Justin ne vor ajuta, a ajuns să zâmbească de la ureche la ureche.

Așa că am făcut-o. Mergem mai departe cu planul.

Când a venit noaptea, ne-am dus să-i căutăm. Mai întâi, m-am dus să-l iau pe tatăl meu, apoi am oprit mașina în fața casei lui Justin. Oliver a râs când l-a văzut apropiindu-se, îmbrăcat complet în negru, din cap până în picioare. S-a urcat pe bancheta din spate.

— Despre ce râzi? — murmură el.

- Cu plăcere. Pur și simplu ne-ai surprins luând asta atât de în serios”, a spus el.

— Îți lipsește un cagoua ca să nu atragi atenția — a adăugat Oliver.

— Cred că arăți foarte bine, fiule. — Tatăl lui i-a zâmbit.

— Ai vrut să mă îmbrac în fluorescent? - s-a plâns.

— La naiba, am plătit să văd asta. — Am râs și mi-a dat un cot. - Hei! Eu conduc! Tată, spune ceva.

„Ceva”, a răspuns el în glumă.

Am zâmbit și am clătinat din cap în timp ce conduceam pe străzile liniștite și neaglomerate la acea oră a nopții. Când am ajuns la destinație, am încetinit și am ocolit vechea casă Jones, pentru a lăsa mașina în spate, în spatele zidului care delimita zona împădurită. Ne-a lovit liniștea când am tras frâna de mână și niciunul dintre noi nu s-a mișcat timp de câteva secunde.

„Cred că ar trebui să coborâm din mașină”, a spus el.

— Dă-mi o lanternă — m-a întrebat Oliver când cobora din mașină, închizând ușa și încercând să nu facă prea mult zgomot.

L-am urmat în urma lui. Am fost invadat de un sentiment ciudat când îmi aminteam de noaptea în care fusesem acolo cu Leah, când ea mă întrebase; fiorul care m-a străbătut, când am luat-o de talie ca să poată cățara acel perete pe lângă care treceam acum, mâna ei strângându-mi pe a mea în timp ce înaintam prin iarbă, îmbrățișarea intensă și caldă pe care am dat-o în mijlocul acelei. studio plin de praf și poze...

Am încercat să nu mă mai gândesc la ea, dar a fost în zadar.

A fost alături de mine la fiecare pas pe care l-am făcut, când am deschis ușa principală și când am pășit prin cameră cu mobilierul acoperit cu cearșaf. A fost cu mine când am urcat scările și când am căutat în fiecare cameră căutând acele amintiri pe care le recuperam acum; Era de înțeles că pentru proprietarii acelei case nu însemnau nimic, și că s-au gândit să le reducă în grohotiș, alături de pereții care mai erau în picioare și care, în curând, nu aveau să

mai fie. Totuși, pentru noi, acele obiecte și fotografii vechi erau momente, momente, zâmbete. Erau viața.

Cu oarecare dificultate, am trecut pe lângă rucsacii plini cu tablouri abandonate care au stat prea mult timp ascunse în acel întuneric peste zid. Justin era responsabil să analizeze fiecare pas pe care l-am făcut și să ne ceară să coborâm vocea la fiecare cinci minute. Tatăl a fost încântat de ideea de a face ceva ilegal și de a-l ascunde mamei. Și Oliver... Oliver abia a vorbit când a recunoscut fragmente din viața sa de familie.

În ultima călătorie pe care am făcut-o acolo, am fost doar eu și el, în timp ce tatăl meu și fratele meu au îndesat prada în portbagajul mașinii. Am intrat și am căutat pentru ultima oară în toate camerele, însoțiți de lumina lanternei.

- Ești bine? — L-am prins de umăr.

— Da. Mulțumesc pentru asta, Axel.

— Nu-mi mulțumi, a fost ideea surorii tale. Mi-a cerut să intru aici acum câteva luni, cu săptămâni înainte să plecăm la Paris. Eu... nu știu, nu știu de ce nici nu-mi trecuse prin minte că nu luaseră deja totul.

— Era imposibil, cu Leah atât de rău, cu apartamentul mic pe care l-am închiriat... — oftă și se scărpină pe ceafă. — Am reușit să iau doar cel mai important lucru. Și nu a fost cel mai bun moment. Știi? Cred că o parte din mine, la acea vreme, nu a vrut să ia toate aceste lucruri, pentru că încă mă durea prea mult. Jur că uneori încă mă surprinde că am reușit să merg mai departe.

Mi-am dat seama ce voia să spună fără ca el să spună altceva.

Moartea este așa, te prinde cu nerăbdare, te împiedică și dispare, lăsându-te cu o senzație de durere și de gol atât de intensă încât, în acel moment, nu poți să te gândești la oamenii plecați. Este un scut de protecție, singura modalitate de a-ți continua viața de zi cu zi ca și cum nu s-ar fi întâmplat ceva care a zguduit pământul pe care mergi. Dar apoi timpul trece; zile, luni, ani. Cât ai clipi, îți dai seama că acum patru ani totul s-a schimbat. Și, în orice după-amiază, când asculți muzică, pictezi sau în baie, ești zguduit de una dintre acele amintiri care au fost cândva dureroase și sunt dintr-o dată doar frumoase.

Da, asta e, frumoasa. Plină de lumină. De nostalgie.

Suferința își pierde pielea și își pierde din intensitate.

Iar culorile puternice fac loc celor mai moi.

— Chiar dacă a fost ideea lui Leah, mulțumesc pentru asta, la naiba.

Oliver mi-a dat o palmă liniștitoare pe spate.

Am aruncat o ultimă privire la camera aceea în care petrecusem atâtea după-amiezi cu Rose și Douglas, cu părinții mei și fratele meu și Leah crescând în jurul meu, fără ca eu să știu că va deveni iubirea vieții mele.

Când am plecat, m-am uitat la un perete și am văzut un tablou al ei, unul dintre primele pe care le-a făcut și care a atras atenția unui prieten de familie care i-a invitat să viziteze acea galerie din Brisbane, spre care se îndreptau în dimineața zilei de accidentul. L-am predat lanterna lui Oliver.

— Stai aici doar o clipă.

Am târât canapeaua pe perete și m-am urcat pe spatele ei pentru a ajunge la tablou.

— Încerci să te sinucizi? Întrebă Oliver, mutând lanterna.

— Acesta este un act de dragoste nasol pentru sora ta, ai putea ajuta.

— Îți dau un sfat — spuse el între râsete în timp ce se urca lângă mine. — Nu încerca să fii romantic. E trist... e mai bine să fii tu însuși.

— Foarte amuzant — am mormăit, ridicând tabloul.

Oliver m-a ajutat să-l țin în brațe în timp ce coboram. Am ieșit din casă râzând și m-am gândit că dacă Douglas ne va vedea în acel moment ar fi fericit. Am așteptat până când Oliver s-a întors pentru ultima oară peste câmpul plin de buruieni pentru a-și lua rămas bun, apoi ne-am cățărat împreună peste zid, după ce i-am dat tabloul tatălui meu.

Ne-am urcat în mașină. Tăcerea era reconfortantă.

- Merită. — Oliver a zâmbit fericit.

Am răspuns la zâmbetul lui și am apăsat pe accelerație.

Lea

În zilele care au urmat, m-am gândit mult la conversația pe care am avut-o cu fratele meu: ideea de a-mi dori ceva, dar de a nu avea nevoie. Pe măsură ce mă gândeam, când am recunoscut că asta făceam cu Axel încetul cu încetul, am început să mă bucur mai mult de singurătate, de plimbările seara ascultând muzică cu căștile puse, gândindu-mă la Axel, la acel „noi”. ” care părea din ce în ce mai mult următorul.

Și pe măsură ce am început să am mai puțină nevoie de el...

...am început să-mi placă mai mult.

Am savurat absența ta. L-am apreciat. Mi-ai fost profund dor de tine.

Am învățat să mă simt bine cu ceea ce am avut. Am învățat să mă trezesc devreme în fiecare dimineață cu fața bună, chiar dacă m-a costat. Am învățat să savurez fiecare mic dejun la brutăria din colț în timp ce fărâșmăm cu degetele scone cu zmeură și mă uitam pe fereastră la oamenii care treceau pe trotuarul din față. Am învățat să apreciez ziua petrecută în pod, printre perii și particule de praf care intrau pe fereastră când cădea soarele seara. Am învățat că succesul și eșecul sunt două lucruri care merg mână în mână și că nu pot fi separate. Și am învățat să mă culc în fiecare seară fără să plâng, dar cu o senzație de furnicături în stomac când îmi aminteam de senzația pe care mi-o dădeau mâinile lui când mă atingeau, buzele pe gură, vocea lui răgușită la ureche... , pur și simplu, el.

Și am simțit din nou acea senzație în degete care m-a obligat să pictez, am simțit încă o dată că singurul lucru pe care mi-am dorit să-l fac era să fac asta, să mă bucur de călătoria vibrantă a fiecărei lovituri, fără să mă gândesc la destinație sau la ce alții. s-ar gândi la rezultat.

Și un zâmbet a început să danseze pe buzele mele.

Lea

În fiecare dimineață mă trezeam mai aproape de Axel. Să-l înțelegi. În cele din urmă, am înțeles că, uneori, distanța dintre a ține pe cineva sau a-l împinge departe de tine este atât de scurtă, încât este greu de înțeles unde este linia de despărțire; pentru că ne este frică de ceea ce iubim, de fragilitate, de imprevizibil.

Mi-am dat seama că l-am iertat cu mult timp în urmă și nu mi-am mai amintit de sentimentul de a fi supărat pe el, ci doar de a fi supărat pe mine însumi, deși furia și dezamăgirea se risipeau zi de zi, lăsând o urmă care nu mai existat.m-a prins, pentru ca am mers mai repede, cu mai multa incredere.

Cu o săptămână înainte de a fi nevoit să golesc podul și să abandonez pentru totdeauna acel studio, pașii mei s-au îndreptat singuri către o altă destinație. Am auzit muzică în timp ce mă plimbam pe îndelete prin oraș și am observat că mă apropiam de acea ușă. Eram în Brisbane de aproape o lună, dar evitasem să mă apropiu de acel loc.

Am inspirat, gânditor. Nu știu cât am stat acolo, uitându-mă la reflexul meu în sticlă, dar când un vecin a ieșit ținând un câine în lesă, am ținut ușa și n-am mai închis-o. Am intrat înăuntru. Am urcat scările. Și apoi, am sunat la ușă, cu inima bătându-mi tare în piept.

Landon deschise ușa și clipi surprins.

— Leah... — Auzindu-i vocea m-a făcut să zâmbesc.

— Îmi pare rău că am apărut neanunțat, dar...

- A ateriza pe? — L-a sunat o fată.

S-a întors și a spus ceva ce nu am auzit.

— Îmi pare rău, nu am vrut să te deranjez...

— Nu te deranja, intră. — Landon m-a prins de braț înainte de a putea pleca și m-a condus la bucătărie.

O fată brunetă, cu părul strâns într-un coc, s-a uitat puțin surprins la mine, dând jos bagheta magică cu care, se părea, încerca să facă suc.

— Sarah, ți-o prezint pe Leah.

— Mă bucur să te cunosc — mi-a zâmbit.

- În aceeași masă. Ai nevoie de ajutor?

Ea aruncă o privire la bagheta magică și roși.

— Cred că am stricat-o. — S-a încruntat.

— Uau, o baghetă magică și un cuptor cu microunde în două săptămâni — a glumit Landon cu ochii lui strălucitori, în timp ce ea se împușca la el. — Cred că ar trebui să te gândești bine înainte de a încerca să aranjezi o a patra întâlnire.

Sarah l-a lovit pe braț și și-a dat ochii peste cap.

— Poate că ar fi bine să mă întorc altă dată... — am început să spun, dar ea clătină din cap.

— Tocmai plecam. Ba mai mult, prepararea sucului pentru gustare nu a mers tocmai bine.
— Avea un răs ascutit, care la orice altă persoană ar fi fost iritant, dar în ea suna tandru și molipsitor.

- Te sun mai târziu. — Am văzut, cu coada ochiului, cum Landon și-a luat rămas bun de la ea la ușă, cu un sărut rapid pe buze.

Am oftat, mulțumit.

„Arăți foarte dulce”, i-am spus.

— Și este — răspunse el zâmbind.

— Ei formează un cuplu drăguț. Este serios?

— Da, deocamdată, da. Cu pași marunți.

Nu i-am spus că uneori cei mai mici pași sunt cei care schimbă totul, pentru că el știa deja asta. Ne-am privit în tăcere câteva secunde, până când s-a apropiat și m-a îmbrățișat la pieptul lui. A fost o îmbrățișare frumoasă, plină de afecțiune și de toate lucrurile bune pe care le împărtășisem. Și mi-am dat seama că Landon avea dreptate în acea conversație pe care am avut-o la telefon, când am urcat în vârful Montmartre. Aveam amândoi nevoie unul de celălalt. Poate eu mai mult, poate el mai puțin, dar nu fusesem complet liberi când eram împreună.

— Mă bucur că ești aici — mărturisi el.

— Și eu — am zâmbit, nostalgică.

— M-am gândit să te sun de multe ori.

— Și de ce nu ai sunat?

— Pentru că știam că tu ar trebui să fii cel care o face.

Am dat din cap, fiind de acord cu el, și l-am îmbrățișat din nou.

— Vreau să-ți arăt ceva, Landon.

M-a urmat, fiind conformator când i-am cerut să aducă o haină subțire pentru că în acea zi se răcise puțin. Am părăsit clădirea și am mers în tăcere cincisprezece sau douăzeci de minute. Landon n-a spus nimic, nici măcar când am băgat cheia în încuietoarea ușii vechi care ducea la podul meu, acel refugiu în care mă ascusesem de atâtea luni, atât de mult timp în urmă, când credeam că am crescut, fără să fi făcut asta. .

- Esti sigur? — S-a uitat la mine ezitant înainte de a urca scările.

— Da — i-am răspuns și i-am tras de mâneca hainei pentru a-l încuraja.

Când am ajuns la ultimul etaj, am deschis ușa și l-am lăsat să treacă. Privea totul cu interes, ochii lui rătăceau dintr-o parte în alta până s-au fixat pe tablourile pe care le pictasem în acele săptămâni, pe mizeria care era pe jos, pentru că cu o zi înainte căzuse paleta de vopsea, în acel colț. așa ca a mea.

— Îmi pare rău că nu te-am lăsat să intri în lumea mea mai devreme. A fost vina mea. Am vrut să știi că tu... că ai făcut totul bine.

Landon s-a uitat la mine. A oftat adânc.

- Multumesc pentru asta. Nu era nevoie.

- Nu este adevărat. Ai fost prietenul meu, ai meritat. — M-am apropiat de el și am zâmbit.

— Du-te, alege una, cea care îți transmite ceva cel mai mult. Vreau să ai ceva de-al meu. O amintire bună — am adăugat nervos, în timp ce Landon se uita din nou la lucrări.

Ai ales una dintre preferatele mele. Și asta mi-a plăcut; Mi-a plăcut că, în ciuda faptului că el nu a putut interpreta picturile la fel de bine cum a făcut-o întotdeauna Axel, picturile au reușit să-i transmită senzații.

Apoi, am stat acolo tot restul după-amiezii, rezemați de peretele de lemn și cu genunchii trasi la piept. Landon mi-a povestit despre lucrarea finală pe care o predase, cea pe care credeam că o voi începe într-o zi nu prea departe, mi-a povestit despre noaptea în care a cunoscut-o pe Sarah la un bar de karaoke, după o cină cu prietenii de la universitate și cât de distractiv fusese. prima *întâlnire* pe care o aveau împreună. I-am mărturisit tot ceea ce am trecut în ultimele luni: sușurile și coborâșurile, căderile, zilele în care plângeam și cele în care mi-am dat seama că sunt încă îndrăgostită.

- Si acum? — m-a întrebat, uitându-se la mine.

— Cred că a sosit momentul să mă întorc acasă.

— E amuzant, pentru că, deși uneori îmi doream, nu am reușit niciodată să-l urăsc pe Axel. Cred că a fost pentru că s-a uitat la tine... s-a uitat la tine așa cum privești lucrurile pe care știi că nu le poți avea, dar pe care le vrei din toată inima.

Mi-am ținut respirația. Nu mai vorbisem cu nimeni despre el de atâta vreme, încât când am auzit pe altcineva rostindu-i numele, m-am înfiorat.

Axel. Acele patru litere care au însemnat atât de mult.

— Promite-mi că nu vom trece atât de mult fără să mai vorbim — m-a întrebat, privindu-mă afectuos.

— Îți promit — i-am zâmbit și mi-am sprijinit capul pe umărul lui.

August

(IARNA, AUSTRALIA)

Lea

Presupun că nu toate poveștile sunt o linie dreaptă, unele sunt pline de curbe și uneori nu știi ce vei găsi de fiecare dată când schimbi direcția. Sunt tronsoane mai dificile, acelea în care e greu să mergi când ești rupt și trebuie să duci greutatea pieselor în mâini. Dar totul trece. Înveți să mergi înainte și să netezi marginile aspre ale acelor greșeli grele. De asemenea, înveți să renunți la ceea ce te-a ajutat cândva și acum nu mai face. Sau că cicatricile sunt povești și că, uneori, nu trebuie să faci un efort pentru a le acoperi, ci mai degrabă să ai curajul să le arăți cu mândrie, pe cele care mai ard și pe cele pe care le-ai depășit.

Asta am făcut în ziua aceea. În timp ce făceam pas după altul, de-a lungul potecii care ducea la acea casă în care trăisem atât de mult, nu m-am ascuns. Am mers pur și simplu, calm și concentrat asupra împrejurimilor, asupra ramurilor copacilor care aruncau umbre pe pietriș și asupra ierburilor umede care creșteau pe marginea șanțului.

Când am văzut casa de lemn, cu vița sălbatică crescând pe o parte, am început să simt o senzație de furnicături în stomac. Am avansat mai repede. Atât de mult încât m-am oprit să alerg. Când am ajuns la ușă, mi-a venit să vomit din cauza nervilor. Mi-am ținut respirația și am sunat la ușă. Am așteptat câteva minute, care mi s-au părut pentru totdeauna, cu dezamăgirea câștigând teren, până mi-am dat seama că Axel nu era acasă.

Într-un fel, în ultimele zile, îmi imaginase acel moment de un milion de ori. Și a fost întotdeauna... perfect. Suna soneria. A deschis-o și m-am aruncat în brațele lui, pentru că nevoia de a-l atinge era mai puternică decât orice alt gând. Și i-a căutat buzele. Căutam... ușurare.

Dar asta nu sa întâmplat. Așa că am făcut același lucru, așa cum am făcut de atâtea ori în trecut; Am înconjurat casa, încercând să nu mă împiedic între tufișurile care creșteau în jurul ei și copacii care aproape că atingeau ferestrele. Mi-am jurat pe sub răsuflare că am ideea stupidă de a purta o rochie în loc de ceva mai practic, dar am uitat totul când am ajuns pe terasă și amintirile m-au cuprins.

Toate pline de magie. De stele. Muzica.

Apoi am văzut albastru. Și cel roșu. Și violeta. Și genunchii mi-au tremurat. Am înghițit în sec, inima îmi bătea atât de tare încât mi-am dus inconștient o mână la piept. Pe podea erau tuburi de vopsea goale; folosit, trăit, simțit.

am intrat in casa. Sau, mai bine, casa a intrat în mine.

Pentru că atunci când am deschis ușa de la terasă și am făcut un pas înainte, am simțit că pământul a început să se rotească la picioarele mele, iar pereții, vopsiți complet, mă îmbrățișează strâns. M-am ținut de stâlpul de lemn pentru a nu cădea și mi-a scăpat un suspine care m-a lăsat fără suflare.

Eram paralizat încercând să înțeleg fiecare lovitură și fiecare desen, fiecare linie plină de viață. Pentru că totul era culoare. Toate. Axel pictase cu mâinile pereții, părți din podea,

picioarele scaunelor și băncile din bucătărie; placa de surf care stătea sprijinită de un perete și *portbagajul* în care își păstra discurile de vinil.

Pictasem totul. Fără ecrane.

Am zâmbit, printre lacrimi, când mi-am adus aminte de ceea ce mi-a spus cândva: că a cumpărat acea casă pentru că se îndrăgostise de ideea ce putea face în ea. Și, la urma urmei, o făcuse. Literalmente. Îl umpluse cu vopsea în felul lui, căutând fiecare margine, fiecare suprafață incoloră, fiecare scândură pe care încă nu o atinsese cu vârful pensulei.

Am încercat să despart culorile și liniile care curgeau de-a lungul pereților, până când am început să văd detalii ale istoriei noastre reprezentate acolo: acele buze care erau aproape de un colț, o mângâiere blândă, stele pâlpâitoare punctând noaptea, două trupuri împletite de dorință. că Ei formau trunchiul unui copac cu frunze palide, marea, valurile înghițind fragmente de vinovăție, sub lumina unui soare blând care îmi amintea de parfumul verii.

Am scăpat valiza pe podea. M-am mișcat prin cameră, atingând cu mâinile desenele uscate, proeminențele neregulate, observând pe pielea degetelor vremurile pe care le pictase peste ceea ce se vedea, simțind... încercând să-l simt la fiecare lovitură. Am trecut pe lângă stâlpul de lemn al ușii a ceea ce fusese camera mea, cea în care, în fiecare noapte, visam să mă strecur în camera lui, să-i fur un sărut și să nu mă mai vadă copil. Era un design etnic, frumos, colorat.

Când am deschis ușa aceea, eram paralizat.

Pe cel mai mare perete, cel de lângă pat, pictase un imens submarin galben. A fost frumos. Special. Cu ferestre rotunde și în mijlocul unui ocean albastru, plin de stele marine, pești cu ochi mari și o caracatiță care se agăța de spatele submarinului cu tentaculele lui liliac. Liniile din acest desen nu erau ca cele din cameră, nu. Erau niște mișcări moi, dulci, cu linii mai puțin ascuțite, care păreau să alunece pe perete fără efort.

Încă nu puteam să ies de la intrarea în cameră, când l-am simțit în spatele meu. M-am întors. Încet. Foarte încet. Încerc să-mi opresc genunchii să tremure.

Axel era acolo, în mijlocul camerei, îmbrăcat doar în costumul de baie, încă ud. Pieptul i se ridica și cobora agitat la fiecare respirație și ochii lui au rămas ațintiți asupra ai mei, arzători, intensi, plini de atâtea...

Am vrut să spun ceva. Pe drumul de la Brisbane până acolo, mă gândisem la un discurs care era mai degrabă o declarație de intenție, dar toate acele cuvinte au dispărut și am rămas goală, tremurând și privindu-l.

Axel a făcut un pas înainte, dar s-a oprit, parcă i-ar fi teamă să nu strice momentul, firul invizibil care părea să ne leagă. Mi s-a uscat gura. M-am simțit fericit, extatic și nervos în același timp. Și stângaci. Foarte neîndemânatic. Poate de aceea l-am întrebat prima prostie care mi-a venit în minte, pentru că trebuia să rup tăcerea:

— De ce ai pictat asta?

— Pentru că este camera copiilor pe care o voi avea cu tine.

A spus-o cu un aer serios, de parcă ar fi fost un lucru evident și ne pierdeam timpul privindu-ne cu toți metrii care ne despart. Am făcut un pas spre el și am zâmbit printre lacrimi. Amintindu-și noaptea în care m-a dus la kilometrul zero la Paris, cea pe care am mers fără ezitare, amintindu-mi toate lucrurile bune pe care le împărtășisem, o viață întreagă.

— Și ce ai fi făcut dacă nu m-aș fi întors?

— Habar n-am — trase adânc aer în piept.

M-am oprit în fața lui, lăsând doar câțiva centimetri între gura lui și a mea, inspirându-l și luând cu mine acel miros de mare care mi-a fost atât de dor. Nu mă puteam opri din plâns, dar pentru prima dată după mult timp, nu era de tristețe. A fost ușurare. De bucurie. Ce binecuvântat m-am simțit. Forța cu care îmi bate inima. Dorința pe care o aveam să-l ating. Și să sărut. Sărut-l până obosesc.

Și-a umezit buzele. Era atât de aproape, încât aproape că puteam simți acea mângâiere pe buzele mele, să-mi amintesc cum se simțea urma udă a limbii lui, respirația lui caldă suflând ușor. Ne-am uitat unul la altul. Ne-am uitat unul la altul pentru o eternitate, tensiunea incurcându-ne în jurul nostru. Axel și-a lăsat una dintre mâinile să alunece la talia mea și m-am uitat în jos la acele degete care păreau să fi căzut acolo, pentru că trebuiau să se asigure că sunt real, că mă aveau în fața lor și că trupurile noastre continuau reacționează la orice atingere și aproape ocazională. Mi-am ridicat capul și m-am cufundat în privirea lui albastră, în ocean.

— Ai început să pictezi din nou. — Am înghițit greu.

Axel a zâmbit la comentariul meu patetic.

- Asa pare. — S-a uitat la gura mea.

- De ce ai făcut-o? Spune-mi.

— Pentru că îmi era frică să nu uit tot ce aveam înăuntru, erau prea multe lucruri, prea multe... și știi că nu mă pricep prea bine la cuvinte, dar ceea ce vezi aici este tot ce suntem împreună. — Vocea lui răgușită era ca mângâierea de care îmi lipsisem atâta vreme. — Suntem răsăriturile de pe plajă și sunetul mării, suntem nopțile de stele pe terasă, dorința de dezbracare, cântecele noastre, roșul apusului și toate replicile pe care le-am făcut gândindu-mă la tine. Suntem acești ziduri care te înconjoară, ceea ce am experimentat deja. Și, de asemenea, ce urmează să vină.

— Axel... — Am plâns mai tare.

— Nu plânge, te rog. — M-a strâns la pieptul lui și am simțit că, în sfârșit, am ajuns acasă, că tot ce îmi doream era în fața mea și că puteam să-l aleg fără să simt nevoia, după ce trăiesc, după ce mă regăsesc, după ce îmi dau seama cine sunt voia să fie.

M-am întors de la el, ștergându-mă la ochi.

— M-am gândit la un discurs...

— Dragă, abia aștept.

— ...dar trebuie să te sărut.

— Mai puțin rău, la naiba — mormăi el când degetele lui atingeau tivul rochiei mele, și-a pus gura pe a mea și m-am topit în brațele lui, în acea casă plină de tablouri, povești și cicatrici, pe care Axel o împodobise. culorile.

Am închis ochii, sărutându-l încet cu un zâmbet.

Și așa, da. Deci, noi eram cei albi. Dar un alb plin de reflexii din toate acele culori care au ajuns înainte și pe care le-am descoperit și le-am lăsat în urmă, încetul cu încetul. Un alb portocaliu. Un alb albastrui. Un alb gălbui. Un alb verzui...

Un alb diferit. Singur. Al nostru.

Epilog

(Pe o bucată de mare, la amurg)

Stă întins pe o placă de surf și urmărește modul în care apa reflectă lumina blândă a Soarelui, care este pe cale să dispară la orizont. Dintr-o dată, își amintește de acea zi, cu ani în urmă, când, stând pe aceeași bucată de mare, s-a întrebat dacă era fericit și a găsit un indiciu de îndoială care se agită în el, cu exact câteva minute înainte ca cel mai bun prieten al său să-i ceară o favoare care să se schimbe. viața lui pentru totdeauna.

Acum știi că fericirea este capricioasă și complicată.

Dar este și risc, căutare, învățarea să sari...

Și a sărit cu mult timp în urmă. Te gândești la asta în timp ce ieși din apă și mergi încet spre casa de lemn care este cuibarită între doi palmieri și iarba care încearcă să urce peste acoperis. Deci, vezi-o. Zâmbește încet. Ea ridică privirea.

Din interior, vine ritmul vesel al *Twist and Shout*.

Se holbează unul la altul în timp ce el urcă treptele pridvorului. Se oprește lângă ea și contemplă liniile complicate de pe pânza plină de culoare, ale acelei serii distorsionate care este atât de ea, atât de a ei, atât de haotică și de semnificativă. Nu spune nimic, pentru că nu are nevoie, doar zâmbește, mândru, înainte de a intra în casă.

Ea îi urmărește mișcările până când el dispare.

Apoi începe să închidă vopselele și să curețe pensulele, în același timp în care lumina portocalie pare să-și ia rămas bun de la zi. La scurt timp după aceea, îl aude pe Axel în bucătărie pregătind cina. Odată, cu mult timp în urmă, Leah s-a gândit cât de trist era să conștientizeze cât de speciale erau anumite momente din viață abia după ce trecuseră, păstrându-le în memorie. Acum, încercați să le savurați pe măsură ce apar. Acum, ea se străduiește să fie în acel prezent în care el a învățat-o cândva să trăiască. Și este perfect. E frumos. Chiar și cu cele mai amare părți, cu zilele în care umbrele înving, cu cele bune și cu cele rele. Cu el. Cu familia pe care o alegeți. Și, mergând înapoi, doar pentru a lua avânt și a ne aminti de cei care nu mai sunt acolo, dar care continuă să se simtă atât de apropiați. Gata cu durerea. Deja cu un zâmbet nostalgic care îi scapă uneori.

Câteva ore mai târziu, întinși în hamac cu mâinile îmbrățișând-o, își amintesc câteva dintre acele momente. Și vorbesc despre pictură, despre vise încă de împlinit, despre acel viitor necunoscut pe care nu știu ce le rezervă, despre magia imprevizibilului. Te face să vrei mai mult. De vointa lor. Și devin din nou muzică. Stele sclipitoare. Culori care strălucesc. Și miroase a mare, așa cum ea și-a amintit mereu de el. Și ea are părul sălbatic, așa cum el a desenat-o într-o zi, doar pentru că îi venea.

Și pur și simplu sunt. Au lăsat să se întâmple.

Oftă și îi atinge urechea cu buzele.

- Mă gândesc la submarine.
- Submarinul nostru galben.

Mulțumiri

Sunt proiecte care au nevoie de timp pentru a-și găsi un loc și, când asta se întâmplă în sfârșit, o fac înconjurați de afecțiunea tuturor acelor oameni care și-au adus cândva grăunțele de nisip și l-au făcut să crească, încetul cu încetul. Cred că este corect să începem cu casa care și-a deschis porțile acestui set de două lucrări: mulțumesc echipei de Marketing și Comunicare, pentru entuziasm și încredere; lui Raquel, David și Lola, editorul meu.

Agentului meu, Pablo Álvarez, care a fost prima persoană care a pariat pe povestea lui Axel și Leah și și-a propus să o lase în cele mai bune mâini (și a reușit).

Cititorilor care m-au ajutat să îmbunătățesc aceste romane: Inés (sinceritatea ta este întotdeauna necesară), Dunia, Lorena, Elena și draga mea Bea.

Nerea, care, când încă nu știam cum se va încheia acest proiect, nu a ezitat să facă parte din el cu ilustrațiile și talentul ei.

Mariei Martínez, pentru că ai continuat alături de mine.

Lui Neira, Saray și Abril, recunoscători pentru atâtea.

Lui Daniel, cel mai bun prieten pe care l-aș putea cere.

Familia mea. Și mamei mele, pentru că mă citește mereu.

Și lui J., care, cu sprijinul său, îmi permite să continui să scriu și să pierd noțiunile timpului în fața tastelor computerului. Și pentru că, când mă uit la el, tot ce pot auzi, iar și iar, este „toți trăim într-un submarin galben”.